

<http://der-stuermer.org>

CONTROVERSA SIONULUI THE CONTROVERSY OF ZION - PARTEA I-A -

Douglas Reed

Titlul cartii este luat din Biblie, editia King James's din 1611, Isaia 34:8 "For it is the day of the Lord's vengeance, and the year of the recompences for the controversy of Zion" (Caci a sosit ziua razbunarii Domnului si anul rasplatirii controversei Sionului". Acest verset constituie motto-ul cartii. În editia din 1752 a Bibliei de la Douais-Rheims, versetul este: "For it is the day of the vengeance of the Lord, the year of recompences of the judgment of Sion" (... anul rasplatirii judecatii Sionului). Al doilea motto este un citat din Edmund Burke despre revolutia franceza: "An event has happened, upon which it is difficult to speak and impossible to remain silent". Autorul a fost corespondentul principal al ziarului britanic Times în Berlin, Viena si celelalte capitale din centrul Europei între 1924 si 1938, ceea ce l-a pus în legatura directa cu toate evenimentele politice si militare europene în acesti ani si i-a permis sa stabileasca contacte si sa obtina informatii veridice. În 1938 si-a dat demisia în semn de protest pentru ca reportajele lui erau din ce în ce mai mult cenzurate, distorsionate si falsificate [astazi tot ce se publica în marea presa a tuturor tarilor este o imensa minciuna si dezinformare, asa cum dovedeste autorul în cartea de fata]. A continuat sa scrie cu mult succes dezvaluind adevarul despre toate tranzactiile militare si politice ale secolului, pâna când cartile lui au fost boicotate, editurile au refuzat sa-i mai accepte manuscrisele si i-a fost taiat accesul la demnitarii si oamenii politici ai zilei. Ruina carierei si vietii lui publice i-a dat însa ragazul si singuratatea necesare studiului intens care a produs cartea ce-o rezumam aici.

Cartea a ramas nepublicata timp de 22 de ani, timp în care atât manuscrisul cât si autorul au fost intens boicotati de cei ce detin fortele de opresiune civila si intelectuala si detin monopolul tipografic în lumea "libera". Retras cu resemnare în anonim, autorul a vazut cum politica internationala continua sa evolueze pe liniile descrise de el si cum Uniunea Sovietica, aparent adversara Israelului, pe ascuns unelteste cu acesta împotriva tarilor atacate de Israel (1957, 1982); a trait sa vada Israelul devenind cea mai mare putere militara din lume dupa Uniunea Sovietica, China comunista si Statele Unite; a trait sa vada cum numai evreii din Tel Aviv sunt singurii care protesteaza împotriva genocidului si macelaririi refugiatilor civili arabi de catre armata israeliana: toate aceste evenimente venind sa confirme analiza stralucita din aceasta carte.

Capitolul 1: Cum au început toate

Totul a început în 458 î.Hr. când un mic trib palestinian din imperiul persan despartit de Israeliti si anume tribul iudaic, a instaurat teoria suprematiei unei semintii alese pentru a jefui si stapâni toate popoarele lumii, care-i sunt prin lege inferioare. Distrugerea civilizatiei care a înflorit în Europa si-n vest în ultimii 2000 de ani se datoreaza actiunii acestei teorii, dupa cum o arata faptele, documentele si datele istorice care pot fi verificate. De la aparitia sa acum 2500 de ani, iudaismul era reactionar caci existau deja religii ca confucianismul si budismul care propovaduiau pacea si existenta unui Dumnezeu unic pentru toti oamenii cu mila si toleranta pentru toti. În Egipt, cartile mortilor care dateaza de acum 4600 de ani descriu pe Dumnezeul unic si atemporal care a creat cerul si pamântul si pe om, în timp ce iudaismul este politeist, cum dovedesc

mențiunile despre "ceilalți Dumnezei" din Iesirea. O sectă care a devenit stăpânitoare în tribul iudaic a preluat ideea unui Dumnezeu unic al tuturor oamenilor dar i-a atribuit rolul de a distruge și asupra pe toți oamenii în favoarea iudaicilor: căci acest Iehova a ales un neam, fals numit "al lui Israel", fiind redus doar la tribul iudaic, și-i da acestui neam ales putere absolută de a ucide, despuia, jefui, înrobi și asupra pe toate celelalte semintii, ca o răsplata pentru că acest trib îl recunoaște drept Dumnezeu dintre toți ceilalți Dumnezei: aceasta este "legea". Dacă iudaicii nu se supun legii, atunci Iehova îi împrăstie printre celelalte semintii, ceea ce constituie "robia" lor; iar drept pedeapsă pentru celelalte semintii pentru că și-au îndeplinit rolul destinat lor de Iehova, acesta le va da pe mâna iudaicilor ca să le masacreze și să le despoaie. Aceasta este înțelegerea dintre Iehova și fiii lui Israel în Vechiul Testament. În realitate fiii lui Israel habar n-au avut niciodată de această înțelegere redactată de levitii iudaici în jurul anului 458 î.Hr. Înainte de aceasta data n-a existat nimic scris și religia consta doar din folclor oral. Fragmentele care-au supraviețuit din acel folclor arată că israelitii nu aveau o credință sângeroasă și ucigășă ca a lui Iehova. Tradiția lor era că Moise, a cărui legendă seamănă cu a regelui Sargon al Babiloniei care l-a precedat cu o mie sau două de ani, s-a întors de pe munte cu tablele legii cunoscute ca "cele zece porunci," care seamănă mult cu coduri mai vechi ale egiptenilor, babilonienilor și asirienilor. Israelitii din antichitate s-au contopit cu celelalte popoare antice contemporane lor cu a căror religie și religia lor aveau multe asemănări. Numele lor și numele lui Moise au fost însă preluat de levitii iudaici care au transformat ideea unui Dumnezeu unic al întregii omeniri într-o doctrină de segregare, ură de rasă, masacre în numele religiei și răzbunare împinsă la infinit. Citind cu atenție Vechiul Testament se poate vedea cum au rescris levitii legende anterioare; Moise întâi vine și da cele zece porunci de cinste și bunătate și respect pentru aproapele, ca apoi povestea lui să continue cu genocid și masacre pe scară mare a oamenilor nevinovați pe care-i întâlneau iudaicii în migrațiunile lor. Iehova întâi zice: "să nu ucizi" iar apoi ordonă uciderea tuturor triburilor învecinate, crutând doar fecioarele pentru a le lua sclave. Rescriind legende și transformându-le într-un program politic și militar care acționează și astăzi, levitii au inventat multe episoade istorice despre care chiar carturarii sionisti sunt de acord că n-au avut loc, ca de exemplu robia în Egipt, trecerea Marii Roșii și toate poveștile legate de Egipt. Învățații rabinici sunt de acord că Moise nu a existat niciodată și că profetiile lui Isaia, de exemplu, au fost compuse în diverse perioade de timp de diverse persoane. Spre deosebire de cititorii Bibliei care se cred creștini, erudiții talmudici, ca de exemplu marele istoric sionist Dr. Josef Kastein, nu cred în realitatea poveștilor din Vechiul Testament; dar cred în politica semintiei alese pentru a stăpâni, asupra și jefui pe celelalte popoare. Dr. Josef Kastein spune clar că Vechiul Testament este un program politic scris la vremea sa în scopul acțiunii politico-militare, care este în continuare revizuit și rescris de către înțelepții Sionului pentru a face fața realităților istorice contemporane.

Capitolul 2: Sfârșitul Israelului

Robia egipteană din Facerea și Iesirea este deci o legendă, căci nomazii "Habiru" (hebraicii) de care vorbesc rapoartele ministrilor faraonilor cu mii de ani în urmă, au pătruns în Canaan și s-au amestecat cu populația locală cu mult înainte de timpurile legendarului Moise. În nord erau mai mulți "Habiru" din triburile lui Yisrael, vag înrudiți, uneori aliați, alteori în dușmanie; în sud era un trib mic al lui Iuda, tribul iudaic, care căzând sub dominația levitelor a dat naștere religiei iudaice, rasismului iudaic și conceptului de evreu sau iudeu. În Enciclopedia Iudaică se spune despre acest trib că "cel mai probabil nu era un trib israelit". Dar în timp ce israelitii au acceptat să trăiască împreună cu celelalte popoare și s-au contopit cu ele, tribul iudaic a preluat legende israelite și le-a rescris și transformat în cel mai crâncen program politico-militar de distrugere a altor popoare. Israelitii au respins acest program politico-militar cu circa 950 de ani î.Hr., acum aproape trei mii de ani. Rescriind legende israelite, levitii care au pus bazele iudaismului au lăsat însă intacte unele pasaje despre "poporul ales", care vazute din afara de către neinițiați par misterioase, ca de exemplu pasajul în care socrul are legături sexuale cu nora în Facerea 38; dar motivele scribilor și levitelor care au rescris Vechiul Testament și care rescriu tot timpul doctrina iudaică nu pot fi totdeauna înțelese de cei dinafara. În Vechiul Testament se povestește cum tribul iudaic condus de clasa stăpânitoare a levitelor (la

care s-a asociat si un trib minuscul al lui Veniamin) a cautat o alianta cu israelitii care erau mult mai numerosi, ceea ce s-a realizat printr-un rege ales (nu ereditar) si anume Saul. Cu el a început istoria cuceririlor sângeroase, a masacrelor si distrugerilor care marcheaza cariera iudaicilor în istoria antica. Saul s-ar parea ca n-a ucis absolut toate victimele si unii au scapat cu viata din drumul iudaicilor; de aceea Iehova l-a pedepsit, l-a înlocuit cu David si în cele din urma Saul s-a sinucis. E probabil ca toata istoria asta este inventata, caci a fost scrisa cu secole mai târziu; dar ce este real si ilustrativ este insistenta lui Iehova ca cuceritorii sa fie fara mila, ucigasi si calai neîndurati, sa masacreze multumile, caci de aceea au fost alesi. Cum israelitii nu l-au acceptat pe David ca rege, israelitii s-au despartit dar au fost cuceriti cu forta armelor si stapâniti de fiul lui David si-a unei Hitite, Solomon, care n-a prea pastrat nici el puritatea semintiei caci a avut un harem cu multe femei din alte triburi printre care o egipteanca. Prin 937 î.Ch. israelitii s-au despartit de iudaici si dispar astfel din istoria Israelului si a Sionului. Caci din semintia lui David trebuie sa se nasca un mesia iudaic care sa-i instaureze definitiv pe iudaici ca sefi supremi si stapâni peste toate popoarele lumii si peste aurul si bogatiile lor. Josef Kastein scrie ca segregatia rasiala crâncena a iudaicilor a început dupa moartea lui Solomon si disparitia israelitilor. Aceasta segregatie este opera levitilor împotriva carora au perorat profetii ebraici secole de-a rândul demascând salbaticul crez tribal al levitilor iudaici, asa cum l-a criticat si Iisus Hristos de-a sapte-opt sute de ani dupa ei.

Profetii erau în special revoltati de nesfârsitele sacrificii de oameni si animale Iehova pe care le cere legea iudaica scrisa de leviti, unde Iehova spune: "primul nascut din om sau animal trebuie sa fie ucis pe altarul meu" (Esirea 34:19) si de accentul pe care-l pun levitii pe ritualuri sângeroase si pe stropirea cu sânge proaspăt din victima înca calda (Esirea 29 etc.). Amos arata ca lui Dumnezeu nu-i plac sacrificiile, sângele varsat si litaniile levitilor (Amos 5:22 etc.), în pasaje pe care din motive obscure levitii care au scris Vechiul Testament nu le-au eliminat ci le-au transcris alaturi de sângeroasele lor incitatii la omor tot asa cum n-au eliminat nici povestea despre nasterea lui Solomon, fiul legaturii adultere dintre regele David si sotia capitanului sau credincios pe care David l-a ucis în mod miselesc dupa ce l-a încornorat. Pe timpul lui Miheia înca se mai ucideau copiii pe altarele lui Iehova (Miheia 6:7). Si el ca si ceilalti profeti din Vechiul Testament cereau triburilor israelite sa nu urmeze cruzimea si salbaticia levitilor. De aceea dupa doua secole levitii s-au concentrat în special în tribul lui Iuda, care a ramas pe loc platind doar tribut când asirienii au cucerit triburile israelite în 721 î.Hr. Si le-au dus în captivitate. Dupa cucerirea asiriana israelitii dispar ca popor istoric, contopindu-se cu restul populatiei asiriene care de-a lungul secolelor a migrat probabil spre vest si s-a raspândit prin Europa. Istoricii Sionului relateaza cu satisfactie disparitia celor zece triburi israelite care au refuzat sa se înregistreze în armata destinata sa verse oceane de sânge nevinovat în marsul ei triumfator catre suprematie asupra tuturor: Dr. Josef Kastein arata ca disparitia israelitilor n-a pricinuit nici un regret. În realitate israelitii n-au disparut cu desavârsire de pe fata pamântului ci au fost doar "pronuntati ca fiind inexistenti" de catre principiile sionismului militant si nu mai participa în "controversa Sionului". Astfel Talmudul spune explicit: "Cele zece triburi [ale lui Israel] nu participa în lumea ce va sa vina (the ten tribes have no share in the world to come)". Marele rabin al imperiului britanic a declarat în 1918: "Evreii de azi sunt descendenti triburilor lui Iuda si Veniamin si un anumit numar din descendenti tribului lui Levi", aratând astfel clar ca el îi exclude pe israeliti dintre evrei. Bineînteles ca evreii de azi nu descind deloc din tribul lui Iuda, dupa cum stiu si ei foarte bine; dar aici e vorba de apartenenta politica, nu de genealogie. Deci statul Israel n-are nici un drept la numele de "Israel", pe care îl foloseste doar din motive politice legate de obsesia Vechiului Testament la slujitorii sionismului care-si imagineaza ca îndeplinesc promisiunea facuta lui "Israel" de catre Iehova. Singurul nume cu oarecare justificare istorica al statului Israel ar fi fost "tara lui Iuda".

Capitolul 3: Levitii si legea

În secolul ce-a urmat victoriei asiriene, levitii tribului lui Iuda au început sa scrie Vechiul Testament, începând cu cartea a cincea, Deuteronomul, pe care au citit-o poporul în templul din Ierusalim. Asa s-a nascut "legea mozaica" pe care Moise, daca ar fi existat, n-ar fi avut de unde s-o cunoasca. Toti eruditii rabinici sunt de acord asupra faptului ca desi textele îi sunt atribuite lui

Moise si uneori lui Iehova, ele au fost în realitate scrise si rescrise de leviti dupa bunul lor plac. Cartea Deuteronomul sta la baza textului Thora, care la rândul sau sta la baza Talmudului, de unde deriva nesfârșita serie de comentarii si comentarii asupra comentariilor care în întregimea lor constituie "legea iudaica". "Deuteronomul" înseamna "cea de-a doua lege", a levitilor si a fost scrisa înaintea primelor doua carti ale Facerii si Iesirii; celelalte doua carti din Vechiul Testament care apartin la Thora, Leviticul si Numerii, au fost scrise si mai târziu, desi toate patru au pretentia ca sunt o naratiune cronologica. Rescriind "legea", levitii au produs în Deuteronomul o lege total opusa celor zece porunci pe care legenda zice ca le-a primit Moise. Eruditii sionisti declara ca ei aveau dreptul de a "face fata conditiilor existentei în continua schimbare în spiritul învataturilor traditionale" (Dr. Joseph Kastein). Levitii justifica dreptul lor de a rescrie si modifica textul legii la bunul lor plac printr-o porunca a lui Iehova care ar fi dat-o lui Moise personal, atunci când i-a dezvaluit o Thora secreta numai lui: de a nu scrie niciodata aceasta lege si de a o transmite numai oral celor initiati, "caci", zice Talmudul (citata de Dr. Funk), "Iehova a prevazut ca într-o zi goimii vor citi Thora si vor pretinde ca sunt si ei fii lui Dumnezeu, dar nu va fi asa, caci Dumnezeu îi respinge pe cei care nu cunosc învatatura secreta orala".

Nu se poate stabili cât de aproape este textul cartii a cincea din Vechiul Testament de textul citit original în templul din Ierusalim, caci levitii au modificat textul tot timpul înainte de-a fi tradus si publicat, dupa care nu le-a mai fost posibil sa schimbe prea mult; probabil ca ceea ce a intrat în Vechiul Testament nu contine textul integral, dar contine destule. În timp ce cele zece porunci ziceau sa nu ucizi, sa nu furi, etc., "cea de-a doua lege" (Deuteronomul) porunceste în mod expres sa asasinezi, sa ucizi, sa distrugi cu desavârsire popoarele învecinate, sa le iei averea, sa-i transformi în robi, sa n-ai mila, sa nu cruti pe nimeni. Iehova este singurul Dumnezeu care rasplateste pe credinciosii sai cu o singura conditie: credinciosii sa nu se abata deloc de la "lege si judecati", care lege consta în primul rând din obligatia de a ucide si anihila pe ceilalti oameni. Iehova cere intoleranta. Stapânirea lumii prin masacru si teroare este primul lucru pe care-l cere "legea" pe care Moise ar fi lasat-o pe patul de moarte (Deuteronomul 2). Aceasta carte a cincea din Vechiul Testament contine istorii despre cum a fost aplicata "legea" si cum au fost distruse triburi si sate, de catre piosii credinciosi care aplicau legea: cuvântul care revine obsedant este "ucide", "distruge cu desavârsire", "masacreaza". Cititorul de azi al Vechiului Testament nu da atentie acestor cuvinte: dar ele zugravesc o realitate, care a avut loc în 1948, de exemplu, când populatia palestiniiana pasnica a satului Deir Yasin a fost masacrata cu toata cruzimea prescisa de "lege" si n-a fost lasat în viata nici unul, exact cum cere Deuteronomul 7:2. Trupele britanice care au venit dupa masacru la fata locului au gasit cadavrele femeilor si copiilor casapiti de catre comandourile israeliene aruncate în fântâni, pentru a spurca apele, asa cum cere "legea". Palestinienii vazând cum începe genocidul lor la mâna statului Israel si cum Natiunile Unite si puterile occidentale nu zic nimic, au fugit lasându-si pamântul si avutul în mâna cotropitorilor -- exact asa cum prescrie Deuteronomul 7:1; 20:16; etc. Caci în parlamentarele lor cu puterile occidentale, sionistii zic "Biblia este mandatul nostru" (Dr. Chaim Weizmann, creatorul statului Israel); si cartea cincea a Vechiului Testament prescrie masacrele practicate împotriva palestinienilor.

În continuare în Deuteronomul Iehova porunceste prin legea sa sa fie distruse toate celelalte religii (7:5), ceea ce se aplica în mod special crestinismului. Aici apartine distrugerea bisericilor, deschiderea muzeului anti-crestin, canonizarea lui Iuda Iscariotul si toata ofensiva anti-crestina a guvernului bolsevic imediat ce-a preluat puterea. Tot în virtutea acestei "legi" au cerut crucificarea lui Hristos (Deuteronomul 13:5); si tot aici se prescrie denuntul practicat împotriva membrilor familiei, asa cum îl cer autoritatile comuniste (Deuteronomul 13:6). În privinta cinstei în afaceri, ea este prescisa în raportul cu co-religionarii, dar este interzisa în relatiile cu ceilalti (Deuteronomul 23:19-20). Cartea a cincea a Vechiului Testament se încheie cu o lista de blesteme care vor cadea asupra celor ce nu respecta "legea", în eficacitatea carora se mai crede si astazi în cercurile talmudice unde se invoca blestemele împotriva celor proscrisi. Dar aceste blesteme se vor întoarce împotriva dusmanilor, daca credinciosii vor reveni la sentimente mai bune si vor executa "legea". Astfel, rolul "goimilor" prescris de "lege" este ca sa serveasca drept instrument al mâniei lui Iehova îndreptate când împotriva iudeilor care nu urmeaza întocmai "legea", când împotriva lor însisi pentru ca au servit drept instrument mâniei lui Iehova (Deuteronomul 28:64-66; 30:7). Astfel se explica vesnicele plângeri si acuze ca evreii sunt persecutati peste tot de catre toate natiunile din lume, indiferent cât de prosperi si de privilegiati sunt în sânul acestor

natiuni: "legea" le cere aceasta. Iehova în Deuteronomul îi pedepseste pe iudei împrastiindu-i printre ceilalti oameni, ceea ce în sine constituie opresiune din partea celorlalti oameni prin simplul fapt ca exista; apoi "persecutorii", adica ceilalti oameni, trebuie pedepsiti ca persecutori si distrusi. Faptul ca tribul lui Iuda traieste în sânul altor natiuni este în acelasi timp prescrist de Iehova si un act de persecutie din partea celorlalte natiuni. Astfel, daca într-un accident 5 evrei mor alaturi de 95 de ne-evrei, accidentul este considerat ca un act de persecutie antisemita. La conciliul din Trent o mâna de prelati au hotarât ca Vechiul Testament trebuie considerat ca parte din Scriptura egala cu Noul Testament - lucru care a produs mult zbucium celor care citeau cu atentie si cu înțelegere Vechiul Testament. Caci Iisus Hristos a predicat tocmai împotriva "legii" din Deuteronomul si cele doua Testamente sunt diametral opuse. La vreo 20 de ani dupa ce levitii au publicat "legea" în Ierusalim, la aproximativ 696 î.Hr., tribul lui Iuda a fost cucerit de babilonieni care l-au dus în robie în Babilon.

Capitolul 4: Se fauresc lanturi

În timpul exilului babilonian levitii iudaici au scris cele patru carti ale Vechiului Testament care preced Deuteronomul si au inventat prima robie, cea egipteană, descrisa în legenda lui Moise. Aceste cinci carti constituie "Thora", care înseamna "lege"; dar nu contin toata "legea"; caci legea este tot timpul elaborata si rescrisa de talmudisti. Cum doar aceasta este lege, orice alta lege a statului în interiorul caruia traieste tribul lui Iuda constituie "persecutie antisemita". Robia babiloniana nu a cuprins marea masa a tribului lui Iuda, care se afla raspândita peste tot în jurul Marii Mediterane practicând comert, ci doar câteva zeci de mii de persoane strâns legate de activitatea templului din Ierusalim, adica un nucleu iudaic. Marele istoric iudaic, Dr. Joseph Kastein, spune ca în "robia babiloniana" iudeii "se bucurau de libertate deplina", aveau libertate religioasă, de actiune, de gândire, toate privilegiile; puteau cumpara proprietati unde doreau, puteau locui unde pofteau, puteau ocupa orice functii în stat si în societate. Dar pentru a-si pastra dominatia asupra lor, levitii au cerut dreptul de a construi pentru iudei cartiere închise locuite în mod exclusiv de ei - adica gheto-uri. În aceste gheto-uri doar legea Talmudului e lege si ea prescrie cele mai mici amanunte ale vietii zilnice. La obiectiunea ca Iehova nu i-a putut da lui Moise atâtea instructiuni amanuntite, se raspunde cu legea orală pe care i-a dat-o Iehova lui Moise si pe care n-o stiu decât levitii; dar nimeni nu face obiectiuni, caci "legea" prescrie pedeapsa cu moartea pentru cei ce fac obiectiuni.

Distrugerea popoarelor printre care traieste tribul lui Iuda este prima porunca si întoarcerea la Ierusalim este recompensa. În realitate cei mai multi din cei care traiau în diaspora n-aveau nici o dorinta sa-si paraseasca caminul. Dar pentru ca întoarcerea este strâns legata de programul de distrugere si de dominare a celorlalte natiuni, trebuie realizata cu orice pret. Caci levitii insista sa aplice "legea" în cele mai mici detalii; si ei fac si rescriu legea permanent. "Legea" cere reîntoarcerea în Palestina, unde este plasata mitologia din primele doua carti din Thora / Vechiul Testament, Facerea si Iesirea. Cititorul atent poate vedea cum traditia folclorica orală a început sa fie înlocuita si suplimentata în aceasta mitologie din ce în ce mai mult cu texte rabinice mult mai recente. Astfel, examinând cele doua istorii ale facerii lumii din Facerea 1 si Facerea 2, expertii sunt de parere ca Facerea 2 contine mai multe interpolatii levitice târzii decât Facerea 1. Interpolatiile si adaugirile levitelor explica flagrantele contradictii: la distanta de doar câteva pagini, câteva rânduri doar, Iehova porunceste omului "sa nu ucizi", iar apoi îi porunceste "sa ucizi absolut pe toti cei care-ti cad în cale, sa nu lasi pe nimeni în viata"; sau "sa fii bun cu strainii", ca apoi sa prescrie uciderea si maltratarea strainilor. Pasajele umane provin din legendele mai vechi. Pasajele care prescriu programul politic de masacru si înrobire a tuturor celorlalte natiuni sunt opera înțeleptilor sionului, a cancelariei levitice permanent ocupata cu elaborarea "legii". În primele doua carti ale Vechiului Testament si în unele pasaje ale profetilor israeliti sunt cele mai multe vestigii din religia originală. Oare de ce au permis levitii sa persiste aceste pasaje mai vechi, cu un Dumnezeu drept si plin de mila pentru toti oamenii, când ar fi putut sa le elimine complet? Probabil ca erau traditii orale prea bine cunoscute la vremea aceea de catre membrii tribului pentru a putea fi eliminate total. Violenta si setea de sânge a levitelor este mai evidenta în Deuteronomul, Leviticul si Numerii. În Iesirea apare pentru prima data motivul: "legea este pecetluita cu sânge"; de aci încolo varsarea de sânge este tonul întregului Vechi Testament.

Moise a consfintit legea data de Iehova iudeilor prin uciderea victimelor sacrificate si stropind cu sângele victimelor pe dreptcredinciosi (Iesirea 24:7-8). Functia de legiuitor devine ereditara; Moise o da fratelui lui Aaron si urmasilor acestuia pe veci de veci, stropindu-i cu sângele victimelor ucise (Iesirea 29:11-12, 16,20-21). Numai când sunt scaldati în sângele victimelor proaspat ucise sunt preotii lui Iehova sfintiti. Sângele victimelor nevinovate curge în fluvii pe tot parcursul Vechiului Testament. De ce oare trebuie preotii sa apara în fata poporului totdeauna scaldati în sângele cald înca al victimelor? Parerea autorului este ca levitii stapâneau masa poporului prin teroare sângheroasa si detineau uciderea si varsarea de sânge ca apanajul lor suprem în fata ochilor tuturor. Caci Iehova nu se multumeste cu victime animale: Dumnezeu iudeilor, cere victime umane, nu numai dintre celelalte natii, dar chiar dintre iudei; Iehova cere sa i se sacrifice pe altar primul nascut al fiecarei femei si al fiecarui animal: "Sa-mi jertfesti mie [pe altar] primul nascut care iese din pântecele mamei dintre copiii lui Israel si ai oamenilor si ai animalelor; caci sunt ai mei" (Iesirea 13:1, 12). Obiceiul de a ucide primii copii pe altarul lui Iehova a persistat multa vreme: înca profetul Miheia (6:7) protesteaza împotriva acestei obicei. Ulterior levitii i-au înlocuit cu victime animale pe copiii care trebuie sacrificati pe altarele lui Iehova; totusi sângele cald al victimelor cu care se împodobeau levitii în fata multimii avea putere simbolica de a-i face stapâni pe viata si moartea tuturor. În comunitatile talmudice conservatoare levitii se stropesc cu sângele cald al victimelor si în ziua de azi, dupa cum arata Congresul Rabinilor Reformisti din America de la Pittsburgh din 1855, care ar fi dorit sa se întrerupa acest obicei. În secolul nostru însa rabinii reformisti au pierdut mult din influenta si cei talmudici conservatori au suprematie. Prescrierile pentru sacrificii sângheroase constituie cea mai mare parte din instructiunile minutioase pe care le contin Thora si primele 5 carti din Vechiul Testament. Daca aceste sacrificii nu sunt riguros facute, pedeapsa este moartea, asa cum se vede din istoria vitelului de aur din Iesirea 32: în timp ce Moise era plecat sus pe munte, Aaron a facut la cererea poporului un vitel de aur pe care l-a pus pe altar; drept pedeapsa Moise când s-a reîntors a dezlantuit levitii asupra poporului care au ucis un mare numar de oameni - "fiecare ucigând pe fratele, pe prietenul, pe vecinul sau" (Iesirea 32:26-27). Parerea autorului este ca vitelul de aur era un sacrificiu simbolic în locul vitelor si mielilor si copiilor vii cu al caror sânge levitii insista ca trebuie sa-si stropeasca vestmintele si altarele. Orice încercare de a diminua autoritatea arbitrara a levitilor se pedepseste cu moartea: astfel în Numerii 16:1-13, unii grupati în jurul lui Core s-au revoltat împotriva tiraniei, întrebându-l pe Moise "de aceea ne-ai adus aci în desert ca sa fii stapân peste noi?" (16:13) si au fost pedepsiti cu moartea de catre Iehova, care-a continuat sa-i faca jocul politic al lui Moise si-a fratelui lui Aaron, spune povestea, trimitând o ciurma care a exterminat pe toti partizanii lui Core (16:41-50). Flagelul ciumei a încetat dupa ce 14,700 de oameni au fost ucisi, zice povestea si numai la interventia lui Aaron; asa de mult tine Iehova sa întareasca stapânirea ereditara a nomenclaturii "descendentilor lui Aaron". Tot aici îl vedem pe suprem al poporului, Moise, ca membru în grupul "înțeleptilor sionului", "batrânilor Israelului" (Iesirea 16:25). Imediat dupa povestea care arata ca daca te revolti împotriva tiraniei levitilor pedeapsa este moartea, urmeaza lista privilegiilor lor.

Ultima carte din Thora, cartea cincea din Vechiul Testament, a fost prezentata ca "un manuscris din strabuni" descoperit de catre leviti. Cele doua carti care-i preced, Leviticul si Numerii, au pretentia ca contin instructiunile pe care i le-a dat Iehova lui Moise si acesta le-a transmis levitilor. Prima si cea mai importanta obligatie este sa practici ura de rasa si ura religioasa. Daca mai persista unele fragmente si resturi din traditiile folclorice pre-levitice care îndeamna la iubire, toleranta, cinsteste în relatiile cu toti ceilalti oameni, ele sunt contracarate de legea levitica care spune clar "copiii popoarelor de alt neam care locuiesc aici... sunt proprietatea voastra... ei vor fi robii vostri pe vecie... dar pe fratii vostri israeliti sa nu-i înrobiti cu strasnicie" (Leviticul 25:45). În Deuteronomul (22:25-27) în caz de viol, cel care violeaza este pedepsit cu moartea, nu victima violului; în Leviticul (19:20-22), daca un barbat violeaza cu forta o sclava, victima nevinovata, sclava, este pedepsita cu biciuirea, iar barbatului "i se iarta pacatul" (22).

Numerii, a patra carte din Thora / Vechiul Testament a fost scrisa ultima si contine si cea mai puternica expresie a crezului politic levitic. Aici levitii s-au debarasat de privilegiul de a înjunghia pe altarul lui Iehova pe primul copil al fiecarei femei din trib, care nu le era de prea mare folos, dupa cum se vede din profeti si din toate povestile despre rascoale ca cea a lui Core. Ei pun în gura lui Iehova decizia de a accepta clasa levitilor în loc de sacrificiul primului nascut, ca substitut: si pentru ca erau 273 mai multi primi-nascuti decât leviti în momentul acela, excesul de

primi-nascuti au fost rascumparati cu bani de la moartea pe altar si anume cu 100 de oboli de fiecare, bani pe care i-a luat Moise (Numerii 3:40-49). Levitii au continuat sa stapaneasca in mod absolut prin teroare, chiar daca nu mai injunghiau pe altar fiecare prim-nascut al fiecarei femei; aveau putere sa otraveasca femeile acuzate de sotii gelosi (5:12-31), intr-o ceremonie de tipul celor practicate de vracii triburilor primitive din Africa.

O mare parte din populatia Canaanului il venerau pe Baal, in timp ce iudeii il venerau pe Iehova, ceea ce micșora influenta levitilor. Acestia au instaurat ura religioasa, instigand la masacrul si genocidul tuturor celor care nu li se inchinau lor si zeului lor, Iehova. Astfel conducatorii celor care nu se inchinau lui Iehova au fost spânzurati (Numerii 25:4); si credinciosii lui Baal au fost masacrati (25:5). La ura religioasa s-a adaugat imediat si ura de rasa: madianitii trebuie masacrati pentru ca sunt din alt trib: Fineas levitul a injunghiat femeia madianita (cu multa placere relateaza scribii: "in organele genitale") pentru simplul fapt ca era madianita. Imediat dupa acest act placut lui Iehova, mania acestuia a incetat - dar nu inainte de a porunci neamului ales sa masacreze populatia madianita (Numerii 26:7-8,17). Ultima fapta pamanteasca a lui Moise a fost sa dirijeze masacrul madianitilor, pe care i-au ucis si jefuit si ale caror sotii si copii i-au luat sclavi (31:7-14). Când s-au întors dintr-o prizonieri toti copiii de sex masculin si toate femeile care nu mai sunt virgine, permitand sa fie lasate in viata fetitele si fetele virgine care sa satisfaca poftele sexuale ale soldatilor (31:17-18).

Astfel se incheie scrierea "legii" de catre o secta putin numeroasa de leviti cu cateva mii de adepti fanatici care a domnit in Babilon in ghetourile construite de ei sub obladierea tolerantului guvern babilonian. O secta mica, dar a carei activitate are urmasi de proportii universale; caci aceasta secta atata instinctele de agresiune si jaf si promite rasplata materiala, promovand astfel ceea ce este mai universal in oameni si mai usor de atatat - in timp ce imboldul bunatatii, generozitatii, tolerantei, este mult mai greu de inspirat si mult mai putin prezent in marile mase de oameni.

Spre deosebire de teologii care-si zic crestini de dupa consiliul din Trent, eruditii ebraici nu pretind ca Thora este de autoritate divina. Dr. Joseph Kastein zice ca este "opera unui compilator anonim" care a produs "un fel de istorie pragmatica," pusa in slujba unei lupte politice de a impune tirania unei secte, a levitilor, prin ura religioasa, ura de rasa si nationalism sovina fanatic.

Ultimii care s-au pronuntat impotriva acestei politici au fost profetii Isaia si Ieremia, care au predicat in epoca in care levitii compilau primele carti din Vechiul Testament. Si in textele lor levitii au introdus interpolatii care sa le aduca "pe linie". Falsificarea textelor este mai evidenta in cazul lui Isaia, unde interpolariile (15 capitole) au fost facute de cineva care a trait in Babilon in "captivitate" - cata vreme Isaia a trait cu 200 de ani inainte de acea captivitate. Dar scribul care a falsificat textul lui Isaia a omis sa stearga o propozitie care nu este deloc pe linie: "am sa te fac lumina pentru celelalte natii" (Isaia 42:6-7), text care deviaza in mod evident de la tonul pe care il regasim in pasajele tipic levitice: "si copiii lor o sa fie sfaramati in fata lor si casele lor vor fi jefuite si sotii lor violate... toti cei gasiti acolo vor fi ucisi" (13:15-16, etc.)

Cartea lui Ieremia incepe cu interpolariile levitilor: "te-am inaltat deasupra celorlalte natii si deasupra regatelor, ca sa le smulgi din radacini si sa le darâmi si sa le devastezi si sa le distrugi" (1:10). Dar si in textul corupt de leviti si scribi mai razbate inca protestul lui Ieremia impotriva levitilor, impotriva incantatiilor rituale ("nu va incredeti in minciuni, spunand: templul domnului, templul domnului, templul domnului .."), impotriva sacrificiilor si masacrelor ("si nu mai varsati sânge nevinovat aici"), impotriva practicilor la care obliga "legea" ("si nu mai asupra pe cel de alt neam si vaduva si orfanul"), impotriva absolvirii de orice crima prin sacrificarea victimelor pe altarul lui Iehova ("voi ati furat, ati asasinat, ati comis adulter, ati jurat strâmb,... Si apoi ati venit aici... Si-ati spus, suntem absolviti, caci am comis toate aceste abominatii [de sacrificii de sânge](7:6-10)... caci eu nu le-am cerut stramosilor vostri jertfe sa arda pe altar si sacrificii" (7:22). Autorul este de parere ca inca pe timpul lui Ieremia iudeii ardeau copiii pe altare. Ieremia spune: "si au ridicat altare in Tofet... sa-si arda fii si fiicele, in foc; ceea ce eu [Dumnezeu] nu le-am poruncit si nici nu mi-a stat gandul acesta in cuget" (7:31). Ieremia acuza aceste practici pline de ticalosie si cruzime si prezice ca iudeii vor avea de patimit din cauza lor. Levitii au folosit protestul lui Ieremia pervertindu-l total si invocand un viitor amenintator pentru iudei tocmai pentru ca nu comit destule crime de felul celor pe care le condamna Ieremia. Interpelând levitii, Ieremia zice: "Cum pretindeti voi: noi suntem intelepti si noi detinem legea Domnului? Caci pana

mincinoasa a scribilor a faurit minciuni" (8:8), într-un pasaj a carui supraviețuire s-ar putea datora aroganței și cinismului levitilor atotputernici și batjocoritori.

Dupa toate indiciile, Ieremia a fost ucis prin lapidare de către cei pe care-i critica. În timp ce alte religii propovăduiau iubire și toleranță, în timp ce Buddha, printul Sidhatta Gautama, cauta să inducă binele și iubirea, ca un protest împotriva brahmanismului crud și a hinduismului a cărui împărțire tiranică în caste seamănă așa de bine cu "legea" iudaică, religia levitilor i-a dus pe iudei înapoi la o religie a urii și a distrugerii, la o religie tribală a masacrelor, a jafului și a varsării de sânge, cu care s-au întors iudeii din Babilon în 538 î. Hr.

Capitolul 5: Caderea Babilonului

Acest eveniment s-a petrecut exact ca evenimentele care au urmat celui de-al doilea război mondial; atunci, ca și în 538 î. Hr., guvernele erau manipulate de aceleași forte supuse "legii iudaice". Scena de teatru este identică: pe de o parte, un potentat care i-a oprimat pe iudaici: "Regele Belsatar", tarul Rusiei, Hitler; de partea cealaltă, ceilalți potentati, "eliberatorii": Regele Cyrus al Persiei, Balfour, președintele Truman. Între cei doi, profetul lui Iehova, Daniel în Babilon, Dr. Chaim Weizmann în secolul nostru. Deznodământul: Iehova îi distruge pe "pagâni" și iudaicilor li se "restituie" totul. Scriptura zice că Belsatar a fost ucis în aceeași noapte în care Daniil i-a prezis răzbunarea lui Iehova. Iudaicii care au asasinat tarul Rusiei, pe soția lui și copiii lui mici, au scris pe perețele camerei în care i-au masacrat două versuri despre Regele Belsatar cu sângele victimelor lor, deși nici Regele Belsatar și nici profetul Daniil n-au existat vreodată. Ceea ce există însă este sângeroasa "răzbunare" iudaică; ofiterii nazisti au fost spânzurați de sarbatoarea pocăinței iudaice. Enciclopedia iudaică (The Jewish Encyclopaedia) arată că n-a existat nici un Rege Belsatar vreodată în Babilon și că Nabucodonosor n-a avut nici un fiu numit Belsatar; la fel, nici Daniil n-a existat și enciclopedia conchide simplu că "persoana care-a compilat cartea profetului Daniil n-a avut date corecte pe care să se bazeze". Acest inexistent profet Daniil este favoritul sionistilor ferventi de azi, căci el contracarează profetii israeliti anteriori cu "iubirea lor față de omenire" și aduce legea mozaică pe fagasul varsării de sânge.

Probabil că în războiul dintre persani și babilonieni trupele se luptau pentru altceva, dar Vechiul Testament (și istoria așa cum e ea rescrisă astăzi) vorbește, așa cum s-a întâmplat și în cele două războaie mondiale ale acestui secol, doar de răzbunarea lui Iehova și de triumful iudaic. Deși Iehova i-a făcut pe iudaici captivi în Babilon ca să-i pedepsească pentru neascultare, tot Regele Belsatar și babilonienii sunt de vină și au trebuit masacrați. La fel Regele Cyrus, alt instrument al lui Iehova, va fi distrus la rândul său. Acest rege care a fondat un imperiu ce-a cuprins tot vestul Asiei, era foarte tolerant și permitea toate libertățile supușilor săi, inclusiv cea religioasă și culturală.

Legenda robiei iudaicilor în babilonia este cel puțin 60% mincinoasă. Cartea care povesteste caderea Babilonului a fost scrisă cu secole mai târziu și atribuită unui "Daniil", despre care povestea zice că ocupa un loc de frunte la curtea regelui (Nabucodonosor) ale cărui vise le stia interpreta (Daniil 5). "Belsatar, fiul lui Nabucodonosor", i-a insultat după moartea tatălui său pe leviti, folosind vasele de aur luate din Ierusalim la un banchet, ocazie cu care o mână a scris "Mane, Tekel, Phares" pe perete, cuvinte interpretate de Daniil drept o profecie că Mezii și Persii își vor împărtăși posesiunile Babiloniei. Drept urmare regele l-a umplut pe Daniil de avere și onoruri făcându-l al treilea potentat al imperiului și a fost apoi asasinat în aceeași noapte, după care Regele Darius al mezilor a ocupat, zice povestea, regatul și l-a confirmat pe Daniil ca al treilea potentat în noul regim. Regele Cyrus este singurul care a existat cu adevărat în tot basmul asta; și faptul că a dus câteva mii de iudaici înapoi la Ierusalim - de bună voie sau cu forță - este singurul fapt real din basmul profetului Daniil. Aici a avut botezul focului instrumentul politic de bază a levitilor și anume captarea potentatilor, întâi infestând și apoi dirijând, guvernele popoarelor. Sub calcăiul acestui supra-guvern, care a ajuns mondial în zilele noastre, guvernele statelor naționale și popoarele lor sunt manipulate să lupte în orice fel de război și să comită absolut orice fel de acte, în slujba scopurilor ascunse ale sectei dominante.

Regele Cyrus a fost primul care s-a lăsat manipulat de leviti; fără sprijinul lui, acestia n-ar fi putut face nimic. Istoricul iudaic Eduard Meyer zice: "Iudaismul s-a născut în numele regelui Persiei și în virtutea autorității imperiului său și astfel imperiul alchemenizilor are o importanță mai mare

decât orice în istorie aproape, pâna în secolul nostru". Primele cinci carti din Vechiul Testament înca nu erau complet scrise când a cucerit Cyrus Babilonul si iudeii nu stiau înca de obligatia lor de a practica ura de rasa, desi stiau deja ca sunt obligati sa practice ura religioasa. În acel moment a început "controversa Sionului", în momentul în care, în 458 î. Hr., levitii au terminat de scris cele cinci carti ale "legii" si le-au aplicat tribului iudaic sub patronajul Regelui Cyrus. Atunci au pus ei bazele dusmaniei pe care iudeii trebuie s-o poarte întregii omeniri.

Capitolul 6: Oamenii au plâns

În 538 î. Hr. samaritenii i-au primit cu multa prietenie pe iudeii reîntorsi la Ierusalim si s-au oferit sa-i ajute la reconstruirea templului lui Iehova, distrus de babilonieni cu 58 de ani înainte, dar acestia instigati de leviti i-au refuzat în mod insultator si reconstructia templului a fost amânata cu 18 ani. Atunci a început dusmania nejustificata a iudeilor pentru samariteni care-a durat 25 de secole si mai dureaza si azi, când mai exista doar câteva zeci de samariteni în viata. "Legea" aceasta a urii si varsarii de sânge nu era cunoscuta nici unui popor din Asia Mica si nici iudeilor în totalitatea lor; levitii erau tocmai în curs de a o scrie în Babilon când iudeii au început persecutia samaritenilor. Samaritenii, dintr-un trib israelit autentic, care se închinau si ei lui Iehova, nu erau sub stapânirea levitilor si acestia se temeau ca tolerându-i vor scapa frânele din mâini. Orice legatura cu adevaratii israeliti, cu samaritenii, a fost interzisa. Ierusalimul era o ruina, iudeii reîntorsi acolo numarau cel mult 40.000, cam 10% din toti cei care s-au împrastiat de buna voie prin lume, în cautare de locuri favorabile pentru comert. Reîntoarcerea la Ierusalim a fost un triumf politic al sionismului, dar o reîntoarcere nefericita pentru popor, exact ca în 1903, 1929, 1953, când majoritatea evreilor n-au dorit sa se "reîntoarca" în "pamântul făgăduintei". Nici conducatorii lor cei mai mari nu doreau sa traiasca în Ierusalim; ca si azi, când prefera sa stea la New York, ei au preferat sa stea în Babilon. S-a întâmplat si atunci cum s-a întâmplat în 1946 cu "statul Israel": doar o mână de suprazelosi erau dispusi sa se duca acolo si nefericitii care erau prea saraci ca sa-si permita libertatea, au fost obligati sa-i urmeze. Cei bogati care au preferat sa ramâna în Babilon condusi de propriul lor print, exilarhul, au fost supusi la contributie baneasca pentru Ierusalim - exact ca evreii bogati din America astazi. Profesorul Wellhausen arata clar ca "natiunea nu s-a reîntors din exilul babilonian, doar o secta religioasa s-a reîntors". Evreii erau definitiv împrastiat prin lume. Dar "reîntoarcerea la Ierusalim" avea valoare politica, caci demonstra validitatea "legii" care prescrie pentru iudaici destinul de a distruge, masacra, înrobi, jefui si domina celelalte popoare.

Poporul de rând a vazut cum levitii au construit - cu ajutorul guvernului babilonian - ghetoul si sinagoga, unde erau strâns uniti ca un stat în stat în mâna levitilor, care le citeau "legea", pentru ca Iehova nu era voie sa fie adorat decât în templul lui din Ierusalim. Dr. Joseph Kastein, erudit sionist, descrie unitatea iudaica ca "acel regim sever si inexorabil impus de obligatia de a asculta orbeste regulamentul ritualului", care era si este în mâna nucleului politic. Cum poate o secta stapânitoare sa impuna aceasta ascultare orbeasca unor oameni împrastiat prin toata lumea? Prin terorism si spaima de acte teroriste. Una din armele lor este frica de blestem si excomunicare; o proba din blestem o putem citi în Deuteronomul si frica de blestem este la fel de mare în ghetouri ca si a Africanilor carora le e teama de blestemul vrăciului, sau a negrilor americani carora le e frica de voodoo. A te desparti de comunitate era o fapta care atragea pedeapsa severa. Talmudul-Thora este unica lege careia i se supun habotnicii. Acea lege investeste clasa preotilor cu puteri justitiare depline. Litera "legii" cere adesea pedeapsa cu moartea si în comunitatile iudaice ea a fost de multe ori aplicata.

Iudaicii reîntorsi din Babilon saraci fiind au început sa traiasca în buna vecinatate si sa se casatoreasca cu localnicii, nestiind ca n-au voie. Legendele Israelului vorbeau despre Solomon cu sutele lui de sotii din toate neamurile si despre sotia madianita a lui Moise. Dar scribii si levitii care ramasesera în Babilon rescriau legendele israelitilor si-l faceau pe Moise conducatorul ostirii care avea sa masacreze pe madianitii a caror unica crima era ca existau. Astfel timp de vreo 80 de ani, iudaicii s-au comportat normal. Pâna la vremea lui Ezechiel, descendent din familia marelui preot si arhitectul "legii mozaice", când s-au terminat de scris cele cinci carti ale legii; Ezechiel a fost patronul fundarii politicii de intoleranta, ura de rasa, masacru si distrugere în numele lui Dumnezeu. Cartea lui Ezechiel este cea mai importanta carte din Vechiul Testament,

caci din ea au izvorât primele cinci carti si un cititor atent gaseste sursa urii si setei de sânge care caracterizeaza interpolarile levitice. Astfel, cititorul care, dezgustat de blestemele din Deuteronomul 28, are îndoieli cu privire la natura unui Dumnezeu care poate promulga astfel de orori, gaseste raspunsul în Ezechiel 20:25-26: "De aceea le-am dat legi care nu erau bune si judecata care sa nu-i lase sa traiasca. Si am spurcat darurile lor, când mi-au sacrificat primii nascuti, ca sa le iert pacatele; caci ei trebuie sa stie ca eu sunt Domnul Dumnezeuul lor". Deci, zic levitii prin gura lui Ezechiel, indiferent daca "legea" pare buna sau rea, indiferent cât de crude, primitive, josnice si sângeroase sunt actele pe care le impune "legea", Iehova le cere si ele trebuie executate. Dumnezeuul lui Ieremia zice: "nu v-am cerut sa va înjunghiati copiii pe altarele mele"; Dumnezeuul lui Ezechiel zice: "ba da, v-am cerut sa va înjunghiati copiii pe altarele mele si o veti face, indiferent de ce parere aveti, caci eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru". "Caci voi domni peste voi cu mâna de fier, cu bratul tare, cu furie deplina, pe viata mea, zice Domnul Dumnezeu" (Ezechiel 20:33; 20:2).

Ezechiel a fost martor ocular la transmutarea iudeilor în Babilon, astfel ca exista o parte veridica în scrierea lui. Partea mitica reflecta obsesiile demoniace ale acestui fondator al "legii" iudaismului literal. Unele parti din Ezechiel, zice autorul, n-ar putea fi publicate daca n-ar fi parte din Biblie, atâta sunt de ultragioase. "Domnul" îi porunceste lui Ezechiel sa manânce excrement de om (Ezechiel 4:12); la protestele lui ca el a mâncat toata viata kosher, dupa cum prescrie "legea", îi da voie sa manânce balega de vita (4:15). Apoi "Domnul" îi arata lui Ezechiel cum iudeii își vor mânca proprii copii si copiii își vor mânca parintii; o treime din ei vor fi ucisi prin foamete si ciuma; o treime vor fi ucisi de sabie; si treimea care-a ramas va fi împrastiata în cele patru vânturi, fugind urmariti de macel (5:10-12); si toate astea pentru ca nu au aplicat "legea" întocmai. Capitol dupa capitol, verset dupa verset, cartea lui Ezechiel e plina de cele mai sângeroase, mai abominabile si mai revoltatoare masacre pe care "Domnul" le dezlanțuie împotriva "copiilor lui Israel" (care nu mai aveau de mult nimic de-a face cu iudeii si cu clasa lor conducatoare de leviti, dar al caror nume este în mod impropriu folosit de 2500 de ani pâna în prezent, chiar si în numele statului Israel) (Ezechiel 5,6,7,8). În 8:3-11, un scrib ("unul încins cu calimara scribului") primeste ordinul lui "Iehova sa însemne cu un T fruntea celor care vocifereaza si se lamenteaza cu voce tare de pacate; si astfel toti levitii si cei care striga cu glas mare litaniile prescrise au fost însemnati; si toti ceilalti au fost masacrati, cu mic cu mare. De atunci poporul a învatat ca este bine sa te aliniezi si sa strigi cu voce tare textul prescris -- asa cum generatiile care au trait sub comunism au învatat prima regula a supravietuirii: sa te aliniezi si sa scandezi lozincile prescrise. Dar daca iudeii aplica "legea" întocmai, îi zice Domnul lui Ezechiel, atunci el va întoarce acele nenorociri împotriva celorlalte popoare. Iehova îi spune lui Ezechiel: "si cheama toate pasarile si toate animalele si spune-le: veniti , veniti degraba, adunati-va de peste tot la victimele mele, pe care le ucid pentru voi, un mare masacru în muntii Israelului; veniti sa mâncati carne si sa beti sânge. Veti mânca carnea celor puternici, veti bea sângele principilor acestui pamânt,... veti mânca carne grasa pe saturate si veti bea sânge pâna va veti îmbata de sângele victimelor pe care eu le voi uide pentru voi .. zice Domnul Dumnezeu" (Ezechiel 39:17-19).

În timp ce scribii din scoala fondata de Ezechiel în Babilon consemnau în scris "legea" de mai sus, iudeii întorsi în Ierusalim traiau normal ca toti oamenii, casatorindu-se cu cine le placea, rugându-se la cine li se parea potrivit, pentru ploaie, pentru recolta buna, pentru turme prospere, uneori lui Iehova. Dar în 458 î. Hr. "legea" era gata si regele Persiei era gata sa-i ajute pe leviti s-o aplice. Atunci au reusit levitii sa realizeze miracolul pe care se bazeaza puterea lor de atunci încoace: "lobby-ul" lor a determinat un potentat de alt neam sa-si puna armata si bugetul tarii la dispozitia levitilor, care sa-si realizeze propriile lor scopuri politice cu aceste mijloace. Cartile lui Ezra si Nehemia povestesc cum emisarii levitilor din Babilon au trimis pe un mare preot, Ezra, cu 1500 de acolitii, cu soldati persani si cu aur persan, de la Babilon la Ierusalim, în numele regelui Artaxerxes - exact ca Dr. Chaim Weizmann în 1917, care a sosit în Palestina cu armata britanica si cu aurul britanic; sau în 1947, sustinut de guvernul si aurul american. Din punct de vedere legal Ezra era un trimis al regelui Persiei; dupa cum din punct de vedere legal, Dr. Chaim Weizmann, un hazar nascut în Rusia, era un emisar al guvernului britanic. Nu se stie cum l-au fortat levitii pe Artaxerxes sa devina marioneta lor. Curiosii n-au decât sa observe marionetele contemporane care ocupa pozitiile cele mai înalte în guvernele marilor puteri.

Ezra a adus cu sine din Babilon legea urii de rasa. N-a permis nimanui sa faca parte din partidul

lui care n-a dovedit puritate rasiala, adica descendenta din asa-zisul trib al lui Levi. Când a sosit la Ierusalim, zice Dr. Kastein, "a vazut cu oroare si cu groaza" ca iudaicii aveau legaturi de rudenie cu alte populatii, ca "tolerau casatoriile mixte si aveau relatii pasnice cu populatiile învecinate bazate pe legaturi de familie". Dr. Kastein, care cu multe secole mai târziu a observat cu aceeasi oroare si groaza cum o parte din evreii zilelor noastre au relatii normale de buna vecinatate cu cei în mijlocul carora traiesc si prospera, explica cum ca iudaicii din vremea aceea "îsi respectau traditia asa cum o înțelegeau ei la vremea aceea" si nu calcau în picioare cu buna stiinta nici o lege cunoscuta de ei. Ezra a adus din Babilon "noua lege" care a înlocuit traditia mozaica de pâna atunci. Ca reprezentant al Regelui Persiei, i-a convocat pe iudaici si le-a facut cunoscut ca nu se admit casatorii mixte si a instituit o comisie de "mai mari" care au început sa dizolve casatoriile mixte, sa desparta familiile si sa distruga relatiile de buna vecinatate. De acum încolo "strainii" nu mai erau tolerati. Dr. Kastein admite ca "masura lui Ezra era fara îndoiala reactionara; confera rangul si demnitatea de lege unui decret care la vremea aceea înca nu fusese inclus în Thora", pe care levitii din Babilon înca nu o terminasera de scris. Dr. Kastein scria aceste cuvinte pe vremea când Hitler declara la Berlin ca nu se admit casatoriile mixte. Decretul lui Hitler a fost declarat "infam" de catre sionisti si toate puterile vestului s-au aliat ca sa-l distruga pe autorul lui. Dar legea identica promulgata de leviti cu 24 de secole înainte sionistii n-o declara infama si toate puterile occidentale o respecta si o sustin.

Atât în 458 î. Hr. cât si în 1917, popoarele vecine trupelor levitilor au fost alarmate de acest val de ura si au atacat Ierusalimul care-i ameninta cu distrugerea (vezi mai sus, Ezechiel) si i-au darâmat zidul. Ezra însa, ca orice sionist din secolul nostru, se întorsese din Ierusalim si era din nou în locuinta lui din diaspora, în Babilon; si cei din Ierusalim iar au început sa aiba relatii bune cu localnicii. Dupa 13 ani, în 445 î. Hr., Nehemia, atasat tronului Persiei (asa cum astazi "consilierul israelian" este tot timpul alaturi de primul ministru britanic sau presedintele american), a venit din nou din Babilon la Ierusalim, cu armata persana si cu bani din tezaurul Persiei si a reconstruit zidurile Ierusalimului care astfel a devenit primul ghetou adevarat. Ca sa-si populeze ghetoul, Nehemia a ordonat ca 10% din iudaici sa se mute în Ierusalim. Au fost respinsi "cu oroare" (zice Dr. Kastein) cei care n-au putut dovedi "puritatea rasei" lor, descendenta pura din tribul lui Iuda, Veniamin, sau Levi. Decretul lui Hitler cu bunica ariana, care a scandalizat asa de rau lumea, era mult mai îngaduitor. În 444 î. Hr. Nehemia l-a facut pe Ezra sa încorporeze în Thora interzicerea casatoriilor mixte, ceea ce îi exclude deci pe David si Solomon din "neamul ales"; în Leviticul s-a introdus o noua clauza, care-i pune în gura lui Iehova cuvintele "v-am separat total de toti strainii" (13:30). Capii clanurilor si familiilor au fost convocati si li s-a pus în vedere ca nu mai este permisa casatoria cu o femeie de alt neam sub pedeapsa cu moartea (Ezra 2 13:27). "Strainii" nu mai aveau voie nici sa intre în oras. Cele doua carti ale lui Ezra (Ezra si Nehemia) sunt scrise de martori oculari, Nehemia fiind chiar potentatul executor. "Si toti au plâns, când au auzit textele legii" zice Nehemia (Ezra 2, 8:9). Plângând au intrat în ghetoul spiritual care-i tine strâns în cleste de atunci încoace pe toti cei ce-si zic evrei, împinsi cu forta armelor de sionistul fanatic Nehemia cu ajutorul armatei persane.

Dupa 12 ani Nehemia s-a întors la Babilon si imediat regimul opresiv pe care-l instaurase a început sa se dezintegreze si din nou au aparut casatorii mixte si relatii de buna vecinatate. Din nou "le-a dizolvat cu forta" si-a impus pedepse grele pentru ele. A cercetat atent dosarele de cadre si registrele nasterilor si-a expulzat chiar si din membrii familiilor marelui preot Aaron daca vedea ca au sânge mixt. Apoi a epurat fara mila din comunitate pe toti cei care nu erau strict pe linie si-a cerut întregului popor sa se lege din nou cu "contractul cel nou" (legea levitilor din Deuteronomul fusese "cea de-a doua lege" mozaica). Fiecare barbat din Ierusalim a trebuit sa iscaleasca "contractul" individual, sub ordinul levitilor si fortat de soldatii persani. Apoi, zice Dr. Kastein, Nehemia s-a întors la el acasa în Babilon, dupa ce "si-a îndeplinit misiunea de a-i izola" pe iudaici si le-a prescris si organizat viata în cele mai mici amanunte sub cel mai strict control. Trecusera 400 de ani de la despartirea israelitilor de iudaici si 300 de ani de la cucerirea Israelului de catre asirieni. În acest interval casta levitilor a reusit sa perverteasca traditia mozaica, sa puna în scris într-o lege a urii rasiale si religioase si sa-i încatuseze pe iudaici în lanturile acestei legi într-o mica provincie a imperiului persan numita Iudeea. De atunci încoace timp de peste 24 de secole, un grup de oameni, al caror sânge si a caror rasa s-au schimbat total, dar care au fost permanent încatusati spiritual în izolarea si în ura dictata de "legea" lor, au parcurs istoria demonstrând paradoxul ca desi lanturile le-au fost faurite de leviti, forta unei

armate straine i-a înlantuit; de atunci pâna în prezent, banii si armatele celorlalte natiuni le-a mentinut "legea" si i-a tinut subjugati ei.

Perversiunea levitica devenise perfecta. Din Dumnezeuul celor zece porunci: "sa nu furi, sa nu ucizi", etc., n-a mai ramas nimic; Dumnezeuul lui Ezechiel al carui contract l-au semnat iudeii cu soldatii persani în coasta la Ierusalim se lauda cu faptul ca credinciosii lui îi vor jertfi pe primul nascut pe altar, ca semn ca tot ce-i al lor apartine tribului. Aceasta incarnatie a celui mai primitiv spirit tribal, zice rabinul Solomon Goldman, sionist de frunte, este un "Dumnezeu absorbit în nationalismul statului Israel. El devine ethosul national... el creaza lumea în limba ebraica. El este un Zeu National". Si alt sionist de frunte zice: "Noi am crescut cu Dumnezeu... Avem un Dumnezeu national... Noi credem ca Dumnezeu e evreu si ca nu exista Dumnezeu englez sau american" (Maurice Samuel). Astfel de exemple se pot gasi cu miile în crezul sionist.

Capitolul 7: Traducerea legii

În urmatoarele patru secole cel mai important eveniment a fost traducerea Vechiului Testament în greaca, permitând astfel celorlalte natiuni sa citeasca parte din legea care a decretat înrobirea si distrugerea lor si suprematia iudaicilor. De aceea este uimitor ca s-a facut aceasta traducere de catre 72 învatati ebraici la Alexandria între 275 si 150 î. Hr. Dr. Kastein zice ca efortul de a explica Vechiul Testament pe întelesul grecilor a cauzat "schimonosiri si întorsaturi de cuvinte, schimbări de sens, adeseori înlocuirea ideilor si termenilor pur locali si nationali prin unii de ordin general". Nu este prea clar cum distorsiunile si schimonosirile pot clarifica un text; dar în Enciclopedia Iudaica se spune clar ca Talmudul prescrie ca cel care dezvaluie Thora unui goi merita sa fie ucis. De aceea Talmudul a instituit o Thora orala care contine secretele lui Iehova pe care astfel nu le poate vedea ochi de goi.

Deci traducerea Thorei în greaca în Alexandria antica nu s-a facut pentru ochii goilor ci pentru iudaici, care-si pierdusera limba în Babilon si acum vorbeau aramaica. Ebraica a ramas de atunci încoace un mister sacerdotal, "una din legaturile secrete spirituale", zice Dr. Kastein, "care-i tin pe Iudaicii din diaspora strâns înlantuiti". Dar cea mai mare comunitate de evrei pe vremea aceea era la Alexandria unde toti vorbeau greceste si majoritatea evreilor nu înțelegeau ebraica: de aceea au avut nevoie de Vechiul Testament grecesc. Mai ales ca rabinii n-aveau de unde sa ghiceasca ca peste secole o noua religie o sa declare Vechiul Testament parte din propriile scripturi si toti îl vor putea citi, caci dac-ar fi stiut nu l-ar mai fi tradus.

Dar totusi rabinii s-au gândit ca alti cunoscatori de greaca îl vor citi si de aceea au introdus schimonosirile, întorsaturile de cuvinte, distorsiunile de care vorbeste Dr. Kastein, ca de ex. Deuteronomul 32:21: "si am sa-i atît cu ceva ce nici nu e un popor, am sa-i irit cu o natiune de oameni slabi la minte"; în originalul ebraic nu e "o natiune de oameni slabi la minte" ci "niste goimi josnici si ticalosi" (Enciclopedia Iudaica). Versiunea tradusa în greaca a fost o noua revizuire a "legii", o noua versiune a Thorei, care dupa ce-a fost impusa de Ezra si Nehemia a mai fost o ultima data rescrisa, de data aceasta "definitiv". Tot atunci, adica la 400 de ani dupa evenimentele narate, s-au compilat celelalte carti ale Vechiului Testament si s-a recompilat cartea lui Daniil. La asa distanta nu-i de mirare ca regii Babilonului s-au trezit cam amestecati si reinventati în acea carte. Dr. Kastein este destul de veridic în explicatia sa: "Editorii care au compilat cartile lui Iosua, Iudecatorii, Samuil, Cartile Regilor în forma finala au adunat fiecare fragment [de legenda] si le-au interpretat în mod creator... caci compilatorii se preocupau mai mult de subiect decât de exactitate filologica, si-au însirat povestile oricum asa cum s-au priceput" (de aceea vedem de ex., acelasi text identic atribuit la doi profeti diferiti, Isaia 2:2-4 si Micah 4:1-4 si numeroase repetitii în toate cartile). Deci ce conteaza în Vechiul Testament e subiectul, nu adevarul. Dupa moartea lui Hristos, Sf. Ieronim a tradus Vechiul si Noul Testament în latina si în secolul 16 Conciliul din Trent a alaturat Vechiul Testament Scripturii crestine si toate bisericile reformate din lume l-au adoptat fara sa "protesteze".

Dupa cum arata Dr. Kastein si am vazut si noi, Vechiul Testament grecesc nu este prea fidel originalului ebraico-aramaic; în afara de asta, fiinta Iudaismului rezida în Thora orala si în ramificatiile Talmudului care cresc din Thora; astfel ca goimii nu vor afla niciodata adevarul despre "legea" iudaica. Dar esenta ei a fost consemnata si oricât ar fi fost de întoarse si schimonosite cuvintele, divinitatea tribala setoasa de sânge, crezul barbar si legea distrugerii si

Înrobirii tuturor celorlalte popoare sunt clar pronunțate în Vechiul Testament. Despre acest Vechi Testament vorbesc cu venerație pioasă potenții lumii vestice după 19 secole și jumătate, supuși zelosi ai politicii sectei sângeroase a levitilor militanți, de parcă ar fi cea mai bună parte a religiei creștine - deși este o lege a masacrului, jafului și înrobirii propriilor lor națiuni la bunul plac al stăpânilor pe care acești potenți îi slujesc.

Capitolul 8: Legea și Idumeea

Imperiul persan, apoi cel grec, apoi cel roman, au stăpânit Iudeea în timp ce cei 72 de "înțelepți ai Sionului" traduceau Vechiul Testament în greacă. Tot atunci a avut loc convertirea cu forță a poporului din Idumeea la "iudaism" (cuvânt folosit pentru prima dată de istoricul iudaic Flavius Josephus. În lipsa de alt termen, de acum încolo această carte îl va folosi pentru a descrie "legea" levitilor propagandisti ai urii religioase și de rasă). S-ar părea că deși "legea" îi separa pe iudaici, ei cautau să convertească prozeliti, căci Hristos le reproșa fariseilor că "răscolesc pământul și marea în cautarea unui prozelit". Probabil micul trib al lui Iuda nu mai avea decât prea puțini membri și trebuia consolidat, uitându-se astfel de strictetea purității rasiale.

Enciclopedia Iudaică zice că "tribul lui Iuda mereu și-a reînprospătat forțele absorbind străini din exterior", astfel că orice descendență din sânge pur al tribului lui Iuda a dispărut cu secole înainte de Hristos. Totuși legea urii de rasă a rămas tot timpul în vigoare, astfel că deși nu mai aveau picătură de sânge iudaic în vine, iudaicii erau strict separați de restul omenirii. Dar cazul poporului idumeean este o problemă grea pentru sionistii fervenți, căci nu e posibil nicicum să fie considerați iudaici pur sânge, fiind ei descendenți din Esau din Edom, fratele lui Iacob numit Israel (Facerea). Deci la origine tradiția recunoștea înrudirea dintre israeliți și edomiți: chiar Iehova zice către Moise în Deuteronomul: "când vei trece pe la frații tăi copiii lui Edom... nu te lega de ei, căci pământul lor n-o să ți-l dau tie". Dar după 200 de ani, când s-a scris cartea Numerii, Ezra și Nehemia și armata persană impuseseră deja iudaismul urii de rasă și edomiții (idumeenii) erau de-acum "cei alți", ca și arabii din Palestina azi. În Numerii, spre deosebire de Deuteronomul, Iehova nu-i mai spune lui Moise despre "frații tăi edomiți" ci îi promite că o să-i massacreze și pe aceștia ca pe toți ceilalți (la fel cu moabitii, care fuseseră frați în Deuteronomul, ca apoi să fie și ei destinați masacrului în Numerii). Deja pe la 400 î.Hr. cei din Idumeea și toate celelalte populații se temeau de iudaici și pe bună dreptate: Ion Hyrcanus, rege și mare preot iudaic din dinastia Hasmoneilor, a navalit asupra idumeenilor și i-a obligat să se circumcidă și să se supună legii mozaice. Dar convertindu-i cu forță i-a lăsat în viață, mare păcat la care a fost împins de secta saduceilor, o sectă mai blândă care era pentru convertire cu forță, în timp ce fariseii reprezentau vechiul regim despotice al levitilor care cerea masacrul general și genocidul total. De aceea fariseii, 150 de ani mai târziu, au considerat că distrugerea Ierusalimului în anul 70 AD era pedeapsa pentru că Ion Hyrcanus n-a masacrat pe toți cei din Idumeea, așa cum cere "legea". Dintre idumeeni s-a ridicat Antipater, pe care Cezar l-a făcut procurator al Iudeii, după ce s-a stins dinastia Hasmoneilor, în ciuda fariseilor, care-i ceruseră lui Pompei să restaureze vechea dictatură levitică sacerdotală. Fiul lui Antipater a fost făcut rege al Iudeii de către Marcus Antonius. Confuzia și disensiunile erau așa de mari încât romanii au preluat frânelor Iudeii și-au guvernat-o direct. Deși fariseii erau de vină, căci ei au fost cei care l-au chemat pe Pompei, ei au dat vina pe "sclavul idumeean, Irod". Dacă Ion Hyrcanus ar fi "ascultat legea" și i-ar fi masacrat pe toți idumeenii acum 150 de ani, ziceau ei, caderea Iudeii nu s-ar fi întâmplat. Așa zice și Dr. Joseph Kastein după două mii de ani, cu aceeași înversunată sete de sânge și amaraciune. Un alt sionist din secolul 20, scriind pe timpul lui Hitler, zice că dacă Ion Hyrcanus i-ar fi masacrat pe toți idumeenii, hitlerismul n-ar fi existat.

Dar în mod paradoxal nenorocirea Iudeii și distrugerea Ierusalimului în anul 70 AD a dus la triumful fariseilor.

Capitolul 9: Ascensiunea fariseilor

Cel mai numeros partid politic în mica provincie romană Iudeea era al fariseilor, care conținea secta dominantă, clerul levitic. Fariseii au preluat stindardul ideii levitice sub cea mai fanatică formă, așa cum și-a găsit expresia în Ezechiel, Ezra și Nehemia. Enciclopedia Iudaică zice că "au

depus jurământ să pastreze cea mai strictă puritate levitică". Parte din cler s-a revoltat la continuarea rescrierii a "legii" după bunul plac și interesul politic de moment inițiată de școala scribilor lui Ezechiel și Ezra, zicând că legea nu mai trebuie schimbată. La aceasta fariseii au răspuns că ei sunt paștratorii "legii" și ce zic ei e lege, fiindcă ei au tradiția secretă orală dată de Iehova lui Moise care nu s-a scris niciodată. De aici respectul mistic pentru "Înțelepții Sionului" și frica de ei de care nu scăpa nici un evreu.

Totusi au existat și alte opinii și un astfel de partid moderat erau saduceii, care nu vroiau conflict cu puterea imperială romană. Aceste două partide erau la poli opuși și așa au rămas până în ziua de azi evreii moderați și cei habotnici. Dar atunci, ca și de atunci încolo, partidul moderat a pierdut și fanaticii habotnici au câștigat și masele s-au aliniat cu aceștia din urmă; la fel în acest secol, când comunitățile evreiești din Germania, Anglia și America s-au opus extremismului sionist (ca și saduceii), acest extremism sionist din Rusia (ca și fariseii) a reușit ca în răstimp de 50 de ani să devină singurul purtător de cuvânt al "evreilor" în fața guvernelor din întreaga lume și le-a pus pumnul în gura tuturor celorlalți evrei din toată lumea. Fariseii sunt a doua întrupare a sectei politice nefaste: prima au fost levitii din Babilon; a doua, fariseii din Iudeea; a treia, talmudicii din Spania; apoi rabinii din Rusia; și în timpul nostru, sionistii.

"Fariseu" înseamnă "unul care se separă" de tot ce nu este destul de pur pentru ca să fie în contact cu Dumnezeu. Ei formau o asociație care admitea numai membri bine verificați, fiind astfel primii specialiști în conspirația secretă ca știință politică. Știința și experiența lor conspiratorie a dat roade în cele mai distrugătoare revoluții din Europa din ultimele două secole, toate organizate și conduse de evrei. Metoda fariseilor de a controla strâns pe conspiratori prin teama și suspiciunea a unora față de ceilalți face ca acțiunile lor să fie invincibile; aceasta este metoda informatorilor și spionilor care spionează proprii membri pe care se bazează arhitectura partidelor comuniste și prezenta comisarului politic în armata comunistă este o moștenire de la farisei, exprimată prin textul biblic "veți pune o gardă în jurul gardei mele" din originalul ebraic citat în Enciclopedia Iudaică. Revoluțiile comuniste din sec. 19 nu pot fi înțelese fără un studiu al metodei talmudice folosite de organizatorii lor, moștenită de la farisei. Sub dominația fariseilor a apărut pentru prima dată ideea mesianică a unui conducător care va veni să instaureze rasa superioară ca stăpână asupra restului lumii. Enciclopedia Iudaică zice că ideea fariseilor era o "recunoaștere universală" a imperiului lui Dumnezeu în viitor. Excluzi din lumea viitoare vor fi toți ne-evreii (rabi Laible). Sub dominația fariseilor masele iudaice credeau într-un imperiu lumesc în care Mesia le va da supremație asupra tuturor și le va da toate bogățiile lumii. Așa promisese levitii acoliților lor. Fariseii promiteau la fel, dar nu fixau nici o dată precisă. Dar masele iudaice care purtasera jugul levitic (acum fariseic) timp de 400 de ani au început să ceară să se stabilească o dată pentru dezrobirea și prosperitatea pe care le-o va da Mesia, când s-a născut Hristos.

Capitolul 10. Galileanul

Expectativa mesianică era puternică și scribii introduseseră treptat în scripturi profetii despre venirea lui Mesia. În comentariile rabinice (Targamuri) e scris: "Cât este de frumos regele Mesia care se va naște din casa lui Iuda. Își va încinge salele și va lupta cu dușmanii și va ucide mulți regi". Asta așteptau iudaicii de la Mesia, învățați de farisei și de generații de leviti mai înainte. Un Mesia umil care să le spună să-și ierte și să-și iubească dușmanii ar fi fost "disprețuit și respins", cum a zis Isaia, ale cărui cuvinte au prins înțeles după moartea lui Hristos. Și totuși mulți l-au urmat și aclamat pe Hristos când predica umilinta și iubire, căci cuvintele lui au alungat negurile pe care secole de politică rasială și sectară le îngrămădiseră deasupra legii de comportare morală. În cuvintele lui învățătura originală mai veche a ieșit din nou la lumină. De aceea fariseii au văzut imediat în el dușmanul lor de moarte. Era urmat de mulți iudei, căci deși aceștia așteptau un Mesia care să-i elibereze de trupele romane și să-i facă bogați, mulți simteau că adevărata lor captivitate era cea fariseică, a spiritului, nu cea romană. Dar masele largi s-au aliniat la porunca fariseilor de a-l denunța pe Hristos ca un blasfemiator și fals Mesia. Crestinii zic că Hristos era evreu, dar sionistii neaga aceasta atunci când nu sunt obligați să-o admită în public din motive politice în fața "goimilor" (rabinul Stephen Wise, organizator sionist de frunte între 1910-1950, a spus la Carnegie Hall de Crăciunul 1925 "Iisus a fost evreu, nu creștin")

- creștinismul s-a născut după moartea lui Hristos; pentru aceste cuvinte a fost excomunicat de către Societatea Rabinilor Ortodocși din Statele Unite, dar a avut mare succes cu publicul ne-evreu; la care el a comentat: "nici nu știu ce m-a durut mai mult, acceptarea și iubirea fratească a creștinilor, sau diatriba violentă a rabinilor"). "Hristos era evreu" este argumentul cu care se astupa gura celor care obiectează la masacrarea palestinienilor de către evrei, de exemplu; deși acest argument n-are nici o aplicare, are mare putere de convingere pentru mulți și este des folosit de către clerul și politicienii ne-evrei care caută să intre în gratiile sionistilor.

Cuvântul "evreu" nu corespunde noțiunii de "iudeu" sau "iudaic", folosite în timpul lui Hristos. Mai mult, noțiunea de evreu n-are nici o definiție legală în statul sionist Israel, ceea ce nu e de mirare, căci în Thora noțiunea cere pur sânge din tribul lui Iuda și nimeni pe lume de mult nu mai are așa ceva. Deci "Hristos era evreu" înseamnă sau că se tragea din tribul lui Iuda, sau că locuia în Iudeea, sau că practica religia iudaică.

Noul Testament arată genealogia Fecioarei Maria și a lui Iosif, deși acesta nu-i era tata, din casa lui David și din tribul lui Iuda, dar rabinii zic că acestea sunt interpolări false menite să alinieze Noul Testament cu profetiile din Vechiul Testament. Hristos s-a născut la Bethleem în Iudeea, din nou o interpolare falsă, zic specialiștii iudaici; Enciclopedia Iudaică zice că s-a născut la Nazareth, în Galileea. Toată lumea este de acord că era Galilean - o provincie total separată de Iudeea, o altă "țară" în imperiul roman. Casatoriile între galileeni și iudei erau interzise și Simon Macabeul îi obligase mai înainte pe toți iudeii din Galileea să imigreze în Iudeea. Deci galileenii erau diferiți rasial și politic de iudei. Dar între ei, evreii habotnici și sionisti neaga cel mai tare credința iudaică a lui Hristos.

E greu de stabilit ce anume constituia credința "iudaică" pe vremea lui Hristos. Unii din Iudeea se închinau lui Iehova; apoi erau sectele, fariseii, saduceii, esenienii, între care aveau loc controverse violente și care rivalizau pentru supremație asupra maselor; și acestea nu erau doar secte ci și partide politice; cel mai puternic era al fariseilor. Dacă, așa cum cred guvernele occidentale azi, sionistii reprezintă "evreii", cum pe vremea lui Hristos sionistii erau fariseii cu pretenția lor de a deține religia revelată numai lor prin tradiție orală, fariseii reprezentau "evreii"; și împotriva lor a predicat Hristos. Le-a făcut unele reproșuri și saduceilor și scribilor, dar fariseii erau dușmanii lui Dumnezeu și a omenirii, în viziunea lui Hristos. Ceea ce a atacat Hristos la farisei este exact ceea ce constituie esența iudaismului așa cum este ea prezentată de sionisti în zilele noastre.

Deși nu se poate stabili exact rasa, religia, sau naționalitatea lui Hristos, cuvintele și faptele lui au importanță supremă. Fără școlarizarea formală a timpului său, fiul tâmplarului cunoștea textele, mai mult, fără acces la școală și dezbaterile secrete ale clanului fariseic cunoștea, spre uimirea fariseilor, "legea" levitică și "tradiția" fariseică în toată înălțimea lor profundă. Orice cititor atent al Vechiului Testament care citește apoi "Predica de pe Munte" a lui Hristos parca iese la lumină dintr-un tunel întunecat, parca vede soarele răsărind din cea mai neagră noapte. "Legea" se umflase într-o masă imensă de regulamente complicate a căror aplicare era istovitoare și înabusitoare, augmentată de munti de interpretări și comentarii rabinice, peste care se adăuga mreaja țesută de înțelepții, bătrânii comunității, în care era prins fiecare gest al vieții zilnice, dezvoltată de generații de juristi care au depus tone de sudoare și efort pentru a preciza, de exemplu, că nu este voie să fie consumat Sâmbăta, de Sabat, un ou a cărui cea mai mare parte a ieșit din gâina înainte ca cea de-a doua stea să fie vizibilă pe cer. Deja "legea" cu toate comentariile ei ocupau o clădire întreagă și unei comisii de juristi i-ar trebui ani de zile de studiu ca să-și dea seama despre ce este vorba în ea. În câteva cuvinte, tânărul galilean nedus la școală a explicat exact și definitiv esența "legii" și a dezgropat de sub muntii de compilatii acumulate de secole poruncile lui Dumnezeu: să-l iubești sincer pe Dumnezeu și să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși. Cu aceasta a condamnat erezia fundamentală pe care levitii și fariseii au bagat-o în "lege" de-a lungul secolelor.

Leviticul conține porunca "nu-i persecuta pe cei din jurul tău" (25:17), dar levitii au anihilat această porunca introducând regula că cei care nu sunt desemnați de ei ca atare nu sunt "cei din jurul tău", în speță, nici un om în afara de secta iudaică nu e "om". Hristos a arătat că "toți oamenii" înseamnă, contrar "legii" iudaice, "toți oamenii". Al doilea motiv pentru care fariseii i-au jurat moarte lui Hristos a fost pentru că a refuzat să conducă o revoluție împotriva trupelor imperiului roman care să le permită iudeilor să ucidă, să jefuiască și să instaureze un imperiu al lor în Asia Mică, așa cum se așteptau ei că va face mesia. Dacă ar fi acceptat acest rol, ar fi avut

mult mai multi adepti în popor si fariseii l-ar fi sprijinit. Dar el a spus: "imperiul meu nu e pamântesc; imperiul cerului e în voi; nu acumulati bogatii lumesti". Aceste putine cuvinte simple erau un atac direct la adresa celor mai puternici potentati ai vremii, care-si consolidasera suprematia de-a lungul secolelor. Sutele de pagini ale Vechiului Testament sunt dezgolate si combatute în putine cuvinte în "Predica de pe Munte", unde iubirea, mila, buna vecinatate, dreptatea, actiunea constructiva, viata sunt oferite ca o alternativa la imboldul la ura, razbunare, rautate, separatism, discriminare, destructivism, moarte din Vechiul Testament. Deuteronomul promite averi si putere celor care urmeaza întocmai mii de regulamente, dintre care unele prescriu crima si masacrul nevinovatilor; Predica de pe Munte nu promite nimica, doar arata ce este comportarea morala, care este o satisfactie în sine. Galileanul n-a îndemnat niciodata la servilism; doar la modestie (umilinta) interioara si a fost totdeauna consecvent atacând fariseii. Enciclopedia ludaica zice ca "numai în ceea ce priveste separarea de gloata impura si nespalata era Hristos mult diferit de farisei". Asta e asa daca prin gloata impura si nespalata fariseii întelege toti oamenii în afara de ei si cei aserviti lor; si fariseii asa au înteles si de la început au planuit omorul lui Hristos. Întâi l-au atacat pentru ca sta la masa cu hangii si pacatosii (cum nu e voie dupa "lege"). Dar cu toate generatiile lor de studii juridice, Hristos le era mult superior în dezbateri. Le-a raspuns: "nu cei sanatosi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi". L-au acuzat ca discipolii lui au cules spice de grâu Sâmbata si de sute de multe alte încalcari ale ritualurilor - niciodata pe articole de credinta religioasa. Hristos le-a raspuns direct la tinta, arătând ipocrizia învataturilor lor, care înlocuiau doctrina cu ritualul si cuvântul lui Dumnezeu cu porunca lor. A aratat ca miile de regulamente de pregatit mâncarea kosher n-au nici o valoare religioasa, caci "nu ce intra în gura omului determina religia lui, ci ce iese din gura lui arata ce-i în inima lui". Cu aceasta a atacat unul dintre cele mai pretioase prerogative ale fariseilor si anume cel de a detine monopolul alimentatiei maselor prin miile de regulamente cu privire la ce au voie sa manânce, cum si de unde-si pot procura evreii mâncarea. Atât de puternic si vechi este privilegiul monopolului regulamentului alimentatiei, atât de fundamental traditiei levitice, încât Ezechiel când i s-a poruncit sa manânce excrement de om n-a obiectat arătând repulsie naturala ci a obiectat arătând ca el toata viata a mâncat kosher si nu crede ca excrementul de om e kosher; si atunci i s-a permis sa manânce excrement de vita; pâna si discipolii lui Hristos n-au putut întelege cum e posibil sa nu fie mâncatul kosher cel mai important lucru în religie si au cerut explicatii (Marcu 7:15-23). Vazându-si atacat acest monopol fariseii au început sa unelteasca uciderea lui. În acest scop au înscenat provocarea cu tributul dat cezarului si provocarea cu definitia de om, întrebându-l "cine este aproapele meu?", bazându-se pe educatia de secole a maselor ca numai iudeii sunt "oameni". Succesul primei înscenari le-ar fi permis sa ceara moartea lui ca rasculat împotriva imperiului roman; succesul celei de-a doua le-ar fi permis sa ceara moartea lui ca pacatuind împotriva "legii" lor. Aceasta este metoda folosita si azi pentru distrugerea unui adversar politic cinstit si periculos: înscenarea unei dezbateri publice unde se ridica o întrebare minutios pregatita dinainte în secret la care cu greu se poate raspunde pe nepregatite. Amândoua înscenarile au fost magistral demascate de Hristos, de asa maniera încât pentru oamenii muritori înțelepciunea lui divina ramâne un exemplu de-a lungul veacurilor, întâi cu raspunsul "dati cezarului ce e al cezarului" si apoi cu parabola samariteanului milostiv, în care samariteanul (care conform doctrinei levitico-fariseice seculare este pâna în ziua de azi cea mai spurcata fiinta în ochii "legii", de care un evreu drept-credincios nu se poate apropia fara a fi poluat - motiv pentru care Hristos l-a ales anume pentru parabola sa) a fost singurul care a aratat mila si iubire de aproapele în timp ce preotul si levitul nu, întrebându-si la sfârșit interlocutorul care dintre cei trei este "aproapele", cel care are mila si ajuta, sau ceilalti doi.

Un iudaist moderat, C.G. Montefiore, îi reproseaza lui Hristos ca vorbind despre iertarea dusmanilor i-a atacat totusi pe farisei si nu le-a aratat iubire. Dar ceea ce Hristos le-a reprosat fariseilor a fost faptul ca au pervertit religia divina într-o doctrina diabolica si un regulament gigantic si absurd care distruge sufletul si bunatatea omului; si iubindu-i si iubindu-le opera ar fi însemnat sa promoveze raul pe care-l fac. Pe cruce Hristos s-a rugat pentru ucigasii lui: "iarta-i Doamne caci nu stiu ce fac". Ca încununare a agitatiei fariseilor, s-a întrunit sanhedrinul (marii preoti, scribii si înțeleptii) sub Caiafa si singurul iudeu dintre discipoli, Iuda Iscariotul, i-a condus pe emisarii sanhedrinului la locul unde stia ca era Hristos si l-a identificat sarutându-l, pentru 30 de arginti. Iuda Iscariotul a fost canonizat drept sfânt ortodox în Rusia sovietica dupa revolutia bolsevica si în Germania dupa caderea lui Hitler - demonstrând ca secta fariseilor iese

triumfatoare în ambele cazuri, cu triumful bolșevismului în Rusia și cu înfrângerea Germaniei în 1944 și demonstrând puterea acestei secte azi. Evanghelia după Matei arată că Iuda s-a spânzurat apoi. Istoricul sionist Dr. Joseph Kastein are multă simpatie pentru Iuda, care, zice el, era un om bun deziluzionat de Hristos și care "a rupt în secret" cu Hristos. Cuvintele "a rupt în secret" descriu trădarea lui Iuda în stil sionist. Fariseii l-au judecat pe Hristos într-un "tribunal al poporului" de tip revoluționar-sovietic, unde un informator identifica victima și apoi gloata pune gheara pe victima și o târaste în fața unui tribunal care n-are nici o autoritate juridică, unde este condamnat la moarte pe baza unor mărturii mincinoase inventate ad-hoc. Din acest moment "înțelepții" au procedat ca "consilierii" din epoca noastră și au inventat actul de acuzare care să ceară pedeapsa cu moartea atât sub "legea" iudaică cât și sub legea statului roman; în primul caz, pentru blasfemia de a se pretinde mesia; în cel de-al doilea, pentru a se pretinde "regele evreilor". Guvernatorul Pilat a încercat în fel și chip să evite nedreptatea pe care i-o cereau "înțelepții" iudeilor, pretinzându-i să-l ucidă pe Hristos. El seamănă cu politicienii englezi și americani din secolul acesta: în cele din urmă teama lui de secta atotputernică a fost mai mare. Soția lui l-a sfătuit să nu se atingă de Hristos. Ca un politician tipic, Pilat a încercat să se eschiveze trimițându-l lui Irod Antipas, guvernatorul Galileii, ca galilean; Irod i l-a trimis înapoi. A încercat apoi să-l reducă sentința la biciuire la sânge; fariseii insistau cerând moartea și amenințau cu denunțul: "nu-i esti prieten lui Cezar dacă nu-l uci". Așa a cedat Pilat, exact ca guvernatorii britanici și reprezentanții Națiunilor Unite când li se cer infamii sub amenințarea că se vor duce campanii publicitare împotriva lor la Londra sau New York. În mod evident Pilat își cunoștea guvernul, așa cum și-l cunosc politicienii secolului nostru și știa că va fi înlocuit sau demis din funcție dacă refuză să se lase manipulat. Asemănarea dintre Pilat și guvernatorii britanici ai Palestinei dintre cele două războaie este izbitoră; unul dintre ei a menționat-o, când dând telefon unui rabin sionist influent din New York, a zis secretarei: "spune-i marelui preot Caiafa că Pilat din Pont dorește să vorbească cu el".

Pilat a mai făcut o ultimă încercare de a se eschiva spunându-le "înțelepților": "judecați-l voi după legea voastră", dar aceștia versati fiind i-au răspuns: "noi n-avem dreptul să executăm oameni". Atunci Pilat a încercat să-l salveze pe Hristos apelând la popor și oferindu-se să-l amnistieze, dar poporul a cerut ca în locul lui Hristos să fie amnistiat Barabas, un bandit și ucigaș notoriu. Probabil Pilat nu spera prea multe de la popor, căci în decursul istoriei încă nu s-a văzut vreodată dreptate sau milă la gloata la care i se zice "poporul" și Pilat ca administrator cu experiență știa că "poporul" sau gloata sunt totdeauna instrumentele unor secte influente: "dar marii preoți și înțelepții au convins poporul ca să-l ceară pe Barabas și să-l ucidă pe Hristos" (Matei 27:20). În zilele noastre secta are aceeași putere de a convinge masele. Imperiul roman a ascultat de porunca fariseilor, după cum imperiul persan ascultase de porunca levitelor cu 500 de ani în urmă. În capitolul despre Hristos din istoria sa a iudaismului, Dr. Kastein zice că Hristos a fost "un mesia ratat" și încheie în mod caracteristic cu vorbele: "viața și moartea lui sunt treaba noastră [a sionistilor]".

Capitolul 11: Renaste fariseismul

Enciclopedia iudaică arată cum la câteva decenii după moartea lui Hristos fariseii, ajutați de ultimul rege Irod al Iudeii, Agrippa I, care i-a eliminat pe saducei, au ramas atotputernici și fără rivali, exact ca levitii după despartirea dintre triburile israelitice și cel iudaic. Ca și atunci, a urmat o catastrofă, din care fariseii au renascut, ca și levitii. În cei câțiva ani de putere fariseică absolută în Iudeea ei au rescris din nou "legea"; aceasta recompilatie, arată Dr. Kastein, reglementează viața evreilor pe veci de veci în toate amănunțele. Zice Kastein: "întreaga istorie a iudaismului a fost rescrisă din punctul de vedere al fariseilor... fariseismul a dat forma definitivă caracterului iudaismului și vietii și gândirii iudaice pe veci de veci... caracteristica principală este 'separatismul'". Hristos le-a reproșat că au substituit ordinele lor comenzilor divine; Hristos a fost ucis și fariseii au intensificat caracterul tribal și de ură rasială al "legii" și au promulgat pe veci crezul masacrului, înrobirii, distrugerii și suprematiei lor asupra celorlalte națiuni, chiar în ajunul dizolvării lor.

Cuvintele Dr.-ului Kastein sunt revelatoare. El arată mai întâi că după ce Nehemia a impus "noul contract" asupra tribului lui Iuda, Thora a fost "ultima dată rescrisă" și că ulterior "nici un cuvânt"

nu mai putea fi schimbat. Mai mult, la vremea când fariseii totusi au "rescris" din nou Thora, exista deja o traducere în greaca, astfel încât orice schimbare au facut fariseii ar fi trebuit s-o faca în originalul ebraic. Deci nu Thora au rescris-o fariseii în aceasta rescriere a legii de care vorbește Dr. Kastein aici, ci Talmudul, aceea imensa continuare a Thorei începuta în ultimii ani ai Iudeii, dar consemnata în codice mult mai târziu.

În 70 AD, circa 35 de ani după moartea lui Hristos, era mare dezordine în Iudeea; popoarele învecinate, în special galileenii, se răscau împotriva imperiului roman; fariseii, care invitasera trupele romane în Iudeea, nu faceau nimica; după multe campanii romanii au demolat Ierusalimul și-au desființat provincia Iudeea. Timp de 19 secole după aceea n-au existat absolut nici un fel de evrei în Ierusalim; singurii care au trăit în Ierusalim în mod permanent din antichitate până azi sunt samaritenii, dintre care un mic număr au supraviețuit tuturor persecuțiilor la care au fost supuși. Dr. Kastein zice ca cei 70 de ani dinainte de distrugerea Ierusalimului sunt "anii eroici," probabil gândindu-se la triumful fariseilor asupra tuturor altor tendințe care rivalizau să domine asupra sufletului evreilor. În nici un caz nu se poate spune ca iudeii ar fi rezistat "eroic" împotriva imperiului roman, căci toate luptele care au avut loc au fost duse de către galileenii, pe care Dr. Kastein îi disprețuiește.

Capitolul 12: Lumina și întuneric

Două grupuri de călători au parasit Ierusalimul în ultimele sale zile: discipolii care aduceau omenirii creștinismul; și fariseii care, analizând situația politico-militară și prevăzându-și sfârșitul, își mutau sediul într-un nou loc de unde să continue să dirijeze diaspora, așa cum o dirijasera din Babilon în trecut levitii. Criza civilizației noastre rezulta din antagonismul mesajului celor două cete ce-au parasit atunci Ierusalimul, căci sunt ireconciliabile și victoria unuia este dispariția celuilalt. S-ar părea ca mesajul distrugerii va triumfa în zilele noastre. Întreaga istorie a occidentului demonstrează acest antagonism. Când "legea" era în ascendență, au avut loc înrobiri de alte popoare, s-au ars eretici, s-au ucis apostatii, s-au faurit politici primitive de dominație rasială; secolul 20 pare cel mai mult dominat de "lege". Când opresiunea "legii" a slăbit puțin, s-a făcut dreptate, s-a stabilit principiul dreptului la judecată deschisă și dreaptă, s-a respins suprematia rasială și s-au acceptat toți oamenii ca fii ai lui Dumnezeu: era în ascendență învătătura lui Hristos.

După distrugerea Ierusalimului fariseii, liberi și nestânjenți în noua lor capitală, și-au identificat dușmanii în secta creștinilor, care credeau că Hristos a fost mesia. Creștinii însă nu-și cunosteau dușmanii, după cum nu-i cunosc nici azi, căci ei iubeau pe toată lumea. Dar tocmai refuzul de a urî și persecuta era păcatul cel mai mare al creștinilor în ochii fariseilor, căci "legea" prescrie ura. Deci creștinismul trebuie neapărat distrus ca să triumfe "legea", au decretat "înțelepții sionului". Dar au fost printre ei și unii care au protestat, de ex. Gamaliel, care a zis, când îi biciuiau pe Sf. Petre și Ioan pentru că au propovăduit creștinismul: "Aveți grijă ce faceți; dacă fapta lor e fapta de om, va dispărea în curând; dar dacă e fapta lui Dumnezeu, nu o puteți distruge". Majoritatea fariseilor însă se simteau destul de puternici ca să distrugă creștinismul, chiar dacă vor munci secole de-a rândul în acest sens.

Fariseii și-au stabilit comitetul central la Jamnia în Palestina. Acolo au intrat într-o lume nouă, altfel de cum fusese lumea "legii" de până atunci, unde toată varsarea de sânge și tot jaful și masacrul aveau loc între triburi care pricepeau aceste notiuni și nu aveau idei mult diferite. Dar de acum "legii" i se opuneau notiuni total diferite care nu atacau oameni ce pot fi ușor uciși și înlocuiriți ci atacau chiar "legea". Munca fariseilor era mai grea: Ierusalimul nu mai era; tribul lui Iuda era atomizat, rasa iudaică se dizolva; ce le rămăsese era un "popor evreu" compus din cea mai peștrită amestecătură de rase și sânge, împrăștiati prin lume și care trebuiau ținuți strâns în clestele "înțoarcerii" în "țara făgăduinței" a "neamului ales"; și aceasta multime împrăștiată trebuia înregimentată și convinsă să distrugă toate națiunile printre care locuia.

"Legea" nu mai putea fi rescrisă după ce era deja cunoscută și altora și după ce Hristos demascase interporările și distorsiunile pe care scribii le faceau tot timpul în "lege"; deși fusese ucis, nu fusese combătut și urmașii lui erau tot mai numeroși. Dar "legea" trebuia totuși adaptată la fiecare necesitate politico-militară curentă astfel ca fiecare gest să fie o împlinire a poruncii lui Iehova. Fariseii din Jamnia au invocat din nou tradiția secretă orală pe care o promisera ei de la

lehova prin Moise si au început din nou sa rescrie poruncile lui lehova ca sa le poata aplica în distrugerea crestinismului. Astfel s-a nascut Talmudul, care nu este decât o dezvoltare anti-crestina a Thorei. În decursul veacurilor Talmudul a devenit "pavaza legii", si-a aparut în mod semnificativ atunci când Ierusalimul si Iudeea nu mai existau si exista în schimb o religie care zicea ca Dumnezeu îi accepta pe toti oamenii. Sarcina fariseilor ar putea parea imposibila, caci oamenii în mod natural sunt gregari si diaspora evreiasca împrastiata prin lume în mod natural s-a simtit atrasa de ceilalti oameni. Dar fariseii au reusit, dupa cum arata doua exemple ilustrative contemporane; unul este cazul baietasului din Polonia, care a fost învătat sa scuie mecanic fara sa se gândeasca pe un crucifix de la marginea drumului si sa repete cuvintele "blestemat fii tu cu religia ta noua"; si altul este cazul spitalului pentru leprosi al fratilor moravi din Ierusalim care de secole îngrijise leprosi din Ierusalim având pe frontispiciu firma "Misiunea lui Iisus", drept care prima miscare a guvernului sionist când a preluat Ierusalimul a fost sa distruga cuvântul "Iisus" de pe frontispiciu. Asta ilustreaza direct dispozitiile Talmudului: intram de-acum în faza talmudica a sionismului.

Unul dintre farisei însa, care, pornind din Ierusalim înainte de cadere, sa exterminare crestinii din Damasc, s-a convertit pe drum (Sf Paul), a spus ca "cuvântul lui Dumnezeu a trebuit sa-l auziti voi întâi [iudeii], dar cum ati fost surzi, îl propovaduim acum celorlalti"; fiind iudaismul cea mai salbatica religie tribala, reactia împotriva iudaismului a fost mai vie chiar în interiorul tribului caruia-i apartinea. Calatoria discipolilor din Iudeea spre occident a dat nastere civilizatiei vestice, care este floarea înflorita pe tulpina crestinismului. Cea mai mare realizare a ei este legea raporturilor echitabile dintre oameni, legea ca un om nu poate fi ucis ori persecutat fara acuza, proces si condamnare publica (lege amenintata cu disparitia în practicile secolului 20). Dar umbra întunecata care a iesit din Ierusalim odata cu lumina crestinismului, talmudul, de asemenea s-a îndreptat spre vest si aici, în vest, are loc acum lupta dintre cele doua forte de al carei rezultat depinde supravietuirea civilizatiei. Dar si masele semite ale arabilor au fost implicate în aceasta lupta. La 500 de ani dupa Hristos, în cautarea unui Dumnezeu unic al tuturor oamenilor, s-a nascut religia musulmana a lui Mahomed, despre care zice Dr. Kastein ca era "un beduin semi-analfabet", care se considera urmas al profetilor Moise si Iisus, profet al lui Alah dumnezeul tuturor oamenilor, nu numai al unui trib din Asia Mica. Religia musulmana nu dicteaza ura pentru alte religii; dar Coranul recunoaste principiul distrugator al Talmudului, despre care zice ca "de câte ori aprind ei focul, Dumnezeu îl va stinge. Ei promoveaza dezordinea pe pamânt; dar lui Dumnezeu nu-i plac cei care fac dezordine". În timp ce Talmudul îi învăta pe adeptii sai sa profere insultele cele mai grosolane pentru religia crestina, pentru Iisus Hristos pe care Talmudul îl numeste "bastard" si pentru Fecioara Maria, Islamul nu insulta alte religii. Pâna în secolul trecut înca le mai era permis istoricilor sa faca comparatii si comentarii despre crezul tribal al lui lehova, dar în secolul nostru s-a pus pumnul în gura tuturor.

Crestinismul si islamul s-au raspândit cuprinzând mase mari de oameni, în timp ce Talmudul își îngradea adeptii în cercuri strânse. În zilele noastre secta talmudica a reusit sa creeze antagonism între crestinism si islam; si iata cum doua religii atotcuprinzatoare si binevoitoare lupta între ele ca sa instaureze un al treilea "neam ales", o alta "rasa superioara", ca stapâni de sclavi peste omenirea înrobata.

Capitolul 13: Îngradirea legii

Faza a treia a sionului, cea talmudica, a durat 17 secole, de la 70 AD pâna prin 1800, interval în care evreii s-au raspândit prin occident si "înteptii Sionului" si-au mutat din loc în loc cartierul general de unde tin evreimea subjugata si aliniata. În aceste 17 secole inamicul care trebuie distrus conform "legii" nu mai erau amalechitii sau edomitii sau amoritii ci crestinismul. Din punctul de vedere al Talmudului, aceste 17 secole au fost la fel ca si cei 50 de ani de "robie" babiloniana: adica un "exil", o "captivitate", o "robie" impusa de lehova asupra "neamului ales" pentru ca n-au urmat legea întocmai dar care se va termina cu distrugerea, înrobirea si masacrarea popoarelor printre care i-a pedepsit lehova sa fie exilati si instaurarea "neamului ales" ca stapâni acestor popoare slave care au faurit civilizatia occidentala. Un sionist literal ca Dr. Kastein de exemplu nu are nici un alt eveniment de consemnat în decursul acestor secole decât cum a suferit "neamul ales" "persecutii": lehova i-a împrastiat sa traiasca printre alte

popoare; acest fapt în sine, existența acestor alte popoare, este "persecuția" suferită și pentru care popoarele care i-au gazduit trebuie pedepsite, masacrate, distruse. Singura realizare a acestor 17 secole, zice Dr. Kastein, este că evreii le-au parcurs strict separați de toți ceilalți oameni, grație înțelepților Sionului și Talmudului. În acest rastimp popoarele creștinate aboleau sclavia, eliberau iobagii, reduceau privilegiile și inegalitățile și instituiau demnitatea omului printr-un proces de emancipare care prin 1800 înlăturase castele.

De fapt este o realizare uimitoare neegalată de nimeni, cum au reușit înțelepții Sionului să țină în frâu timp de 17 secole într-o așa de strictă servitudine populația de evrei împrăștiată. Sub îndrumarea talmudistilor evreii au participat la început la emancipare; dar în timp ce atacau conceptul de națiune la alții, ei își rezervau dreptul să practice politica unei rase superioare în modul cel mai arogant și brutal; practicând cea mai acerbă discriminare evreii se plâneau tot timpul de discriminarea celor care în realitate NU discriminau împotriva lor! După un secol și jumătate de politică sionistă pe față, se vede de ce: evreii nu vor să renunțe la discriminare în sine, căci discriminarea este "legea" lor: dar înțelepții Sionului au văzut că este mai ușor să pui stăpânire pe popoare și națiuni dacă le distrugi structura socială și administrativă, dacă distrugi guvernul legitim al acestor popoare; în opera de distrugere a guvernului legitim, "emanciparea" este o lozincă temporară utilă și strigatul "jos discriminarea" la fel. Astfel au deschis calea revoluției permanente, care distrugând orice guvern legitim îl înlocuiește cu forța revoluționară care constă din discipolii Talmudului, controlați de înțelepții Sionului. Așa va lua sfârșit "robia" evreilor în occident. Evenimentele din secolul nostru au dezvăluit acest plan talmudic la care au lucrat înțelepții din anul 70 AD încoace. Masele cred că emanciparea e sfârșitul iobăgiei; secta puternică secretă a sionistilor știe că e un mijloc de a duce masele într-o servitudine mai crudă și mai brută. Există un singur pericol; să nu prindă evreii gustul emancipării și să se emancipeze de Talmud și astfel să-l lase pe înțelepții Sionului fără trupele care să preia puterea după ce-au distrus guvernele naționale. Pericolul acesta a fost mare în faza a patra, între 1800 și 1900, când evreii aproape că s-au lăsat asimilați de națiunile gazde. Un mare număr de evrei s-au arătat dispuși să trăiască ca toți ceilalți oameni. De aceea Dr. Kastein, istoricul sionist, consideră secolul 19 ca cel mai crunt secol din toată istoria evreimii, căci evreii erau cât pe-acți să facă pace cu restul omenirii, dar, zice el, din fericire nu s-a întâmplat așa, căci, zice el, slava Domnului, "ideologia sionistă" a reușit să-i împiedice pe evrei de la a fraterniza cu ceilalți oameni. Astfel a început faza a cincea, prin 1900, când evreii, despre care noi credem că au fost în fine "emancipați", sunt strict segregati și ținuți departe de restul omenirii în "legea" Talmudului; evreii care au încercat să scape și să se lase asimilați au fost recaptați prin apelul naționalismului pentru o țară îndepărtată în care ei nu locuiesc - statul Israel.

Folosind influența pe care au câștigat-o asupra guvernelor prin "emancipare", secta conducătoare a realizat "întoarcerea" din nou în "țara făgăduinței", restabilind "legea" din 458 î. Hr., cu misiunea ei distrugătoare și sovina imperialistă. O febră sovina a fost injectată în toți evreii din lume și toate suferințele vestului din acest secol au izvorât din vechea ambiție a Sionului reînviată din forma ei antică ca să devină dogma politică a occidentului. Acum, când a apărut această carte, faza a cincea a durat deja 55 de ani și rezultatele ei sunt cutremurătoare. "Legea mozaică" a fost impusă peste viața popoarelor occidentale și controlează viața acelor popoare, care nu mai au voie să-și respecte legile lor. Politica și operațiile militare a două războaie mondiale au fost inversate ca să promoveze ambiția Sionului și viețile și averile goimilor din vest au fost jertfite ca să suporte sionismul. Patruzeci de ani de permanentă varsare de sânge în Palestina nu sunt decât preludiul masacrelor ce vor fi acolo, la porunca Sionului ca să se împlinească "legea" care cere oceane de sânge să inunde Asia Mică.

În această ultimă fază vede Dr. Kastein "epoca de aur" când "istoria și-a reluat cursul" după întreruperea din timpul celor 17 secole de civilizație creștină; sionismul, zice el, "este posesorul misiunii universale" și-și va recăpata supremația legitimă instaurată ca stăpân absolut peste omenire, de care poziție a fost în mod samavolnic și criminal privat în 70 AD.

Să examinăm acum faza a treia a sionismului, când scribii din academia iudaică din Jamnia au început să teasă mreaja Talmudului de care nimeni nu poate scăpa căci pedeapsa este teribilă pentru un evreu care se dezice de Talmud; cu această mreajă i-au ținut timp de 17 secole pe evrei departe de restul omenirii și i-au instruit pentru misiunea lor de a distruge civilizația creștină occidentală în zilele noastre.

Capitolul 14: Guvernul mobil

Zice Dr. Kastein: "un grup de profesori, eruditi si invatatori s-au dus la Jamnia luând pe umerii lor destinul poporului lor de care au fost responsabili de-a lungul secolelor... Au stabilit la Jamnia nucleul central al administrarii poporului evreiesc... Ei invatasera deja cum sa-si schimbe atitudinea din timpul captivitatii babiloniene... Si au urmat un curs similar acum". Sanhedrinul a fost restabilit la Jamnia sub alt nume si o academie de scribi au început sa rescrie "legea" ca sa se adreseze noului dusman, crestinismul. Rescrierea "legii" mozaice este o activitate permanenta, caci la noi evenimente se raspunde permanent cu noi directive talmudice. Scopul Talmudului este de a "face viata evreilor complet diferita de cea a goimilor", zice Dr. Kastein.

Orice lege votata majoritar în sanhedrin era aplicata; "opozitia era pasibila de excomunicarea din comunitate". Înainte ca crestinismul sa devina religia oficiala la Roma, sanhedrinul de la Jamnia a difuzat în secret permisiunea ca evreii sa-si renege pe fata crezul si sa pretinda ca adopta religiile pagâne recunoscute oficial, daca circumstantele o cer.

Dupa cam un secol centrul talmudic a fost mutat de la Jamnia la Usha în Galileea. "Iudaismul s-a delimitat si a devenit tot mai exclusiv" zice Dr. Kastein. Acum a fost elaborat blestemul special al Talmudului împotriva evreilor crestini. În 320 AD împaratul Constantin a devenit crestin, a interzis casatoriile între crestini si evrei si a interzis evreilor sa tina pe crestini sclavi. Astfel aplica el talmudistilor propria lor "lege" talmudica. Dar ceea ce talmudistii faceau altora ei au denuntat ca "persecutie" când li se aplica lor si ca sa scape de "persecutie" si-au mutat centrul înapoi la Babilonia, unde au regasit colonia iudaica care refuzase sa se întoarca la Ierusalim cu 8 secole înainte. Guvernul talmudic s-a stabilit la Sura, cu academii talmudice la Pumbedita. Acolo s-a terminat scrierea Talmudului. Un exilarh (print al captivitatii din casa lui David) domnea la Sura de forma; "presedintele academiei" (în realitate marele preot si prim ministru) avea puterea "nu numai peste evreii din Babilonia ci peste toti evreii... din întreaga lume, care recunosteau academia din Babilonia ca centrul autoritatii iudaismului si se considerau legati de legile ei"; astfel explica Dr. Kastein cum evreii de pretutindeni sunt un stat în stat si nu recunosc legile statului în care locuiesc.

Nucleul "legii" a ramas cel stabilit de Ezechiel, Ezra si Nehemia, dar Talmudul a înlocuit Thora si puterea era exercitata de gaonimi, presedintii academiilor de la Sura si Pumbedita, carora li se supunea exilarhul si care au înlocuit sanhedrinul. Orice problema era rezolvata prin deciziile gaonatului babilonian, luate în numele lui Iehova. Aceste decizii reglementau absolut fiecare gest, eveniment, miscare a fiecarui evreu indiferent cât de departe de Babilonia traia, cu un despotism sever si absolut. Timp de 600 de ani guvernul Talmudic a ramas în orient, la Jamnia, Usha si Sura, unde popoarele învecinate îi cunosteau caracterul si erau mai capabile sa se apere de acest salbatic si sângheros crez tribal; câta vreme puteri militare straine mai mari nu le mutilau puterea de supravietuire, popoarele orientale în mijlocul carora se afla acest crez au putut gasi un compromis care sa le permita sa supravietuiasca, chiar sa traiasca într-un fel de buna vecinatate în viata zilnica. Dar caracterul europeanului occidental (în special al celor din nord) este de a spune adevarul, de a-si declara intentiile pe fata, de a folosi cuvintele pentru exprimarea gândurilor fara ascunzisuri si crestinismul a dezvoltat si mai mult aceste trasaturi native. Forta care a aparut printre europeni odata cu Talmudul este exact opusa, orientala, subtila, secreta, conspiratorie, experta în folosirea cuvintelor pentru a ascunde adevaratele intentii. În aceasta consta marea putere a Talmudului în confruntarea cu occidentul.

Talmudul a ajuns în Europa datorita islamului. Arabii i-au alungat pe romani din Palestina; palestinienii care locuisera acolo cu vreo 2000 de ani înainte de patrunderea triburilor ebraice în Palestina si-au recâstigat propria patrie si-au stapânit-o timp de 9 secole, pâna în 1517, când au invadat-o turcii. Iata cum tratau cuceritorii islamici pe cei învinsi: califul a ordonat trupelor sale în anul 637 AD "sa nu comitete tradare, necinste, exces sau mutilare, sa nu ucideti nici copii nici oameni batrâni; sa nu taiati pomi fructiferi nici palmieri, sa nu ucideti oi sau vite sau camile si sa nu molestati pe cei pe care-i vedeti ca se roaga în camerele lor". Iata ce porunceste Iehova evreilor în Deuteronomul 20:16: "In localitatile acestor popoare, pe care Dumnezeuul tau ti le da tie în stapânire, sa nu lasi sa scape cu viata absolut nimic ce are suflare".

Din Palestina islamul s-a întins în Africa de Nord si apoi în Spania, carând cu sine umbra sionismului talmudic pe care evreii ajunsi sub jurisdicția islamului l-au adus în Europa. Cucerirea Spaniei de catre Arabi a fost "sustinuta cu trupe si cu bani" de catre evrei, zice Dr. Kastein,

carora li se dadea apoi sa administreze orasele spaniole cucerite. Centrul talmudic s-a mutat în Spania, care, zice Dr. Kastein, "în mod oportun a înlocuit Babilonia care a încetat sa functioneze ca centru al iudaismului. Tot ce s-a putut realiza în Babilonia se realizase: se fauriseră lanturile cu care individul se putea încatusa ca sa evite sa fie asimilat de mediul sau înconjurator si anume se faurise Talmudul". Asa zice Dr. Kastein; dar individul de obicei nu se încatuseaza de buna voie. Stat-în-statul evreimii a continuat sa fie dirijat din Spania, prin gaonatul si academia stabilite la Cordova si uneori printr-un exilarh de forma.

Ca babilonienii si persanii mai demult, maurii au protejat guvernul talmudic. Spaniolii autohtoni însa vedeau robia sub mauri din ce în ce mai mult ca o robie sub evrei; maurii au invadat, dar evreii guvernau. Dupa 800 de ani, când acest chin a luat sfârșit prin recucerirea Spaniei în 1492, spaniolii au expulzat atât mauri cât si evrei, care si-au mutat centrul guvernului talmudic în Polonia.

Am ajuns acum la un mare mister vechi de numai patru secole: de ce tocmai în Polonia? Pâna la acea data n-a existat nici o infuzie semnificativa de evrei în Polonia. Evreii au intrat în Spania adusi de maurii din Africa de Nord si când au fost expulzati s-au mutat în Italia, Egipt, Palestina, insulele grecesti si Turcia. Apoi s-au mai asezat si în Franta, Germania, Olanda, Anglia. Nu exista nici o indicatie ca evreii expulzati din Spania s-au dus în Polonia si nici o indicatie ca evrei din orice parte a lumii ar fi intrat în Polonia la orice data anterioara. Totusi Dr. Kastein zice ca în 1500 centrul talmudic s-a stabilit în Polonia, unde, zice el, "a aparut o populatie evreiasca de milioane". Cum apare o populatie de milioane asa dintr-o data? Dr. Kastein, stiind bine dar nefiind dispus sa arate cum, zice "în mod aparent prin imigratie din Franta, Germania, Boemia, mai degraba decât în alt mod", fara sa explice ce alt mod ar mai fi putut exista si o lasa încurcata într-un fel ciudat pentru un istoric asa de pedant si amanuntit ca el. Ceea ce nu vrea Dr. Kastein sa recunoasca este ca centrul talmudic a fost mutat acolo unde exista o populatie foarte mare care nu era cunoscuta lumii ca fiind evrei pentru ca nu erau evrei cu adevarat. Nu aveau sânge iudaic - cum nu mai avea aproape nimeni la ora aceea nici macar printre evreii din Spania - si stramosii lor nu pusera piciorul în vecii vecilor vreodata pe pamântul Iudeii sau pe nici un alt pamânt decât cel tatarasc, caci acesti "iudei care respectau legea" din Polonia sunt hazarii, un trib turco-mongol convertit la iudaism în secolul 7 AD. Este singurul caz de absorbtie masiva a unui popor strain de catre "iudaici"; cei din Idumeea fusesera israeliti adevarati, deci erau cel puțin înruditi cu iudaicii. Nu putem ghici ce motive i-au îndemnat pe înțeleptii Sionului sa efectueze aceasta convertire si absorbtie a hazarilor turco-mongoli ca "iudaici"; dar fara ea n-ar mai exista o problema evreiasca si evreii ar fi fost de mult asimilati de restul oamenilor.

Aparitia hazarilor ca "iudei" este de importanta mortala pentru civilizatia occidentala. Moartea a venit totdeauna din Asia în Europa. Dupa ce guvernul talmudic s-a mutat în Polonia acesti asiatici mongoli au început sa patrunda în occident sub forma de "evrei", "evrei din rasaritul Europei", caci nicicum nu puteau pretinde ca vin din Palestina. Din acest moment dogma "reîntoarcerii în patria palestiniana", în "tara fagaduintei, Canaan" a început sa fie propovaduita în numele acestor mongoli care neam de neamul lor nu vazusera Palestina si Canaanul si acuza de "antisemitism" se face de catre unii care n-au avut neam de neamul lor nici o picatura de sânge semit în vine. Si de acum încolo ofensiva împotriva crestinismului se duce cu alte metode asiatice.

Din nou s-a format un stat-în-stat în Polonia, care ca si alte tari s-a aratat binevoitoare si primitoare, ceea ce însa nici de data aceasta n-a îmblânzit furia urii talmudice pentru tara gazda. Dr. Kastein arata cum opera stat-în-stat-ul talmudic în Polonia între 1500 si 1700. "Evreii" (hazarii) aveau constitutie proprie si, zice el, "guvern autonom", care "administra un sistem autonom de fier si o disciplina religioasa de fier, care a dus în mod natural la formarea unei oligarhii administrative si la dezvoltarea unui misticism de forma extrema" (ceea ce explica cum au fost creati revolutionarii comunisti si sionisti ai secolului nostru). Acest guvern talmudic autonom se numea kahalul si avea puteri depline. Punea impozite în ghetourile si comunitatile evreiesti, platind o suma fixa guvernului polonez din ele. Decreta legi care reglementau fiecare actiune si tranzactie între oameni si avea puterea de a judeca si executa. De forma nu avea voie sa aplice pedeapsa cu moartea, dar profesorul Salo Baron arata: "În Polonia, unde tribunalul evreiesc nu are voie sa aplice pedeapsa cu moartea, se prescria linsarea oamenilor ca o metoda extra-legala preventiva de catre autoritatile rabinice ca de exemplu Solomon Luria". La aceasta "metoda extra-legala preventiva" face aluzie si Dr. Kastein când zice atât de des "disciplina de fier", "disciplina neiertatoare", "disciplina rigida pâna la a fi mortala". "Astfel", zice Dr. Kastein,

"era constitutia statului evreiesc în tara straina, inconjurat de legi straine lui, cu o structura parte aleasa de el chiar, parte din afara ... Isi avea legea proprie evreiasca, clerul propriu, scoli proprii, institutii sociale proprii, avea reprezentanti în guvernul Polonez... avea toate elementele unui stat". Realizare la care, continua el, "a contribuit în mare masura guvernul polonez". Asa "sufereau" evreii "persecutii" în Polonia.

Apoi în 1772 Polonia a fost sfâsiata si stat-în-stat-ul evreiesc s-a trezit divizat de frontiere nationale, cea mai mare parte ajungând sa fie în Rusia. Pentru prima data în 2500 de ani de istorie, acum 200 de ani centrul guvernului evreiesc a disparut fara urma; s-a dat la fund. Pâna acum a fost vizibil, mergând înapoi în istorie, în Polonia, Spania, Babilonia, Galileea, Iudeea, Babilon si Iuda. Dr. Kastein zice: "n-a mai fost centru", dar adevarul îi scapa mai încolo, unde anunta triumfator ca în secolul 19 "a luat fiinta internationala evreiasca".

Motivul pentru care centrul talmudic s-a ascuns vederii este clar: dupa 1772 au început conspiratiile si revolutiile comuniste si sioniste care au dominat ultimele doua secole, iar centrul talmudic este un centru conspirativ, care nu poate lucra decât pe ascuns. Acest lucru a devenit clar când în 1917 revolutia comunista a instaurat în Rusia un guvern aproape pur evreiesc. În occident nu e voie sa se pomeneasca acest adevar, asa de mare este puterea Talmudului aici. Daca centrul talmudic ar fi ramas la suprafata masele ar fi putut vedea clar ca guvernul talmudic al evreilor care striga "emancipare" organiza în acelasi timp o revolutie care anihila emanciparea si instaura robia. Dr. Kastein zice: "Rusii se întrebau de ce oare evreii nu se amestecau cu restul populatiei, si-au ajuns la concluzia ca kahalurile lor secrete detin rezerve importante si ca exista un kahal mondial". Apoi Dr. Kastein confirma banuiala rusilor prin aluzia lui la guvernul international evreiesc din secolul 19. Autorul cartii de fata crede ca astazi guvernul talmudic international nu este asezat în nici o tara anume si ca, desi centrul puterii este în mod evident în Statele Unite, kahalul are forma unui directorat ai caror directori sunt distribuiti în diverse tari dar care lucreaza coordonat la unison peste capetele guvernelor nationale. Rusii, care erau mai bine informati decât oricine altcineva la vremea disparitiei centrului talmudic, stiau adevarul. Nu mai este un mister pentru cei care cauta adevarul cum a obtinut acest directorat talmudic puterea deplina asupra guvernelor tarilor occidentale; exista destule documente si informatia este publica. Dar este un mister cum de atâtea secole evreii au continuat sa ramâna subjugati si înregimentati. Cum a putut o secta sa tina o populatie împrastiata prin tot globul în lanturile unui tribalism primitiv timp de 25 de secole? In capitolele ce urmeaza se dezvaluie metodele folosite între anii 70 si 1700 AD; dar aceste metode sunt asa de straine gândirii occidentale încât numai cine a trait în comunitati evreiesti rasaritene înainte de 1940 sau într-o tara comunista pricepe cum opereaza teroarea si frica.

Capitolul 15: Talmudul si ghetoul

Marea forta care a tinut masa aliniata si gata la porunca a fost Talmudul. Enciclopedia Iudaica zice: "Talmudul a fost considerat autoritatea aproape suprema de catre majoritatea evreilor.... Chiar si Vechiul Testament venea abia dupa Talmud". Talmudul zice ca porunca "înteptilor Sionului" este deasupra poruncilor din Scripturi (Talmud, tratatul Berachoth, i.4). Scrierea Talmudului a fost începuta la Jamnia de catre rabinul Iuda cel Sfânt, numit si Printul. Toate legile adaugite la Thora ca facând parte din "traditia orala a Thorei" au intrat în Misna; apoi s-au consemnat dezbaterile rabinice în Gemara, care a fost produsa de doua comunitati: cea din Ierusalim din secolul 5 si cea din Babilon din secolul 7; de aceea sunt doua versiuni ale Talmudului, cel palestinian si cel babilonian. Cum Talmudul a fost scris în epoca crestina, principalul inamic pe care porunceste Talmudul evreilor sa-l distruga este crestinismul. Aceasta porunca zic scribii Talmudului ca a primit-o Moise pe muntele Sinai de la Iehova. Când Conciliul din Trent în secolul 16 a decretat ca Vechiul Testament trebuie respectat si venerat de crestini ca având aceeaasi autoritate ca si cuvintele lui Hristos, nu este prea clar de ce n-a decretat ca si Talmudul anti-crestin trebuie venerat si respectat de crestini, fiind Talmudul de aceeaasi inspiratie ca si Vechiul Testament (Thora). Fata de imensele volume ale Talmudului, Noul Testament al lui Hristos e o carticica subtire, despre ale carei învătaturi Talmudul zice: "Preceptele de dreptate, echitate, mila fata de vecini nu se aplica fata de crestini si ar fi o crima daca cineva le-ar aplica si lor... Talmudul interzice în mod expres ca sa fie salvat un ne-evreu de la moarte... sau sa-i fie

restituite bunuri furate unui ne-evreu, sau sa i se arate mila unui ne-evreu" (explicatie data de eruditul ebraic P.L.B.Drach care a fost educat la scoala Talmudului si apoi s-a convertit la crestinism). Preceptele Talmudului nu sunt diferite de legea din Deuteronomul scrisa cu o mie de ani înainte de Talmud, ci sunt doar îndreptate împotriva unui nou grup de oameni, crestinii. Decizia Conciliului din Trent de a impune Vechiul Testament asupra crestinismului poate sa fie o lovitura mortala data crestinismului.

Talmudul a fost necesar ca sa mentina coeziunea secreta a "poporului ales" în mijlocul natiunilor crestine care-l promisera si de care ar fi putut fi asimilat daca nu l-ar fi oprit Talmudul.

Enciclopediile publice editate în prezent de edituri total controlate de sionism pervertesc adevarul si mint despre Talmud, care a adaugat la învataturile cunoscute ale Thorei doar un virulent atac împotriva crestinismului, atac îndreptat în Thora împotriva celor care nu erau din tribul lui Iuda.

Enciclopedia Iudaica arata ca "în Misdrash (predicile din sinagogi) si în Toledoth Jeshua (viata lui Iisus Hristos) din Talmud care au fost scrise în Evul Mediu se ponegreste persoana lui Iisus facându-l bastard, ca practica magia si ca a murit de-o moarte rusinoasa". Iisus este descris ca "cel fara nume", "mincinosul", "impostorul", "bastardul", "nebunul", "vrajitorul", "idolatrul", "câinele", "copilul poftelii carnale", fiul nelegitim al Mariei si-al unui soldat roman numit Panthera; Maria, zice Toledoth Jeshua, era sotia unui frizer care l-a dus pe Iisus în Egipt unde a învătat magia; iar bastarzii zice Deuteronomul 23:2 ca sunt exclusi din congregatia lui Dumnezeu. Aceste scrieri sunt folosite ca manuale în scolile ebraice de azi. Conform acestei biografii talmudice Iisus Hristos n-a fost crucificat de romani ci pus de sanhedrin timp de 40 de zile la stâlpul infamiei, apoi batut cu pietre si spânzurat de Passover. Dupa moarte zace în iad unde, zice aceasta carte a Talmudului, fierbe în noroi. (Laible reproduce textele ebraice originale în cartea sa Jesus Christus im Talmud. El adauga ca adeptii Talmudului cad într-o furie nebuna fata de crestini dar si-o ascund).

În sec. 17 s-au expurgat pasajele descrise mai sus din Talmud pentru a-i ascunde caracterul, caci Talmudul începuse sa fie mai larg cunoscut si chiar denuntat de unii evrei. Aceste pasaje au fost înlocuite la porunca înțeleptilor Sionului printr-un cerc, la vederea caruia preceptorul propovaduia apoi elevilor pasajele anti-crestine oral, fara documente, ca sa nu se poata dovedi (decretul Sinodului Iudaic din Polonia din 1631, citat de Drach în ebraica si în traducere). Acum când guvernele asa-zise crestine ale tuturor tarilor au interzis publicului sa faca remarci cu privire la ura anti-crestina din Talmud, pasajele expurgate în 1631 au fost reintegrate în editiile ebraice ale Talmudului. Aceste pasaje clarifica ideile din Thora; astfel, Talmudul explica cine sunt "goimii" de care vorbește Deuteronomul 32:21, trimitând la Ezechiel 23:20, care explica ca ei sunt din rândul dobitoacelor si copiii lor sunt pui de animale. Legea Talmudului interzice sa restitui posesiunile ne-evreilor, recomanda sa se arda carti (o inventie talmudica), recomanda vânatoarea de vrajitoare si prescrie rugaciunea zilnica: "Binecuvântat fii... pentru ca nu m-ai facut sa ma nasc goim". Rabinul Levi arata ca sa ierti fara razbunare (Leviticus 19:18) nu se aplica la goimi. Evreii n-au voie sa vânda goimilor proprietati învecinate lor. Goimii nu sunt considerati martori în procese caci ei n-au cuvânt. Evreii n-au voie sa depuna marturie împotriva altor evrei în tribunalele goimilor. Adulterul cu ne-evreice nu e adulter caci "goimii n-au sotii legitime". Goimii n-au viata de apoi. Porunca din Thora "sa iubesti pe Dumnezeu" devine în Talmud "sa studiezi Scriptura si Misna si sa te asociezi cu cei alesi". Adica nu cu goimi. Timp de secole asta a fost educatia evreilor. O anecdota arata rezultatul: într-o noapte de iarna în 1952 un locatar l-a primit în casa pe rabin, înghetat bocna de frig, care când s-a mai încălzit a povestit cum un goim i-a oferit o pereche de mânusi dar a fost refuzat ca sa nu cumva sa i se permita unui goim sa faca o fapta placuta Domnului.

Cum au reactionat evreii la Talmud? Enciclopedia Iudaica arata ca "Talmudul a facut din Thora un cod penal"; dar Thora este un cod penal; Enciclopedia vrea sa spuna ca Talmudul aplica codul penal. Astfel rabinii incita la linsare si hotarasc fiecare clipa a vietii evreului în cele mai mici amanunte în toate privintele: mâncare, casatorie, divort, drepturi asupra proprietatii, vânzari-cumparari, haine, toaleta. Literatura rabinica a crescut astfel gigantic cu nesfârșite dezbateri nu despre ce e "bine" ci despre ce "zice legea". Ce zice legea despre uciderea puricilor de sabat? Dupa un rabin "legea zice" ca-l poti "strânge usor" pe purice, dupa altul, ca-i poti taia picioarele. Dar un paduche, zice "legea", poate fi omorât de sabat. Ce "zice legea" despre câte fire albe poate avea o vaca rosie? Despre ce trebuie sa-si puna marele preot întâi, camasa sau chilotul? Unde trebuie lovita întâi victima sacrificata? Cum sa fie ucisi apostatii? Trebuie strangulati, zic

înteptii Sionului, cu încetul ca sa-si deschida gura si plumb topit trebuie sa li se toarne pe gât. Un rabin pios prescrie sa li se tina limba victimelor cu clestele ca sa se evite sufocarea înainte ca plumbul topit sa le fi ars si sufletul odata cu trupul (cuvântul "pios" nu e folosit ironic ci se refera la zelul rabinului în descoperirea adevarului "legii"). Dr. Kastein, eruditul sionist, zice ca Talmudul "a îmbracat inima evreului cu o spiritualitate rece ca gheata, dar tare ca otelul" si ca ei nu pot interpreta istoria si universul "decât din punctul de vedere care-i plaseaza pe ei în centru". Astfel, globul pluteste în spatiu numai pentru a-i întrona pe evrei pe un munte de aur înconjurat de ne-evreii morti.

Cunostintele autorului despre Talmud provin din Enciclopedia Iudaica, din traducerile germane ale Talmudului din Ierusalim (Zürich 1880) si ale celui babilonian (Leipzig 1889) si din cartile autorilor crescuti la scoala Talmudului care s-au disociat de el ulterior: Laible, Drach, Graetz, Strack.

Despre Thora se pretindea ca Iehova i-a dictat-o lui Moise; Talmudul se afirma ca e opera scribilor si rabinilor, a "înteptilor", astfel ca cuvântul "înteptilor" devine cuvântul lui Dumnezeu. În 1898 la al doilea Congres Mondial Sionist de la Basel, Dr. Mandelstamm din Kiev arata ca "evreii refuza cu hotarâre sa se asimileze cu celelalte nationalitati si se mentin fermi în speranta lor istorica de a obtine stapânirea asupra întregii lumi". Instrumentul principal care a facilitat aceasta realizare a fost ghetoul.

În zilele noastre dezinformarea a facut masele sa creada ca ghetoul a fost un fel de lagar de concentrare în care goimii care persecuta îi tineau pe evrei si absolut fiecare eveniment a fost distorsionat ca sa se produca iluzia "persecutiei evreilor". Dar în persecutiile care au avut loc în secolul nostru evreii au suferit în proportia în care erau reprezentati numeric în populatie, astfel ca procentajul de evrei care au suferit este foarte mic fata de procentajul de ne-evrei care au fost persecutati; în majoritatea cazurilor persecutorii erau evreii, de ex. în Uniunea Sovietica. Ghetoul este creatia conducatorilor evreimii. Primul ghetou a aparut în Babilon, si-al doilea la Ierusalim sub Nehemia, unde soldatii persani i-au construit lui Nehemia ziduri si i-au alungat pe toti ne-iudaicii din cetate. De aici modelul ghetoului european, unde locatarul era complet controlat, înconjurat si constrâns sub o teroare perpetua. Ghetourile au fost construite la cererea talmudistilor. Dezinformarea pretinde ca crestinii persecutau evreii si-i obligau sa traiasca în ghettou; adevarul e ca rabinii cereau evreilor sa traiasca în ghetou. Tot asa se perpetueaza în prezent minciuna despre "antisemitismul" tuturor celor care vor sa afle adevarul. Evreii au trait în ghetou în Alexandria antica, în Cordoba si în Cairo în Evul Mediu, la insistentele rabinilor. În 1084 evreii din Speyer au facut petitie printului sa le dea voie sa-si construiasca un ghetou; în 1412, acelasi lucru l-au petitionat în Portugalia. Construirea ghetourilor la Verona si Mantua au fost sarbatori evreiesti celebrate de Purim; când în Rusia tarista le dezintegrau ghetoul, evreii se plângeau de persecutie. Ghetoul a fost desfiintat la Roma de Mussolini în anii 30 si presa evreiesca s-a plâns teribil de acea "persecutie" fascista. Cine le desfiinteaza ghetoul este un fascist care-i persecuta - dar totusi existenta ghetoului este "dovada persecutiilor pe care le-au suferit evreii din partea crestinilor". Enciclopedia Iudaica din 1903 zice ca "nu mai exista azi nici un adevarat ghetou nicaieri în lume". Rolul ghetoului a fost preluat de sionism, un ghetou spiritual în care evreii sunt constrânsi si supusi aceluiasi control total al "mai-marilor, înteptilor" lor. Zice rabinul Elmer Berger; "Multi vor sa fie evreii mai strâns controlati si constrânsi de catre evrei si se plâng ca s-a slabit controlul care se efectua asa de usor si absolut în ghetou". Sionismul, cu chemarea sovina la recucerirea imperiului "promis lui Moise" în Orientul Mijlociu, nu este decât întruparea înregimentarii evreilor într-un nou ghetou international. Guvernele si masele sunt duse de nas de sionisti si cei care se revolta, dintre evrei chiar, sunt reduși la tacere. Sionistii duc mai departe "legea" levitilor cu adaugirile fariseilor si talmudistilor. Au existat si încercari de ale evreilor de-a scapa din ghetoul fizic si spiritual: astfel zice Enciclopedia Iudaica din 1916 ca "legea dreptatii si adevarului trebuie sa domneasca asupra tuturor oamenilor. fara deosebire de rasa si crez". Asta a fost în 1916; de atunci încoace victoria sionismului a întors "legea" la cea levitica (vezi cap. 3-4). Schimbarea a avut loc în 1917.

Capitolul 16: Dorul de Mesia

Evreii din ghetou erau supusi prin teroare, informatori, denuntatori, blesteme si excomunicari si prin pedeapsa cu moartea; de la ei au copiat regimurile comuniste. Cautând scapare unii evrei s-au revoltat si au fugit din ghetou; altii si-au pus nadejdea în "mesia". În ghetou evreii nu aveau voie sa faca nimic altceva decât sa strânga bani de la goimi prin camatarie si comert (Dr. Kastein zice: "nu aveau decât exact atât libertate cât sa aiba activitati economice cu cei din jurul lor"). Un evreu convertit la crestianism si apoi din nou la Talmud, Uriel da Costa din Portugalia, s-a revoltat din nou împotriva Talmudului si l-a atacat într-o carte adresata evreilor din Venetia publicata în 1616 la Hamburg. El îi ataca pe "fariseii" care, zice el, au creat Talmudul. Rabinul Leo Modena din Venetia imediat l-a blestemat si excomunicat, dar dupa moartea lui s-au gasit scrieri din care se vedea ca si rabinul era de parerea lui da Costa dar îi era teama si-a urlat cu lupii - exact ca multi în regimurile comuniste si neo- (post-) comuniste actuale, care de teama îi persecuta pe cei ale caror vederi le împartasesc. Da Costa a continuat sa atace Talmudul în 1624 cu alta scriere; rabinii din Amsterdam (unde locuia acum) l-au denuntat autoritatilor goimilor, pe motiv ca ataca Vechiul Testament si cartea lui a fost arsa de autoritatile "crestine" ale goimilor, care au împlinit legea Talmudului împotriva acestui evreu. Aceasta aservire a autoritatilor ne-evreiesti fata de dictatele sioniste ale sectei conducatoare reapare în istorie de la Babilonul antic pâna si mai ales, în zilele noastre. Da Costa a fost persecutat pâna n-a mai putut îndura si s-a sinucis în 1640.

Citind istoria controlului talmudic autorul este cuprins de spaima. "Blestemul" rabinilor însemna sentinta de moarte. Enciclopedia Iudaica arata ca "multi cred în puterea fizica efectiva a blestemului... chiar nemeritat... uneori înțeleptii blestema nu din gura ci din ochi. Dupa blestemul din ochi (privire mânioasa atintita) efectul imediat este ruina sau moartea". De aici "deochiatul", care este o pedeapsa sub Talmud si azi: vezi procesul lui Alger Hiss, ai carui avocati au aplicat-o lui Whittaker Chambers si l-au împins la sinucidere (a scapat cu viata printr-o sansa). Moses Maimonides a scris la Cordoba în 1135 ca "nu trebuie sa înseli pe nimeni... Iudeii si ne-iudeii trebuie tratati la fel... Daca unii cred ca e bine sa-i înseli pe ne-evrei se înseala". Talmudistii l-au denuntat inchizitiei ca "un eretic al evreilor" si cartile lui au fost arse la Paris si la Montpellier; pe mormântul lui scrie "evreu excomunicat". Si inchizitia era sub ordinele sectei dominante talmudiste, ca si alte guverne. Dezinformarea face masele sa creada ca inchizitia a persecutat evreii. Dr. Kastein zice: "a persecutat eretici si oameni de alta credinta" si apoi mai încolo zice "adica mai ales evrei". Asa s-a nascut legenda ca inchizitia a persecutat evreii, la fel ca legenda ca Hitler în secolul nostru a persecutat evreii, când el si-a persecutat toti adversarii politici: întâi s-a zis "si-a persecutat adversarii politici"; apoi "si-a persecutat adversarii politici, unii fiind evrei"; apoi "si-a persecutat adversarii politici si evreii"; acum se zice "Hitler a persecutat numai evreii". Inchizitia uneori ardea Talmudul (în loc sa-l publice, cum ar fi trebuit sa faca), alteori ardea scrierile anti-talmudice la cererea talmudistilor. În 1240 Talmudul a fost criticat de un evreu convertit, Nicholas Donin, la Paris si nu s-a facut nimic; în 1232 cartea anti-talmudica a lui Maimonides a fost arsa public. Alt critic al Talmudului, Baruch Spinoza, a fost blestemat si alungat de rabinii din Amsterdam; viata lui a fost "în pericol", zice o enciclopedie; a murit ruinat la 44 de ani nu se stie cum. Doua sute de ani mai târziu Moses Mendelssohn a zis ca evreii pot ramâne evrei din punct de vedere religios si daca traiesc ca buni vecini cu ceilalti si a tradus Thora în nemteste pentru copiii lui, el fiind crescut în studiul Talmudului. Rabinii au interzis traducerea lui si-au ars-o public la Berlin. De câte ori unii dintre evrei s-au ridicat împotriva tiraniei talmudice au fost înfrânti, pentru ca autoritatile goimilor au colaborat cu talmudistii si sionistii fanatici si pentru ca masele de evrei sunt ca toate celelalte mase, se uita doar în farfurie si sunt conduse ca turmele. Asa a fost la revolutia franceza, la cea rosie în Rusia, la cea socialista sub Hitler. În 1933 Bernard Brown credea ca evreii nu mai sunt strict dominati de sionisti; în 1946 rabinul Elmer Berrger la fel; amândoi s-au bucurat prea devreme.

Revolta mocnita împotriva strictetii Talmudului era uneori neutralizata când conducerea simtea tensiune prea mare. În anii 900 era voie sa se dezbata dogma (zice Dr. Kastein). În realitate se permitea nu dezbaterea dogmei, ci doar niste exercitii de dialectica unde studentii dovedeau ca doua afirmatii contrare erau ambele adevarate dupa "lege". Aceasta practica seculara îi uimeste pe goimi, care vad cum sionistii îi pot ataca cu furie pe altii pentru ceea ce fac ei însisi zicând ca fac bine. Astfel e drept sa interzici casatoria evreilor cu ne-evrei, dar e "persecutie" sa interzici casatoria ne-evreilor cu evrei; e drept sa masacrezi civili arabi, dar e "persecutie" când arabii încearca sa se apere împotriva celor care-i masacreaza. Aceste dezbateri dialectice dadeau

evreilor iluzia ca participa la propria lor guvernare, asa cum masele își închipuie ca-si aleg presedintii atunci când voteaza unicul candidat într-un stat totalitar, sau pe unul dintre cei doi candidati identici în Statele Unite. Alteori revolta lua forma venirii unui mesia. Asa au aparut ca mesia Abu Isa din Ispahan în sec. 7, Zonarias din Siria în sec. 8, Saadya ben Joseph în sec. 10, Sabbatai Zevi în 1665, care a fost urmat de comunitatea din Smirna. Sabbatai Zevi a facut gresala sa declare ca anul 1666 este anul "întoarcerii în tara fagaduintei" si în 1666 a scapat doar devenind musulman sub protectia sultanului din Constantinopol, unde si-a sfârșit zilele în confort ca orice bun sionist din New York. Un mic numar din urmasii celor ce-au crezut în el mai traiesc si azi si-l asteapta sa se reîntoarca sa-i conduca. Azi sionismul raspunde aspiratiilor mesianice ale celor care, "alesi" de lehova, se pregatesc de secole pentru "misiunea" lor.

Capitolul 17: Misiunea de distrugere

Autorul a studiat timp de ani de zile sute de volume si a gasit ca cea mai buna definitie este data de eruditul ebraic Dr. Maurice Samuel care zice: "Noi evreii, noi distrugatorii, vom fi totdeauna cei care distrug... nimic pe lume nu pot goimii sa faca care sa ne satisfaca cerintele si vrerile". Le prima vedere pare o afirmatie nevrozata; în realitate este un caz de sinceritate dureroasa. Un evreu nascut ca atare nu se poate sustrage "legii" ramânând un bun evreu. De aceea evreii au fost fortati sa fie distrugatori si actiunea lor distrugatoare culmineaza în zilele noastre. Aceasta nu este parerea autorului ci parerea rabinilor si talmudistilor pe care i-a citit si studiat: distrugerea celorlalti este conditia impusa de lehova existentei "poporului ales" care tinde spre un final unde toate popoarele vor fi distruse si subjugate. Cuvântul este însa în mod expres "distrugere" si nu "subjugare" sau "înfrângere" sau altceva; vezi Vechiul Testament, Iesirea, Deuteronomul, Numerii, unde lehova foloseste cel mai frecvent exact acest cuvânt în poruncile lui. Uneori "poporul ales" trebuie sa distruga neamurile celelalte la porunca lui lehova; alteori lehova îl rasplateste distrugând celelalte neamuri din calea poporului ales. Distrugerea trebuie sa fie totala si mila e o crima, pedepsita de lehova, care l-a detronat pe Saul fiindca n-a distrus total si l-a înlocuit cu David - stramosul viitorului Mesia. Câte vreme la altii distrugerea este un incident al cuceririi, la "poporul ales" distrugerea este scopul în sine. Despre asta vorbeste Dr. Maurice Samuel. Aceasta chemare sa fie distrugatori a adus multe suferinte popoarelor care au acceptat sa fie dominate de interese talmudiste-sioniste si nu le-a adus fericire adevarata tuturor evreilor, purtatorii acestei triste misiuni.

Când au scris legendele din Iesirea, scribii Torei au introdus motivul unei forme prin care se distrug natiunile gazda: "în razboi ei se vor alia cu dusmanii nostri" (1:10). Povestea cu sclavia egipteana unde apare acest motiv e doar o poveste, dar în istoria Babilonului faptul ca evreii din Babilon s-au aliat cu invazia persana inamica si au facilitat distrugerea Babilonului este fapt istoric (justificat în legenda din Vechiul Testament, împodobita cu un rege babilonian inexistent, ca pedepsirea babilonienilor de catre lehova pentru ca au fost instrumentul lui în pedepsirea iudaicilor neascultatori). Apoi misiunea de distrugere s-a exercitat asupra regelui persan, eliberatorul iudaicilor. Acesta, numit în legenda Esterei "Ahasverus", are un sfetnic, Aman, care-i atrage atentia ca evreii care locuiesc printre persi nu recunosc legile regatului ci se tin separati si au legi proprii, periclitanând securitatea regatului; regele imaginar Ahasverus porunceste o "distrugere" a tuturor evreilor din regat de tipul celor poruncite de lehova (caci scribii nu stiau sa scrie în alt stil), dar regina legendara Estera l-a învatat pe rege ce sa faca si acesta l-a spânzurat pe Aman împreuna cu toti fiii lui si i-a dat mâna libera unchiului Esterei sa masacreze pe ceilalti locuitori ne-evrei. Evreii au masacrat, zice scriptura, 75.000 de victime si de atunci încoace sarbatoresc cu mare bucurie în fiecare an aniversarea acestui masacu (Estera 9:16-17). Ahasverus, Estera, unchiul ei Mardoheu, Aman, sunt cu totii imaginari, desi unii comentatori sionisti încearca sa-l identifice pe Ahasverus cu Xerxes, tatal lui Artaxerxes, care a trimis armata persana sa-l instaureze pe Nehemia în Ierusalim dupa ce si-a vazut 75.000 de persi masacrati de evrei. Dar desi este pura inventie, ceea ce e uimitor în povestea lui Ahasverus este ca fapta lui Ahasverus, de a-si da prada proprii supusi pentru a fi masacrati si distrusi de forte inamice talmudiste, se repeta azi zilnic si este politica de capetenie a guvernelor acum când "legea" Talmudului a devenit lege pentru toti. "Caci mare spaima aveau de evrei", zice Estera 8:17. Belsatar si Daniil, Ahasverus si Mardoheu sunt personaje fictive, dar fictiunile si inventiile care

descriu distrugeri sângeroase de victime nevinovate au devenit realitate în zilele noastre când după masacrul tarului, a soției și-a copiilor lui, unul dintre calai a scris versul din Daniil pe perete cu sângele victimelor și când spânzurarea funcționarilor germani s-a făcut după cum scrie în Estera 7:6,10; 9:13-14.

Repetam încă odată ca descriind faptele "evreilor" folosim acest termen numai pentru grupul agresiv, plin de ură și distrugător și că în evreime a existat întotdeauna și un curent care s-a împotrivit acestor ticăloșii iudaice; astfel, în timp ce rabinul din Chicago Solomon B. Freehof considera că cartea Esterii conține esența iudaismului care trebuie respectată, Bernard Brown, tot evreu din Chicago, a zis că Purimul ar trebui să nu se mai celebreze, fiind o farsă a unor sărbători pe care chiar profetii evrei le-au găsit dezgustătoare - asta în 1933. Spânzurarea funcționarilor germani însă a avut loc tot de Purim, orice-au zis el și alții ca el. De Purim se sărbătorește modalitatea de-a triumfa din totdeauna: folosirea unui guvern de goimi pentru masacrarea goimilor conform răzburării lui Iehova.

Citind și studiind sursele talmudice și sioniste, autorul a observat că istoria popoarelor este prezentată în scolile talmudice ca o serie de abateri ale "poporului ales" de la "lege", pentru care Iehova îi împrăstie prin lume printre alte popoare, ceea ce în sine constituie o "persecuție" indiferent cât de bine o duc evreii acolo. Pentru aceasta "persecuție" Iehova apoi distruge celelalte popoare și da victoria "poporului ales" care de-acum s-a pocăit. După distrugerea imperiului babilonian și-a celui persan a venit rândul egiptenilor, care gazduiau cea mai mare comunitate evreiască în Alexandria, unde, zice Dr. Kastein, "evreii au găsit azil" și "traiau într-o comunitate strâns unită... separați de ceilalți cu temple proprii... egiptenii simteau disprețul evreilor". Apoi zice că evreii "în mod natural" au ajutat invadatorilor persani care distrugeau Egiptul, unde evreii găsiseră "asil". După egipteni a venit rândul grecilor. În 332 î.Hr. grecii au cucerit Persia și au început să guverneze Egiptul. Alexandria a devenit o metropolă grecească. Mulți evrei din numeroasa comunitate din Alexandria ar fi vrut să trăiască în pace cu ceilalți oameni dar n-au avut voie: Dr. Kastein scrie triumfător în istoria sa că "evreii din Alexandria au realizat dezintegrarea civilizației elenice". Așa au dezintegrat Babilonia, Persia, Egiptul, Grecia - până la era noastră. Istoria omenirii după învățătura Talmudului nu este decât istoria răzburării lui Iehova din paragraful de mai sus.

A urmat Roma, unde Cicero avea părerea exprimată de Dr. Kastein după 20 de secole și se temea de evrei (vezi procesul lui Flaccus, unde zice că știe că evreii sunt unitari, că îl pot ruina și povătuia prudenta). La fel zice Fuscus, Ovidiu și Persius și Seneca. Civilizația occidentală a crescut pe mostenirea artistică a Greciei și mostenirea juridică a Romei, unde pentru prima dată s-a promulgat dreptul fiecărui om la proces public și echitabil în fața unei curți de lege. Dr. Kastein găsește însă că pentru iudeii Roma "de la început n-a însemnat decât forța brută și stupidă, neintelectuală". Timp de 300 de ani Roma antică a persecutat creștinii. După convertirea lui Constantin în 320 evreii n-au mai avut voie să-și circumcidă sclavii, să ia sclavi dintre creștini și să aibă căsătorii mixte; deși "legea" iudaică interzice exact aceste lucruri, adică să fie circumcisi neevreii și interzice căsatoriile mixte, Dr. Kastein zice că atunci când romanii au zis așa, a fost o "persecuție sângeroasă"; când evreii zic așa, nu e persecuție ci e dreptul lor. În anul 395 Palestina a devenit parte din Bizanț și sub guvern creștin evreilor nu li s-a mai interzis să locuiască în Ierusalim. Bizanțul i-a favorizat pe evrei. Totuși când persanii au invadat Bizanțul, evreii "s-au alăturat masiv armatelor persane" și apoi au participat la "un masacrul gigantic al populației creștine", zice Dr. Kastein, "cu furia unor oameni care de 300 de ani asteapta să se răzbune pentru opresiune". Care opresiune? Dr. Kastein arată că interzicerea de a lua sclavi dintre creștini a fost aceasta "mare opresiune seculară". Odată masacrul creștinilor înfaptuit, dragostea evreilor pentru persani s-a terminat și după 14 ani evreii, zice Dr. Kastein, "erau foarte doritori să negocieze cu împăratul bizantin Heraclius" și să-l ajute să recucerească Ierusalimul. Apoi a venit islamismul lui Mahomed, care știa că "cei mai violenți oameni... sunt evreii și păgânii" (vezi Coranul), dar islamul n-a fost dușman evreimii; zice Dr. Kastein: "le-a dat absolută libertate economică și autonomie administrativă" în Spania, poarta de intrare a islamului în Europa. Acolo regele vizigot Euric a văzut foarte bine pericolul pe care l-au văzut Cicero și alții înaintea lui și l-a definit în anul 680, la al 12 Conciliu de la Toledo. Regatul lui a fost distrus și islamul a luat stăpânire în Spania în 712. Graetz (și Dr. Kastein, de altfel) descrie cum evreii din interiorul regatului vizigot s-au aliat invadatorilor inamici islamici. Cum în orașele cucerite arabii victorioși nu-și puteau permite să lase trupe numeroase, ei dădeau aceste orașe pe mâna evreilor, care

astfel au pus stăpânire pe Cordova, Granada, Malaga. Graetz descrie cum Tarik invadatorul a aparut sub zidurile Toledo-ului, care avea doar o garnizoana mica; în timp ce creștinii s-au adunat în biserică să se roage, evreii au deschis invadatorilor portile cetății și i-au primit cu aclamații de bucurie, răzbuindu-se astfel pentru "persecuțiile" suferite... Tarik a dat și capitala pe mâna evreilor... Când Musa Ibn Nossair, guvernatorul Africii, a adus o nouă armată în Spania și-a mai cucerit alte orașe, le-a dat pe mâna evreilor". Din nou războiul între două națiuni devine teatrul "răzbnării" evreilor pentru "persecuțiile" suferite, "persecuții" care constau, după cum arată Graetz, din faptul că nu aveau voie să-i transforme pe creștini în sclavi (zice Graetz: "cea mai crudă persecuție a fost restricția cu privire la luarea creștinilor drept sclavi"). Din nou, ca și în Persia și Babilon, evreii au tradat țara gazdă și s-au aliat cu invadatorii în distrugerea țării care i-a primit cu brațele deschise; iar invadatorii au dat țara cucerită pe mâna lor. Generalii califului n-au dat atenție avertismentului din Coran, cum nici azi politicienii și guvernatorii din vest nici nu se uita la Noul Testament. Arabii la rândul lor au gustat "răzbnarea lui Iehova" deși au daruit evreilor supremația asupra creștinilor subjugati. Abu Ishak din Elvira avertizează califul din Cordova, arătând luxul și aroganța evreilor, sărăcia progresivă a celorlalți, trădarea evreilor; califul nu l-a ascultat și-a continuat să se lase manipulat de talmudistii centrului Talmudic din Cordova. Califatul a durat în Spania 800 de ani, după care evreii i-au ajutat pe spanioli să-i izgonească pe arabi.

Poporul de-acum învățase să-i cunoască și nu credea că convertirea evreilor la creștinism (când erau convertiți) era sinceră. Dr. Kastein și el arată că evreii convertiți conspirau în secret și se bucurau de dispensă de la talmudisti pentru a face pe convertiți. Totuși regii spanioli îi faceau pe acești falși convertiți miniștrii lor de finanțe, ca de ex. Isaac Abrabanel. Dr. Kastein arată că evreii de sub stăpânirea araba au dat bani cu împrumut spaniolilor din nordul liber ca să-i ajute să alunge pe arabii ai căror emisari și oameni de încredere erau. După expulzarea arabilor, cele 800 de ani de împilare evreiască au determinat expulzarea evreilor din Spania în 1492 și din Portugalia în 1496. De aceea istoricii sionisti urasc azi Spania așa de mult, unde, zic ei, n-au terminat masacrul promis lor de Iehova. De aceea au inițiat răsturnarea monarhiei spaniole și războiul civil din 1930: zice marele sionist american, judecător în Curtea Supremă a Statelor Unite, Brandeis, către rabinul Stephen Wise în 1933: "Să fie și soarta Germaniei cum a fost soarta Spaniei!"

Deși când talmudistii detineau finanțele și destinele spaniolilor trecuseră 15 secole de civilizație creștină, evenimentele au avut loc după cum prescrie "legea" din Vechiul Testament. Evreii au trebuit, sub conducerea talmudistilor, să "distrugă" popoarele gazdă, care, indiferent cum se lasau dominate și jumulate de evrei, erau "persecutoare" pentru că Iehova i-a împrăștiat pe evrei printre ele. Tot acest rastimp dintre evrei s-au ridicat unii care au protestat împotriva misiunii de a distruge și masacra într-una; de fiecare dată stăpânii talmudici le-au astupat gura și evreii au trebuit să continue misiunea lor care nici pe ei nu-i face fericiți. În acest moment Spania i-a expulzat, i-a împrăștiat prin lume și evreii s-ar fi putut asimila cu ceilalți oameni; ar fi putut scăpa de misiunea lor ucigătoare; dacă nu s-ar fi ivit o rasă de oameni care n-au nimic de-a face cu Iuda sau cu Israel, care n-au picatura de sânge semit în vine, ai căror strămoși n-au fost niciodată nici măcar prin jurul Palestinei, o rasă mongoloidă turcă, hazarii din Asia, care au preluat programul politic de masacrare, înrobire, stăpânire și jaf al celorlalte popoare sub pretextul că Iehova le-ar fi promis strămosilor pe care ei nu i-au avut dreptul de a face aceste lucruri.

Înca de la caderea regatului vizigot din Spania de la 711, opt secole înainte de-a fi împrăștiati prin Europa, evreii din Spania nu mai aveau sânge iudaic și nici ei nu mai aveau pretenția că se trag din tribul lui Iuda. Graetz zice: "primele așezări ale evreilor în frumoasa Hesperia (Spania) sunt învaluite în mare obscuritate"; "având pretenții de neam vechi", și-au bazat pretențiile pe afirmatia că "regele Nabucodonosor i-a transportat în Spania după ce le-a distrus templul din Babilon". Ideea supremației și a jefuirii bogățiilor altora atragea multe triburi primitive din multe locuri și arabii care oricum sunt circumcisi se puteau declara iudaici fără ca cineva să observe vreo diferență. Rabinii din nordul Africii și din desert își mareau bucuria congregația dacă puteau, departe fiind de centru. Când românii au început să-i persecute pe "păgâni," evreii n-au fost persecutați și astfel mulți care credeau în Baal, Isis și Adonis au devenit uneori creștini, alții iudaici. Legile stricte de segregare rasială a levitilor erau de multe ori calcate în regiuni mai îndepărtate. Deja la intrarea în Spania evreii nu erau de rasă pură. Dar în cei 800 de ani de sedere în Spania centrul talmudic din Cordoba a controlat segregarea și astfel s-a format tipul de

evreu sefardit. La expulzarea din Spania centrul talmudic s-a mutat în Polonia. Enciclopedia Iudaica zice: "evreii sefardici sunt descendenții celor expulzați din Spania și Portugalia care s-au așezat în sudul Franței, Italia, Africa de Nord, Asia Mică, Olanda, Anglia, America de Nord și de Sud, Germania, Danemarca, Austria și Ungaria". Polonia nu e menționată; în timp ce evreii sefardici s-au împrăștiat prin vest și s-au mutat mai în spre vest în majoritatea lor, centrul talmudic s-a mutat în răsărit. Enciclopedia Iudaica arată ca evreii sefardici se considerau mai nobili decât ceilalți, deși aveau bune raporturi cu ei; ca nu erau telali sau camatari și nu se amestecau cu clasele de jos și "rareori se căsătoreau cu ele... în era modernă și-au pierdut influența pe care au avut-o de secole asupra celorlalți evrei". Deci sefardii se țineau deoparte, nu s-au dus în Polonia și și-au pierdut influența. Mai mult, statisticile din cărțile erudiților Iudaici care indică numărul de evrei conțin cifre extraordinar de fluctuante, indicând la intervale mici un număr foarte mic și apoi imediat un număr foarte mare, care nu poate fi nicidecum explicat prin creștere biologică normală.

Când s-a mutat centrul talmudic din Cordoba în Polonia s-a schimbat și caracterul rasial al evreilor. Evreii care duseseră steagul lui Iuda din antichitate dintr-o dată au devenit neimportanți, au fost împinși la margine, și-au început să scadă numeric. Talmudul s-a pregătit pentru a doua confruntare cu civilizația europeană folosind forțele tribului asiatic al hazarilor, despre care povestesc chiar istoricii sioniști și ebraiștii evrei. În jurul anului 600 regatul hazarilor se întindea între Marea Neagră și Marea Caspică, fiind o populație de triburi turco-mongolice al căror hagan "s-a convertit la iudaism împreună cu dregătorii lui și un mare număr din supușii lui, probabil în 679 AD" (Enciclopedia Iudaica). Corespondența dintre Abd el Rahman, sultanul Cordobei și regele Ioșif al hazarilor de prin anul 960 AD (Enciclopedia Iudaica zice că este autentică) conține pentru prima dată descrierea acestor "evrei" hazari prin cuvântul "ashkenazi", care înseamnă "evreu din răsărit" și indică asociații cu slavii. Singurul lucru pe care-l au acești turco-mongoli ashkenazi comun cu sefardii este iudaismul, adică programul politic. Controlul central talmudic a devenit mai lax în vest dar era de fier în ghetourile din est. Evreii și-au pierdut trasaturile semite și au mai degradat trasaturile mongole ale hazarilor. Nici un goim nu va afla vreodată de ce talmudiștii din Cordoba au permis influxul acestor masiv de neo-Iudaici hazari. Oare au prevăzut că vor avea nevoie de noi armate? În orice caz când le-a fost risipită armata din Spania, cea sefardică, au avut imediat la îndemână armata ashkenazi care să continue misiunea de distrugere dată lor de Iehova.

Hazarii fuseseră încă de la început ostili rușilor care veneau din nord și-n cele din urmă i-au supus. Când au fost total convertiți la talmud și s-a prăbusit regatul lor (prin anul 1000) hazarii au devenit supușii conducătorilor talmudici care dirijau rezistența anti-rusească ca o luptă împotriva creștinismului. S-au concentrat în special în Kiev (orasul "sfânt" al rușilor creștini), apoi în Ucraina, Polonia și Lituania. Au devenit centrele revoluției anti-ruse care a devenit ulterior "revoluția mondială", noul instrument al lui Iehova de distrugere a creștinilor și a popoarelor. Timp de secole acești nepoți ai triburilor mongole salbatice din Asia fără picătură de sânge Iudaic în vine au "respectat legea lui Iehova" cu strictete pentru că Iehova sa-i "duca înapoi" în pământul "făgăduit lui Moise și strămoșilor lor" de care strămoșii lor nici nu auziseră vreodată, de unde apoi să stăpânească lumea conform promisiunii lui Iehova. Când politicienii occidentului se străduiau cu trup și suflet să-i ajute să se "întoarcă" în "patria strămoșilor lor", ei n-auziseră de hazari. Arabii însă îi cunosteau și-au încercat degeaba să arate adevărul la Conferința de pace din 1919 și la Națiunile Unite în 1947.

În cei 450 de ani de la mutarea talmudismului în Polonia la hazari "centrul talmudic vizibil al lumii" (zice Dr. Kastein) a încetat să existe și ideea răzburării și distrugerii lui Iehova a devenit cunoscută sub numele de "revoluție". Au fost trei astfel de mari revoluții: a lui Cromwell în Anglia, revoluția franceză și cea bolșevică; una mai ucigătoare și mai dezastruoasă decât cealaltă, fiecare fiica celeilalte, toate derivate din "legea" scrisă în Thora-Talmud. Distrugerea în fiecare caz a fost îndreptată împotriva guvernului legitim, a națiunii și a creștinismului, căci singurul guvern legitim după "lege" este al lui Iehova, singura națiune legitimă este poporul ales de Iehova și volumele suplimentare ale Talmudului explică că tocmai creștinismul a poruncit Iehova anume să fie distrus. Revoluția era îndreptată împotriva "regelui și-a clerului" ca simboluri ale "opresiunii maselor"; acum nu mai avem nici regi nici cler dar revoluția continuă, cu distrugerea națiunii (uciderea regelui este actul simbolic al distrugerii națiunii) și cu distrugerea religiei (cu actul simbolic al dărâmării bisericilor). Sursa uciderii regelui și dărâmării bisericilor ca acte rituale de

distrugere a natiunilor prescrise de Iehova, autorul n-a gasit-o decât în Vechiul Testament - Thora - Talmud unde Moise îi spune tribului lui Iuda: "Domnul Dumnezeuul tau i-a dat [pe locuitorii Palestinei] în mâna ta ca sa-i distrugi cu desavârsire. Sa nu închei pace cu ei si sa nu le arati mila... ci sa le distrugi altarele" (Deuteronomul 7:2, 5); "caci Domnul Dumnezeuul tau te-a adus în tara care i-a fagaduit-o parintilor tai Abraham, Isaac si Iacob; si ti-a dat orase mari si frumoase pe care nu tu le-ai construit; case pline de averi pe care nu tu le-ai adunat; fântâni pe care nu tu le-ai sapat; vii si livezi pe care nu tu le-ai plantat... sa ucizi pe toti cei pe care Domnul Dumnezeuul tau i-a dat în mâna ta (6;10-11; 7:16). Domnul Dumnezeuul tau îi va da pe mâna ta si-i va lovi de-i va distruge complet; si el va da pe regii lor în mâna ta si tu ai sa-i distrugi cu numele lor de pe fata pamântului... Si ai sa le arzi în foc imaginile religioase" (7:23-25). Când centrul guvernului talmudic s-a ascuns privirii dupa ce s-a mutat în sânul unui trib barbar mongol asiatic, aceasta doctrina politica si-a început marsul triumfator în Europa. Autorul n-a putut descoperi în studiul de fata daca revolutia lui Cromwell sau revolutia franceza au avut conducatori evrei talmudici. Rezultatele ambelor revolutii a fost un triumf al guvernului talmudic (întoarcerea evreilor în Anglia, emanciparea evreilor în Franta), dar studiul lui nu-i arata ca guvernul talmudic ar fi pornit revolutiile. Dar cea de-a treia, revolutia bolsevica, a fost promovata, organizata si condusa direct de evreii crescuti în scoala talmudului si condusa în toate amanuntele dupa preceptele talmudului. Totodata cuvântul "revolutie" si-a capatatul înțelesul talmudic de distrugere fara sfârșit pentru împlinirea "legii". La început în Europa "revolutie" a însemnat o rascoala care are loc într-un anumit loc cauzata de anumite conditii locale la un moment dat; dar revolutia bolsevica a aratat ca ea este o "revolutie mondiala" si o "revolutie permanenta", o activitate permanenta organizata pe plan mondial de o centrala internationala care tinde la distrugere universala indiferent de conditiile locale. Scopul nu este îmbunatatirea conditiilor locale, ci distrugerea guvernului legitim, distrugerea natiunilor si-a religiei, pentru instaurarea guvernului suprem al sectei dominante a rasei dominante, dupa cum promite Thora. Cromwell n-a fost decât o marioneta, ca si regele Cyrus. Orice copil de scoala din Anglia învăta ca Cromwell a fost unul care l-a decapitat pe rege si a adus evreii înapoi în Anglia. Daca adaugi la aceste fapte baia de sânge si masacrul preotilor condus de Cromwell la Drogheda, ce e Cromwell altceva decât unealta lui Iehova din Deuteronomul? Cromwell este unul dintre primii care-si ascund ura fata de crestinism zicându-si "crestini dupa Vechiul Testament". El a interzis sarbatoarea Craciunului, a ars bisericile crestine si-a asasinat membrii clerului crestin. A cochetat un timp cu ideea de-a fi mesia evreilor. Detinea puterea când Sabbatai Zevi se proclamase mesia, cu un succes care-i înspăimântase pe cei din guvernul talmudic de asa natura încât talmudistii din Amsterdam s-au gândit la un contra-mesia si-au trimis de graba emisari în Anglia, ca sa verifice daca nu-l puteau cumva declara pe Cromwell ca se trage din regele David. Cromwell ar fi fost un mesia pe placul lor când ei ar fi avut nevoie de el, caci ideologia lui de distrugere totala si masacru general era corecta. (Mesia talmudica poate fi oricine; în 1939, un rabin din Germania propovăduia ca Hitler este mesia evreilor si un evreu îngrijorat care-l cunostea pe autorul cartii l-a întrebat pe autorul cartii în 1933 ce parere are despre aceasta predica a rabinului). Cromwell n-a putut fi dovedit ca se trage din David, desi soldatii lui erau dispusi sa verse cu Biblia în mâna oricât de mult sânge cerea Iehova si vroiau sa aiba un consiliu ca si sanhedrinul iudaic, din 70 de înțelepti (Cromwell personal îi cam disprețuia pe acesti fanatici iehoviti dar ca un bun politician pragmatic, ca cei de azi, a dat "libertate religioasa deplina" acestor fanatici în timp ce masacra preotii si monahii crestini în Anglia). Adevaratul lui tel era sa obtina bani de la evreii bogati din Amsterdam, care, dupa cum prescrie Vechiul Testament, erau bancherii Europei (s-ar parea ca întreaga istorie a Europei a depins de preceptul camatariei prescris în Deuteronomul 15:6: "Sa dai cu împrumut la multe natiuni dar sa nu iei cu împrumut de la nimeni si astfel nimeni nu te va stapâni"). Evreii din Amsterdam detineau tot comerțul din Spania, Portugalia si Levant si controlau cursul aurului. Rabinul Manasseh ben Israel din Amsterdam a venit la Londra si-a perfectat tranzactia cu Cromwell, exact asa cum Dr. Chaim Weizmann a perfectat-o în zilele noastre cu guvernul britanic si american: a cerut "sa fie readmisi evreii" si în aceeasi propozitie a amintit de razbunarea sângeroasa a lui Iehova împotriva celor care se împotrivesc si de rasplata care-l asteapta pe cel care se supune, exact ca în alegerile prezidentiale americane, unde se promite ca va fi ales candidatul care sustine Israelul cu banii si armamentul guvernului american. Ceea ce de fapt cerea Manasseh ben Israel era supunerea la dominatia sionista, caci evreii nu parasisera niciodata Anglia si n-aveau cum "sa fie admisi" acolo unde erau deja. Expulzarea lor avusese loc

doar pe hârtie și acum se cerea doar formalitatea anularii acelei hârtii. Deși Cromwell era în tratative să vândă catedrala St. Paul evreilor pentru 500.000 de lire sterline, nu l-a putut satisface pe rabinul Manasseh ben Israel din cauza opoziției publice. Apoi domnia lui Cromwell a luat sfârșit fără ca el să fi adus evreii, care nu parasiseră niciodată Anglia, înapoi în Anglia, în ciuda celor scrise în manualele școlare; și fără prea multă distrugere permanentă în ciuda eforturilor lui de-a varsa cât mai mult sânge. Anglia și-a reluat drumul după el. Dar cu el fenomenul "revoluției" intrase în Europa.

La moartea lui Cromwell evreii au dat sprijin financiar lui Carol II, fiul regelui decapitat de Cromwell, care a făcut curând după aceea ce i-au cerut ei și a legalizat pozițiile evreilor în Anglia; ceea ce nu i-a împiedecat pe evreii din Amsterdam să finanțeze expediția lui William de Orania și să rastoarne pe urmașul și fratele lui Carol II. Cine a învins între Cromwell și rege? Evreii din Amsterdam. Cine a învins între dinastia Stuart și casa de Orania? Evreii din Amsterdam.

La 150 de ani după Cromwell revoluția a lovit din nou Europa creștină, de data aceasta în Franța. În aparenta revoluția franceză pare nelegată de a lui Cromwell, dar exact ca și a lui Cromwell și ca cea bolșevică mai târziu, a atacat în special națiunea și religia în persoana regelui și a preoților și monahilor și a înlocuit "tirania" acestora cu una mult mai sângeroasă. Din cauza că la sfârșitul secolului 18 centrul talmudic s-a camuflat și-a devenit conspirativ și secret, autorul n-a găsit legătura lui cu revoluția franceză; dar această revoluție a început cu "drepturile omului" care chipurile se referea la toți oamenii și apoi ajunge să se limiteze la "problema evreiască". Unul dintre primele decrete ale revoluției a fost "emanciparea evreilor" (1791) tot așa cum unul din primele acte ale revoluției bolșevice a fost decretul împotriva "anti-semitismului". Emanciparea evreilor este singurul rezultat al revoluției franceze a cărei baie de sânge n-a lăsat nici o altă urmă în Franța decât o apatie și o instabilitate din care Franța nu s-a mai recules.

Dar nu toți evreii au scris istoria asta sângeroasă a vesnicei distrugerii a popoarelor și a civilizațiilor, după cum nu toți nemții au fost hitleristi și nu toți rușii au fost comunisti. Dintre evrei s-au ridicat voci care au protestat împotriva "legii" de vesnică varsare de sânge și distrugere a altor popoare, mai puternice decât dintre popoarele a căror distrugere o cere "legea" talmudică. De aceea de câte ori autorul folosește cuvântul "evrei" vrea să se țină seama de acest lucru.

Capitolul 18: Întrebările lui Napoleon

Ajuns la putere Napoleon era pus pe fapte mari pentru el, Franța și familia lui dar s-a văzut curând pus în fața "problemei evreilor" și în maniera tipică a atacat-o direct. El a fost primul om de stat (și astfel precursorul lui Balfour și Lloyd George, Woodrow Wilson, Franklin Roosevelt, Harry Truman și Winston Churchill) care a "înfăptuit profetia" de a preda Ierusalimul evreilor. După cum arată două rapoarte din Le Moniteur din 1799 (datat 17 Aprilie din Constantinopol, publicat la 22 Mai), pe când comanda trupele în Orientul Mijlociu a chemat toți evreii din Asia și Africa să vină cu trupele lui ca să-i ducă înapoi la Ierusalim căci armata lui era deja la Aleppo. Al doilea raport după câteva săptămâni zice că "Napoleon nu vrea doar să le restituie Ierusalimul evreilor ci are planuri mai mari..." Aici s-a oprit însă istoria "reîntoarcerii", căci Napoleon n-a mai ajuns la Ierusalim și s-a retras din Siria; poate și-a dat seama că evreii nu-i sunt deloc recunoscători dar arabii în schimb s-au separat și-i sprijina pe englezi. Astfel, Napoleon n-a avut norocul lui Cromwell să i se examineze pedigreeul și n-a avut norocul să fie instrumentul lui Iehova cum au fost britanicii în 1917. În 1806, deja împărat, Napoleon din nou contempla "problema evreiască" și din nou a atacat-o frontal, mai ales că francezii se plâneau de privilegiile acordate evreilor care abuzau de ele. A invitat 112 reprezentanți iudaici de seama din Franța, Germania și Italia la Paris și le-a pus două întrebări care arată că el înțelegea perfect spiritul iudaismului pentru care destinul universului nu este decât de a duce la mărirea și grandoarea iudaismului și celelalte națiuni și popoare nici nu există decât ca instrumente sau pleava în mâna lui Iehova care le folosește pentru a pedepsi sau preamări secta fanatică a iudaismului. Napoleon fusese dispus să fie un instrument al lui Iehova când vroia să le recucerească Ierusalimul, dar acum era împărat și nu mai era dispus să fie o marionetă. Le-a pus niste întrebări pe care Dr. Kastein le numește "infame" dar care chiar el recunoaște că "au patruns în mod corect esența problemei": Sunt evreii din Franța parte din națiunea franceză sau nu? Respectă ei legile Franței? Îi privesc ei pe francezi ca pe niste "frăți" sau niste dușmani? Au voie după legea lor să se casătorească cu francezi? Legea lor prescrie tratament economic diferit pentru evrei și pentru francezi? Aceste

întrebări puse de Napoleon în mod public în gura mare definesc "legea" de discriminare rasială și religioasă cu care leviții, autorii Thorei și al Vechiului Testament, au anulat cele 10 porunci. Napoleon i-a pus pe cei 112 reprezentanți într-o situație grea, de unde nu puteau ieși decât sau în mod sincer renunțând la legea talmudică, sau prefacându-se pe moment că renunța la ea, ceea ce Talmudul permite. Au negat cu hotărâre că există separare talmudică între ei și francezi; s-au declarat francezi înfocați, gata să se căsătorească cu oricine, dar numai "după legea civilă", au zis ei, nu și după "legea lor". Dar în realitate nici ei și nici alți talmudiști n-au renunțat niciodată la a fi stat-în-stat și la segregarea lor rasială crâncenă cu care lucrează pentru distrugerea statului-gazdă. Atunci Napoleon s-a aratat într-adevăr genial, cerând ca aceste răspunsuri date întrebărilor lui să fie legiferate de Marele Sanhedrin pentru vecie. Cei 71 de membri ai Sanhedrinului, 46 rabini și 26 mireni, s-au întâlnit la Paris în 1807; deși nu se mai întrunise Marele Sanhedrin de secole, centrul talmudic din Polonia de-abia se daduse la fund recent și lumea încă știa de el. Sanhedrinul s-a aratat chiar și mai zelos decât patrioții evrei francezi; a început prin a multumi bisericilor creștine pentru că i-au protejat pe evrei (contrar celor spuse de sioniști astăzi care zic că istoria omenirii n-a cunoscut decât persecuții infinite suferite de evrei din partea absolut tuturor celorlalți); apoi Sanhedrinul a declarat că națiunea evreiască a încetat să mai existe și deci "legea" talmudică a vieții zilnice nu mai era "lege", dar Thora ca lege religioasă rămâne în vigoare. În caz de dubiu, legea statului-gazdă e suprema, a zis Sanhedrinul. De acum încolo, a zis Sanhedrinul, Israelul e doar o credință religioasă și nu mai aștepta o reîntoarcere în vreun teritoriu național anume. Acest triumf al lui Napoleon (cine știe dacă nu l-a costat coroana și ulterior viața?) a eliberat evreii de tirania talmudică și le-a permis să trăiască împreună cu ceilalți oameni dacă aveau chef. Pe baza acestor declarații susținute de toți evreii cunoscuți popoarelor occidentale s-au construit drepturile civile în toate țările; și iudaismul reformat (zice rabinul Moses P. Jacobson) a renunțat la rugăciunile care cereau reîntoarcerea la țara făgăduitei. Criticilor evreilor care ziceau că evreii nu doresc prosperitatea țării-gazdă pe care o considera doar un loc de trecere, un dușman care trebuie distrus, li s-a pus pumnul în gură cu aceste declarații. Dar în mai puțin de 90 de ani declarațiile Sanhedrinului lui Napoleon au fost anulate astfel încât Bernard J. Brown, scriitor evreu, scrie: "Acum avem egalitate deplină după toate legile țărilor aproape, dar nationalismul evreu a devenit filosofia israelitilor. Să nu ne mirăm noi evreii dacă lumea ne acuză că am obținut egalitatea prin minciună; că am rămas tot un stat-în-stat și că ei ne-au acordat drepturi pe care ar trebui să le ia înapoi". Fără să vrea, Napoleon a făcut posterității serviciul de a descoperi cât de lipsite de valoare au fost declarațiile de cinste și loialitate ale Sanhedrinului. Singura lege a rămas tot cea talmudică, impusă evreimii de înțelepții talmudului cu ajutorul politicienilor goimi care îi servesc ca și regele persan Artaxerxes pe Nehemia de demult.

Au mintit sau au fost sinceri membrii Sanhedrinului când i-au răspuns lui Napoleon? Probabil, că și ceilalți evrei, unii au mintit, alții au fost sinceri. Dar Sanhedrinul lui Napoleon avea un defect fundamental: consta din evreii occidentali, majoritatea sefarditi, care n-aveau autoritate asupra hazarilor din răsărit, unde haladuiam, în Rusia și Polonia, marile mase de evrei ashkenazi. Acesta nu recunosc hotărârile sefarditilor și se considera purtătorii tradiției leviților și fariseilor. De ei Napoleon nu știa sau uitase.

Astfel s-a încheiat a treia fază, cea talmudică și evreii erau gata să se unească cu restul omenirii - dar n-a fost să fie. Acum începe faza a patra, a "emancipării" secolului 19, în care talmudiștii din ghetourile ashkenazi au anulat declarațiile Sanhedrinului lui Napoleon și au folosit drepturile câștigate prin emancipare pentru a constrânge și mai sever evreimea în ghetouri într-un stat-în-stat.

Capitolul 19: Revoluția mondială

Secolul 19 a văzut două noi mișcări convergente care au ajuns să domine toate aspectele vieții oamenilor pe la anul 1900. Acestea sunt sionismul, reîntoarcerea "poporului ales" în "țara făgăduitei"; și comunismul, al cărui scop este distrugerea naționalității și statului național. Aparent opuse, aceste două mișcări paralele construiesc același scop final: căci Iehova a promis "alesului" sau și "țara făgăduitei" dar și supremația "peste toate popoarele de pe fața lumii" și că va "distruge toate națiunile celelalte" (vezi Vechiul Testament). Revoluția mondială colaborează

cu sionismul pentru a împlini promisiunea lui Iehova - mai bine zis, servește sionismul. Începutul sec. 19, după 17 secole de civilizație creștină, a adus viața în Europa și în Occident la cel mai înalt grad de umanitarism și etică, astfel încât până și războiul se ducea sub influența umanitarismului și milei (de ex., în tratamentul prizonierilor și-a civililor). Dar pe la mijlocul sec. 20 acest progres în spre umanitarism a fost în mare măsură sters de un regres în spre salbaticie și cruzime; o mare parte din vest a fost supusă barbarismului asiatic și se pune întrebarea dacă civilizația creștină occidentală va mai supraviețui în partea ce-a rămas. În intervalul în care s-a realizat regresul spre barbarism și cruzime s-a realizat și o creștere a puterii iudaismului asupra politicii Occidentului până a atins culmi ne mai atinse de nimeni. Ilustrație: la începutul sec. 19, Johann Gottfried Herder scrie: "Națiunile mai neevoluuate din Europa sunt sclavii voluntari ai comerțului evreiesc... Evreii sunt în Europa un popor asiatic străin prin partile noastre, legați de legea aceea veche pe care-au primit-o în țări îndepărtate și de care ei singuri spun că nu se pot lipsi... Ei sunt legați indisolubil de o lege străină nouă care este ostilă tuturor popoarelor în afara de ei". După declarația ferventă patriotardă a Sanhedrinului lui Napoleon, oricine ar fi zis că Herder e un bigot, mai mult, un "antisemit"; dar trecerea anilor a dezvăluit că Herder spune adevărul. În 1899 Houston Stewart Chamberlain scria: "S-a făcut o mare schimbare:... azi trăim... într-o 'lume evreiască'; putem crede ce poftim despre trecutul lor istoric, prezentul lor este așa de puternic în istoria noastră încât n-avem cum să nu-i vedem... Elementul 'străin' descris de Herder este din ce în ce mai predominant... Influența directă a iudaismului asupra sec. 19 apare pentru prima dată ca o nouă influență în istoria culturii... Acest popor străin a devenit tocmai în decursul sec. 19 disproporționat de important și în multe arii componentul dominant al vieții noastre... Herder a zis că 'națiunile mai neevoluuate din Europa sunt sclavii voluntari ai comerțului evreiesc'. Azi ar putea spune asta despre cea mai mare parte a lumii noastre civilizate... despre guvernele noastre, despre legislație, știință, comerț, literatură, artă, despre practic toate domeniile vieții noastre, care au devenit mai mult sau mai puțin de bună voie înrobite evreimii și-si târasc acest lant feudal legat, dacă nu încă de ambele picioare, cel puțin de unul... Influența directă a iudaismului asupra sec. 19 devine astfel o chestiune arzătoare a zilei. Este un subiect care afectează nu numai prezentul ci și viitorul lumii... Dacă influența evreiască devine supremă în Europa în domeniul cultural și intelectual, o să vedem din nou acționând o putere negativă, distructivă". Secolul 20 a adus dovada că ultimele trei propoziții de mai sus sunt o profecție adevărată. Guvernele noastre sunt marionetele sectei de stăpâni iudaici, a unei noi clase stăpânitoare internaționale. Cele două brate, sionismul și comunismul, ne-au adus aici, sionismul creând noua clasă stăpânitoare, comunismul distrugând guvernele națiunilor și viața națională, sionismul manipulând politicienii, comunismul incitând gloata la masacre și distrugere. Sunt ambele conduse de aceleași minti? Restul cărții caută acest răspuns. Ce știm deocamdată este că fiecare dezastru al lumii occidentale a fost acompaniat de o "reîntoarcere" glorioasă în "țara fagaduintei", de o împlinire a profetiilor și a "legii" lui Iuda.

Revoluția franceză n-a fost o revoluție în Franța ci o revoluție mondială care a început într-un anumit loc. Ideile despre bieți țărani asupriți în Franța care nemaiputând suporta împilarea nobilimii s-au răscolit nu pot rezista unui studiu adevărat. Revoluția franceză a fost planuită și executată de o organizație secretă; planul era planul comunismului de azi și comunismul a mostenit astăzi și organizația care a creat planul. În această revoluție găsim legătura dintre revoluția lui Cromwell din 1640 și cea bolșevică din 1917; și vedem un proces continuu planuit și coordonat, care va culmina într-un spasm final nu prea îndepărtat, probabil în secolul acesta. Acest final va fi instaurarea unui guvern mondial sub controlul organizației care a planuit și realizat cele trei revoluții; și instaurarea unei clase de stăpâni peste toți ceilalți oameni, care, citându-l pe Dr. Kastein, "va decide soarta întregii lumi".

Revoluția lui Cromwell a parut la vremea sa ca este un episod spontan pur englez, îndreptat împotriva dinastiei Stuart și religiei catolice; n-a parut să fie un act general de regicid și anticreștinism. Banii evreilor bogați l-au finanțat pe Cromwell și cei din secta conducătoare a evreilor au fost principalii beneficiari ai revoluției lui; dar mai mult decât atât nu se poate dovedi. Dar revoluția franceză arunca o nouă lumină asupra lui Cromwell; căci aceasta n-a fost o izbucnire locală ci s-a documentat și dovedit că a fost rezultatul unui plan de revoluție mondială pregătit de o organizație conspirativă întinsă în multe țări și în toate clasele sociale; regicidul și sacrilegiul n-aveau nimic de-a face cu condițiile locale ci erau acțiuni simbolice de distrugere a națiunii prin regele și religia sa. o acțiune care urma să extindă revoluția pe plan mondial. Se ridică întrebarea

daca n-a fost si în Anglia acelasi lucru. Din nou, secta iudaica a profitat cel mai mult de pe urma revolutiei franceze. Dar n-au ramas dovezi care sa arate ca revolutia franceza a fost instigata de evrei; conspiratorii care-au creat-o par sa fie doar o hoarda de indivizi bolnavi sufleteste cu placere de a distruge si omorî. Singurul lucru clar este existenta planului si-a conspiratiei care-au creat revolutia franceza. Din cea engleza n-au ramas nici macar documente care sa dovedeasca planul, dar o examinare atenta comparativa arata ca si acolo s-a procedat dupa un plan. Revolutia bolsevica din 1917 arunca din nou a noua lumina asupra primelor doua; regicidul si sacrilegiul sunt semnatura organizatorilor ei, care s-au identificat ca fiind aceeasi ca în revolutia franceza; si, dupa ce timp de o suta de ani au negat adevarul despre revolutia franceza, organizatorii revolutiei mondiale au renuntat la minciuna lor si au declarat public ca revolutia bolsevica este o revolutie permanenta si mondiala si organizatia care-a creat-o si care fusese conspiratorie si secreta a devenit în mod public un partid politic în toata lumea, lucrând sub directivele de la Moscova. Astfel revolutia bolsevica dezvaluie profilul organizatorilor si planificatorilor anonimi ai primelor doua revolutii, ridicând întrebări cu privire la provenienta lor. Organizatorii si planuitorii revolutiei bolsevice nu sunt greu de identificat. Aproape toti sunt evrei ashkenazi rasariteni; actele simbolice de regicid si sacrilegiu distrugatoare de natune au fost comise de acesti evrei ashkenazi si imediat dupa revolutie a aparut o lege care interzice sa se pomeneasca rolul evreilor si-al iudaismului în revolutia din 1917 sau în orice alte probleme. Astfel misterul din 1789 s-a rezolvat în 1917, când s-au definit planul si organizarea revolutiei franceze ca parte din revolutia mondiala.

Capitolul 20: Planul

Dovada planului revolutiei a venit cu descoperirea documentelor secrete ale lui Adam Weishaupt, seful societatii secrete "illuminati" de catre guvernul bavarez în 1786 si cu publicarea lor în 1787 [pastram ortografia "illuminati" pentru a nu confunda aceasta conspiratie cu denumirea de "iluminism" data de unii istorici secolului 18]. S-a vazut cum "iluminatii" acestia planuiau revolutia mondiala si cum aveau adepti cu mare influenta în toate guvernele. N-a mai ramas nici o îndoiala despre existenta acestei conspiratii menite sa distruga toate guvernele legitime si toate religiile civilizate. Dupa descoperire societatea secreta s-a ascuns dar a iesit din nou la iveala în 1917 si-a lucrat de atunci în vazul lumii exact dupa planul descris în documentele lui Weishaupt în 1786. Documentele lui Weishaupt sunt doar un rest pastrat din pura sansa caci unii dintre "illuminati" l-au pus pe Weishaupt în garda si acesta si-a ars documentele. (Un hazard asemanator a fost cazul lui Whittaker Chambers, care captivat ca student de comunisti la Columbia University din New York, s-a scârbit si-a dezvaluit lui Roosevelt în 1939 despre infestatia guvernului american cu agenti comunisti; aghiotantul acestuia l-a dat pe usa afara. Îsi ascunsese dovezile într-un ascensor vechi nefolosit si vazându-se ignorat a si uitat de ele când în 1948 s-a vazut citat ca martor de un alt fost agent comunist din guvernul american, si-a spus din nou ce stia; dupa care spionul comunist din guvern, Alger Hiss, l-a dat în judecata pentru calomnie. Atunci Chambers s-a dus si-a scos documentele din vechiul ascensor si le-a depus ca marturie; Alger Hiss a fost condamnat si s-a vazut clar ca în tot timpul celui de-al 2-lea razboi mondial Statele Unite au fost sub influenta directa a conducatorilor revolutiei mondiale de la Moscova.)

În 1783 ducesa de Bavaria a primit informatii ca "illuminati" învăta lumea ca religia e o tâmpenie (vezi Lenin: religia e "opiumul popoarelor") si patriotismul la fel, ca sinuciderea e justificata, ca trebuie sa asculti de pasiuni, ca e voie sa-ti otravesti adversarii, etc. De aceea în 1785 au fost interzisi "illuminati" în Bavaria, identificati ca o secta masonica si s-a cerut ca toate societatile sa se înregistreze si sa nu mai opereze în secret. Atunci "illuminati" si-au ars multe din documente si s-au abtinut de la contacte personale: s-au dat la fund (vezi istoricii illuminati-lor, C.F. Forestier si Leopold Engel). În 1784 illuminati erau întinsi de la Rin la Vistula, de la Alpi la Marea Baltica, aveau membri în guvern, prin tineret, prin cler - care propovaduiau 'toleranta religioasa', printre principii care credeau ca-i protejeaza si care se lasau manipulati. Exact ca si comunismul. Putinele lor documente date publicitatii au fost descoperite din întâmplare. Scrisorile purtate de un emisar de-al lor care-a fost lovit de traznet pe când calatorea prin Silezia au dus la perchezitionarea a doua case unde s-au gasit scrisori între Adam Weishaupt (care-si zicea Spartacus) si colaboratorii lui care contineau planul revolutiei mondiale ce-o cunoastem astazi

sub numele de comunism sau socialism. Desi nu s-au putut gasi dovezi, autorul crede ca profesorul de drept bavarez Adam Weishaupt n-a inventat el toate astea ci a fost instruit si manipulat la rândul sau. Si astazi, comunistii din lumea libera sunt foarte numerosi printre profesori universitari si la facultatile de drept. Weishaupt fusese crescut de iezuiti, pe care îi ura din tot sufletul, dar a caror metoda organizatorica a aplicat-o: aceea de a difuza prin cercuri concentrice ordinele de la o centrala unica prin toata lumea; pe masura ce cercul este mai exterior membrii lui stiu si pricep mai putin din ceea ce executa. Istoricul "illuminati"-lor, Nesta Webster, cautând sursa acestei organizatii care functioneaza perfect în slujba distrugerii, a ajuns pe la primele secole AD si mai înainte chiar. Astfel au fost organizatia ismailiilor, o secta subversiva a Islamului, în sec. 8, condusa de Abdullah Ibn Maymun, care tindea sa distruga religia exact ca iluminatii; exact ca si adeptii iluminatiiilor, mase mari de oameni executau si colaborau în actiuni pe care nu le cunosteau si nu le înțelegeau, organizati în cercuri conspirative unde fiecare cerc stia mai mult decât cel de sub el. Exemplele merg mai departe cu Cabalistii, Gnosticii si Manicheenii.

Publicându-le, guvernul bavarez a invitat toata lumea sa examineze documentele iluminatiiilor; nimeni nu poate zice ca nu sunt autentice. Scopul societatii era sa distruga guvernul legitim, nationalitatea si religia si sa faca loc pentru o noua clasa stapânitoare, cea a iluminatiiilor. Urmureau "sa aboleasca proprietatea privata, autoritatea în societate si natiunea; sa întoarca omenirea la starea naturala fericita în care traiau toti înfratiti într-o singura familie universala fara nevoi artificiale, fara stiinta, fiecare tata de familie fiind preot si magistrat, dar fara religie caci Weishaupt zicea 'Dumnezeul Naturii' dar nu recunostea decât natura". Weishaupt scrie: "printii si natiunile vor dispărea... ratiunea va fi supremul cod al omului". Deci: atacul la regi si printi pentru a distruge natiunea si atacul împotriva religiei. Adevaratul lui scop l-a dezvaluit putinilor intimi; pretextele si basmele cu "fericita stare naturala" erau pentru prostii mai putin intimi si pentru marele public. Era foarte îndemânatic în a convinge personalitati importante care se credeau "progresiste" si "luminate" lasându-se manipulate de el; foarte multi printi si clerici erau pe listele lui de membri. Religia cu care Weishaupt înlocuia crestianismul era adorarea focului si ca sa convinga clerul a inventat povestea ca Iisus Hristos a avut o doctrina secreta pe care numai cei destepti o pot înțevedea printre rânduri în scripturi conform careia El urmarea sa aboleasca religia si s-o înlocuiasca cu ratiunea; de aceea multi l-au urmat crezând ca-l urmeaza pe Iisus Hristos. Azi nici nu ne mai miram de preoti comunisti.

Conducatorii iluminatiiilor își bateau joc în secret de clericii care-i urmau. Într-o scrisoare catre colaboratorul lui principal, Baronul von Knigge (alias Philo), Weishaupt se lauda cu felul în care i-a prostit pe clerici: "Cel mai fascinant lucru e ca mari teologi protestanti si reformati care ne apartin noua iluminatiiilor înca mai cred ca dogma religioasa a iluminismului contine spiritul adevarat si autentic al religiei crestine. Omule, omule, ce nu te putem face sa crezi! N-am crezut c-am sa ma vad si fondând o noua religie". Convingând clerul iluminist ca absenta religiei e religia cea adevarata si ca anti-crestianismul este adevaratul crestianism, Weishaupt a avut mare succes în Bavaria si-a izgonit toti profesorii ne-iluministi de la universitatea din Ingolstadt unde era el. Controla scolarizarea, își plasase clerul lui iluminist în "locuri bune si la curte" si zicea ca în curând va pune mâna pe seminarile teologice si "va furniza preoti de care trebuie în toata Bavaria".

Cea mai semnificativa asemanare dintre iluminismul lui Weishaupt, comunism si politica iudaismului cu privire la goimi, este atacul împotriva religiei. "Legea" iudaica zice ca goimii n-au dreptul la alta religie decât religia naturala si-a ratiunii pe care le propovaduia Weishaupt. Moses Mendelssohn scria cu 200 de ani în urma ca "religia noastra este numai pentru neamul nostru... Noi credem ca toate celelalte neamuri din lume Dumnezeu le-a ordonat sa n-aiba alta religie decât legile naturii... cei care traiesc dupa preceptele acestei religii a naturii si ratiunii sunt oamenii virtuosi ai celorlalte neamuri". La fel, în 1955 un tânar rabi reformist din Statele Unite, Jakob Petuchowski, a propus ca toti ne-evreii sa fie convertiti la "cele sapte legi ale lui Noe" si nu la miile de precepte si regulamente ale Talmudului atribuite lui Iehova în "legea mozaica". Astfel neamurile inferioare vor primi de la iudaism "religia naturii si-a ratiunii" pe care le recomanda pentru ele Moses Mendelssohn si Adam Weishaupt. Daca se cred "iudaici", asta e cum își luau sclavii negri numele de familie al stapânului lor, ramânând însa tot niste sclavi.

Nota rezumatorului: În Martie 1991 Congresul american a votat legea Public Law 102-14 prin care consfinteste ziua Educatiei în Statele Unite ca fiind ziua de nastere a rabinului Manechem

Mendel Schneerson, conducatorul miscarii Lubavitch, care a daruit Americii "Cele 7 legi ale lui Noe" ca principiu etico-religios. "Cele 7 legi ale lui Noe" este descrierea data în Talmud la 7 legi biblice date lui Adam si Noe înainte ca Iehova sa se fi dezvaluit lui Moise pe muntele Sinai. Talmudul babilonian are 6 legi în Facerea 2:16, la care se adauga a saptea data lui Noe dupa potop (Facerea 9:4). Ele nu sunt o religie adevarata ci un fel de etica naturala, caci Dumnezeu nu s-a revelat decât lui Moise, numai "poporului ales". Enciclopedia americana scrie ca "de secole Legile lui Noe au fost considerate ca legatura dintre iudaism si crestinism", fara sa indice de când si de catre cine.

Deci Iehova a dat religie pentru neamul ales, lumina naturii si ratiunii pentru neamurile inferioare. Weishaupt înlocuia religia "neamurilor inferioare" cu lumina naturii si ratiunii. Nu s-au descoperit legaturi directe între rabinii iudaici si Weishaupt. Dar s-au descoperit în cazul comunismului, unde ei au preluat conducerea. Metodele iluminatiilor cuprindeau toate josiile imaginabile si opinia publica a fost cuprinsa de oroare citind continutul a doua documente publicate în 1787, unde se vedea cum iluminati pedepseau cu moartea si executau pe unii din membri lor, preamureau ateismul, aveau o masina automata de distrus documente, aveau mijloace cu care provocau avorturi, falsificau sigilii si documente, faceau cerneala invizibila si parfumuri otravitoare care ucid lent, etc. Azi suntem obisnuiti cu din astea în activitatile comunistilor, dar în Bavaria secolului 18 oamenii nu mai vazusera asa ceva si-au crezut ca vad cum se deschide iadul. Documentele lui Weishaupt contin si-o diagrama care ilustreaza structura organizatorica a iluminatiilor, care este exact ca structura partidului comunist, cu celula organizatiei de baza, raionala, regionala si comitetul central, în mijlocul caruia statea Weishaupt ca un paianjen. Autorul crede ca aceasta structura este produsul final al unei experiente de secole. Structura este perfecta, caci orice accident distruge doar local putin din organizatie. Deasupra diagramei Weishaupt a scris: "se poate vedea ce usor îi vine unui om destept sa conduca sute si mii de oameni" si dedesubt: "am doi în subordine, pe care-i inspir, fiecare are câte doi si asa mai departe. Astfel pun în miscare o mie de oameni si-i înflacarez foarte simplu si asa trebuie date ordinele si facute operatiile politice". Dupa publicarea documentelor au aflat cei mai multi Iluminati ca seful lor era Weishaupt: pâna atunci stiusera doar de-un "conducator iubit", un "mare înțelept" bun dar sever care prin ei va da o noua fata lumii. Dar multitudinea asta de servitori care-l serveau era tinuta în frâu nu numai prin ignoranta ci si prin teroare, asa cum opereaza comunismul (socialismul) în zilele noastre. Ca si comunistii azi, aveau nume conspirative (ca Lenin al carui nume e Ulianov, Stalin al carui nume e Djugasvili, etc.) S-a dovedit în procesele din anii 1945-1955 ca exact asa opereaza si partidele comuniste din America, Anglia, Canada, Australia. Weishaupt prefera sa înroleze noi membri la vârsta de 15-30 ani, când sunt mai impresionabili. Asa au fost recrutati Alger Hiss, Harry Dexter White, Whittaker Chambers, Donald Maclean, Guy Burgess (agenti si spioni comunisti din guvernul englez si american). Pe preoti comunistii îi conving ca Iisus Hristos a fost primul comunist, exact ca Weishaupt, care i-a convins c-a fost primul iluminist. Tinerii recrutati erau initiati cu ceremonii care-i intimidau, între care si o batjocura a slujbei crestine. Li se cerea sa aduca "dosarul" parintilor lor (ceea ce se numeste azi în America "profilul" fiecaruia - nota rezumatorului) indicând ce pasiuni au etc. si li se cerea sa spioneze si sa se denunte reciproc. Ambele activitati de baza în comunism, a caror sursa originala e posibil sa fie "legea mozaica" (vezi Deuteronomul 21:18-20 despre obligatia de a-ti denunta membrii familiei). Neofitul nu stia niciodata cine-l observa si denunta, caci stia ca are superiori necunoscuti lui; si stia ca toata lumea are obligatia sa denunte pe toata lumea, exact ca-n tarile socialiste si neo- (cripto)-comuniste de azi. Acesta este principiul de baza al teroarei: nu omorul sau tortura sau închisoarea, ci constiinta ca nu te poti încrede-n nimeni, nici în parinti si frati, reduce omul la supunere totala. Cine nu înțelege acest lucru n-are decât sa citeasca descrierea lui Whittaker Chambers care povesteste cum a fugit si cum s-a ascuns, urmarit de teroarea partidului comunist american.

Dupa 10 ani de existenta iluminatiilor numarau câteva mii de membri, unii foarte influenti, chiar capete încoronate; marchizul de Luchet povesteste cum vreo 30 de printi, unii domnitori, au intrat într-o asociatie al carei scop era sa-i distruga tocmai pe ei. Printre ei erau ducii de Brunswick, Gotha, Saxa-Weimar, printii de Hessen si Saxa-Gotha, electorul din Mainz, Metternich, Pestalozzi educatorul, ambasadori, politicieni, profesori si Goethe; e posibil ca Goethe când a scris dupa 20 de ani despre eruditul Faust care si-a vândut sufletul diavolului sa fi scris despre viata lui chiar. Diagrama lui Weishaupt arata ca perchezitia guvernului bavarez n-a descoperit decât mica parte

din conspiratie, deci e posibil ca Weishaupt sa nu fi fost decât un conducator regional al unui grup doar si nu al întregii conspiratii si e posibil ca adevaratii conducatori ai revolutiei mondiale sa nu fi fost niciodata demascati.

Desi nu fac referiri la Franta, documentele illuminati-lor dovedesc ca atunci când revolutia franceza si-a început atacul împotriva natiunii si-a religiei actiona exact dupa planul detailat al lui Weishaupt. De atunci încoace servitorii revolutiei mondiale au negat într-una legatura dintre iluminism si revolutia franceza motivând ca deoarece societatea illuminati-lor a fost interzisa în 1786 ei n-au mai putut conspira în 1789, de parca conspiratorii înceteaza sa conspire când conspiratia e declarata ilegala. Actele Teroarei franceze sunt evident acte ale revolutionarilor mondiali; înainte de Teroarea revolutiei franceze nimanui nu i-ar fi dat prin cap ca e posibil sa se comita astfel de bestialitati, dar bestialitatile revolutiei franceze urmeaza punct cu punct programul dat de Weishaupt illuminati-lor. Din program fac parte vasele sfinte ale împartasaniei batjocorite pe strazile Parisului, exact dupa traditia milenara a blasfemiei si batjocurii religiei crestine si dupa ceremonialul de initiere al illuminati-lor. Apoi întronarea Zeitei Ratiunea la Notre Dame - vezi religia ratiunii la iluminism si la legile lui Noe. Magia neagra începe cu blasfemia; magia neagra si satanismul erau doua ramuri ale educatiei iluministe [nota rezumatului; în scolile americane de stat, poate si în scoli particulare, astazi copiii mici sunt învățati magia; dupa rapoartele politiei, satanismul cunoaste o violenta raspândire printre elevii de liceu în 1992; dar profesorilor si elevilor li se interzice sa se refere la religia crestina în scolile de stat].

Weishaupt si adeptii lui au patruns în Franta prin influenta la cel mai înalt nivel, exact ca si comunismul în America, care este mult mai puternic în cabinetul presedintelui decât în mintea poporului american. El povesteste cum au pus mâna pe loja masonica Grand Orient din Franta si cum si-au acoperit urmele sub paravanul ei. Acesta este si principiul "luptei comunistilor în ilegalitate" si mai ales principiul infiltrarii comuniste a tuturor organizatiilor gata formate, chiar a celor anti-comuniste. Succesul lui Weishaupt se vede din cuvintele de jale ale ducelui de Brunswick, Mare Maestru al Masonilor Germani, care în 1794 a dizolvat ordinul vazându-l infestat de iluministi (fusesse si el unul): "vedem distrugere pe care n-o mai putem opri... S-a ivit o mare secta care sub lozinca binelui si fericirii pentru toti oamenii au lucrat conspirativ în întuneric ca sa jefuiasca omenirea de fericire în folosul lor... Au început ponegrind religia... s-a vazut planul lor de a distruge orice ordine în stat prin faptele lor... au recrutat neofiti din toate straturile sociale; i-au înșelat pe cei mai destepti oameni mintind ca au alte intentii... Sefii lor urmaresc doar suprematia asupra lumii si toate popoarele urmau sa fie guvernate din adunarile lor nocturne. Au facut asta si înca fac asta.... trebuie sa aratati popoarelor si principilor lor ca acesti sectari, acesti degenerati ai ordinului nostru, au fost doar si vor fi cei care au facut revolutia din zilele noastre si vor face revolutii în viitor". Prin aceste cuvinte a aratat ca illuminati au facut revolutia franceza.

Masoneria, foarte puternica în Franta, a pus mâna pe clubul iacobinilor, care au organizat Teroarea iacobina si-au aratat adevarata fata a revolutiei. Ca si revolutionarii bolsevici cu 130 de ani mai târziu, iluministii iacobini urau oamenii saraci si urau taranii mai mult decât pe asa zisii asupritori ai taranimii; ca si în America azi, ei urau tot ce e civilizatat si frumos, urau bisericile si religia si tot ce putea sa ridice sufletul omului deasupra celui mai abject nivel sub-animalic în care n-are decât nevoi de hrana si procreare. Adam Weishaupt a devenit mason în 1777, la un an dupa ce i-a înfiintat pe illuminati. Mirabeau, conducator al revolutiei franceze mai târziu, stia de asta si în 1776 are în documentele sale un program identic cu al illuminati-lor; în istoria lui a monarhiei prusace arata cum loja masonica din München a fost infiltrata de ordinul illuminati-lor; deci cu 3 ani înainte de izbucnirea revolutiei programul illuminati-lor era în mâna conducatorilor viitoarei revolutii si illuminati erau cunoscuti personal de Mirabeau care avea numele secret Arcesilas ca iluminat si trebuie c-a fost din cercurile intime ale lui Weishaupt. Adunarea Constituanta din 1789 a adoptat un plan care, zice biograful lui Mirabeau, semana foarte mult cu programul iluminist al lui Weishaupt gasit la Mirabeau.

În 1782 masoneria a fost total infiltrata de illuminati care i-au captat si pe ducele de Brunswick (cel care s-a dezis de ei ulterior) si pe printul de Hessen. În 1785 iluministii au fost la un congres la Paris si planul revolutiei franceze a fost încredintat lojei masonice des Amis Réunis. Dupa descoperirile din Bavaria din 1786, illuminati si masonii lor s-au dat la fund - dar aceeasi emisari au aparut din nou la Paris în 1787 în mod secret. Marchizul de Luchet a scris în 1789: "Afla ca exista o conspiratie sa înlocuiasca libertatea cu despotismul, talentul cu incapacitatea, virtutea cu viciul, cultura cu ignoranta... aceasta societate conspirativa urmareste sa stapâneasca lumea...

are drept scop dominatia universala". A descris cum monarhul va fi forțat "sa serveasca pasiunile celor din jurul lui... sa aduca la putere oameni josnici, sa-si batjocoreasca judecata luând decizii care-i dezonoareaza prudenta" si a prezis în ce hal va lasa revolutia franceza Franta: "țara condusa de illuminati nu va înceta sa existe dar va fi astfel umilita încât nu va mai conta... Si populatia va descreste..." si-a încheiat descriind revolutia permanenta ca "un foc subteran care fumega în exterior si izbucneste periodic cu explozii violente si distrugatoare". Exact ce s-a întâmplat de-atunci încoace. De Luchet a descris si pe binevoitorii înșelati, "conducatori înșelati care se cred luminati, gata sa-si pravaleasca popoarele în prapastie" si cum "conducatorii conspiratiei nu vor da drumul niciodata puterii si bogatiilor pe care-au pus mîna". Asta scria de Luchet în 1789 cînd regele si regina erau în viata, pacea si ordinea domneau înca, nu se începuse înca sa se înece Franta în sânge nevinovat si "revolutia franceza" consta din discutii despre felul în care oamenii buni si înțelepti vor aduce reforme care sa instaureze dreptatea si libertatea într-o Franta fericita. Asa mai credeau francezii înca si-n 1790, cînd Edmund Burke a prezis din Anglia exact ce se va întâmpla si ce masacre si orori vor fi organizate în curînd de catre acei oameni buni si înțelepti. Nimeni nu stia înca de Robespierre si Danton si nimeni n-auzise de republica; regele acceptase constitutia si poporul francez jubila, cînd Edmund Burke a prevazut exact ce avea sa se întâmple; si dupa ce s-a dovedit ca Edmund Burke a avut dreptate, oamenii au început sa-l urasca si sa-l ponegreasca pe Burke pentru ca a spus adevarul. Cîta vreme nu spusese înca adevarul despre faptele revolutiei si-a conspiratiei, fusese preamarit si admirat ca mare scriitor, mare orator, mare om de stat, mai ales pentru ca sustinuse razboiul coloniilor americane împotriva Angliei; cum a dezvaluit adevarul despre ei, stapînii organelor de presa si "intelectualitatea progresista" s-au înhaintat împotriva lui asa cum fac azi împotriva celor care încearca sa spuna adevarul. Americanii un timp au dansat pe strazi cîntînd "libertate, egalitate, fraternitate", pîna cînd crimele, masacrele si ororile înfaptuite de illuminati revolutionari francezi le-au devenit cunoscute si atunci s-au îngrozit. Azi danseaza din nou pe strazi cîntînd Marseillaise-a.

Ca Weishaupt, iacobinii din regimul teroarei aveau nume conspirative din antichitate. Cînd au devenit puternici au urmat programul de regicid si blasfemie prescris care urmarea, prin uciderea regelui, distrugerea bisericilor si batjocorirea religiei, sa distruga natiunea dupa metoda talmudica. Dar iacobinii nu erau decît marionetele cuiva, dupa marturia contemporanului lor Lombard de Langres, care scrie despre "o conventie ultrasecreta la 31 Mai, o putere teribila oculta a carei sclavi sunt membrii Conventiei celeilalte publice si care este compusa din importanti initiati ai iluminismului. Aceasta putere este deasupra lui Robespierre si a comitetelor guvernului... aceasta putere oculta a pus mîna pe averile natiunii si si le-au împartit între fratii si prietenii lor care-au pus umarul la scopul lor". N-a fost o revolutie franceza: a fost pur si simplu "opera de revolutie," care-a durat neîntrerupt de-atunci încoace, folosind în mod documentat, organizat si evident, armate de oameni pe care-i prosteste sa creada diverse alte lucruri si motive.

Trei oameni au vazut clar înca de pe-atunci ca revolutia franceza a fost înfaptuita dupa planul illuminati-lor publicat în 1787; ca illuminati prin francmasonerie au instigat-o si-au dirijat-o; ca societatea secreta a conspiratorilor continua cu planul ei de revolutie mondiala. Ei sunt Abatele Barruel, un iezuit care a fost martor ocular; John Robison, un profesor de stiinte exacte din Edinburgh; si reverendul Jedediah Morse, preot si geograf din America. Cartile primilor doi si predicile celui de-al treilea sunt documente esentiale. Ca si editorul ziarului Porcupine's Gazette, William Cobbet, care i-a popularizat, toti trei au fost atacati de moarte de fortele oculte care lucreaza la revolutia permanenta; Cobbett a fost izgonit din patria lui. Toti trei au vazut în ororile revolutiei franceze mîna conspiratiei anti-crestine "nu numai împotriva regilor, ci împotriva oricarui guvern, împotriva oricarei civilizatii, chiar împotriva oricarei proprietati" (Abatele Barruel), "ca sa distruga din radacina toate institutiile religioase si sa rastoarne toate guvernele existente în Europa" (Robison), "cu scopul expres de a smulge din radacini si desfiinta crestinismul si de-a rasturna orice guvern civil" (Morse). Toti trei au vazut ca revolutia franceza nu s-a nascut din conditii locale ci dintr-un plan de revolutie permanenta si universala, un plan al societatii secrete a illuminati-lor, care a inspirat episoadele cele mai crude si oribile în Franta, un plan care a supravietuit si s-a înfaptuit în Anglia si America de azi prin mijloace mai lente conspirative. Acesti trei oameni au patit ce-a patit si autorul dupa ce-a început sa descrie evenimentele pe care le-a trait asa cum au avut ele loc în realitate: înainte editurile se bateau pentru manuscritele lui;

dupa ce-a început cartea aceasta i-au trântit usa-n nas si-au început sa-l ponegreasca. Istoricul specialist în revolutia franceza Nesta Webster scrie cum un editor din Londra i-a spus în 1920: "daca scrii împotriva revolutiei te va dusmani toata lumea literara"; spre uimirea ei a fost adevarat. Autorul a fost uimit sa descopere ca conspiratia revolutiei mondiale controla înca de acum 200 de ani la fel de bine presa si literatura ca azi, desi atunci existau sute de ziare mici cu proprietari individuali iar azi toata presa si toate editurile apartin aceleiasi mâini care publica sute de titluri de nuante diferite sub nume diferite. Barruel, Robison si Morse au fost imediat acoperiti de insulte si invective pentru c-au îndraznit sa iasa din linie si sa spuna adevarul. Nu numai c-au fost atacati în acelasi fel în care ataca azi "intelighentia progresista" si presa din vest dar chiar cu aceleasi cuvinte.

Citind despre atacurile împotriva lui Barruel, Robison si Morse, autorul crede ca citeste propria sa istorie: ca si ei a fost întâi atacat pentru ca este un "bigot", care persecuta "libertatea opiniei" si "libertatea academica", dusman al gândirii "liberale" si "progresiste". De aici s-a trecut la aluzii murdare despre viata lor sexuala si finantele lor; si în cele din urma s-a sustinut ca sunt cu totii "nebuni". Aceasta ultima afirmatie este cea mai puternica arma de defaimare si poate ca deriva din Talmud, care zice ca Iisus Hristos a fost nebun (vezi Enciclopedia Iudaica, articolul despre Iisus Hristos). Atacurile împotriva acestor trei critici contemporani ai revolutiei franceze au acelasi vocabular precis si limitat ca si atacurile de 200 de ani mai târziu împotriva autorului, de unde autorul trage concluzia ca aceeasi directiva a fost data din aceeasi sursa centrala. Cu aceleasi formule stereotipe si cu acelasi vocabular limitat s-a continuat defaimarea lor mult dupa ce acesti trei contemporani ai revolutiei erau morti, asa de mare este groaza revolutionarilor, adeptilor "libertatii de opinie", de adevar sau de opinii divergente. Înca în 1918 Columbia University dadea bani ca sa se scrie o carte cum ca iluminati au disparut cu totii când guvernul bavarez i-a pus sub interdictie, caci ei fiind o societate secreta conspirativa n-au îndraznit sa mai conspire în secret când li s-a spus sa n-o mai faca; doar societatile secrete conspirative toate conspira împotriva guvernului numai cu aprobarea guvernului. În aceasta carte toate lozincile de mai sus au fost însirate - ca la carte. La vremea aceea revolutia bolsevica avea deja un an si "intelighentia progresista" se straduia sa arate ca nu exista nici o legatura între revolutia franceza si cea bolsevica; în timp ce ei se straduiau astfel la Columbia University, exact acolo a fost racolat Whittaker Chambers ca spion comunist.

Spre deosebire de Franklin Roosevelt, primii doi presedinti americani, George Washington si John Adams, au stiut ca Barruel, Robison si Morse spun adevarul. Washington scria unui prieten despre infiltrarea în America a iluminati-lor si-a iacobinismului, în "cluburile democratice" din 1793, acuzate de Washington ca instiga la dezordine si rele; autoritatea lui George Washington fiind prea mare ca sa poata fi defaimat si declarat nebun, "cluburile democratice" s-au ascuns imediat în subterana si-au continuat sa lucreze de acolo. Din cauza ca George Washington era mason si el, masonii au facut mare caz declarând masoneria onorabila prin asocierea cu el. Din respect pentru George Washington, nu s-a mai cercetat activitatea masoneriei, desi doi fosti masoni, Amos Stoddard si reverendul Seth Payson, au declarat si ei ca si ducele de Brunswick în public, ca masoneria a fost infiltrata de iluminati. Presedintele John Adams i-a avertizat pe masoni în 1798 despre infiltrarea si perversiunea masoneriei, aratând ca "astfel de societati [secrete] pot fi pervertite sa faca tot raul de care au fost suspectate". Opinia publica a luat aminte si în 1829 s-a format un partid anti-masonic care la conventia sa din 1829 a declarat ca "exista dovezi despre legatura strânsa dintre ordinele superioare ale francmasoneriei si iluminismul (iluminati) francez" Dar iubitorilor de adevar nu le-a mers multa vreme, caci la urmatorul congres din Vermont din 1830, se arata ca "investigatia... curând a fost stinsa în mod misterios; presa a amutit ca sugrumata si masele poporului sunt tinute în ignoranta faptului ca a existat vreodata vreun dubiu cu privire la masonerie". Cu alte cuvinte, investigatia a fost stinsa de contra-ofensiva cu acuzatii de "bigotism", "dusman al libertatii de opinie", etc. exact ca azi. De atunci încoace nici în Anglia nici în America nimeni n-a reusit sa determine guvernele sa faca o investigatie cinstita a infiltrarii dusmanoase în guvern; dezvaluirile din 1948 au fost parțiale si s-a musamalizat cea mai mare parte. Partidul anti-masonic a murit în 1840.

John Adams era convins de existenta revolutiei permanente si universale îndreptate împotriva guvernelor legitime; o credea în mod gresit de origine franceza, dupa cum azi oamenii isi închipuie în mod gresit ca comunismul e rusesc. A emis actul împotriva activitatii anti-statale din 1798. Confidentul lui, Alexander Hamilton, cunostea si mai bine natura revolutiei, si-o descrie

astfel: întâi atacul împotriva creștinismului, apoi înlocuirea lui cu religia 'naturală', apoi se neaga sufletul, viața omului fiind pur fizică; apoi urmează atacul împotriva statului, care este descris drept un abuz ca și religia și se preamărește anarhia. Rezultatul, zice Alexander Hamilton, este masacrul și distrugerea gigantică din Franța, care a fost scufundată în crimă, sărăcie și bestialitate, ceea ce se urmărește să se producă în toate țările de către aceiași organizatori, pentru a distruge societatea civilizată și a produce dezordinea generală a omenirii. Organizația, zice Hamilton, a fost interzisă, dar elementele ei au supraviețuit și lucrează din umbra pregătind noi calamități și un lung sir de convulsii, revoluții, masacre, devastări și nenorociri. Hamilton vedea semnele și în Statele Unite. Prin influența această nefastă americanii au simpatizat cu ororile revoluției franceze. Prin ea s-au justificat toate ororile și crimele nejustificabile și orice despotism, zicându-se că trebuie să-l imitam.

În zilele noastre am văzut așa de bine toate aceste lucruri încât nu ne dăm seama cât de clarvăzatori au fost acești oameni în 1790. Dar clarviziunea lor n-a dus la nimic. Ca un somnambul, occidentul continua spre dezastru. Anti-revoluționarii au fost defaimați și reduși la tăcere. Revoluționarii și intelighenția progresistă și-au continuat opera. A apărut Napoleon și totuși au uitat de revoluție. Numai iluminati au continuat să lucreze ca-nainte și cu rezultat. Acest lucru a devenit clar recent, când Nesta Webster a studiat lașile cu documente ale poliției lui Napoleon și-a găsit acolo ca 20 de ani după revoluția franceză, în ajunul caderii lui Napoleon, iluminati erau tot activi și tot prosperi.

Comisarul special de poliție napoleonică François Charles de Berckheim era mason. În 1810 el descria cum iluminati au adepți în întreaga Europă și se străduiesc să infiltreze lojile masonice. El zice: "iluminismul devine o putere mare și formidabilă... regii și popoarele vor avea mult de suferit de la el dacă prin prudență nu se distruge mecanismul lui îngrozitor". În 1814 un alt raport zice la fel. La 20 de ani după confesiunea publică a ducelui de Brunswick, Berckheim arată că "mulți oameni cu poziții înalte, de naștere ilustră, cu mare avere și mari demnitari sunt printre ei". Parerea lui Berckheim era că "unii dintre ei nu sunt prostiți de visuri demagogice ci speră să pună mâna pe putere și să-și sporească averea și poziția socială; dar majoritatea adepților cred în ei ca-n scriptură..." Ca și azi, dorința de putere îi face pe oamenii faimoși și bogați să se asocieze cu miscări al căror scop este distrugerea averii și renumelui lor, în speranța că astfel vor deveni mai bogați și mai faimoși. Berckheim descrie apoi metodele iluminati-lor în mod asemănător cu Weishaupt și în mod asemănător cu metodele comunismului astăzi. El arată cum iluminati influențează opiniile oamenilor punând stăpânire în primul rând pe literatură, savanți și profesori, care astfel propagă principiile iluminati-lor deghizându-le otrava într-o mie de feluri. Vulgii nu vede și nu pricepe aceste semne minusculare dar cei inițiați recunosc formulele. În special universitățile sunt câmpul lor de atac. Adepții lor sunt profesori universitari care mai întâi studiază caracterul studenților. Dacă unul e mai deștept și mai cu imaginație, această sectă imediat pune mâna pe el și începe să-i vorbească despre drepturile poporului, despotism, etc. Și-i dau literatură lor. Când a fost total captivat și se dezvăluie că mai sunt milioane ca el, că sunt toți uniți într-o mare familie, că reformele pe care el le dorește vor veni curând. Astfel, zice Berckheim, iluminati seamănă samânta otrăvii în cele mai înalte cercuri sociale și-și recrutează numeroși adepți. Acest proces descris de el continua și-n zilele noastre.

La 20 de ani după ce-a fost demascată și societatea lui secretea interzisă, îl regăsim pe Weishaupt cerând într-o scrisoare din 1808 amănunte despre un anumit ritual masonic. La moartea lui în 1830 organizația lui era mai puternică ca oricând dar își schimbase numele. Aceeași organizație cu aceiași oameni și aceleași scopuri a reapărut la suprafață în 1840 sub numele de "comunism". Aceeași pretentie de a lupta împotriva nedreptății și opresiunii acopera acum sub numele de comunism aceeași distrugere sângeroasă cu scopul de a perpetua și amplifica nedreptatea și opresiunea. Azi conflictul dintre civilizația vestică creștină și comunism este pe față și unul din ele trebuie să dispară, căci sunt diametral opuse și nu pot coexista.

La 50 de ani după revoluția franceză, conspirația revoluției mondiale se afla în mod public în mâna evreiască. Dar nu s-a putut dovedi că ar fi fost o instigație originală iudaică în cazul revoluției franceze. Deci exista și alternativa că revoluția mondială n-a fost de la început de inspirație iudaică și a fost doar preluată de sionism ulterior. Nimic nu s-a putut stabili; așa de bine s-au ascuns itele iluminati-lor acum 200 de ani. În mod aparent evreii n-au jucat mare rol la iluminati și au participat doar proporțional în revoluția franceză, fiind acolo la fel de numeroși ca și în alte activități, după proporția lor în națiune. Leopold Engel, personaj misterios care a

reorganizat ordinul iluminati-lor în 1880, sustine ca "era interzis sa recruteze evrei printre iluminati". Pe de alta parte Mirabeau, iluminat de frunte si fruntas al revolutiei franceze, s-a identificat cu iudaismul; astfel ca afirmatiile despre neparticiparea iudaica la iluminati pot fi pura dezinformare, dupa metoda conspirativa clasica la care tinea Weishaupt cel mai mult. Contemporanii revolutiei franceze sunt de acord ca revolutia franceza nu a fost franceza si ca a fost pregatita de oameni din multe tari si de nationalitate imprecisa. Chevalier de Malet zice ca "autorii revolutiei nu sunt nici francezi nici germani nici italieni nici englezi etc. Ei formeaza un anumit popor care s-a nascut si-a crescut în întuneric, în mijlocul tuturor natiunilor civilizate, cu scopul de a le subjuga". Asta vede cercetatorul care studiaza organizarea revolutiei franceze; dar revolutia bolsevisa a aratat altfel.

Dupa ce-a izbucnit revolutia franceza evreii au jucat un rol evident, dar mai mult de incitare la varsare de sânge si distrugere decât de conducere si planificare. De multe ori e greu sa-i identifici ca atare fiindca scriitorii vremii lor nu-i descriau ca atare. Revolutia franceza în mod aparent vroia sa distruga toate religiile si nationalitatile (din nou revolutia bolsevisa difera de ea). Astfel gloata care-a spurcat vasele sfinte la adunarea revolutionara si-a cotropit bisericile ca sa tina festivalurile ratiunii a inclus si evrei care-au adus ornamente de la sinagoga la locul de profanare. La "Templul libertatii" un "cetatean crescut în prejudecata religiei evreiesti" si anume Alexandre Lambert fiul, s-a apucat sa dovedeasca ca "toate religiile sunt prejudecati" si-a protestat împotriva tiraniei Talmudului, zicând: "Cetateni, de rea credinta nu sunt evreii ci preotii lor. Religia lor învăta ca la evrei trebuie sa dai împrumut cu 5% dar de la catolici trebuie sa iei cât poti mai mult; este un obicei sfânt la noi sa ne rugam dimineata sa ne ajute Dumnezeu sa înselem un crestin în ziua aceea. Mai mult, cetateni, auziti culmea abominatiei: daca în comertul cu evreii facem o greseala, se face restitutie; dar daca la 100 louis d'or un crestin plateste cu 25 mai mult, nu trebuie sa i se restituie. Ce oroare! Si de unde vin toate astea daca nu de la rabini? Cine a incitat la proscrieri împotriva noastra? Preotii nostri! Ah, cetateni, mai presus de orice trebuie sa ne dezicem de-o religie care... ne subjuga la practici iritante si servile si ne face imposibil faptul de a fi buni cetateni". Pe când se plângea Lambert fiul, evreii erau în faza rabinica, adica condusi de rabini locali dupa ce centrul iudaic din Polonia s-a dat la fund odata cu împartirea Poloniei în 1772; toti rabinii erau stricti si ferventi practicanti ai "legii" talmudice, dar unii erau mai blânzi altii mai severi, ca toti oamenii. Daca se poate stabili o participare a evreilor în revolutia franceza, asta nu vine din acuze ale crestinilor ci din laudariosenia evreilor. Astfel de ex. Léon Kahn numeste cu numele evrei ca amestecati în uciderea regelui si distrugerea religiei, la 100 de ani dupa evenimente. Acesta este un exemplu de efortul depus în mare parte din literatura iudaica de a arata ca nimic de acest gen nu s-a putut întâmpla fara mâna lui Iehova, adica mâna evreiasca. Probabil ca Léon Kahn nu-si poate imagina regicidul altfel decât ca moartea lui Belsatar. Daca n-ar fi fost revolutia bolsevisa, lumea ar fi uitat de Léon Kahn; din nou prezentul dezvaluie trecutul.

Dupa revolutia franceza evreii au tras profitul, prin conducatorii lor. Dar este demn de mentionat aici ca cei care-au profitat au fost evreii rasariteni ashkenazi si ca acesti ne-semiiti convertiti la iudaism au patruns în acest moment masiv în occident. Cei mai multi evrei francezi fusesera pâna la acea data sefarditi veniti din Spania si Portugalia care avusesera oarecare înrudire cu Palestina, chiar daca nu prea multa. Daca sufereau vreo discriminare, aceasta a disparut în 1790 când au primit cetatenia franceza. Dar în Alsacia aparuse o comunitate de evrei ashkenazi slavici din Rusia care erau foarte antipatizati si acordarea cetateniei catre acestia a pricinuit dezbateri furtunoase în Adunarea Revolutionara si rascoale printre taranii alsacieni. Deputatul Maury a spus: "De 17 secole evreii nu s-au amestecat cu celelalte popoare... nu trebuie persecutati, trebuie protejati ca indivizi si nu ca francezi, caci ei nu pot fi cetateni... Orice le-ai face, ei ramân straini în mijlocul nostru" si altii au fost de acord cu el. Evreii sefarditi au protestat si ei, zicând ca ei sufera din cauza unor pretentii ciudate ale "evreilor" ashkenazi din Alsacia, Lorena si cele trei episcopate: "acesti evrei au pretentia sa traiasca în Franta cu un regim special, sa aiba legi numai pentru ei si sa fie o clasa de cetateni separata de toti ceilalti". Acest protest al evreilor împotriva "legii" iudaice n-a fost ascultat niciodata de guvernul goimilor. Nici protestul comerciantilor francezi care s-au vazut ruinati de practicile de trust evreiesti n-a fost ascultat. În 1791 s-a dat decretul de emancipare a evreilor din Alsacia. Astfel s-a creat "problema evreiasca" care i-a stat în fata lui Napoleon când a venit la putere, lui si întregii lumi.

Din acest moment secta conducatoare iudaica a marginalizat din toate puterile pe adevaratii evreii, pe sefarditi si i-a propulsat înainte pe evreii hazari mongoli ashkenazi. Din acest moment

evreii ashkenazi au patruns în Europa si America si-au preluat conducerea revolutiei mondiale atacând peste tot guvernul legitim, religia si natiunea. Pâna acum evreii au participat la revolutii ca si ceilalti oameni, în proportia în care se afla în populatie, si-au tras foloasele cele mai mari. Din acest moment nu numai foloasele, ci si conducerea si planul revolutiei au fost iudaice. Din acest moment istoria "legii iudaice" si istoria "revolutiei" se contopesc si formeaza o singura istorie. De la mijlocul secolului 19 revolutia mondiala este opera iudaica pe fata. Cel care-a prezis asta a fost Benjamin Disraeli, primul ministru evreu al Angliei.

Capitolul 21: Avertismentul lui Disraeli

Benjamin Disraeli, ulterior Lord Beaconsfield, evreu sefardic, a avertizat de repetate ori împotriva revolutiei mondiale si-a identificat organizatorii ei. Autorul nu este sigur daca secta talmudica a preluat conducerea organizatiei revolutionare a lui Weishaupt sau ea a fost aceea care l-a condus si instigat pe Weishaupt. Ambitia dominatiei sectei iudaice îndocrinata de secole prin Talmud si Cabala (care, zice Enciclopedia Iudaica, s-a dezvoltat ca partea secreta orala a Talmudului stiuta doar de initiati în paralel cu partea scrisa Thora, în esenta cu aceleasi scopuri ca Talmudul) este sa-i înrobeasca pe "pagâni" "natiunii sfinte"; este semnificativ faptul ca organizatia conspirativa si distructiva a lui Weishaupt a aparut tocmai când centrul talmudic din Polonia s-a dat la fund si-a disparut din viata publica dupa peste 2000 de ani de existenta în diferitele sale faze. Dar este posibil si ca organizatia distructiva a iluminati-lor sa fi fost initial a altora si sa fi fost apoi, ca masoneria, cucerita de secta iudaica.

Cele mai semnificative avertismente ale lui Disraeli le-a dat cu privire la revolutia de la 1848. Înainte de 1848 el a prezis exact ce va avea loc; dupa care, a prezis ca revolutia se va repeta. În romanele sale Disraeli si-a facut portretul: în Coningsby el este Sidonia, un evreu musulman din Spania, care detine în secret puterea si manipuleaza fiind "detinator al unei absolute lipse de prejudecati care este compensatia omului fara patrie". În 1846 Sidonia a descris "acea puternica revolutie care se pregateste acum în Germania... Si care e atât de putin cunoscuta în Anglia, organizata complet sub auspiciile evreilor". Dupa ce-a izbucnit revolutia din 1848 Disraeli a spus în Parlamentul englez, în 1852: "Influenta evreilor poate fi vazuta în ultima izbucnire a principiului distrugerii în Europa. Are loc o revolutie împotriva traditiei si-a aristocratiei, împotriva religiei si-a proprietatii... Egalitatea naturala a oamenilor si abolirea proprietatii sunt proclamate de societati secrete care formeaza guvernele provizorii si cei de rasa evreiasca se gasesc în fruntea fiecareia dintre ele" (exact ca-n Rusia în 1917). "Cei mai iscusiti manipulatori ai proprietatii se aliaza cu comunistii; acest neam ales asa de separat, da mâna cu toate scursorile si cu toti cei mai de jos din Europa". Asta, zice Disraeli, în scopul de a distruge crestianismul.

Autorul scrie ca printre sursele studiate de el pentru aceasta carte, Disraeli a fost ca o raza de lumina în întuneric. Eliberat de Talmud, pe care-l cunostea intim din interior, Disraeli, mândru de rasa lui israeliana, dar pe de alta parte adevarat patriot englez, spune adevarul despre scena politica pe care el a fost actor principal. Zice el: "lumea e guvernata de cu totul altii decât își închipuie cei care nu patrund în dosul culiselor"; lumea e guvernata de grupul secret. "Cea mai mare greseala", zice Disraeli-Sidonia, "este sa-ti închipui ca motive economice au dus la revolutie". Disraeli era împotriva conceptului iudaic de "razbunarea lui lehova" care cere masacrarea si distrugerea totala a altor popoare si s-a împotrivit atrocitatilor si masacrelor planuite de guvernul britanic în India în 1857 dupa revolta indiana, spunând ca atunci când aude planurile de masacre si de "razbunare" a lui lehova din gura englezilor se gândeste ca "poporul din Anglia s-a schimbat deodata si nu se mai pleaca numelui lui Hristos ci se pregateste sa reînvie cultul lui Moloh". Asta face aluzie la faptul ca iudaismul talmudic de fapt este cultul lui Moloh - cultul care este sursa controverselor Sionului veche de 3000 de ani. Din cauza ca secta levitilor lui Iuda se închina lui Moloh s-au disociat triburile lui Israel de tribul lui Iuda si Veniamin. Asta se vede în Vechiul Testament în doua locuri: Ieremia care protesteaza împotriva cultului lui Moloh-Baal (19:5) arata ca Dumnezeu zice catre tribul lui Iuda si locuitorii Ierusalimului, condamându-i pentru ca "au umplut locul cu sângele celor nevinovati" (19:4), ca ei: "au ridicat altare lui Baal [Moloh], sa-si arda pe rug copiii în sacrificii aduse lui Baal; ceea ce eu n-am cerut, nici nu mi-a trecut niciodata prin minte" si pentru ca ei "au ridicat altare în Tofet sa-si arda fiii si fiicele pe rug pe altar: ceea ce eu nu le-am cerut, nici n-a fost niciodata în cugetul meu" (7:31).

Apoi ideologul distrugerii iudaice, Ezekiel, raspunde ca dumnezeul iudaic a cerut în mod expres ca în cinstea lui sa se sacrifice si sa se arda copiii pe rug si a dat "legi care nu sunt bune" (20:25-26). În controversa dintre dumnezeul milei si iubirii si cel al distrugerii si razbunarii, Disraeli s-a disociat de Iehova-Baal-Moloh al varsarii de sânge nevinovat si-al razbunarii iudaice, motiv pentru care în 1955 Lord Herbert Samuel a vorbit cu dispret despre el.

Ceea ce l-a caracterizat pe Disraeli evreul a fost capacitatea de a spune adevarul absolut, clarviziunea, patriotismul pentru Anglia si mila crestineasca pe care-a practicat-o. Pe vremea când tatal lui, Isaac Disraeli, a refuzat functia de gardian al congregatiei talmudice si s-a disociat de talmudismul din Anglia, mai era înca posibil sa se faca asa ceva: în ghetourile din Rusia si Polonia n-ar mai fi fost posibil, ar fi fost excomunicat, poate chiar ucis. Astfel Disraeli a putut spune adevarul despre evreii organizatori ai holocaustului revolutiei mondiale, desi tot lui i se datoreaza emanciparea deplina a evreilor din Anglia. Weishaupt a murit în 1830; timp de 50 de ani s-au dus lupte interne pentru detinerea puterii supreme în cadrul conspiratiei revolutionare a lui Weishaupt, si-au iesit victoriosi hazarii, evreii ashkenazi din estul Europei condusi de rabinii lor talmudici. În acele lupte interne pentru succesiunea puterii revolutionare au participat Alta Vendita din Italia, masoneria franceza, organizatia "Tugendbund" din Germania, mostenitoarea directa a Illuminismului lui Weishaupt. Printre persoanele angajate în lupta pentru putere au fost un francez, Louis Blanc, un rus, Mihai Bakunin, si-un evreu din Germania, Karl Marx.

Bakunin era anarhist si cerea abolirea statului în sine, caci proprietatea de stat înseamna tot tirania proprietatii, zice el. Planul lui Marx însa era înlocuirea clasei stapânitoare cu o alta, mai absolut tiranica. Bakunin era sincer; Marx a fost toata viata un escroc, traînd în lux si lene si scriind despre munca grea si mizeria proletariatului. Câteva saptamâni dupa ce si-a terminat de scris "manifestul comunist", unde denunta faptul ca proletariatul e sarac neavând pamânt, case si întreprinderi si prescrie drept remediu desfiintarea proprietatii private pentru a-i face pe toti saraci lipiti pamântului, au izbucnit revolutii în Germania, Austria, Ungaria Italia, Franta, Danemarca; în asa scurt timp "proletariatul" nici n-ar fi avut timp sa citeasca manifestul lui Marx si sa fie inspirat de el, presupunând ca ar fi avut chef sa-l citeasca si sa-l aplice. În realitate revolutiile au fost sincronizate cu publicarea manifestului lui Marx, dar bineîntele ca n-au fost cauzate de el ci au fost organizate central sa izbucneasca simultan ca o actiune coordonata a revolutiei mondiale. Singura organizatie mondiala perfect ramificata ca sa organizeze revolutia mondiala comunista a fost rabinatul hazar talmudic din Europa rasariteana. Biserica Catolica avea aceleasi ramificatii, dar pe vremea aceea nu era înca complet infiltrata, subjugata si corupta de talmudism ca azi si s-a opus distrugerii si varsarii de sânge dupa legea lui Iehova-Moloh. Iudaismul talmudic a preluat conducerea revolutiei planuite de Weishaupt, dupa cum a aratat Disraeli în parlamentul englez. Louis Blanc, membru în guvernul provizoriu de la Paris din 1848, urmarea un stat de "ajutor social" (welfare state) ca cel britanic si american de azi, unde "dreptul la munca" înseamna, ca în statele socialiste, lagare de concentrare; el era de parere ca individul nu trebuie sa aiba nici o personalitate si nu trebuie sa existe competitie, doar înregimentare. Dupa înfrângerea revolutiei a fugit în Anglia si si-a pierdut importanta personala. Tot în Anglia s-a asezat si Marx, unde-a trait în belsug 34 de ani. Numai Bakunin, nascut nobil rus, fost ofiter tarist, a alergat sa lupte pe baricade. Bakunin descrie întâlnirea lui cu Marx: "Marx mi-a zis ca sunt un idealist sentimental, si-avea dreptate; eu i-am zis ca e un om vanitos, perfid si viclean, si-aveam si eu dreptate". Bakunin a fost facut prizonier si condamnat la moarte, apoi gratiat, tinut în lanturi grele tintuit de un perete timp de un an, apoi trimis în Rusia dupa sase ani, fara dinti, bolnav de scorbut, ruinat fizic. A fost exilat în Siberia de unde a fugit în Japonia; de acolo în America apoi în Anglia; apoi a inaugurat Internationala lui social-democratica în Elvetia, în 1864. Tot pe-atunci își înfiinta si Marx Internationala lui, si-a început rivalitatea lor. În timp ce Bakunin zacea în închisori si-n lanturi, Marx infiltrase si pusese mâna pe toate organizatiile revolutionare, unde-n multe tari ginerii lui erau conducatorii. N-a putut sa-l elimine pe Bakunin imediat caci acesta era foarte renumit; dar printr-o serie de trucuri si înselatorii, în fine l-a eliminat la congresul din 1872, convocat la Haga, unde Bakunin nu se putea duce. Acolo Marx a facut exact ca Stalin, si-a denuntat rivalul absent si l-a excomunicat si exclus. Bakunin a murit dupa câtiva ani, bolnav - zic unii ca s-a sinucis prin greva foamei. Din acel moment revolutia mondiala a fost suta la suta sub control evreiesc si scopul ei a fost sa instaureze în lumea întreaga un guvern mondial al unui stat mondial care sa reprime în mod absolut si total libertatea individuala si sa înregimenteze si înrobeasca în mod fortat absolut toate popoarele. Asta a vazut Bakunin când si-a publicat polemica împotriva

conducerii rabinice a revolutiei în 1869; din acel moment distrugerea lui a fost doar chestie de timp.

Timp de 30 de ani Disraeli si-a repetat avertismentele despre revolutia mondiala, aratând ca tronul lui Louis Philippe în Franta "a fost rasturnat... nu de parlament, nici de popor, nici de natura... ci de societati secrete, care stau gata sa devasteze Europa" (1852); "mare parte din Europa e acoperita de o retea de aceste societati secrete, asa cum suprafata pamântului e acoperita de cale ferata... ei nu vor guvern constitutional, nu vor sa îmbunatateasca institutiile sociale... ei vor sa schimbe stapânii tarii, sa izgoneasca pe actualii proprietari si sa puna capat fundatiei religioase..." (1856). Disraeli a vazut clar natura liberalului: liberalismul "este manevra celor care lovesc în proprietate si-n Hristos si oamenii de treaba din tara asta, care tin asa de mult la proprietatea lor si sunt asa de religiosi, o aplauda si o recunosc ca fiind progresul cauzei liberale". Fiindca nu-l puteau defaima pe Disraeli, conspiratorii l-au ridiculizat zicând ca are idei fixe. Din ce în ce mai mult expresiile lui sunt însa folosite de altii care vad adevarul: "reteaua" care acopera Europa, "mâna ascunsa" care dirijeaza guvernele. Rabi Drach care s-a disociat de Talmudismul conducator al revolutiei mondiale înainte de 1848 si-a fost persecutat zice: "ce pot cele mai înțelepte masuri ale autoritatilor din toate tarile face împotriva acestei conspiratii vaste si permanente care se întinde ca o retea pe cât de vasta pe atât de puternica peste întreg globul, si-si arata forta de câte ori are loc un eveniment care atinge cumva numele de israelit".

Iata secventa evenimentelor: Dr. Kastein, istoricul sionist, zice ca în 1772 "centrul" guvernului iudaic "a încetat sa existe"; autoritatile rusesti de-atunci zic ca a devenit un guvern iudaic secret; în 1776 Weishaupt a înfiintat secta Illuminati-lor; în 1846 Disraeli scria ca "revolutia se desfasoara complet sub auspicii evreiesti"; în 1869 Bakunin a atacat conducerea evreiasca a revolutiei; în 1872 Bakunin a fost exclus si Marx a preluat conducerea deplina; în 1917 revolutia bolsevica a produs un guvern bolsevic aproape exclusiv format din evrei.

Astfel, emanciparea evreilor în secolul 19, contrar asigurarilor date de Sanhedrin lui Napoleon, nu i-a facut sa fie cetateni ca toti ceilalti ci dimpotriva, sa se dedice total distrugerii si masacrarii celorlalti si distrugerii tarilor în care traiesc si a legilor care i-au emancipat. În acest secol zice Dr. Kastein a aparut termenul "antisemit". Acum nu se mai putea sustine ca exista "persecutie" si atunci s-a inventat "antisemitismul" ca forma de "persecutie" pentru care lehova sa dea "poporului ales" mâna libera sa "se razbune" masacrând, înrobind si jefuind popoarele. Cum poate fi cineva antisemit împotriva hazarilor, a evreilor de azi, care în mod clar nu sunt semiti, nimeni nu explica; si cum pot semiti autentici, arabii, fi antisemiti, iarasi nu e clar. Dar oricine arata simpatie pentru semiti, pentru palestinienii masacrati si izgoniti si jefuiti, este acuzat cu violenta de... antisemitism! Dar antisemitismul e un fel de les-maiestate si erezie; prin 1950 deja mintea maselor a fost total dominata de mascarada antisemitismului si toti se prosternau la auzul termenului, care a fost inventat pentru a face tabu orice discutie a directiei si conducerii politice. Bernard Lazare, apologet al sionismului, zice ca antisemitismul n-are nimic de-a face cu Sem sau cu sângele semitic, sau cu orice fel de semitism; antisemitismul, zice el, "consta din cei ce zic: evreii au pregatit, au manipulat, au fost principalii promotori ai revolutiei; câta vreme istoricii impartiali se marginesc sa studieze ce rol ar fi putut juca evreii, considerând ce fel de spirit, de caracter, de filozofie, de religie au, în procesele si miscarile revolutionare". Deci cine zice ca evreii au condus si organizat revolutia e antisemit, dupa Lazare. Disraeli însa, care posibil a avut sânge semit în el, zice ca "acea revolutie grozava... se pregateste complet sub auspiciile evreilor..." "influenta evreilor poate fi observata în ultima izbucnire a principiului distrugerii", "indivizi de rasa evreiasca se gasesc în fruntea fiecareia din ele [societati secrete]". Cum era el însusi de rasa evreiasca, Disraeli n-a mai subliniat ca multi dintre evrei se opun ca si el "revolutiei atotputernice" si "principiului distrugator", caci contemporanii lui probabil stiau ca atunci când face afirmatiile de mai sus care azi l-ar califica de antisemit îi excludea pe acestia din urma. De la revolutia franceza încoace evreii sefardici au aratat cât de distrugatori sunt noii veniti din estul Europei (cei din Alsacia de ex.) si-au rezistat influentei acestora. Dupa emancipare nemaifiind asa de înrobiti ghetoului si Talmudului ei nu aveau decât de pierdut daca evreii ashkenazi din est si secta talmudica reuseau sa organizeze "principiul distrugerii" în vest. Evreii sefardici l-au ascultat si înțeles pe Disraeli mai mult decât masele de goimi. Au fost pedepsiti prin excomunicare: prin manipulatiile statisticienilor, au fost declarati inexistenti la o suta de ani dupa aceasta - ca si "cele 10 triburi disparute" ale Israelului care nu se supusesera lui Moloh cu mult înainte.

Capitolul 22: Organizatorii

Evreii ashkenazi slavici din est îndreptau revolutia distrugatoare atât împotriva goimilor creștini cât și împotriva evreilor sefardici, care se înfrățeau cu cei din jurul lor și scapaseră de tirania "înteptilor" conducători ai iudaismului. Dr. Kastein zice: "Din acest moment se disting evreii din vest de cei din est". Dar ei fuseseră două rase distincte timp de 1000 de ani; ceea ce vrea să zică Dr. Kastein este că evreii din est din acest moment și-au strâns rândurile în jurul guvernului lor rabinic și și-au îndreptat atacul și împotriva evreilor sefardici. Acestia nu-i prea cunosteau bine pe ashkenazi și masele de goimi creștini habar n-aveau de ei. Înregimentarea lor strânsă în ghetourile lor sub absolutismul rabinic secular i-a făcut o forță de luptă formidabilă; cu o mostenire rasială barbară asiatică mongoloidă, îndoctrinați de secole în Talmud, strict înregimentati sub cel mai sever despotism, au fost un instrument extrem de puternic folosit în acest secol cu mare maiestrie în două strategii distincte care urmăresc același rezultat, deși scopurile lor apar să fie exact opuse. În Rusia s-au opus cu înversunare emancipării, iar în vest s-au agitat și lamentat pe motiv că suferă din cauza "antisemitismului" care le refuza emanciparea pe care ei o refuzau. Cu ajutorul controlului absolut asupra presei și mijloacelor de difuzare în masă [mass-media] au îndoctrinat publicul cu această propagandă care constă din idei contradictorii în așa măsură încât publicul repeta papagalicește lozincile lor fără să observe contradicțiile. Tot timpul secolului trecut politicienii din vest au scandat lozincile despre persecuțiile pe care le suferă evreii din Rusia, în timp ce acei evrei conduși de mâna de fier a rabinilor lor talmudici se opuneau din toate puterile ca să fie emancipați și să-și termine "persecuția". Chiar autorii sionisti zic așa. Dr. Kastein scrie textual: "Marea majoritate a evreilor au opus o rezistență pasivă acerbă oricărui încercare de a le îmbunătăți situația". Dar rezistența lor n-a fost doar pasivă, ci a fost activă și ucigăsa. Cea mai bună autoritate este Dr. Chaim Weizmann, părintele statului Israel și autorul se bazează foarte mult pe scrierile și spusele Dr.-lui Chaim Weizmann de aici înainte. Evreii ashkenazi din ghettouri, atât cei sionisti cât și cei comunisti, au fost instruiți să împiedice emanciparea evreilor cu toate mijloacele, inclusiv asasinatul, în timp ce se lamentau cu foarte mare glas de "persecuțiile" și lipsa lor de emancipare către vestul creștin. Politicienii goimilor au prezentat acele minciuni popoarelor lor că fiind purul adevăr și-au fost rasplătiți cu bani, susținere din partea presei și voturi la alegeri de către "lobby-urile puternice și bogate evreiești. Rezultatul alegerilor depindea de cum candidații deplâng "persecuțiile" suferite de evrei în Rusia și cer "întoarcerea" evreilor hazari ashkenazi din Asia în "patria lor" Palestina. În final, orice politician din vest care dorește să se bucure de banii și favorurile lobby-ului evreiesc trebuie să abandoneze interesele statului și țării sale și să susțină numai două cauze, ambele distrugătoare: revolutia comunistă mondială care tinde să distrugă toate națiunile și izgonirea semitelor din Palestina pentru a oferi Palestina rasei stăpânitoare a evreilor hazari ashkenazi.

Evreii din vest s-au supus cu mult mai greu dictatului evreilor din est decât politicienii goimi. Se temeau că dezordinea și distrugerea promovată de evreii din est vor pune capăt prosperității lor cucerite în vest, cum s-a întâmplat în Spania cu șase-șapte secole în urmă; și se temeau că vor fi din nou închisi și înregimentati în ghettouri ca cele din Rusia și Polonia de către rabini. Evreii din Germania vorbeau cu teama de "diese Ostjuden" când discutau politica cu autorul; și evreii ashkenazi rasariteni se exprimau cu dispreț despre evreii autentici din Berlin către autor că "diese Berliner". Directoratul rabinic a început să-i folosească pe acești hazari iudaizati din Rusia atât împotriva creștinilor din vest cât și împotriva evreilor din vest. Fiind viața evreilor învaluită în atâtea secrete, cifre statistice exacte sunt greu de obținut și astfel le-a fost cu putinta rabinilor talmudici conducători să facă să dispară toți evreii în afara de cei ashkenazi de origine tatara hazara, declarându-i pe toți evreii sefardici care mai aveau câteva picături de sânge semit în vine și mai aveau printre strămoși câte unii care într-adevăr trecuseră cândva pe aproape de Palestina și veniseră cândva din Africa, ca s-au stins: un raport al celui de-al 2-lea Congres Sefardic de la New York din 1954 a declarat că evreii din toată lumea sunt 11.763.491; că numai 15% din ei, adică 1.744.883 sunt sefarditi și numai 52.000 de sefarditi se afla în Europa și în întreaga emisferă vestică - unde înainte în vest toți evreii fuseseră sefardici! Nici dacă i-ar fi bombardat cu bomba atomică n-ar fi putut pieri evreii sefardici așa total în câțiva ani în vest; în realitate ei au fost declarați inexistenți pentru că nu vroiau să se înregimenteze la opera rabinică și numai evreii ashkenazi au fost declarați că există aproape în exclusivitate. Ei au mostenit

misiunea levitilor. Astfel înțelepții sionului de două ori au excomunicat și exclus masele de evrei printr-o trasatură de condei, prima dată când au "pierdut" cele 10 triburi ale Israelului, și-a doua oară când au "disparut" sefardii. În realitate și israeliții adevărați și sefardii trăiesc în continuare, unii amestecați printre goimi, alții în comunități iudaice originale.

Alinierea evreilor din est la revoluția mondială acum un secol nu s-a făcut nici din întâmplare și nici de capul lor, căci rabinii îi conduceau despotice. Autorul a cunoscut intim ghetourile ashkenazi din Polonia și Ruthenia în anii 1930 și-a văzut cât de absolut era controlul rabinilor asupra fiecărei mișcări și fiecărui gând din viața fiecărui individ din ghetou, de neimaginat pentru cei din vest. Cei neascultători erau pedeșți cu asprime uneori cu moartea prin linsare sub conducerea rabinilor acolo unde legile țării nu le permiteau să aplice pedeapsa cu moartea. Încă și azi se mai întâmplă astfel de lucruri: de exemplu, în 1955 un comerciant evreu din Leeds a fost suspectat că ar fi permis ca 223 tancuri vechi englezești care erau în mâna lui să ajungă la egipteni, deși nimeni nu s-a plâns de vânzarea strict legală a tancurilor. Conducătorul curții evreiești în care-a fost acuzat a spus că "avem noi mijloacele noastre să procedăm cu cei gresiti nouă", diferite de metodele legale ale statului. Cum presa, guvernul și mintea publicului sunt sub calcâiul sionist, nimeni nu s-a sesizat de contradicția dintre "metodele" lor și legile statului, sau dintre politica țării și "greselile fata de comunitate". Deci înrolarea evreimii în armata revoluției comuniste a fost ordonată de conducerea rabinică și urmarea trei scopuri: să oprească procesul de emancipare a evreilor și de asimilare a lor cu popoarele printre care trăiesc; să se răzbune pe creștini și pe creștinism pentru că există; și să pregătească împlinirea "legii" care prescrie distrugerea goimilor și triumful "poporului ales" adică al sectei care izează de acest termen. Astfel o ambiție care ar fi putut fi realistă într-un spațiu restrâns printre triburile de la anul 500 î. Hr. a devenit o gigantică operă de devastare cu scopul de a impune o "lege" tribală din antichitate născută din rivalități de cort, dintr-un trib minuscul pierdut în negura istoriei, asupra întregii omeniri. Goimii își închipuie că ei citesc această "lege" în Thora sau în Vechiul Testament, unde pe lângă interpolările sângeroase și pline de ură și cruzime ale levitilor se mai străvăd resturi din religia mai blândă și civilizată a celor "10 triburi pierdute" ale Israelitilor originali; când în realitate "legea iudaică" sub care s-au înregimentat evreii ashkenazi este Talmudul, care nu conține două tendințe contrare, una blândă și alta crudă care-o anulează pe cea blândă, ca Vechiul Testament, ci este unitar și zice clar: "dreptatea, echitatea, mila fata de aproapele nu numai că nu trebuie practicate către creștini, dar constituie o crimă dacă sunt aplicate. Talmudul în mod expres interzice să fie salvat un ne-evreu de la moarte... sau să i se restituie ce-a pierdut, sau să-i fie cuiva mila de un ne-evreu", arată fostul rabin Drach. Asta e "legea" care-i guvernează pe revoluționarii ashkenazi, care, conform statisticilor lor, sunt acum "evreii", sau cel puțin constituie 85 % din ei. Această forță de luptă atât de teribilă îndoctrinită a fost dezlantuită de peste un secol și jumătate împotriva Europei, alta dată atât de frumoasă, bogată și fericită. Autorul scriind în 1955 încă spera că creștinismul își va reveni și-si va recupera puterile în circa 100 de ani. De atunci avansul "guvernului mondial", varsarea de sânge nevinovat, masacrele sioniste, josnicia politicianilor și guvernelor din vest și orbirea și îndobitocirea maselor a progresat de așa natură încât nu prea mai tragem speranțe. Distrugerea statelor naționale prin revoluție nu era un scop în sine ci ducea la triumful unei națiuni alese, conducătoare; în acest scop paralel cu distrugerea statelor popoarelor lumii trebuia înființat statul "poporului ales" în "țara făgăduinței". Astfel forța distrugătoare condusă de rabinii talmudici a luat două forme: a revoluției comuniste și a sionismului. Ele au evoluat paralel în ultima 100 de ani și-au lucrat mână-n mână. Când Dr. Kastein zice că după 1772 "a încetat să mai existe" guvernul evreiesc care a guvernat neîntrerupt de peste 2000 de ani evreii din toată lumea și că a fost înlocuit cu "o internațională evreiască", el arată de fapt că acțiunea guvernului evreiesc din acel moment a fost de a guverna guvernele celorlalte națiuni devenind astfel un supraguvern internațional. Astfel potențatii națiunilor, sub presiunea revoluției comuniste, au cedat tot mai mult; sub presiunea sionismului au făcut războaie dezastruoase trimițându-și soldații să moară în slujba sionismului. Creștinii care citesc ziarele și nu citesc nimic altceva, cred dezinformarea cu care îi inunda mass-media și nu-si pot închipui cum oameni bogați susțin revoluția comunistă care-si propune să le ia averile; Disraeli a ridicat și el întrebarea și i-a dat și răspunsul: că să distrugă creștinismul; și că să aplice "legea" Talmudului.

Capitolul 23: Profetul

Dar lupta nu se da între evrei si crestini, ci între unii dintre evrei aliati cu unii dintre crestini si ceilalti evrei amestecati cu ceilalti crestini, asa cum în antichitate lupta fusese între secta levitilor tribului lui Iuda ajutati de trupele si generalii persani sau romani si ceilalti evrei si ne-evrei. Este un mister numai cum de secta iudaica gaseste totdeauna guvernanti ne-evrei gata sa se alieze cu principiul distrugator talmudic-levitic împotriva propriului lor popor, distrugându-si propriul popor. Un astfel de politician tipic secolului 19 a fost Henry Wentworth Monk. Pe vremea lui difuzarea presei facea demagogia si falsul sa domneasca în viata publica, unde, cum zice Dickens, se adunau bani ca sa se procure batiste cu inscriptii morale pentru copiii triburilor din Africa, dar, cum zice Disraeli, nimeni nu observa în ce oribila si crunta mizerie traiau minerii din Tara Galilor în Anglia. Pasiunea publicului era reforma si "drepturile omului", mai ales a oamenilor de foarte departe care nu puteau fi vizitati, erau la ordinea zilei pentru toti acei "filantropi" carora nu le pasa cât rau si câta distrugere provoaca luptându-se pentru "drepturile asupritilor". Atunci s-a nascut Monk, în 1827, pe o ferma din Canada, de unde a fost smuls la 7 ani si dus la Londra unde a crescut fara parinti si fara prieteni la o scoala fondata de Edward VI într-un regim sever, saracacios, cu batai si foarte mult studiu al Vechiului Testament. Înconjurat de o lume crunta si lipsita de afectiune a început sa aplice Vechiul Testament la Anglia zilelor lui si-a decis ca el trebuie sa realizeze învatatura levitica despre distrugerea natiunilor si reîntoarcerea poporului ales în tara fagaduintei. Si altii aveau aceste idei în Anglia. Monk era de 11 ani când Lord Shaftesbury dorea ca marile puteri sa cumpere Palestina de la Turci ca s-o dea evreilor. La 14 ani Monk si-a dedicat viata operei de a goli Palestina de toti ceilalti locuitori ai ei pentru ca poporul ales sa se "reîntoarca" în ea. Chemarea asta nu-i dadea pace sa stea linistit pe ferma tatalui lui si nici sa officieze ca pastor conform pregatirii; dominat în întregime de litera Vechiului Testament, încetase de mult sa fie crestin si credea ca el va face ceea ce Dumnezeu-lehova a omis sa faca, adica sa restituie tribul lui Iuda în tara fagaduintei; ajunsese sa se creada deasupra lui Dumnezeu, un nou lehova mai mare ca lehova, asa cum se cred si azi toti politicienii occidentali, servili sionismului.

Mai erau profeti ca Monk: unul era Mordekai Noah, evreu American care a construit un "refugiu" pentru evreii din America, unde acestia urmau sa se refugieze, nu se stie de ce sau de cine, pâna se vor "întoarce" în Palestina; altul a fost Warder Cresson, consul american la Ierusalim, care reîntors si-a izgonit sotia, s-a convertit la iudaism, si-a schimbat numele în Michel Boas Israel si s-a dus în Palestina unde-a reusit sa se însoare cu o fata locala semita cu care nu s-a putut înțelege toata viata decât prin semne. Monk si mai înflacarat, s-a jurat sa nu-si taie parul sau barba si sa nu-si faca toaleta pâna nu se va "întoarce" tribul lui Iuda în Palestina. Si-a vândut mica ferma parinteasca si n-a mai muncit absolut deloc tot restul vietii, parazitând pe altii. La 26 de ani a plecat la Ierusalim unde-a ajuns cu greu, paros, murdar si cu mâna goala si nimeni nu l-a ascultat. Ar fi disparut fara urma daca întâmplarea n-ar fi facut sa-l descopere pictorul Holman Hunt, care era în razboi cu Academia Regala de Arta si l-a gasit pe Monk fascinant si pitoresc, totodata gasind atragatoare ideea de a distruge omenirea si odata cu ea Academia. Hunt a pictat subiectul tapului ispasitor dupa directivele lui Monk si Monk a scris o carte la sugestia lui Hunt; atât de "autentic" "simteau" cei doi ideea încât au reusit sa omoare un tap în chinuri si-au cumparat si chinuit un al doilea pentru terminarea picturii; Hunt s-a întors în Anglia cu pictura si Monk cu O Simpla Interpretare a Apocalipsului, unde zicea (în mod corect) ca cele 10 triburi pierdute ale lui Israel n-au disparut ci s-au amestecat cu restul oamenilor si apoi ca "adevaratii israeliti", crestini si iudaici (azi ar fi acuzat de antisemitism pentru aceste vorbe) trebuie sa se întoarca în Palestina sa formeze un stat-model, al carui guvern sa fie un supraguvern international care sa guverneze guvernele lumii; asta, zice Monk, ar pune capat pentru totdeauna oricarui razboi. Asa a enuntat el programul sionismului de azi, de a stabili un supraguvern mondial, cu aceeasi promisiune demagogica de pace vesnica si universală.

Nici Monk nici Hunt n-au avut succes, dar Monk l-a captivat pe istoricul de arta Ruskin la ale carui insistente a fost publicata cartea lui Monk si care l-a întretinut pe Monk multa vreme. Ruskin, crescut de o mama puritana în obsesia Vechiului Testament si vesnic nenorocos în dragoste, avea nevoie si el sa se dedice unei cauze si s-a dedicat lui Monk. Hunt l-a pictat apoi pe Monk cel paros si nepieptanat în chip de Hristos cu Vechiul Testament într-o mâna si ziarul londonez Times în cealalta. Dar apoi Hunt a vândut o pictura cu 5.500 de lire sterline si avântul lui profetic împotriva omenirii si-a Academiei Regale de Arta a scazut; si nici n-a avut chef sa-l ia pe Monk cel netuns si netesalat cu el în casele elegante unde a început sa fie invitat; Ruskin si el ocupat

cu gasirea unei iubiri fericite începuse sa se cam plictiseasca de Monk, astfel încât Hunt si Ruskin au decis sa-l convinga sa se duca la Ierusalim, când a izbucnit razboiul civil în America, desi conform profetiilor lui Monk, nu acolo trebuia sa izbucneasca. Ruskin a insistat ca era de datoria lui sa se duca sa puna capat razboiului din America. Monk s-a conformat si ajungând în Statele Unite i-a spus lui Lincoln (caci toata lumea avea acces la presedinte pe atunci în America) ca trebuie sa-i elibereze pe negri si pe evrei. "De ce pe evrei? Doar sunt liberi?" a întrebat Lincoln uluit, caci evreii erau mai liberi ca oricine altcineva în America. "Dar nu cei din Turcia si Rusia si Prusia", a raspuns Monk, "si nu va fi pace în lume pâna ce popoarele lumii conduse de Marea Britanie si Statele Unite nu vor ispasi crima lor fata de evrei pe care i-au persecutat timp de 2000 de ani si nu-i vor duce înapoi în Palestina ca patria lor si nu vor face Ierusalimul capitala lumii crestine unificate". Ca toti politicienii, Monk nu fusese niciodata în "Rusia, Prusia si Turcia" si nu-i vazuse niciodata pe acei evrei. Evreii din Rusia se opuneau din toate puterile la "eliberarea" si emanciparea lor si tarul Alexandru care vroia sa-i emancipeze fusese asasinat; în Prusia evreii erau emancipati si de aceea îi urau evreii din Rusia; iar evreii din Turcia nu puteau fi nicicum dusi înapoi în Palestina pentru ca se aflau în Palestina. Dar toate acestea nu l-au deranjat pe Monk si nu-i deranjeaza pe politicienii de azi care-au îmbratisat fervent demagogia dementa a lui Monk. Reîntors la Londra, Monk a primit bani de la Ruskin sa se duca în Palestina, de unde a fost deportat ca element dezordonat în 1864. Sarac lipit pamântului, s-a angajat marinar si fiind naufragiat a înotat la mal, unde, paros si gol pusca, a fost luat drept un urs în întuneric de catre un fermier si ranit. Si-a pierdut memoria si putina luciditate si s-a reîntors în Canada. De-acolo, însanatosit dupa câtiva ani, a revenit imediat la chemarea lui sionista si si-a revizuit profetiile. Ceea ce Dumnezeu cere, a zis el, este întâi sa se duca evreii înapoi în Palestina si apoi sa se instaureze o organizatie mondiala dotata cu puterea de a forta natiunile sa se supuna hotarârilor ei. Astfel a definit profetul cu parul lung si vâlvoi care n-a muncit în viata lui nici o ora macar planul politic din Vechiul Testament care conduce destinele omenirii astazi. Nu exista dovezi ca Monk ar fi stiut despre illuminati si alti initiati în marele plan. N-a primit niciodata bani de la evrei decât o pomana de 5 lire pentru nevoi personale. Toata viata l-au întreținut goimii liberali. În 1870 a izbucnit un incendiu în niste paduri din valea râului Ottawa, fapt care l-a convins pe Monk c-a sosit apocalipsul si astfel în 1872 a sosit la Londra, unde Ruskin, care facea curte unei fete, n-a avut chef de el si i-a scris: "mi se pare ca esti nebun". Dar Monk a împrumutat o idee de-a lui Ruskin care cerea ca englezii bogati sa dea o parte din venit pentru reclamarea terenurilor devastate din Anglia. Monk a cerut ca toti oamenii bogati sa dea a zecea parte din venitul lor pentru cumpararea Palestinei pentru neamul ales. Iubita lui Ruskin a murit si Ruskin deprimat i-a dat lui Monk a zecea parte din venitul sau. Lui Monk i s-au alaturat Laurence Oliphant, un aventurier foarte prizat în societatea londoneza care-l disprețuia pe Monk dar se folosea de el si Hunt, a carui sanatate înrautatindu-se era din nou amator de profetii. Împreuna au lansat un manifest care preconiza sfârșitul tuturor razboaielor si pacea vesnica în lume prin întoarcerea poporului ales în tara fagaduinitei si instaurarea unui guvern supranational mondial numit NATIUNILE UNITE. Pentru acest guvern toti trebuie sa cotizeze a zecea parte din venit, bani care sa-i fie dati lui Monk. Ruskin însa a refuzat sa mai participe. Oliphant s-a lasat si el. Samuel Butler l-a dat afara pe profetul Monk. Hunt l-a rugat sa nu se mai creada Dumnezeu. Evreii vorbeau la fel: unul i-a spus ca nu va reusi sa faca o natiune din evreii poliglotti de azi. În 1884 Monk s-a reîntors la Ottawa unde-a nceput sa-i piseze pe parlamentarii canadieni în pauzele când luau aer în gradina de pe malul râului Ottawa. Acestia-l ascultau amuzati. Dupa numai 60 de ani, mascarada sinistra a netunsului si nepieptanatului profet care nici macar o ora în viata lui n-a facut ceva util, a devenit politica si religia occidentului. Azi Monk ar fi sef de stat al unei tari din vest, caci are toate calitatile, de fapt toate reduse la una singura: totala aservire fata de politica de a instaura un supraguvern mondial sionist. Dar el n-a fost decât un om bolnav de vanitate si dorinta de glorie care traia fara sa munceasca pe banii altora, faurind fantasmagorii. În timp ce el își juca farsa, adevarata forta care-a instaurat puterea suprastatala a sionismului purcedea la treaba venind din Rusia în occident prin imigratie masiva începând cu anul 1896.

Capitolul 24: Aparitia sionismului

Când sionismul și comunismul au început să atace statele din vestul Europei pe la mijlocul sec. 19, acestea erau puternice și prospere, capabile să se refacă după revoluția de la 1848 și după războaiele din 1866 și 1871; statele balcanice scăpate de turci de asemenea se dezvoltă; în Rusia creștina avea loc progres în ceea ce privește libertatea națională și individuală. Europa se afla după 18 secole de civilizație creștină care au însemnat un drum continuu spre mai mare dreptate și compasiune și libertate individuală, cum nu s-a mai cunoscut în nici o altă civilizație omenească. Oamenii erau optimiști și credeau în progres. Dar Henry Edward Manning, preot englez care a devenit arhiepiscop de Westminster și n-a acceptat să fie numit papa, a văzut dincolo de aparente și-a spus: "Societățile secrete din lume, de care oamenii râd și le neaga existența în atitudinea lor încrezătoare" (1861) pregătesc "preludiul perioadei anti-creștine care va duce la detronarea creștinismului și instaurarea unei societăți fără Dumnezeu în lume". Azi revoluția anti-creștină stăpânește jumătate din glob, crucea creștină a fost interzisă și eliminată din steagurile tuturor națiunilor mari europene (mai persista doar în cel britanic încă) și a multor națiuni mici și "societatea fără Dumnezeu" a fost instaurată ca un guvern mondial în devenire; profetia lui de acum 90 de ani a fost împlinită. Apoi Manning a descris rolul sionismului: "Cei ce nu mai cred în Hristos devenit om, cei ca umanistii, rationalistii, panteistii, pot fi ușor pacaliți de oricine are mare putere și succes în politică, ca acesta îi va readuce pe evrei în patria lor mama... și combinația asta nu e deloc imposibilă din punct de vedere al structurii politice a lumii". În timpul acesta în ghetourile din Rusia sionismul talmudic sub controlul rabinilor s-a născut ca cea de-a doua forță care, alături de comunism, născut tot acolo, va pune capăt civilizației europene creștine. Sionismul se ocupa de coruperea conducătorilor statelor și popoarelor. Ambele forțe lucrează în același scop, nici una nu poate izbândi fără cealaltă, căci numai niste conducători capabili și necorupți pot stavili revoluția comunistă, cum au făcut-o în 1848.

Sionismul este răspunsul evreilor hazari din Rusia la faptul că evreii din vest s-au emancipat și-au acceptat să trăiască în bună vecinătate cu ceilalți membri ai națiunilor în mijlocul cărora se afla. Sionismul cere ca evreii să se separe și să nu fie buni vecini ai celorlalți oameni.

Din timpurile Babilonului secta conducătoare iudaică n-a mai recurs la această stratagemă; și dacă nu reușește acum, nu va mai reuși niciodată. De aceea talmudistii n-au adoptat-o până acum, și-au făcut-o numai când au văzut că și pierd dominația asupra evreilor. Dar acum s-au autoproclamat ca fiind ei mult-așteptatul mesia care-i va duce pe "iudei" înapoi în "țara făgăduinței". De aceea autorul crede că lumea se apropie de finalul planului de distrugere a creștinismului și de înrobire a tuturor națiunilor lumii. [Scriind în anii 1950, autorul e optimist și crede că planul de distrugere va eșua; rezumatorul a văzut evenimentele dintre 1956 și 1992 și e mai pesimist, căci distrugerea sionistă a civilizației a progresat rapid în ultimele decenii; acest rezumat este un efort disperat de a deschide ochii cititorului în ultimele clipe].

Cartea Dr.-ului Chaim Weizmann, creatorul statului Israel și parintele masacrului palestinienilor, este cea mai bună sursă pentru istoria sionismului și-a comunismului. Dr. Weizmann a fost de față când s-a născut sionismul, și-a fost apoi ministrul plenipotentiar al sionismului în întreaga lume. Timp de 40 de ani a avut deschise toate ușile dinastiilor regale conducătoare și ale sefilor de stat din occident; și a fost primul președinte al statului Israel. El își relatează activitatea fără ascunzisuri, cu uimitoare sinceritate, arătând cum în ghetourile Rusiei s-a făcut planul care va implica soarta tuturor popoarelor europene și va costa Europa și America fluvii de sânge și bunăstarea populației lor.

Evreii din Rusia, arată Dr. Weizmann, erau de trei feluri: primii doreau să trăiască în pace și înțelegere cu rușii; ei doreau să fie emancipați și fiind harnici și talentați scapasera din ghetou și scapasera de groaza guvernului talmudic. Pe aceștia Dr. Weizmann îi desconsidera ca fiind renegați și-i declara disparuți, sters din analele iudaismului. Ceilalți erau tot în ghetouri, erau talmudisti și erau împărțiți în două, împărțire care avea loc chiar în interiorul familiei. Chiar familia Dr.-ului Weizmann era astfel împărțită: unii erau comuniști revoluționari, iar ceilalți erau sioniști revoluționari. Ei lucrau în unison în toate privințele și erau de acord în toate afara de una singură: când va avea loc emanciparea evreilor. Revoluționarii comuniști ziceau că emanciparea evreilor va avea loc după înlocuirea guvernelor legitime ale națiunilor cu guvernele lor comuniste. Revoluționarii sioniști ziceau că va avea loc după "restabilirea" lor în statul Israel din Palestina ca națiunea iudaică. Sioniștii sunt cei mai corecți din punct de vedere talmudic, căci "legea" zice că distrugerea celorlalte națiuni ale lumii are drept scop stăpânirea lumii de către ei din Ierusalim, deci ei trebuie să se afle în Ierusalim întâi. Se certau vehement în familie, arată Dr. Weizmann,

comunistii zicând ca sionismul pune accent prea mare pe religia iudaică și rasa poporului ales ceea ce le slăbește puterea de atac împotriva religiei și națiunii, iar sionistii zicând ca revoluția n-are nici un rost dacă nu duce la suprematia poporului ales, care se cunoaște tocmai prin religia iudaică și separarea strictă pe baza de rasă. Deși se certau în familie, de fapt n-aveau de ce să se certe, căci ambele grupuri erau strict controlate și conduse de rabini, care lucrau după instrucțiuni și după plan. Căci secta conducătoare făurește planuri de durată și nu lasă mâna stângă să știe ce face mâna dreaptă. Ambele partide, comunistii și sionistii, sunt utile și sunt subordonate sectei conducătoare a înțelepților sionului.

Dr. Weizmann povesteste cum mama lui zicea că dacă fiul ei comunist are dreptate va fi o mamă fericită în Rusia, iar dacă fiul ei sionist are dreptate va fi o mamă fericită în Palestina. Dr.

Weizman apoi spune că amândoi fiii ei au avut dreptate și mama lui a avut ani prosperi și fericiți în Moscova bolșevică unde comunistii își împarteau între ei averile vechii aristocrații, după care s-a dus în Palestina și a avut ani prosperi și fericiți în locul de unde palestinienii fuseseră uciși, izgoniți și jefuiți.

Comunismul era deja organizat în secret ca o organizație conspirativă (în jargon comunist, "în ilegalitate"). Apoi s-a născut la Pinsk, unde și-a făcut Dr. Weizmann școala, sionismul ca societatea secretă Chibath Zion, astfel ca Chaim Weizmann a crescut în sionism. Dar era cât pe aci să piardă teren din pricina tarului Alexandru II, care liberase 23 milioane de serbi ruși și care se gândea la emanciparea națională a celor 160 de naționalități din Rusia țaristă, în care evreii (hazarii) constituiau 4% din populație. De aceea rabinii au dat ordin evreilor, zice Dr. Kastein, "să opună o rezistență pasivă înversunată oricărei încercări de a le îmbunătăți situația", căci dacă ar fi fost emancipați pe de-o parte scapau de sub controlul talmudic al rabinilor, pe de altă ar fi slăbit puterea propagandei pe care-o făc într-una plângându-se cât suferă de "persecuțiile" altora. În Martie 1881 tarul Alexandru II a proclamat guvern constituțional în Rusia. A fost asasinat de grabă și, zice Dr. Kastein, "să nu mă mirăm dacă vedem o evreică în conspirația care a dus la asasinarea lui Alexandru II". Astfel s-a menținut situația descrisă de unul dintre primii propagandisti sionisti, Moses Hess, după eliberarea serbilor: "Noi evreii vom fi totdeauna străini printre alte națiuni; aceste națiuni, e adevărat că ne vor da drepturi din sentimente de dreptate și umanitarism, dar ele nu ne vor respecta câta vreme vom lăsa amintirile trecutului nostru mare pe planul al doilea și vom accepta ca primul principiu 'unde mi-e bine acolo mi-e patria'". Când vorbește despre "amintirile trecutului mare" al evreilor, Moses Hess se referă la legendele tribului lui Iuda din antichitate, care n-au nimic de-a face cu adevărata lui rasă hazara de pe lângă Marea Caspică. Tot acum și-a publicat Leon Pinsker, alt propagandist sionist, cartea sa Auto-emanciparea, unde zice: "nu vom accepta nici un fel de emancipare de la alții"... "există un conflict inexorabil de neînlatrat între oamenii cunoscuți ca evrei și toți ceilalți oameni". Pinsker descrie cum va avea loc auto-emanciparea: "trebuie făcută astfel încât să se pună presiuni irezistibile pe politica internațională de azi". Aceste cuvinte scrise în 1882 definesc esența a ceea ce se întâmplă azi. Pinsker era un biet imigrant evreu în Berlin și nu cunoștea oameni suspensi și nu era primit la nici un sef de stat, dar cuvintele lui nu sunt megalomane, căci el știa care este programul sionismului; el știa de conspirația sionistă și de tentaculele ei în afara ghetourilor Rusiei.

Aceasta era situația când a crescut Dr. Weizmann și-a început să-și joace rolul. Cuvintele "conspirație comunistă sau "conspirație sionistă" nu sunt alese de autor, ci sunt folosite de Dr. Weizmann în cartea sa în care își descrie activitatea. Dr. Weizmann ura Rusia și-a imigrat fără greutate în Germania, unde la vederea evreilor emancipați de acolo s-a scârbit și-a dorit să traiască din nou viața ghetoului închis rusesc, unde-și petrecea toate vacanțele și-și relua rolul "în conspirație", cum zice chiar el. Apoi se întorcea la universitățile europene pe care le frecventa ca să ducă lupta pentru dez-emanciparea evreilor din Europa. De aceea nu-l iubeau evreii din Europa, care ziceau "diese Ostiuden" despre el și ceilalți sionisti. Evreul Gabriel Rieser le-a spus: "Noi n-am imigrat în Germania; noi ne-am născut aici; nu vrem altă patrie; sau suntem germani sau n-avem țară". Tot așa, rabinii reformati ai iudaismului au zis că "ideea mesianică merită să fie în rugăciunile noastre, dar trebuie să eliminăm din ele toate cererile de a fi conduși înapoi în țara strămoșilor noștri și de a restaura statul evreiesc". Ei se străduiau să se țină de cuvântul dat de Sanhedrinul lui Napoleon și să traiască în pace cu restul oamenilor. Dr. Kastein arată cu oroare cum pe la sfârșitul sec. 19 "tot al cincilea evreu se-nșura cu o ne-evreică," și cu și mai mare oroare că unii evrei "sunt obligați să respecte pe deplin datoriile lor cetățenești în țara lor de adopțiune". Astfel, în ultimii ani ai vieții lui Monk, "profetul" sionismului, tânărul Chaim Weizmann

își tesa "conspiratia" (cuvântul îi aparține) ca ministru plenipotentiar al sionismului la Darmstadt, Berlin, Geneva. Succesorul lui Moses Hess ca propagandist sionist a fost Asher Ginsburg (Ahad Ha-am), care a declarat la sfârșitul sec. 19 ca evreii trebuie să aibă un stat național în Palestina. În 1896, anul morții lui Monk, Dr. Theodor Herzl și-a publicat opera Statul evreiesc. Dar Dr. Theodor Herzl nu mai era, ca ceilalți sioniști, venit din ghetoul rusesc. El era un evreu european occidental emancipat; sionismul ajunsese să pună stăpânire și pe vest. Evreii s-au cutremurat, dar creștinii au rămas în ignoranța lor solidă, în care zac și acum majoritatea. După 60 de ani unii dintre goimi au început să zărească câte ceva din ce se întâmpla cu ei.

Capitolul 25: Organizația sionistă mondială

Dr. Herzl a avut o carieră meteorică, strălucitoare dar cu sfârșit rapid și amar și pare ca o marionetă manipulată de alții. Era din Viena, unde monarhia îmbatrânită habsburgică era pe deplin și evreii aveau strălucire și afuență. De aceea avea mai multă credibilitate în ochii evreilor din vest decât evreii din ghetourile Rusiei. Herzl zicea că afacerea Dreyfus l-a convins că există antisemitism și că evreii trebuie să se despartă de restul oamenilor, să se segregheze din nou. În realitate cazul lui Dreyfus era tocmai dovada că în fața legii toți, evrei și ne-evrei, erau egali și nu se făcea diferență; dar Dr. Theodor Herzl considera că rezistența arabilor, care sunt semiti, la masacrul și jaf din partea evreilor, este tot un caz de antisemitism; așa că la el cuvintele înseamnă altceva decât la alți oameni. În orice caz, Dr. Herzl era de acum sionist și cerea "să ni se dea [noua evreilor] suveranitate asupra unei părți a lumii destul de întinse ca să găzduiască o națiune". N-a specificat Palestina sau orice altă țară. În Martie 1897 s-a convocat un congres internațional evreiesc ca să discute problema, la München, dar acolo evreii se opuneau sionismului, așa că congresul s-a mutat la Basel. Cei mai mulți din cei 197 de delegați erau din Europa de est, și-au înființat "o organizație mondială sionistă" care a proclamat "națiunea evreiască" și "un stat legal, asigurat public". Acest congres a avut scopul de a anula Sanhedrinul lui Napoleon. Rabinul Elmer Berger zice: "lata cum s-a împlântat naționalismul evreiesc care să-i despartă pe evrei de toți ceilalți oameni. Lata catusese ghetoului în care rămăneau strânse viețile evreilor din țările unde nu fuseseră emancipați, astfel încât să nu aibă loc procesele creatoare de autoemancipare și integrare". Napoleon convocând Sanhedrinul a omis hazarii iudaizati din Rusia, de care s-ar părea că nu știa; s-ar părea că nici Dr. Herzl nu știa prea multe despre ei, căci a fost uluit văzând cât sunt de puternici. Dintre cei 197 de delegați la congresul lui, 70 erau din Rusia, un bloc strâns unit, reprezentând o forță uriașă de milioane strâns controlate în ghetouri. De aici încolo rolul lui s-a terminat și Dr. Weizmann, crescut în ghetoul rusesc, i-a luat locul. Rolul Dr.-ului Herzl, evreu vienez născut la Budapesta, a fost să facă congresul sionist evreiesc recunoscut ca entitate politică de către guvernele statelor occidentale.

Capitolul 26: Erezia Dr.-lui Herzl

Dr. Herzl de la ziarul Neue Freie Presse din Viena a strălucit pe firmamentul sionismului de la 1897 la 1903, când avea să deschisă la toți monarhii și oamenii de stat din Europa, vorbind în numele tuturor evreilor și nesciind ce-l aștepta din partea forței ce-l uluise la congresul de la Basel. Metoda lui de a negocia cu guvernele și monarhiile era să-i înspăimânte cu spectrul revoluției comuniste. El singur se explica, zicând: "când coborâm, devenim proletariatul revoluționar; când urcam, se ridică puterea teribilă a bogăției noastre". I-a spus de exemplu ducelui de Baden că va reduce propaganda revoluționară pe măsura teritoriului primit pentru "patria națiunii evreiești" de la cele mai înalte autorități. Apoi împăratul Germaniei l-a primit calare la poarta Ierusalimului și-a promis că va cere sultanului să admită o companie evreiască în Ierusalim sub protecție germană. Când n-a ieșit nimic din asta Herzl l-a amenințat cu revoluția comunistă, zicând: "dacă nu reușim, sute de mii de-ai noștri vor sari dintr-o dată să se alature partidelor revoluționare". La fel i-a vorbit tarului Rusiei. Apoi l-a vizitat pe sultan, și apoi a sosit în Anglia, unde în mod evident alte mâini ascunse i-au deschis ușile apartamentelor regale, cum zice chiar el. Aceste mâini, dotate cu puterea banului, sunt forța cea mai nocivă și mai greu de identificat care a propulsat distrugerea civilizației creștine și progresul conspirațiilor de care vorbește Dr. Weizmann. Diviziunea dintre evreii sioniști și cei ce doreau să trăiască în pace cu

vecinii lor apare la toate nivelurile si la cei bogati ca si la cei saraci; si sionistii bogati de coniventa cu sionistii talmudici din ghetourile Rusiei i-au facilitat accesul Dr-ului Herzl cu ajutorul presiunilor financiare pe care le pot exercita.

Dr. Kastein zice ca congresul celor 197 de la Basel a fost "prima întrupare a internationalei evreiesti"; astfel el atesta existenta reala a internationalei evreiesti, acea retea de care vorbea Disraeli. Parti din aceasta retea secreta devin vizibile dupa un studiu aprofundat si perseverent al surselor si documentelor. Astfel Dr. Herzl zice ca Sir Francis Montefiore, evreu important din Anglia, "îmi deschide usile apartamentelor regale", desi Dr. Chaim Weizmann l-a gasit pe Sir Francis cam prostănac. Tot asa, Baronul de Hirsch, principal suporter al lui Herzl, a fost cel care i-a dat banii printului mostenitor Rudolf de Austria când acesta a vrut sa înzestreze o anumita femeie înainte de a se sinucide la Meyerlink, bani prestati "pentru serviciul ce i l-am facut în Decembrie, când l-am invitat ca sa-l poata întâlni pe printul de Wales (viitorul rege al Angliei Edward VII)". Baronul de Hirsch mai era si cumnatul lui Bischoffsheim de la firma Bischoffsheim si Goldsmith din Londra, unde Sir Ernest Cassel, evreu din Germania extrem de bogat, era si el membru. Acesta a devenit cel mai intim si permanent prieten si tovaras al lui Edward VII al Angliei. Altii din acelasi grup au fost Max Warburg, seful bancii din Hamburg; Edouard Noetzelin, presedinte la Banque de Paris et de Pays Bas; Franz Philippson din Bruxelles; Wertheim si Gompertz din Amsterdam; si mai ales Jacob Schiff de la firma Kuhn, Loeb si Company din New York. Acestia erau în strânsa colaborare si mentineau un contact permanent. Dirijau, acordau sau retrageau baza financiara a oricarei întreprinderi cu iuteala fulgerului, mutau milioane într-o clipita si totul în cel mai strict secret; astfel influentau si determinau deciziile politice ale guvernelor tarilor. Asta era internationala evreiasca de care vorbeste Dr. Kastein. Ei îl sprijineau acum pe Dr. Herzl. Parerea autorului este ca poate nu toti erau în sufletul lor sionisti convinsi; poate multi dintre ei se opuneau în ascunsul sufletului lor; dar trebuiau sa se conformeze si sa asculte ordinele rabinatului si sa promoveze politica dusa de înțeleptii sionului.

În timp ce Dr. Herzl stralucea în frac si mânusi glacé sub candelabre de cristal în saloanele Europei, înțeleptii talmudici din ghetourile Rusiei în caftan si cu perciuni lungi la urechi îi pregateau sfârșitul, exploatându-l pâna la ultima picatura. În 1903 Herzl a calatorit prin Rusia ovationat de masele ignorante din ghetouri ca un mesia si-a fost primit de ministrul afacerilor interne Van Plehve pe care-a cautat sa-l convinga sa obtina Palestina de la sultan, vorbind în numele evreilor din Rusia. Ca sa-l convinga pe Van Plehve a dat un comunicat cerând evreilor din Rusia sa nu mai faca agitatie revolutionara comunista si sa discute despre emanciparea lor cu autoritatile rusesti. Cu aceasta si-a semnat condamnarea la moarte, caci unde-ar fi puterea rabinica daca evreii ar trai emancipati în buna pace cu alti oameni si unde-ar mai fi gogoasa "persecutarii" evreilor de catre toti ceilalti oameni? Când s-a reîntors din Rusia la al 6-lea congres al Organizatiei Sioniste Mondiale, delegatia majoritara compacta din Rusia îi era ostila. A crezut ca se salveaza aratându-si formidabilul rezultat: obtinuse o patrie pentru "natiunea evreiasca"; obtinuse un teritoriu pentru "statul national evreiesc": guvernul britanic daruise Dr-ului Herzl de la ziarul Neue Freie Presse din Viena teritoriul Ugandei!

Dintre delegati, 295 au acceptat si 175 au refuzat oferta; majoritatea acestora din urma erau din Rusia. Acestia s-au aruncat la pământ si-au început sa se lamenteze cu voce tare în mod ritual; o femeie s-a dus si-a sfâșiat harta Ugandei de pe perete.

Dr. Herzl nu-si înțelegea evreii. El credea ca evreii erau persecutati în Rusia si-ar fi fost multumiti sa fie liberi si fericiti oriunde; în acest caz, puteau fi liberi si fericiti în statul lor national suveran din Uganda; si cei care n-aveau chef sa paraseasca Rusia puteau fi liberi si fericiti în Rusia, unde autoritatile se straduiau sa-i emancipeze si sa-i faca liberi si fericiti. Dar rabinatul talmudic din Rusia nu construise edificiul antisemitismului si-al persecutiilor chipurile suferite din partea ne-evreilor de evreii închisi de proprii lor rabini în ghetouri, pentru ca sa renunte acum la aceasta propaganda si sa-si vada puterea topita si supusii mutati în Uganda. Pentru rabinatul hazar talmudic din Rusia, "patria stramosilor" era Palestina, în care stramosii lor nu pusesea piciorul niciodata; si "împlinirea legii" era distrugerea altor natiuni si suprematia asupra altor natiuni de care vorbeste Thora, nu emanciparea. Când delegatia rusa i-a întors spatele si-a iesit din sala, povesteste Chaim Weizmann, Dr. Herzl s-a dus sa le vorbeasca în camera lor. Nimeni nu l-a salutat, nimeni n-a zis nimic când a terminat de vorbit. Într-un an a fost mort, din cauze necunoscute, la vârsta de 44 de ani. Nu se poate afla cauza si felul mortii lui. Enciclopedia ludaica zice c-a murit de deziluzie si alte surse iudaice si sioniste fac aluzii misterioase. De multe

ori cei care au fost blestemați sau excomunicați de către secta stăpânitoare a iudaismului mor curând din cauze și în circumstanțe misterioase. Max Suedfeld (alias Nordau), mâna dreaptă a lui Herzl, încă în 1903 a prezis fazele sionismului cu precizie: "Herzl; congresul sionist; propunerea englezilor cu Uganda; războiul mondial ce va veni; conferința de pace după el unde, cu ajutorul Angliei, se va crea o Palestina liberă evreiască". Un alt delegat a fost și mai explicit. Dr. Nahum Sokoloff a zis: "Ierusalimul va fi cândva capitala păcii în lume". În 1956, când autorul scria aceste rânduri, era clar că sionismul vrea să facă Ierusalimul capitala lumii, dar nu a păcii.

După moartea Dr.-ului Herzl, Dr. Weizmann a preluat conducerea sionismului în mod public și-a respins Uganda la congresul din 1905. Din acel moment sionismul este în totalitatea lui instrumentul rabinatului talmudic din estul Europei.

Din povestea asta (și din altele) reiese clar indiferența conducerii rabinice talmudice la bunăstarea maselor de evrei pe care le stăpânesc. Mai mult decât indiferență; chiar ostilitate. Iată cum au reactionat la oferta Ugandei masele celor trei grupuri de evrei: evreii din vest, evreii din Rusia și evreii autentici semiti din Palestina, de care nimeni nu-i pasa. Cei din vest vroiau să stea unde se aflau și nu le trebuia nici Uganda nici Palestina. Cei din Rusia erau înfatisați ca foarte suferinzi din cauza că erau foarte persecutați și atunci ar fi trebuit să fie fericiți să scape de persecuții și să plece în Uganda. Cei din Palestina au fost cu trup și suflet doriți să se mute în Uganda și de aceea au fost înjurați și acuzați că sunt "tradatori ai cauzei sioniste" de către hazarii din Rusia care au preluat numele și cauza sionismului. Încă în 1945 congresul sionist de la Tel Aviv îi insulta și-i înjura pentru că le-ar fi plăcut să se mute în Uganda. Iată vorbele congresului sionist din 1945: "Era degradant și dezolant să-ți vezi pe toți aceștia care... fuseseră primii care au fost aici și-au construit Palestina evreiască de azi, cum își reneaga public trecutul... pasiunea pentru Uganda s-a asociat cu ura pentru Palestina... În centrele comunităților din primele colonii evreiești, tineri crescuți la școlile Alianței Israelite acuza Palestina că e 'țara cadavrelor și-a mormintelor', țara malariei și-a bolilor de ochi, țara care-și distruge locuitorii. N-au fost doar câțiva cei care-au zis așa. De fapt, au fost doar puțini la număr, câțiva pe ici pe colo, cei care-au rămas loiali... Întreaga Palestina fierbea... Întreaga opoziție la acceptarea Ugandei a venit din afara Palestinei. Chiar în sânul Sionului toți erau împotriva Sionului". Din 1903 încolo, n-a contat nici cât o ceapă degerată ce-și doresc masele de cetățeni, evrei sau ne-evrei. Și nici dacă s-a acceptat sau nu Uganda n-a contat. Ce-a contat a fost că din acest moment guvernul britanic s-a recunoscut obligat să declare talmudismul din Rusia ca reprezentant și stăpân al tuturor evreilor, și-a legat astfel generațiile viitoare de englezi și americani la o servitudine ale cărei rezultate le vedem azi. După 1903, politicienii din occident n-au făcut nimic altceva decât să execute ordinele acestei secte puternice. Războaiele din 1914 și 1939 au fost pregătite în 1903.

Capitolul 27: "Protocolurile"

În acest timp se pregătea cea de-a treia erupție a revoluției mondiale, care era acum sub conducere marxistă și urmarea să instaureze un terorism de stat cu puteri absolute care să transforme țările în imense lagăre de concentrare și să confieze libertatea individuală a cetățeanului, spre deosebire de Bakunin care vroia să desființeze total guvernul. Metodele de-a distruge orânduirea existentă erau aceleași ca ale lui Weishaupt, șeful aparent al iluminatiilor și ale Haute Vente Romaine-ei (condusă de printul Knigge, unul dintre intimii lui Weishaupt). Cercul exterior al prostilor pacaliți credeau că se luptă să înlăture nedreptatea și corupția și să clădească o societate mai bună; avansând spre interior li se dezvăluia ceva mai mult din adevăratul scop; și cei inițiați primeau instrumentele asasinului, otrava, asasinatul, jurământul fals și ordinul de-a le folosi. Manifestul lui Karl Marx se vede clar că derivă din iluminismul lui Weishaupt. În 1862 Marx și Bakunin și-au format organizațiile și tot în același an Maurice Joly a publicat un atac împotriva lui Napoleon III acuzându-l că aplică metodele iluministe de corupție și teroare. În 1868 Goedsche a acuzat conducerea evreiască a revoluției mondiale de exact aceleași lucruri; în 1869 Gougenot des Mousseaux a reluat aceeași temă; în același an Bakunin a publicat Polemica împotriva evreilor. În toate aceste cărți apare descris programul lui Weishaupt de a distruge națiunile distrugându-le organizația statală legitimă prin uciderea regelui sau conducătorului și distrugerea religiei și instaurarea unui guvern despotic mondial care să guverneze masele înrobite prin teroare și violență. Apoi nu s-a mai publicat nimic despre conspirație până în 1905,

când profesorul Serghei Nilus de la Departamentul Relatiilor Externe din Moscova a publicat o carte din care un exemplar se afla la British Museum (cel puțin se afla acolo în 1956). Aceasta carte n-a fost niciodată tradusă și atât cartea cât și autorul au fost învaluite în mister. Doar un singur capitol s-a tradus în 1920, sub titlul "Protocoalele Înțeleptilor Sionului". Autorul n-a putut afla dacă acesta e titlul original sau e dat de traducător. Capitolul se prezintă ca și cum ar fi un proces verbal luat la o întâlnire secretă a conducătorilor (adică a "înțeleptilor") sionului. Nu s-a putut autentifica acest lucru.

Cu toate acestea cartea este de-o importanță capitală căci absolut fiecare lucru scris acolo s-a îndeplinit cu punctualitate în deceniile ce-au urmat și fiecare afirmație făcută în aceste protocoale este pe deplin autenticată și verificată de fapte. Mai mult; publicațiile anterioare, începând cu documentele lui Weishaupt, dădeau vederi parțiale, fragmentare; protocoalele acestea dau o imagine completă și perfectă de ansamblu, arătând motivele, metodele și scopurile fiecărei acțiuni. Ele dovedesc o cunoaștere perfectă a psihologiei oamenilor probabil acumulată în decursul veacurilor și sunt scrise într-un ton de superioritate disprețuitoare pentru masele ce viermuiesc sub stăpânirea "înțeleptilor", numite în protocoale: "gloata", "brute betive", "vite", "brute setoase de sânge", care încearcă uneori degeaba să scape de "clestele" care le strâng. Acești clești sunt "puterea aurului" și forța brută a gloatei incitate să-și distrugă protectorii și pe cei care-i vor binele. Ideea distrugerii e prezentată în protocoale în mod științific, aproape ca o știință sau un scop în sine. Dar nu este distrugerea scopul; scopul este puterea asupra întregii omeniri. La fel fusese în documentele lui Weishaupt și autorul crede că atât protocoalele acestea cât și ideologia lui Weishaupt se trag din aceeași sursă mai veche. Scopul final este distrugerea națiunii și-a religiei și instaurarea unui stat absolutist care să guverneze prin crunta teroare. Când au fost publicate protocoalele evreii le-au atacat cu furie și-au făcut mare caz de presupusă sursă a protocoalelor. Au atacat vehement conținutul protocoalelor, negând nu numai că ar exista un complot sionist, dar negând existența oricărui complot, deși oricine are ochi în cap poate vedea că există un complot, chiar dacă nu știe cine sunt autorii. Edmund Burke, George Washington, Alexander Hamilton, Disraeli, Bakunin și mulți alții, oameni sanatoși și cinstiți, au afirmat existența complotului. Mai mult, în timp ce evreii negau existența complotului, complotul a realizat revoluția bolșevică în Rusia exact așa cum scrie în protocoale. Atacul împotriva protocoalelor a fost ca și atacul împotriva lui Robison, Barruel și Morse, care nu ziseseră nimic despre evrei ci doar vorbisera de necesitatea investigării complotului de la revoluția franceză. După 120 de ani, aceeași vehemență și furie s-a dezlantuit pentru sufocarea adevărului ca și atunci. Probabil niciodată nu s-a cheltuit atâta pentru a face să dispară un document ca în acest caz.

Protocoalele au fost aduse de Victor Marsden, unul din cei doi principali corespondenți englezi la Moscova ai ziarului The Morning Post, care le-a și tradus. Reacția publicului a fost puternică. Atunci a fost probabil ultima dată când s-au mai putut discuta aceste protocoale, care au devenit tabu de atunci încolo astfel încât singura atitudine permisă azi este să repeti papagalicesc că sunt false. Toată lumea a zis că nu se poate stabili dacă autorii lor sunt într-adevăr conducători evrei, dar că ele conțin fapte grave și reale care trebuie cercetate. Deci ce se cerea nu era să se condamne înțeleptii sionului, ci să se investigheze și să se stabilească adevărul (vezi în Anglia Times din 8 Mai 1920; Morning Post o serie de 23 articole; The Spectator din 27 August 1921; The Dearborn Independent în America). La numai doi ani proprietarul ziarului Times a fost declarat nebun și i s-a smuls ziarul în circumstanțe mai mult decât ciudate descrise în alt capitol, apoi ziarul Times a publicat afirmația că protocoalele sunt false. Proprietarul ziarului The Morning Post a fost urmărit cu o campanie de calomnii și injurii până și-a vândut ziarul care-a încetat să mai apară. În 1927 Henry Ford, proprietarul ziarului The Dearborn Independent, a fost forțat să publice o autocritică cu privire la protocoale, după informațiile autorului, fiind șantajat în momentul în care-și lansa pe piață un model nou de automobil în care investise tot ce avea cu amenințarea că acest model va fi sabotat și eliminat dacă nu se dezice. De atunci încolo campania împotriva protocoalelor n-a încetat nici o clipă. În Rusia comunistă toate exemplarele au fost arse în 1917 și cine avea un exemplar era un criminal vinovat de antisemitism și după noile legi sovietice pasibil de pedeapsă capitală. După 25 de ani guvernul britanic și american au forțat Germania de Vest să introducă legea sovietică a antisemitismului; și în 1955 unui tipograf din München la care s-a găsit un exemplar i s-a confiscat întreaga avere. În Anglia este interzisă vânzarea acestei cărți și atacul împotriva ei este așa de virulent încât toate editurile se tem să-o publice, în afara de unele

edituri mici si ascunse. În Elvetia între cele doua razboaie mondiale cartea a fost interzisa ca fiind "literatura obscena".

Toate aceste evenimente care au avut loc dupa 1920 sunt descrise exact în aceste protocoale din anul 1905: "Detinând presa avem puterea de-a influenta masele în timp ce noi ramânem în umbra... principalul ingredient al succesului în politica este secretul în toate actiunile; una sa fie vorba si alta fapta diplomatului... Trebuie sa fortam guvernele... sa actioneze în sensul favorabil planului nostru mare care deja se apropie de scopul dorit, folosind o forta pe care noi o vom prezenta ca fiind opinia publica, condusa de noi în mod secret prin asa numita 'mare putere' a presei, care, cu putine exceptii care pot fi neglijate, este deja complet în mâna noastra... Iata cum vom conduce presa:... cu o mâna de fier si la fel toate celelalte productii ale tipografiei, caci ce rost ar avea sa ne scapam de atacurile ziarelor daca putem fi atacati în carti si brosurile?... Nimeni nu se va atinge nepedepsit de aureola infailibilitatii conducerii noastre. Când vom împiedica orice publicatie o vom face sub pretextul ca face agitatie publica fara rost si fara justificare... Vom triumfa cu certitudine asupra dusmanilor nostri caci ei nu vor avea la dispozitie organe de presa în care sa-si poata prezenta vederile datorita metodelor noastre de a conduce presa".

Iata deci cum protocoalele, desi nu s-a putut dovedi ca sunt într-adevar dictate de înteleptii sionului, au descris cu exactitate cum vor reactiona personalitatile marcante ale sionismului, care au facut exact tot ce zic protocoalele ca vor face. Si atacul sionistilor împotriva protocoalelor a avut loc exact cum scrie în protocoale ca se va proceda. Daca protocoalele sunt sau nu culese de pe buzele înteleptilor sionului nu se poate afla; dar este cert ca sunt parte integranta din literatura conspiratiei revolutionare a carei prima mostra au fost documentele lui Weishaupt si ca 120 de ani mai târziu organizatia lui Weishaupt înca exista, ceea ce de altfel a dovedit si revolutia bolsevica din 1917. Autorul considera ca este foarte important sa se cunoasca protocoalele acestea, oricine le-a scris, caci ele descriu pas cu pas cu mare precizie tot ce s-a întâmplat în viata si politica popoarelor din 1905 pâna în prezent. El are dovezi din propria experienta despre exactitatea protocoalelor, unde este scris: "Nici o stire nu va fi data publicului necontrolata de noi. De pe-acum am realizat aceasta în mare masura caci toate stirile sunt primite la agentii centrale de presa, unde sunt centralizate din toate partile lumii. Aceste agentii vor fi ale noastre cu totul si vor publica numai ce le vom spune noi". În 1905 nu era înca asa; nici în 1926, când autorul a devenit ziarist; dar a fost asa în 1956 si este asa astazi. "Stirile" vin de la câteva agentii de presa si cine le detine pe acelea hotaraste ce anume va afla omenirea din "stiri". Subjugarea presei este azi totala si autorul ca ziarist a vazut cu ochii lui cum s-a realizat.

Instrumentul pentru distrugerea natiunilor si statelor crestine si-a religiei lor este gloata, numita "poporul" în public si descrisa astfel în protocoale: "Mai numerosi sunt oamenii cu instincte rele decât cei cu instincte bune si de aceea cele mai bune rezultate se obtin când sunt condusi prin violenta si teroare... Forta gloatei e oarba, irationala, fara judecata, oricând la cheremul oricarei influente din orice parte". Apoi se demonstreaza ca pentru guvernarea "gloatei" este necesar "un despotism absolut", caci gloata este "salbatica"; "statul nostru", zic protocoalele, va folosi "teroarea care produce o supunere oarba". Acest "despotism absolut" devine apanajul supra-statului international în cele din urma. Între timp despoti-marioneta regionali sunt necesari ca sa distruga tesatura statului national si vointa cetatenilor: "Oamenii sufera cu rabdare din partea presedintilor-dictatori astazi abuzuri pentru cel mai mic din care ar fi decapitat 20 de regi. Cum se explica...? Prin faptul ca acesti dictatori soptesc la urechile oamenilor prin agentii lor ca prin aceste abuzuri ei fac raul în stat în cel mai nobil scop - de a asigura bunastarea popoarelor, fratia internationala a tuturor popoarelor, solidaritatea lor si egalitatea lor în drepturi. Natural ca ei nu le spun popoarelor ca aceasta unificare se va face numai si numai sub domnia noastra absoluta". Presedinti-dictatori nu existau în 1905, când au fost scrise rândurile de mai sus, dar au aparut cu primul si-al doilea razboi mondial, când presedintele american si prim-ministrul englez s-au declarat cu puteri absolute în numele "bunastarii popoarelor, fratiei internationale, egalitatii în drepturi". Si acesti presedinti-dictatori le-au spus, într-adevar, popoarelor lor ca scopul final este unificare internationala; singurul lucru neclar este cine va conduce guvernul international. Încolo totul s-a adeverit litera de litera.

Fiecare razboi mondial a adus natiunilor care n-au fost înfrânte în mod paradoxal numai deziluzii, asa cum statea scris înca din 1905 în protocoale: "De pe timpul [revolutiei franceze] am dus popoarele din deziluzie în deziluzie... Astfel tinem statele sub continua presiune: ele implora liniste, sunt gata sa sacrifice orice pentru pace; dar noi nu le vom acorda pacea decât dupa ce au

acceptat pe fata Supra-Guvernul nostru international si anume cu supunere". Mai încolo zic protocoalele: "pentru scopul nostru razboaiele nu trebuie sa dea nimanui cresteri teritoriale". Si acesta a fost proclamat ca un principiu de baza aparent moral în ambele razboaie mondiale de catre Anglia si America. Aici se adevereste si celalalt dictat al protocoalelor si anume ca fapta diplomatului sa fie alta decât vorba lui; caci primul razboi mondial a rezultat în cucerirea de teritorii numai pentru sionism si pentru comunism; sionismului i s-a promis un teritoriu statal, comunismul a primit Rusia ca teritoriu statal. Iar în cel de-al doilea razboi mondial din nou numai comunismul si sionismul au cucerit teritorii: comunismul jumătate din Europa; sionismul Palestina. Expresia luata din protocoalele astea scrise în 1905 a fost vesnic pe buzele presedintelui american si ale premierului britanic în 1914-1918 si în 1939-1945. Motivul pentru care lozinca asta, "fara câstiguri teritoriale," este foarte importanta, este explicat în protocoale, unde se spune ca "singurii învingatori vor fi agentiile noastre internationale". Despre politicienii care vor conduce natiunile spre scopul protocoalelor, acestea spun: "Administratorii pe care-i vom alege luând în considerare în mod stringent capacitatea lor de supunere servila nu vor fi persoane educate si cu stiinta conducerii si de aceea vor fi manechine în mâna noastra usor de manipulat de catre oameni învatati si ingeniosi care vor deveni consilierii lor, specialisti crescuti si educati devreme din copilarie sa conduca afacerile întregii lumi". Cititorul care a avut ocazia sa observe evenimentele politice din vest dupa 1945 poate verifica servilismul total al oamenilor de stat occidentali fata de sionism, comunism si guvernul mondial; amanuntele vin în capitolele ce urmeaza; aici autorul atrage atentia asupra "consilierilor". Caci în 1905 nu existau înca si nu se auzise înca în Anglia si nici în America de "consilierii" nealesi prin alegeri dar atotputernici în guvern; acestia au iesit la iveala în conditiile "starii de urgenta" si publicul tâmp i-a acceptat cu pasivitate, justificând parca dispretul pe care-l arata protocoalele pentru gloata care accepta si se supune la orice abuz oricât de evident. În Statele Unite, de exemplu, "consilierii în problemele evreiesti" au primit birouri permanente la Casa Alba si la cartierul general militar american. La acesti consilieri, unul din ei numit în gluma "Mai Marele peste stat", se adresau primii ministri englezi când vizitau America ca la suprema autoritate. Protocoalele au prezis si prescris activitatea "consilierilor" când nimeni nu stia ce sunt ei si când înca ei nu existau. Protocoalele repeta într-una ca scopul este distrugerea aristocratiei (în 1905 înca mai exista) si jefuirea proprietatii private prin atătarea gloatei brutale si tâmpe. Din nou protocoalele au prezis cu mare precizie ce s-a întâmplat ulterior: "In politica trebuie sa stii cum sa rapesti proprietatea altora fara ezitare daca vrei supunere absoluta... Cuvintele 'Libertate, Egalitate, Fraternitate' ne-au adus, gratie agentilor nostri, legiuni întregi care ne urmeaza cu entuziasm orb. Si tot timpul aceste cuvinte nu sunt decât un cancer care roade bunastarea popoarelor, distrugând peste tot pacea, linistea, solidaritatea, ruinând fundamentul statului. Asta ne-a ajutat în triumful nostru cel mai mare: ne-a dat posibilitatea sa punem mâna, printre altele, pe cartea majora, adica distrugerea privilegiilor, anihilarea aristocratiei... clasa care era singura aparare ce-o aveau popoarele împotriva noastra. Pe ruinele aristocratiei naturale si genealogice... am stabilit noi aristocratia noastra a oamenilor cu scoala si cu bani. Calificarea aristocratiei noastre este averea, care depinde de noi si informatia. Aceasta posibilitate de a înlocui pe reprezentantii popoarelor cu oamenii nostri a lasat popoarele la cheremul nostru si ne-a dat puterea de a le numi noi conducatorii... noi aparem în fata publicului pretinzând ca salvam muncitorul de asa zisa exploatare, când îi propunem sa se înroleze în armatele noastre de socialisti, anarhisti, sau comunisti... Prin mizerie si prin invidia si ura generate de mizerie vom pune în miscare gloata care cu propriile mâini îi va distruge pe cei care se opun noua... Poporul, care crede orbeste litera tiparita... are în suflet o ura oarba pentru toti cei pe care-i considera superiori lui, caci poporul nu înțelege ce constituie diferenta de clasa si conditie sociala... Aceste gloate vor fi fericite sa verse sângele acelora pe care, în simplitatea ignorantei lor, i-au invidiat din nascare si ale caror averi le vor putea apoi jefui. Dar de averile noastre nu se vor atinge, caci noi cunoastem momentul atacului si vom lua masuri sa ne protejam avutul.... Cuvântul 'libertate' face masele de oameni sa lupte împotriva oricarei forte, împotriva oricarei autoritati, chiar împotriva lui Dumnezeu si-a legilor naturii. De aceea când vom prelua puterea noi vom sterge acest cuvânt din vocabular ca un cuvânt care arata forta brutala care face din gloate niste bestii setoase de sânge... Dar chiar si libertatea ar putea fi inofensiva si si-ar putea avea locul în economia statului fara sa strice bunastari a poporului daca ar fi bazata pe credinta în Dumnezeu... Din acest motiv este absolut indispensabil sa subminam credinta, sa smulgem din mintea maselor ideea si sentimentul de

divinitate si sa le înlocuim cu calcule matematice si nevoi materiale". Adica materialismul dialectic.

Mai departe zic protocoalele: "Am creat dusmanie între scopurile personale si cele nationale, între urile lor religioase si de rasa, pe care le-am atârnat în aceste ultime 20 de secole. De aceea nici un stat nu va primi ajutor de nicaieri daca ni s-ar opune; fiecare se gândeste ca nu va profita din nici o înțelegere împotriva noastra. Suntem prea puternici, nimeni nu scapa puterii noastre. Nici cea mai mica înțelegere nu poate avea loc între natiuni fara ca noi sa fim în secret amestecati... Ca sa avem opinia publica la dispozitia noastra, trebuie s-o zapacim publicând în perioade lungi si în multe locuri opinii contradictorii, pâna când oamenii își vor pierde capul în labirintul lor si vor ajunge la concluzia ca cel mai bine e sa n-aiba nici o parere în politica, care nu e pentru capul lor, caci numai conducatorii lor înțeleg aceste lucruri. Acesta este primul secret. Al doilea secret necesar succesului nostru este sa augmentam în asa masura defectele nationale, obiceiurile, pasiunile, conditiile vietii civile, încât nimeni sa nu se mai descurce în haosul care va rezulta, astfel încât drept urmare oamenii nu se vor mai înțelege între ei... Prin aceste mijloace o sa epuizam popoarele si ele vor fi fortate sa ne ofere noua puteri internationale care ne vor pune în situatia ca având acele puteri, fara violenta si în mod gradat sa absorbim toate fortele statale ale lumii si sa formam un supra-guvern. În locul conducatorilor de azi vom instaura o structura pe care-o vom numi administratia supra-guvernamentala. Bratele ei vor fi ca niste cleste si va fi de asa dimensiuni enorme încât în mod inevitabil va subjuga toate popoarele lumii".

Nu e clar cine a scris protocoalele, dar e clar ca contin atât programul comunismului cât si al sionismului. Herzl ameninta ca va incita gloata la violenta daca nu i se da ce cere. Marx urmarea sa aboleasca proprietatea privata. Iar protocoalele zic: "Aristocratia popoarelor e moarta ca forta politica, dar având pamânt înca ne pot da de furca caci pot trai independent dintr-al lor pe proprietatea lor. De aceea este esential ca sa-i deposedam de pamântul lor cu orice pret... În acelasi timp trebuie sa dezvoltam intensiv industria si meseriile... ceea ce urmarim este ca industria sa absoarba populatia si capitalul de la tara si apoi prin speculatii toti banii sa fie transferati în mâinile noastre... " Marx cerea si el confiscarea pamântului de la tarani si mosieri; el nu cerea confiscarea uneltelor meseriasului, dar comunistii au mers si mai departe si le-au confiscat si pe acelea.

O nota interesanta în protocoale: "Daca în zilele astea vreun stat protesteaza împotriva noastra e doar de forma si cu încuviintarea noastra, caci antisemitismul lor ne este necesar noua în conducerea fratilor nostri mai mici". O caracteristica a vremii noastre este felul în care acuza de antisemitism este tot timpul transferata de la o natiune la alta, proximal inamic în razboiul imediat urmator fiind totdeauna natiunea acuzata. Oricine are ochi în cap poate vedea cum apar asa deodata acuze de acte de antisemitism când într-o tara când într-alta, de cele mai multe ori mincinoase, înscenate sau inventate.

Asemanarea dintre protocoale si documentele lui Weishaupt cu privire la infiltrare e izbitoare. Zic protocoalele: "In serviciul nostru sunt oameni de toate opiniile, toate doctrinele, unii vor sa restaureze monarhia, altii sunt demagogi, socialisti, comunisti si visatori utopici de tot felul. I-am înhamat pe toti la jugul nostru: fiecare pe legea lui distrugând ultimele ramasite de ordine si autoritate, cautând sa rastoarne ordinea stabilita". Aluziile la infiltrarile în universitati mai ales si în educatie în general de asemeni par sa derive direct din Weishaupt sau dintr-o sursa comuna cu a lui Weishaupt: "O sa taie puterea universitatilor... Administratorii si profesorii lor vor fi conditionati de programe secrete detaliate de la care nu se vor abate nici o iota. Vor fi angajati cei bine verificati si vor fi astfel plasati încât sa depinda de guvern". Autorul da exemplul a doi membri ai guvernului britanic care au declarat public în 1956 cum au fost captati de comunism la universitate; oricine a vazut universitatile americane stie cât de total sunt aservite comunismului si sionismului.

Weishaupt zicea ca masoneria este un paravan bun pentru iluminism; protocoalele zic ca liberalii sunt un paravan bun, care vor fi eliminati dupa ce scopul a fost atins. "Guvernul nostru va avea aparenta unui guvern patriarhal patern gardian al poporului" (vezi "tatucul Stalin" si alti "conducatori iubiti"). Dar si republicanii sunt un paravan bun, pentru care protocoalele arata mare dispret, ca pentru "o caricatura de guvern, cu un presedinte luat din gloata, din mijlocul marionetelor noastre, a sclavilor nostri". Apoi protocoalele vorbesc despre felul în care presedintele va deveni un agent personal, care va calca constitutia - exact ca-n Statele Unite azi si exact cum au fost presedintii americani în cele doua razboaie mondiale. "Vom investi pe

presedinte cu dreptul de a declara razboi... Presedintele, la dispozitia noastra, va interpreta sensul legilor existente care pot fi interpretate; apoi le va anula când îi vom spune noi ca trebuie s-o faca; apoi va avea dreptul sa propuna legi temporare si chiar noi devieri de la constitutie; sub pretextul binelui suprem al statului. Astfel vom avea puterea sa distrugem încetul cu încetul, pas cu pas, tot ce-am fost nevoiti sa introducem la-nceput în constitutia statelor, pentru a le pregati pe nesimtite pentru abolirea oricarui fel de constitutie si atunci va sosi vremea când orice forma de guvern va fi înlocuita de despotismul nostru". Exact asa au facut presedintii americani în ultimele decenii; au calcat în picioare constitutia, au declarat razboiul din Korea, [si mai recent cel din Irak - nota rezumatorului], fara ca Congresul sau Senatul sa fi putut apara constitutia violata. Protocoalele acestea din 1905 continua descriind societatea socialista pe care Europa rasariteana a cunoscut-o din 1945 încoace: obligatia membrilor familiei de a se denunta reciproc (vezi Vechiul Testament), interzicerea religiei crestine, umplerea vietii poporului cu participari obligatorii la evenimente de masa, rescrierea mincinoasa a istoriei. "Ceea ce vom câstiga", zic protocoalele, "este ca în toate tarile lumii nu vor mai fi decât mase proletare, câtiva milionari devotati noua si politie si soldati... Urcarea pe tron a despotului nostru va veni când popoarele, istovite de nereguli si incompetenta... conducatorilor lor, vor cere: jos cu ei si dati-ne un singur rege peste toata lumea care sa ne uneasca si sa elimine cauzele discordiei, frontierele, nationalitatile, religiile, datoriile statului, sa ne dea pacea si linistea pe care nu le putem gasi sub conducatorii si reprezentantii nostri".

Autorul spune ca în multe pasaje a înlocuit termenul "goimii" cu termeni ca "poporul" sau "masele", caci cuvântul "goim" ar sprijini afirmatia nedovedita înca ca aceste protocoale au fost culese de pe buzele înțeleptilor Sionului. Ceea ce el doreste sa sublinieze nu este cine a scris protocoalele ci ce contin ele. Autorul, sau autorii, pot fi evrei, ne-evrei, sau anti-evrei - n-are importanta; ce are importanta este ca aceste protocoale au fost scrise în 1905 si fiecare lucru ce s-a întâmplat de atunci încoace a realizat programul descris în protocoale. Autorul spera totusi ca sfârșitul nu va fi asa cum descriu protocoalele; dar atât victoria conspiratiei statului mondial al robiei absolute, cât si înfrângerea ei, vor cere mari jertfe si vor aduce mari suferinte.

Capitolul 28: Aberatia D-lui Balfour

Secolul 20 avanseaza rapid spre dezastru. În 1903 Marea Britanie a oferit sionismului Uganda, refuzata si Max Nordau a prezis razboi în cazul în care sionismul ocupa Palestina. În 1905 Protocoalele au descris profetic si exact orgia de distrugere a comunismului. În 1906 Arthur James Balfour, prim ministru al Marii Britanii, s-a întâlnit cu Dr. Weizmann într-o camera a hotelului Queen's din Manchester si s-a dedicat cu trup si suflet cauzei sionismului. Atunci s-a nascut primul razboi mondial.

Rabinul Elmer Berger zice ca atunci "acel grup de evrei care s-au dedicat sionismului... au început un fel de diplomatie mobila care i-a dus în multe cancelarii si parlamente, explorând caile labirintice si strâmbe ale politicii internationale în acea parte a lumii în care intriga politica si târgurile secrete erau o a doua natura. Evreii au început sa faca 'politica practica'". Poate orice alt prim ministru, supus la aceleasi "presiuni irezistibile asupra politicii internationale a zilelor noastre" ar fi facut ce-a facut Balfour (cum a zis Leon Pinsker în 1882 ca va face). Autorul nu-si poate explica cauzele care l-au determinat pe Balfour sa faca imensul rau pe care l-a facut prin altceva decât prin infatuarea lui si slabiciunea mintii lui. Balfour era bogat, n-avea nevoie de voturi si se tragea din politicieni ereditari care-au condus tara cu cinste timp de secole; dar tocmai cei ca el, vazând schimbarile sociale, si-au imaginat ca vor ramâne la cârma daca se dau de partea fortelor distrugerii structurii existente si astfel s-au lasat manipulati si-au devenit marionetele acelor forte.

Dr. Herzl, neobtinând ce vroia de la tar, de la împaratul german, sau de la sultan, care, ca si succesorul tarului, Lenin, stiau ca "ideea sionista este total falsa si reactionara în esenta ei" (Lenin, 1903; Stalin a repetat ideea în 1913), si-a îndreptat eforturile spre Anglia. Guvernul englez i-a dat Uganda. Sionismul nefiind satisfacut cu Uganda, Dr. Weizmann l-a înlocuit pe Dr. Herzl si a sosit în Anglia, unde n-a avut nici o dificultate ca persoana particulara sa obtina acces imediat la Lord Percy, ministrul Marii Britanii pentru Africa, desi un englez ca persoana particulara n-ar fi avut acest acces nici într-o suta de ani. Dr. Weizmann relateaza ca Lord Percy i-a spus în

aceasta întrevvedere particulara ca bineînțeles ca evreii trebuie sa refuze Uganda si sa nu se multumeasca cu nimic mai puțin decât Palestina. Lord Percy nu pare sa fi fost informat de faptul ca evreii din Palestina doreau din tot sufletul sa se mute în Uganda si pare ca a uitat de Palestinieni, pe care îi facea sa dispara si-i dezmostenea de patria lor milenara cu atâta usurinta. La sfârșitul întrevederii, Dr. Weizmann, plecând din cabinetul Lordului Percy si trecând prin anticamera a luat hârtie cu antetul ministrului si-a scris concluziile întrevederii sale cu Lord Percy pe acea hârtie, pe care apoi a trimis-o în Rusia, unde văzând destinatarii hârtia cu antetul ministrului englez au interpretat cele scrise pe acea hârtie ca fiind pozitia oficiala a Marii Britanii. Dr. Herzl a fost mazilit si-a murit la scurt timp; Uganda a fost respinsa; Dr. Weizmann si-a stabilit cartierul general în Anglia, la Manchester, care era si sediul sionismului si baza electorala a lui Balfour; presedintele partidului lui Balfour în Manchester era un sionist.

În 1906 partidul lui Balfour a pierdut în favoarea candidatilor liberali, între care era Winston Churchill, ales tocmai la Manchester de catre masina electorala sionista care-l îndragise pentru ca atacase politica de a limita imigratia masiva din Rusia si pentru ca era un sionist înflacarat. La vremea când au avut loc aceste alegeri, opinia publica habar n-avea de planul de a masacra si izgoni palestinienii din patria lor pentru ca ziarele si radioul, deja sub strict control, cum arata protocoalele, nu vorbeau decât de "problema chineza" si opinia publica se preocupa doar de soarta chinezilor angajati pentru trei ani în minele de aur din Africa de Sud. Chinezii care erau astfel angajati se considerau norocosi si fericiti; dar opinia publica britanica îi considera niste victime si Partidul Liberal din Anglia a câștigat alegerile angajându-se în lupta pentru "drepturile victimelor chineze ale sclaviei din Africa de Sud", victime de care Partidul Liberal a uitat cu desăvârșire imediat dupa alegeri. Dar ce n-a uitat a fost sa se dedice total cauzei sionismului. Ca si Balfour si Partidul Conservator, de altfel. Dr. Weizmann povesteste ca atunci când s-a întâlnit cu Balfour acesta "avea doar niste idei total naive si rudimentare despre miscarea [sionista]" si nici nu stia bine numele Dr-lui Herzl, pe care-l numea incorect "Herz". Cu aceste idei naive si rudimentare Balfour a dedicat fortele Marii Britanii ca sa mute evreii hazari ashkenazi din Rusia în Palestina, unde neam de neamul lor nu pasisera vreodata de la începutul lumii si sa distruga palestinienii care traisera acolo de mii de ani. Evreii din Anglia îl rugau sa nu faca acest lucru. Dr. Weizmann l-a convins sa nu-i asculte, spunându-i ca acestia nu sunt "evrei din aceia care trebuie", ei fiind "the wrong kind of Jew" ["evrei din aceia care nu trebuie"]. Balfour nu si-a pus niciodata întrebarea de ce numai sionistii din Rusia sunt "evrei din aceia care trebuie". Tot mai multi politicieni se dedicau sionismului, ascunzând publicului faptele si intentiile lor si devenind astfel co-conspiratori ai Sionului împotriva propriului lor popor. Dr. Weizmann s-a reîntâlnit cu Balfour în 1914, la 14 Decembrie, când primul razboi mondial începuse si armata engleza si cea franceza suferisera pierderi catastrofale în Franta. Tinerii englezi si francezi erau trimisi pe front unde trei milioane din ei aveau sa piara, pentru ca sa "înfrânga militarismul prusac", sa "elibereze natiunile mici" si sa "restaureze libertatea si democratia". Dar Balfour nu se gândea la ei, nici la Anglia si nici la Franta; el se gândea doar la Dr. Weizmann, caruia i-a promis: "cred ca atunci când tunurile vor înceta sa bubuie, voi o sa va capatati Ierusalimul".

Capitolul 29: Ambitia D-lui House

În acest timp în America se nastea o masina politica al carei rezultat urma sa fie crearea de catre presedintele Truman a statului sionist în Palestina cu 50 de ani mai târziu.

În 1900 americanii încă credeau ca pot tine America departe de razboi, dar fusesera deja implicati când Spania atacase Cuba în 1898 si toti americanii, instruiti de ziarele lor, fierbeau de revolta si indignare auzind cum vaporul Maine a fost scufundat, chipurile, de o bomba spaniola. Dupa multi ani carcasa vaporului a fost adusa la suprafata si s-a vazut ca explozia care a scufundat acel vapor s-a datorat unei bombe puse în interiorul vaporului de catre cineva din interior; dar deja "gloata" uitase complet de Spania si Cuba si, dusa de nas de ziare, se preocupa de altele.

Rezultatul indignarii publicului cu privire la vaporul Maine a fost ca s-a schimbat fara ca publicul sa bage de seama, esenta populatiei si esenta politicii Americii de Nord. Aceasta schimbare începuse încă cu razboiul civil american din 1861-65. Înainte de acel razboi populatia fusese un amestec de imigranti irlandezi, scotieni, englezi, germani, scandinavi, din care s-a nascut un tip

specific "american". După acel război populația s-a înmulțit cu milioane din estul și sudul Europei, incluzând o masivă imigrare de evrei talmudici din ghetourile Rusiei și Poloniei, unde rabinii lor nu-i lasaseră să se asimileze și să trăiască împreună cu rușii și cu polonezii ca buni vecini. Aceeași politică a rabinatului talmudic a continuat în America începând pe la 1900, unde acest rabinat a împiedecat pe de o parte asimilarea evreilor în restul populației și a început pe de altă parte să acapareze puterea politică în stat. Unul care a ajutat mult ca rabinatul talmudic să acapareze exclusiv politica Americii a fost Edward Mandell House, caruia i se zice Colonelul House, deși n-a fost niciodată în armată, un american din sud, care se tragea din strămoși olandezi și englezi și crescuse în Texas în epoca reconstrucției după războiul civil. Pasiunea vieții lui era să aibă putere din umbră, să traga sforile necunoscut de multe și să devieze cursul istoriei, deși n-avea nici avere mare și nici poziție înaltă. În exercitarea puterii s-a dovedit complet iresponsabil, cum se lauda chiar el, zicând: "îi vine foarte ușor cuiva care n-are nici o răspundere să sadă la un pahar de vin și o țigară și să hotărască ce trebuie făcut". Col. House a deviat cursul istoriei înspre victoria sionismului, avansul revoluției mondiale și instaurarea unui guvern mondial deasupra tuturor popoarelor. De ce a făcut-o e greu de ghicit, căci în jurnalul lui intim și-n romanul lui motivele și rațiunile lui sunt extrem de confuze și contradictorii. Jurnalul lui zilnic în care arăta cum opera nu explica de ce făcea aceste lucruri și romanul lui conține o explicație care dezvăluie că mintea lui era plină de idei grandioase demagogice, vulgare și puerile într-un fel de ceață care nu se ridica niciodată. Cautând sursa ideilor lui politice autorul a găsit notițe pe care și le-a făcut Col. House despre Louis Blanc și revoluționarii de la 1848. El absorbise aceste idei de la unul din prietenii intimi ai tatălui lui, un negustor evreu din Houston, a cărui influență l-a făcut pe tatăl lui să-i dea un nume evreiesc, Mandell. Cumnatul și sfatuitorul Col. House a fost mai târziu Dr. Sidney Mezes, un evreu care a fost unul din inițiatorii primului plan de guvern mondial supranational (Liga pentru Impunerea Pacii). Col. House explica el însuși cum a ajuns să fie total subjugat sfetnicului lui, povestind cum subjugă el mintile politicianilor pe care-i manipula - fără să-și pună o secundă întrebarea dacă nu este și el subjugat la rândul său. Zice Col. House: "Cu președintele american și cu ceilalți pe care i-am influențat, în mod invariabil intenția mea era să-i fac să creadă că ideile pe care le primeau de la mine erau propriile lor idei... Deobicei, la drept vorbind, ideile nici nu erau ale mele la origine... Cel mai greu lucru din lume este să urmărești o idee până-i descoperi sursa... De multe ori credem că anumite idei izvorăsc din capul nostru, când adevărul adevărat este că aceste idei au fost în mod inconștient absorbite de la altcineva". Col. House a învățat politica la 18 ani, în Texas, când a observat că "doi-trei din Senat cu doi-trei din Congres și cu președintele au tot guvernul la cheremul lor. Restul sunt doar figuranti... de aceea n-am avut nici o ambiție să am funcție înaltă, sau să țin discursuri". Astfel a intrat el în politică, cum zice el, "de la vârful și nu de jos... obiceiul meu era să pun în mod fictiv pe cineva în vârful piramidei, astfel încât eu să pot apoi lucra nestingherit de solicitările la care sunt supuși sefi... Fiecare sef al fiecărei campanii pe care am condus-o a primit aplauzele și faima atât din partea presei cât și din partea poporului în timpul campaniei... ei au dispărut apoi după câteva luni... Și totuși la urmatorea campanie și poporul și presa au acceptat cu aceeași încântare următorul sef figurant".

În Texas, unde House a debutat ca organizator de partid politic, a avut așa succes încât își petrecea zilele în biroul guvernatorului făcut de el, hotărând cine va fi senator și membru în congresul statului Texas și primind solicitările care se fac de obicei către guvernator din partea diverselor departamente. În 1900, zice el, era "plictisit de poziția mea în Texas" și "gata să particip în conducerea națiunii;" a început "să caut[e] un candidat convenabil pentru președinție din partea Partidului Democrat". În 1910 rabinul Stephen Wise, principal organizator sionist în America născut la Budapesta, ca și Herzl și Nordau și privit cu neîncredere la ora aceea de către evreii americani (care repudiau pe atunci sionismul), i-a spus unui cetățean din New Jersey: "Marti Woodrow Wilson va fi ales guvernatorul statului duminică; nu-și va termina mandatul căci în Noiembrie 1912 va fi ales președinte al Statelor Unite și va fi reales a doua oară". Rabinul Wise stia aceste amănunte de la Col. House, dar la vremea când se făcea acest plan de viitor (realizat întocmai) nici rabinul Wise și nici Col. House nu-l văzuseră în viața lor pe Woodrow Wilson. Grupul care-l folosea pe Col. House (sugestionându-l așa cum chiar el descriesese) probabil îl studiasă bine pe Woodrow Wilson și-i găsise acea calitate esențială - de a se lăsa manipulat și de a fi prezentabil publicului. Col. House s-a convins că el l-a ales pe Woodrow Wilson deși nu-l văzuse niciodată.

Pâna în 1900, sionismul din Statele Unite se limita la grupul imigranților evrei recent veniti din Rusia care-l adusesera cu ei din ghetoul lor talmudic; marea masa a evreilor americani erau veniti din Germania si repudiau sionismul. Între 1900 si 1910 un milion de evrei sionisti au venit din Rusia si-au început sa formeze un grup electoral compact. Rabinul Wise, cunoscut doar ca agitator politic în probleme muncitoresti, nu era un reprezentant al evreimii locale; totusi cu el se consultau în secret potentatii politici. Când, în 1910, Col. House a crezut ca-l alege pe Woodrow Wilson pentru presedintie, rabinul Wise si-a schimbat partidul politic; unde fusese republican, a devenit democrat peste noapte. Zice rabinul Wise despre House: "House nu numai ca s-a dedicat în mod special cauzei noastre dar a fost agentul nostru de legatura între administratia Wilson si miscarea sionista". House avea un mare ascendent asupra partidului democrat, care nu mai fusese la putere de 50 de ani si-a câstigat alegerile prin strategia lui House asa cum acesta câstigase alegerile în 1912 si 1916 si pentru Roosevelt si apoi Truman în 1932, 1936, 1940, 1944 si 1948. Daca ideile lui House erau confuze si inspirate de surse obscure chiar si lui, strategia lui însa este foarte clara si de mare succes. Ea consta din câstigarea votului numerosilor noi imigranti facând apel la sentimentele lor rasiale si la reflexele lor emotionale. Chiar House si-a descris metoda în romanul lui Philip Dru: Administrator publicat anonim. Singurul merit al acestei carti aproape ilizibile este acela de a descrie strategia electorala care i-a facut pe Wilson, Truman, Roosevelt presedinti. Istoria unui presedinte ales si manipulat de catre un grup de agenti misteriosi, care lucreaza prin intermediul eroului romanului lui cu ajutorul unui buget pentru coruperea electoratului, furnizat de bogatasi si transferat dintr-o banca într-alta pâna i se pierde urma, scrisa sub forma aceasta de roman în 1912, are o asemanare izbitoare cu istoria presedintelui Wilson din jurnalul intim al lui House din 1926. Atât presedintele din roman cât si Wilson, închipuindu-si la un moment dat ca pot actiona dupa cum cred ei, au fost sever admonestati de "consilierul" lor si au promis cu umilinta ca "nu vor mai actiona de capul lor în viitor". Tot în roman își descrie House strategia electorala de geniu cu care l-a facut presedinte pe Wilson si care de atunci încoace a ales absolut toti presedintii Statelor Unite. Aceasta strategie se bazeaza pe calculul ca 80% din alegatori voteaza pentru candidatul partidului lor oricare-ar fi, deci votul lor este 40% pentru un candidat, 40% pentru celalalt; de aceea nici nu-si bate capul sa iroseasca timp si bani pentru acesti alegatori, ci se concentreaza asupra restului de 20% de alegatori indecisi al caror vot adaugat la cele 40% al unuia din cei doi candidati îl va face câstigator. Acest mic procentaj de alegatori au fost analizati în ceea ce priveste rasa, religia, ocupatia, apartenenta politica anterioara, prejudecatile si pasiunile lor si propaganda electorala s-a facut personal, de la om la om, cautând a se folosi aceste prejudecati si pasiuni, de catre agenti perfect organizati într-o retea locala în strânsa legatura cu cartierul general.

Restul cartii lui House nu aduce nimic revelator în afara programului politic al eroului Philip Dru, care, victorios asupra presedintelui ales prin metoda descrisa mai sus si-asupra consilierului acestuia (alter ego-ul lui House însusi), instituie un fel de stat în care aplica principiul impozitului proclamat de Karl Marx în Manifestul Partidului Comunist si aplicat apoi de presedintele Statelor Unite Woodrow Wilson, ataca Mexicul si America Centrala, le învinge si face din America "emblema indisputabila a autoritatii". Portretizându-se pe sine însusi atât în organizatorul alegerilor cât si în acest erou glorios de carton Philip Dru, House în cele din urma reuneste cele doua jumatati ale portretului sau facând din politicianul veros, corupt, viclean care organizase alegerile, inamic initial al lui Philip Dru, prietenul de suflet si confidentul lui Philip Dru. Cu acesta House n-a mai stiut ce sa faca si l-a expedit împreuna cu o fata numita Gloria, care tot timpul romanului trebuise sa-i audieze fanteziile politice confuze si inepte într-un voiaj oceanic fara destinatie, din care nu se stie daca se vor mai întoarce. De fapt nimanui nu-i poate pasa de soarta nici unuia dintre personajele romanului în afara de presedintele Woodrow Wilson, care si-a putut vedea descrisa si alegerea ca presedinte si viata lui de presedinte în paginile cartii. Autorul nu stie daca Wilson a citit sau nu Philip Dru si daca vazându-se portretizat ca o marioneta demna de dispret în mâna unor intriganti a fost deprimat; fapt cert este ca la 2 ani dupa ce-a fost ales presedintele Wilson a fost extrem de deprimat si, dupa cum zice chiar House, "dorea sa moara". Ambasadorul britanic si alti ministri au remarcat de asemenea aspectul presedintelui Wilson, "fata trasa si cenusie, zguduita de un tic nervos frecvent, cu care încerca în mod jalnic sa-si controleze nervii, care se prabusisera (1919)". (Aceleasi observatii s-au facut si despre presedintele Roosevelt, ales si manipulat tot ca si presedintele Wilson; Robert Sherwood zice ca Roosevelt a fost obsedat de stafia lui Wilson; James Farley vorbește de "fata trasa si reactiile întârziate ale

presedintelui (1935, 1937)"; sotia lui Chiank-Kai-Shek scrie cât de socata a fost în 1943 de aspectul rau al lui Roosevelt; la fel Flynn; la fel Frances Perkins în 1945).

Într-unul din discursurile campaniei sale electorale din 1911 Wilson a spus: "Nu vreau sa arat simpatie pentru concetatenii nostri evrei ci vreau sa demonstrez sentimentul identitatii noastre cu ei. Nu este cauza lor: este cauza Americii". Astfel el a pus politica externa a Americii în slujba sionismului, caci pe plan intern evreii stapânesc absolut totul în America, credincios declaratiei sale de a lupta în slujba sionismului. Wilson considera ca dusmanii sionismului sunt dusmanii Americii si-a început sa atace Rusia, al carei tar Alexandru II fusese asasinat de complotul sionist cu 30 de ani în urma pentru ca încercase sa traduca în fapt emanciparea evreilor si sa-i elibereze de tirania talmudica din ghetou (Dr. Kastein remarca cât de "naturala" a fost participarea evreiasca la asasinarea lui). Tarul Alexandru III care i-a urmat s-a istovit luptând împotriva conspiratiei revolutionare; dar succesorul lui, Nicolae II, a cautat sa continue opera de emancipare sociala si de eliberare a cetatenilor si din nou a avut de furca cu sionismul talmudic care se opunea cu crâncena înversunare eliberarii si emanciparii. În timp ce presedintele american Wilson îl ataca pentru "intoleranta", tarul Nicolae II transforma Rusia într-o monarhie constitutionala (1906) si introducea sufragiul universal (1907). Cum revolutionarii urasc libertatea mai mult decât orice, au creat dezordine si tumult în Adunarea Poporului ca sa nu poata lucra. Tarul l-a numit pe Conte Stolâpin prim ministru, un om de stat integru si luminat, care a propus reforma urmata de alegeri; parlamentul l-a ovationat, revolutionarii au pierdut teren, trei milioane de tarani rusi au fost împroprietariti si evreul revolutionar Bagrov l-a asasinat pe Conte Stolâpin la un spectacol de teatru la Kiev în Septembrie 1911 (fiica Contelui Stolâpin, copil orfan care supravietuise în 1917 a fost asasinata de alt evreu revolutionar, comisar bolsevic). Trei luni mai târziu, în Decembrie 1911, Wilson declara sentimentul lui de adeziune la Bagrov. Il întâlnise pe House cu o luna în urma doar; dar House îl "alesese" sa fie presedintele Americii înca din 1910 si începuse sa lucreze pentru campania lui electorala si pentru alcatuirea administratiei lui împreuna cu Bernard Baruch. Acesta din urma a dominat politica Americii timp de 50 de ani de atunci încoace, ca "consilier special" al presedintilor, inclusiv al lui Eisenhower si al lui Winston Churchill. În 1912 era cunoscut doar ca om de finante care a dat \$50.000 pentru campania lui Wilson. Imediat dupa inaugurarea sa ca presedinte în 1912, Wilson a fost instruit de rabinul Stephen Wise cu privire la "problemele rusesti în special cu referire la evrei" (zice rabinul Wise). Între timp House se consulta cu Louis D. Brandeis, jurist evreu cu care House s-a gasit, zice el, în total "acord în aproape toate problemele actuale". Astfel Wilson avea patru sfetnici, pe House si trei evrei, Baruch, Wise si Brandeis si toti erau împotriva emanciparii si desegregarii evreilor si doreau resegregarea evreilor prin sionism si cucerirea Palestinei; Wise si Brandeis erau conducatorii sionismului în America. Brandeis era un evreu educat si distins care fusese asimilat cu restul americanilor, dar citind în 1897 un raport despre Dr. Herzl s-a dedicat cauzei resegregarii si sionismului, militând împotriva asimilarii; dar fervoarea lui sionista nu i-a servit la nimic, caci a fost înlaturat imediat ce n-a mai fost util si înlocuit cu Stephen Wise, talmudist din tata-n fiu care nu fusese niciodata asimilat cu nimeni.

Dupa inaugurare, House a preluat conducerea presedintelui Wilson; îi tria corespondenta, decidea cu cine are voie sa se întâlneasca, dadea ordine cabinetului ministerial, redacta declaratiile presedintelui catre presa. Astfel l-a condus pe Wilson sa faca sa fie izgoniti palestinienii din patria lor pentru a o darui unui grup de talmudisti din Rusia; sa faca ca evreii sa se desparta de restul omenirii si sa rupa orice legaturi; si sa colaboreze la planul de distrugere a Rusiei si de întindere a revolutiei mondiale. Tot în aceasta vreme, în 1913, a luat fiinta The Antidefamation League, o ramura a organizatiei B-nai B-rith care fusese înfiintata în 1843 ca o loja exclusiv evreiasca, americana la început, internationala ulterior; The Antidefamation League a crescut enorm în acest secol si formeaza o politie terorista extrem de temuta a statului în stat sionist.

Capitolul 30: Batalia decisiva

Primul razboi mondial (1914-1918) era nou în istoria omenirii caci a afectat natiunile în întregime, nu armatele lor, dar nu era o noutate, caci fusese descris în Protocoalele Sionului înca din 1905 si de catre Max Nordau în 1903, care a prezis ca ambitia sionista cu privire la Palestina va fi

satisfacuta "în razboiul mondial care va veni". În America, se "înlocuise conducatorul cu o caricatura de presedinte, luat din gloata, din mijlocul marionetelor noastre, al servitorilor nostri", cum descriu Protocoalele. În Anglia realizarea acestui scop a luat doi ani de intrigi și comploturi despre care masele de alegatori habar n-au avut și habar n-au nici acum, convinși fiind de povestile cu care sunt îndoctrinați și anume că cauza primului și celui de-al doilea război mondial e ceva în caracterul german care-i face pe nemți războinici și ceva în caracterul diverselor națiuni europene care le face să dorească suferința, mizerie și moarte în loc de prosperitate și liniște. Primul pas a fost eliminarea din guvernul Angliei a acelor englezi care promovau prosperitatea patriei și poporului lor înaintea intereselor altor grupuri. Unii dintre politicienii englezi care au pus interesele sionismului mai presus de interesele patriei și neamului lor erau oameni care se minteau pe ei înșiși fără să știe și se auto-hipnotizau cu lozinca unei "cauze" de înalt ordin moral. Astfel era Oliver Locker-Lampson, sionist englez fanatic și membru în Parlamentul Britanic pe la începutul secolului. El scria în 1952: "Winston [Churchill], Lloyd George, Balfour și cu mine am fost crescuți ca niște protestanți viguroși, care credem că mesia va veni atunci când Palestina va fi din nou a evreilor". Așa zicea și Cromwell cu secole în urmă; așa zicea și Monk; autorul nu știe dacă aceasta este într-adevăr baza reală a protestantismului, dar nu crede că trebuie să fie baza reală a politicii unei națiuni europene. Autorul grupează politicienii englezi care au militat fanatic pentru sionism în detrimentul neamului lor sub denumirea de "protestanți viguroși", așa cum s-a descris Locker-Lampson.

Acești "protestanți viguroși" s-au străduit să mute acțiunea militară a primului război mondial din Europa ca să cucerească Palestina pentru evrei, la ordinele Dr.-lui Weizmann, care era de-acumă proeminent și extrem de activ. La 14 Decembrie 1914 Dr. Weizmann s-a întâlnit cu Balfour, întâlnire aranjată de Lloyd George, pe vremea aceea ministru de finanțe și Balfour i-a promis că-i va da Ierusalimul "când tunurile vor înceta să bubuie". Dr. Weizmann a fost mai rezervat în a accepta oferta decât Balfour în a o face, căci cartierul general al sionismului era la vremea aceea în Berlin și unii din înțelepții sionului mizau pe faptul că Germania va câștiga războiul. Dr. Weizmann i-a spus lui Balfour că asteapta "până situația militară se mai limpezeste". Abia mai târziu s-a convins de victoria englezilor și-a acceptat cadoul lor. Oamenii de stat englezi, "protestanții viguroși", au negat ulterior toate acestea susținând că întâlnirile lor cu Dr. Weizmann din vremea aceea n-au avut loc, dar Dr. Weizmann le descrie clar și precis în memoriile sale, unde zice: "de fapt efortul D-lui Lloyd George pentru patria evreiască a început cu mult înainte de a fi el prim ministru și ne-am întâlnit de multe ori înainte de acel eveniment". Balfour a continuat să aranjeze lucrurile în culise cu Dr. Weizmann, mirându-se "cum poate un prieten al Angliei (asa-l credea el pe Dr. Weizmann) să urască așa de mult Rusia când Rusia face așa de mult ca să ajute Anglia"; dar mirarea lui nu l-a împiedecat să facă absolut tot ce i-a prescris Dr. Weizmann și să distrugă Rusia, ai cărei soldați își varsau sângele ca să salveze viețile englezilor. Lloyd George a remarcat că evreii de frunte din Anglia sunt anti-sionisti și Dr. Weizmann a răspuns că "evreii bogați și puternici sunt majoritatea lor împotriva noastră". Această afirmație (falsă de altfel) i-a impresionat pe "protestanții viguroși" care erau ei înșiși oameni bogați și puternici; astfel "protestanții viguroși" au devenit la îndemnul Dr.-lui Weizmann din Rusia, dusmanii evreilor din Anglia care susțineau statul englez.

Alți englezi care s-au opus dictatelor sionismului au fost Herbert Asquith (prim ministru), Lord Kitchener (secretar de război), Douglas Haig (comandant suprem în Franța), William Robertson (șef de stat major în Franța și apoi șef de stat major al imperiului). Herbert Asquith a fost ultimul "liberal" din Anglia pentru care a fi "liberal" n-a însemnat "a corupe și distruge civilizația și cultura europeană", cum înseamnă acum după prescripția dată în Protocoalele Sionului; după înlocuirea lui Partidul Liberal din Anglia s-a descompus și-a devenit un paravan pentru comunism și legiunea de utopisti naivi care cred sincer în propaganda comunismului. Când un ministru englez evreu, Herbert Samuel, care fusese de față la întâlnirea lui Lloyd George cu Weizmann din Decembrie 1914, i-a înmănat planul "de a anexa Palestina... Și a implanta acolo... circa trei sau patru milioane de evrei europeni", Asquith a zis că "nu mă atrage aceasta adăugire la responsabilitățile noastre... Singurul partizan al propunerii este Lloyd George, despre care nu mai trebuie să zic că nu-i pasa absolut deloc de evrei sau de viitorul lor". Pentru că Asquith refuza să submineze interesele Angliei și să o angajeze în anexarea Palestinei, au început intrigile care au sfârșit prin a-l înlătura.

"Protestanții viguroși" doreau distrugerea Rusiei pentru că așa le poruncește Dr. Weizmann dar

Lordul Kitchener, ca și Asquith, dorea să mențină Rusia activă în război ca aliată pentru ca astfel să salveze viețile englezilor. În iunie 1915 Lord Kitchener a plecat spre Rusia pe crucisatorul Hampshire, care a dispărut fără urmă pe drum, împreună cu toți de pe bord, inclusiv Lord Kitchener. La auzul morții lui, soldații englezi au simțit că au pierdut o mare batalie în război și au avut dreptate; cu uciderea lui, cauza sionismului a înlăturat un mare obstacol. Acum numai Asquith, Robertson, Haig și evreii din Anglia mai erau inamicii mari ai sionismului. Ziarele Times, Sunday Times, The Manchester Guardian au devenit organele sionismului. În consiliul de miniștri alți sioniști s-au alăturat "protestanților viguroși": Lord Milner, Philip Kerr, Mark Sykes, despre care Dr. Weizmann a zis că "este una dintre cele mai mari comori ale noastre" și care a dedicat Anglia "eliberării evreilor, arabilor și armenilor". Cu lozincile despre aceste "eliberări" de sub jugul otoman se înflăcărau masele, care nu știau (cum nu știu nici acum) pentru ce se luptă și se jertfesc și mor fiii lor; și în timp ce Lawrence al Arabiei munea ca să-i unifice pe arabi pentru "eliberarea" lor, Lord Milner zicea că "dacă arabii [palestinenii] își închipuie că Palestina va fi a lor se înseală". Masele populare se înflăcărau pentru "eliberarea evreilor, arabilor și armenilor". Arabii și armenii se gaseau unde s-au găsit din totdeauna și nu doreau să fie transmutați nicaieri. Evreii din Europa erau la fel de liberi ca și europenii ne-evrei. Evreii din Palestina ar fi dorit din tot sufletul să se mute în Uganda; evreii din Europa și America doreau să stea acolo unde se gaseau; numai hazarii iudaizati din Rusia, sub directorii lor talmudici, doreau să stăpânească Palestina, o țară muntoasă, în cea mai mare parte secetoasă și nefertilă. Aceasta lozincă inventată de Mark Sykes, acela dintre "protestanții viguroși" care ar fi trebuit să știe și să spună adevărul căci era însărcinat cu afacerile Orientului Mijlociu, a adus multe nenorociri omenirii. Așa a început publicitatea seriei de "eliberări" în numele cărora sunt masacrate zeci de milioane de victime nevinovate [vezi "eliberarea Kuweit-ului" în 1990, nota rezumatorului]. Alt "protestant viguros", Robert Cecil, s-a dedicat și el eliberării arabilor, evreilor și armenilor, dar de armeni a uitat toată lumea cu mare grabă. Autorul se întreba cum este posibil ca oameni de stat ca Balfour și Robert Cecil, descendenți din familia Cecil și crescuți și educați pentru conducerea statului de secole, să fie așa de ușor manipulați de sioniști, în care relație, zice autorul, Balfour "parcă era drogat". Despre Robert Cecil autorul își amintește cum l-a ascultat (fără să-l priceapă prea bine la vremea aceea) vorbind despre Liga Națiunilor în 1930 și invocând în sprijinul acelei idei pe profeții din Vechiul Testament - deși acei profeți, Ieremia de exemplu, erau ferventi anti-sioniști. Dr. Weizmann îl lauda pe Robert Cecil pentru ardoarea cu care milita pentru dublul scop al Ligii Națiunilor și cuceririi Palestinei pentru sionism: "Pentru el stabilirea patriei evreiești în Palestina și organizarea lumii într-o federație mare erau două laturi ale următorului pas în conducerea omenirii". Dr. Weizmann spune clar că Palestina data sionismului și "guvernul mondial" sunt două laturi în concentrarea puterii asupra tuturor oamenilor în mâna grupului sionist oligarhic. Autorul crede că Robert Cecil nu-și dădea seama de acest lucru. De ce, dacă pacea în lume și fericirea tuturor, constă în stergerea granitelor naționale și desființarea națiunilor, se proceda așa de energic la crearea unei noi națiuni care n-a mai fost înainte, statul Israel, când toate celelalte națiuni trebuiau sterse și desființate și contopite în Liga Națiunilor? Raspunsul se găsește în Talmud și în Vechiul Testament, în Protocoalele Sionului și în documentele sionismului literal: aceasta noua națiune va fi clasa stăpânitoare a restului omenirii. Un "protestant viguros" ca Robert Cecil ar fi trebuit să știe ce scrie în Vechiul Testament. Dar Robert Cecil îi scria lui House în America despre felul în care Liga pentru Menținerea Păcii instituită după înfrângerea lui Napoleon la Waterloo s-a transformat într-o ligă pentru menținerea tiraniei, în timp ce el și cumnatul lui House, Dr. Mezes, militau pentru instaurarea unei Ligi a Națiunilor exact ca aceea pe care o dezavua. La doi ani după începerea primului război mondial Leopold Amery, Ormsby-Gore și Ronald Graham s-au alăturat "protestanților viguroși" care executau indicațiile sionismului în interiorul guvernului britanic. Sionismul îndepărta cu încetul pe toți cei din guvern care nu-i erau aserviti și se instaura în toate departamentele în afara Departamentului de Război. Asquith a fost îndepărtat sub pretext că nu conducea războiul în mod victorios și înlocuit cu Lloyd George care a trimis trupele din Europa în Palestina, slăbind frontul astfel încât aproape a pierdut războiul și-a cauzat moartea a sute de mii de soldați. La 25 Noiembrie 1916 Lloyd George i-a cerut lui Asquith, care era prim ministru, să-i cedeze conducerea Consiliului de Război și să-l demită pe Balfour de la conducerea marinei. La refuzul lui Asquith (4 Decembrie), atât Lloyd George (ministru de finanțe) cât și Balfour (care se pretindea bolnav și refuza să vorbească cu Asquith) și-au dat demisia. La 6 Decembrie Lloyd

George si Balfour s-au întâlnit si Balfour care demisionase sub Asquith s-a oferit sa accepte din nou portofoliul sub Lloyd George. Astfel guvernul lui Asquith a fost înlocuit cu un guvern pur sionist, cu Lloyd George prim ministru si Balfour secretar pentru politica externa si din acel moment resursele Angliei au fost la dispozitia sionismului. În 1952 autorul a citit o scrisoare în ziarul Commentary din New York, unde se face aluzie la felul cum evreii din North Wales au determinat alegerea lui Lloyd George, care ca avocat avea multa clientela sionista; dar cum Lloyd George minte foarte mult în cele ce spune, autorul nu exclude motive venale în actiunile lui. Autorul a cunoscut personal personajele acestor evenimente si este de parere ca unii dintre "protestantii vigurosi" care s-au adunat în jurul lui Lloyd George si al lui Balfour erau naivi si erau amagiti de lozinci si propaganda, dar ca Lloyd George este primul politician de tipul "politicianului secolului 20", lipsit de scrupule, de orice sentiment ori convingere si capabil de orice ticalosie, care a ocupat o pozitie importanta în guvernul britanic.

Dupa omorârea lui Kitchener si mazilierea lui Asquith numai William Robertson, sef de stat major, se mai opunea sionismului si "protestantilor vigurosi". Patriotismul lui si dorinta de a cruta vietile soldatilor si civililor erau asa de mari încât a preferat saracia si uitarea, gloriei si bogatiei, titlurilor si adulatiei cu care au fost rasplatiti politicienii care si-au tradat tara de la începutul secolului încoace. El se opunea deturnarii armatelor britanice din Europa si trimiterii lor în Palestina, zicând ca trebuie sa se puna capat razboiului si nu sa fie extins si generalizat pe alte continente. În timp ce el se preocupa cum sa crute cât mai multe vietii si sa puna capat razboiului, Lloyd George, primul ministru englez, se preocupa cum sa execute mai fidel directivele Dr-ului Weizmann în detrimentul Angliei. În acest scop Lloyd George a inclus în Consiliul de Razboi "reprezentanti ai dominioanelor" sub pretext ca si canadieni, sud-africani, neo-zeelandezi, australieni lupta alaturi de englezi si trebuie reprezentati. Sub acest pretext l-a inclus pe Generalul Smuts din Africa de Sud, cel mai mare servitor al sionismului din afara Europei, care promise o mare suma de bani ca mostenire de la "un evreu bogat si puternic", Henry Strakosch, acelasi Strakosch care i-a dat si lui Winston Churchill o mare suma de bani (vezi biografia Generalului Smuts). Asta dovedeste cât de falsa este afirmatia Dr-ului Weizmann ca "evreii bogati si puternici" nu sunt sionisti. În afara de averea primita de la Henry Strakosch, Generalul Smuts promise cadou o casa si o masina de la altcineva care a ramas necunoscut autorului. Politica Generalului Smuts a fost aceea a lui House din America si a lui Lloyd George din Anglia; si motivele lui sunt clar aratate de mita cu care-a fost cumparat. Totusi biografia lui vorbesc cu piosenie despre motivele lui "religioase", asa cum vorbește Lloyd George uneori despre "motivele lui religioase", ca un "protestant viguros" ce este. Propaganda generalului Smuts îl descrie ca pe fauritorul acordului dintre buri si englezi în Transvaal, pe care i-a lasat mai învrajbiti decât îi gasise.

La 17 Martie 1917 Generalul Smuts a sosit la Londra ovationat frenetic la comanda de presa si radioul britanic ca "unul dintre cei mai straluciti generali ai razboiului" (zicea Lloyd George), desi nu luptase mai nicaieri decât în ciocniri minore locale cu pâlcuri din Africa, si-a fost inclus în consiliul secret al politicienilor care conduceau destinele Angliei dintr-o casa particulara, departe de guvern. Generalul Smuts, credincios stapânului lui, a propus imediat (în Aprilie) sa se transfere trupele britanice din Europa în Palestina, ceea ce Lloyd George a si facut, ordonând comandantului militar din Egipt Generalul Murray sa atace Ierusalimul. Acesta a obiectat si-a fost înlocuit si postului lui a fost oferit Generalului Smuts, care însa, ca politician versat, n-a raspuns la oferta decât dupa ce s-a consultat cu Generalul Robertson. Aflând de la acesta câte ceva din adevar despre razboi si strategia militara, a preferat sa fie adulat si ovationat la Londra în huzur decât sa se osteneasca si sa fie înfrânt în Palestina, si-a refuzat, pentru acelasi motiv pentru care fusese demis Generalul Murray, zicând ca "situatia militara actuala nu justifica o campanie ofensiva pentru ocuparea Ierusalimului si-a Palestinei". Totusi Lloyd George a ordonat în Septembrie 1917 sa fie trimise trupele engleze din Europa în Palestina, de unde, zicea el, se vor reîntoarce victorioase în primavara lui 1918 sa lupte în Franta, dat fiind ca, zicea el si asa toamna si iarna nu se poate lupta în Europa. În aceste teorii a fost sustinut de Henry Wilson, un militar irlandez care asa i-a dezgustat pe compatriotii lui încât în 1922 doi irlandezi l-au împuscat în pragul casei. Cea mai buna descriere a intelectului, caracterului si calitatilor Generalului Henry Wilson ca om de stat si conducator de ostire o da jurnalul lui intim, unde-si nota preocuparile, gândurile si actiunile. Astfel își descrie el misiunea în Rusia din Ianuarie 1917: "Dineu de gala la Ministrul de Externe... mi-am pus decoratia legiunii de onoare si steaua si colierul de cavaler de Bath, mi-am pus epoletii rusesti si pe cap o caciula de astrahan fumuriu si s-a vazut ce barbat

frumos sunt. Am creat senzatie la dineul si receptia de la Ministerul de Externe. Eram mult mai înalt decât marele duce Serghei si mi s-a spus ca eram într-adevar 'remarcabil'. Superb!" Acest mare om de stat, care în 1915 fusese de acord ca nu trebuie farâmitata armata pe fronturi multiple, acum în 1917 sustinea exact contrariul. Motivul: vazând disputa dintre Lloyd George si propriul lui sef, William Robertson, care nu se supunea dictatelor sioniste, a prins ocazia pentru a-i lua locul sefului lui, William Robertson. Dr. Weizmann îl lauda ca pe "un prieten nou descoperit," "un bun prieten de-al lui Lloyd George". William Robertson arata degeaba ca planul de imbarcare si transport al trupelor era complet vicios, ca nu exista nici o posibilitate ca el sa se desfasoare asa cum era conceput; Lloyd George își luase hotarârea. Generalul Allenby a primit ordinul sa intre în Ierusalim, unde spre surprinderea lui Turcii nu i s-au împotrivit mai deloc, caci Ierusalimul n-avea nici o valoare strategica si Lloyd George a poruncit transferarea trupelor din Franta în Palestina, spre dezolarea conducatorilor militari si-a celor cunoscatori, ale caror rapoarte erau suprimate de-o presa de-acum total aservita sionismului. Astfel, Colonelul Repington, cel mai bun corespondent de razboi din vremea aceea, care scria pentru Times, noteaza în jurnalul lui intim ca "editorul ziarului Times adesea masluiește criticile mele sau le suprima" (autorul acestei carti a avut exact aceeasi experienta cu exact acelasi editor al ziarului Times dupa 20 de ani, în timpul celui de-al doilea razboi mondial, când acest editor continua sa perverteasca si sa suprima adevarul exact în aceeasi maniera pentru îndobitocirea marelui public). Dupa o luna Colonelul Repington n-a mai fost corespondentul ziarului Times. Acum Lloyd George l-a destituit pe Generalul Robertson, care a facut o ultima încercare de a-si salva compatriotii cerând Generalului Pershing, comandantul american, pe care s-a dus sa-l vada la Paris, sa înlocuiasca trupele retrase din Europa cu trupe americane, la care si acesta a obiectat la trimiterea trupelor engleze în Palestina. Dupa demiterea Generalului Robertson si divortul dintre Colonelul Repington si Times, H.A. Gwynne, ultimul care mai îndraznea sa cearasca, a publicat în The Morning Post articolul Colonelului Repington si drept urmare atât el cât si Repington au fost dati în judecata si amendati (reputatia lor era înca prea buna ca sa se îndrazneasca ceva mai drastic împotriva lor). La vremea aceea Times era deja total dominat de "putere", The Morning Post înca nu. Gwynne i-a relatat Colonelului Repington cum guvernul urmareste sa distruga si acest ziar (cum a si facut-o); dupa aceea a ramas un singur periodic în Anglia care nu era total aservit sionismului, The Truth, care însa în 1953 a fost si el adus la ordine schimbându-i-se proprietarul.

Henry Wilson raportase lui Lloyd George ca ofensiva germana va veni la mijlocul lui Aprilie 1918. La 7 Martie 1918 acesta a ordonat o campanie intensiva în Palestina. La 21 Martie 1918 întreaga armata germana a atacat în Franta caci nu mai avea adversar pe frontul rusesc. Celor 1.192.511 soldati englezi din Palestina li s-a ordonat sa revina imediat în Franta, unde trupele engleze suferisera "cea mai mare înfrângere din istoria armatei" (zice Colonelul Repington). În Iunie 1918 nemtii luasera 175.000 prizonieri englezi si 2.000 de tunuri. Daca dezastrul a fost mai putin total decât ar fi putut fi, acest lucru se datoreaza numai tenacitatii si patriotismului Generalului Robertson, care în ciuda abuzurilor, insultelor si sabotajului la care era supus, s-a straduit pâna în ultima clipa sa salveze vietile compatriotilor lui. Dupa aceea au început sa soseasca trupele americane. (Autorul a fost combatant si participant nemijlocit în aceste evenimente. Nu regreta sângele varsat si ranile suferite, caci suferintele de atunci si marile suferinte pe care le-a adus subiectul cartii lui în Europa de atunci încoace l-au determinat sa studieze acest subiect si sa scrie cartea de fata, în speranta ca ochii altora vor fi deschisi, cum au fost ai lui si astfel se va putea salva ceva - asa cum onestitatea Generalului Robertson a salvat ceva în primul razboi mondial).

Astfel s-a cucerit pamântul Palestinei, dar înca nu era nimic pe el, caci nu exista înca nici o formula care sa înlesneasca daruirea unei tari arabe de catre o putere europeana catre un trib mongoloid asiatic. Trebuiau amestecate mai multe natiuni: o "Liga a Natiunilor".

Capitolul 31: Se tese intriga

Cuvintele "conspiratie" si "intriga" sunt preluate de autor din scrierile biografiilor si analistilor politici ai timpului. Astfel, Arthur D. Howden, biograful Colonelului House, zice ca în anii razboiului din 1914-1918, "s-a urzit tesatura unei intrigi deasupra Oceanului Atlantic". Urzelile care-i

cuprinsesera individual pe Lloyd George si pe Woodrow Wilson si-au împlinit itele în acesti ani. De atunci guvernul englez si cel american au fost tot mai strâns înnodate în aceste ite. În America adevaratul presedinte era House, "ofiterul de legatura între administratia Wilson si miscarea sionista", cum îl descrie rabinul Wise. Brandeis se daruise sionismului si era consilierul lui Wilson "în problemele evreiesti", inaugurând astfel în istorie o functie care nu existase niciodata. Rabinul Wise era coordonatorul suprem: House si Baruch numeau membrii administratiei lui Wilson, care locuia la Casa Alba, dar era gasit cel mai adesea la apartamentul lui House din New York. Când un membru al partidului lui si-a exprimat uimirea, Wilson a raspuns: "Dl. House este alter ego-ul meu; este eul meu independent. Tot ce gândeste el gândesc si eu". House rezida adesea la Washington, unde deschidea scrisorile lui Wilson, îi tria întâlnirile si întrevederile si dadea instructiuni membrilor guvernului. În apartamentul lui din New York avea o linie telefonica directa cu Casa Alba. Nu era necesar sa se ceara parerea presedintelui despre deciziile politice. House le lua stiind ca ele vor fi aprobate. În 1914 House s-a hotărât sa intre în politica internationala, despre care habar n-avea, caci nascut si crescut în Texas, unde politica internationala ca si orice stiinta despre alte natiuni erau anatema, n-avea de unde sa aiba vreun habar. Balfour se tragea din nobilimea scotiana si avea idei foarte cetoase, Lloyd George era un avocatul fara scrupule de provincie din Tara Galilor, House era si mai provincial, un Texan care nu stia nimic despre ce nu era în Texas; dar toti trei au avut idei, actiuni si comportament identic, de parca ar fi fost scoliti la aceeasi scoala misterioasa. Editorul lui House, Seymour, povesteste cum "membrii cabinetului își cautau candidatii si candidatii își cautau posturile, în locuinta lui House. Redactorii si ziaristii îi cereau parerea, cele ce se transmiteau presei straine erau scrise aproape la dictarea lui. Functionarii trezoreriei Statelor Unite, diplomatii britanici... Si oamenii de afaceri din metropola veneau la el sa-si discute planurile". Un alt politician care se dirija dupa planurile oamenilor de afaceri era Winston Churchill, care a declarat ca "omul de afaceri cosmopolit este cel chemat sa faca pace în lumea moderna si este culmea suprema a civilizatiei".

La 30 May 1915 House a decis ca "America va intra inevitabil într-un razboi împotriva Germaniei" (cuvintele-i apartin) si în Iunie 1916 a condus campania de realegere a presedintelui Wilson "pentru ca n-a implicat America în razboi". Asa de mult adevar zace în spusese politicienilor si guvernantilor pe care-i voteaza alegatorii "pentru platforma lor politica". În public si House si mentorul lui rabinul Stephen Wise erau împotriva razboiului. Wilson crezându-i, dupa alegeri s-a apucat sa medieze pacea, si-a declarat la 4 Ianuarie 1917 ca "tara asta n-are intentia sa fie implicata în razboi... ar fi o crima împotriva civilizatiei daca am intra în razboi;" la 20 Ianuarie a fost inaugurat presedinte dupa alegeri si rabinul Wise l-a informat ca "a venit vremea ca americanii sa priceapa ca soarta lor îi cheama sa participe la lupte" si la 12 Februarie 1917 House era multumit de ritmul rapid în care America intra în razboi. La 2 Aprilie 1917 americanii au fost informati de catre presedintele Wilson ca se afla în stare de razboi, desi Congresul nu fusese consultat si Congresul este singurul care poate sa declare razboi, dupa constitutie. Exact asa prescriau Protocoalele Sionului cu 12 ani înainte ca vor face presedintii-marionete pe care-i vor instaura ei deasupra natiunilor; exact asa a facut Truman în 1950 în Coreea, unde a trimis trupe la lupta fara sa consulte Congresul, carora li s-au alaturat apoi trupele altor natiuni într-o formula care are toate caracteristicile "noii ordini mondiale". Când a anuntat Congresul ca a declarat razboi fara sa-l consulte, Wilson a anuntat scopul lui de a instaura "o noua ordine internationala".

Marile mase n-au priceput nimic cum nu pricep nici azi; cei initiati au stiut ca este vorba de stabilirea unei "federatii mondiale a popoarelor" în care nationalitatile sa fie abolite, cu exceptia unei singure natiuni supreme care era în curs de a fi creata acum în Palestina. Din acest moment guvernul englez si cel american au conlucrat perfect ca doua brate ale aceluiasi mecanism. Cum au prezis Max Nordau în 1903 si Dr Weizmann în 1915, guvernul britanic s-a subjugat total scopurilor sionismului si a instaurat un "protectorat britanic" în Palestina care sa organizeze expulzarea palestinienilor si imigrarea hazarilor din estul Europei. Dr Weizmann explica "protectoratul": "evreii preiau tara; toata greutatea organizarii o iau ei, dar timp de urmatorii 10-15 ani vor lucra sub un protectorat britanic temporar". Acesta era "mandatul," adica guvernarea de catre o alta tara a unor teritorii cucerite militar de la altii în favoarea unei a treia natiuni. "Mandatul" chipurile ar fi fost instituit pentru o multime de teritorii, care însa toate sau au fost lasate bastinasilor sau au fost daruite cuceritorilor; doar Israelul a fost rapit de la palestinieni si guvernat "sub mandat" de englezi pentru folosul si domnia unui popor total strain de el.

Imediat după război Dr. Weizmann a cerut ca "populația evreiască din Palestina... să fie recunoscută de către guvernul suzeran ca națiunea evreiască". Noua conducători sionisti ai evreilor și un reprezentant al guvernului britanic, Mark Sykes, s-au întrunit în casa particulară a unui evreu și au decis să-l trimită pe Balfour în America să negocieze interesele sionismului în Palestina. Dar Dr. Weizmann nu dorea o ocupație comună anglo-americană a Palestinei, cum o dorea Balfour, ci doar una britanică, căci opinia publică americană nu era încă așa de înregimentată pe vremea aceea ca acum și Dr. Weizmann știa asta; i-a scris lui Brandeis să se opună planului de protectorat comun anglo-american asupra Palestinei și să sprijine un protectorat pur britanic (8 Aprilie 1917) și astfel președintele american a sprijinit protectoratul britanic și a refuzat unul mixt anglo-american. "Când va veni vremea și dumneata și judecătorul Brandeis vei crede de cuviință ca e cazul ca eu să zic ceva sau să fac ceva, eu voi fi gata", i-a spus președintele Wilson rabinului Wise cu multă supunere și umilinta. La conferința lui Balfour cu Brandeis, acesta n-a făcut altceva decât să repete conținutul scrisorii Dr.-lui Weizmann către el, adică instrucțiuni pe care Balfour le auzise și din gura Dr.-lui Weizmann chiar. Despre numirea lui Brandeis la Curtea Supremă a Statelor Unite, John O. Beaty, profesor la Southern Methodist University, zice că "este una dintre cele mai mari zile din istoria Americii, căci pentru prima dată avem, de pe la începutul secolului 19, un înalt demnitar în cele mai înalte funcții ale statului nostru a cărui inimă este devotată altor interese în afara Statelor Unite".

Cum l-a instruit Dr. Weizmann, Brandeis a promovat protectoratul pur britanic asupra Palestinei; apoi a redactat împreună cu House și l-a pus pe președintele Wilson să semneze, o declarație în care repudiaza tratatele secrete, dând mare satisfacție opiniei publice care de atunci încoace a fost total dusa de nas cu cea mai mare usurință, crezând că nu mai există nimic secret și totul este cu mare exactitate prezentat de curajoasa presă "independentă" - în realitate toată în mână Sionului. În realitate singurul tratat pe care l-a anihilat declarația aceasta a lui Brandeis-House-Wilson a fost tratatul Sykes-Picot, conform căruia Palestina smulsa de la turci urma să fie guvernată de un conglomerat internațional imparțial care să asigure viața arabilor care-o locuiau de mii de ani. Guvernul britanic era total aservit sionismului; guvernul britanic trebuia să guverneze Palestina. "Aici se vede fructul existenței unei diplomatiei naționale evreiești", zice biograful lordului Balfour.

Singurii care s-au opus acestor masinații și intrigii, în afara de câțiva funcționari și generali rapid înlaturați, au fost unii evrei din Anglia și America; atât de mare este aservirea către sionism a politicienilor ne-evrei, chiar dacă de cele mai multe ori sunt doar niște marionete, încât s-ar putea foarte bine ca Protocoalele Sionului să nu fie scrise de evrei. În 1915, Asociația Anglo-Iudaică a declarat că ei "consideră ca postulatul 'național' al sionistilor și privilegiile speciale ale evreilor în Palestina sunt periculoase și apte să cauzeze antisemitism". Dar aceasta asociație constă din evreii europeni stabiliți de mult ca locuitori ai diferitelor țări și Dr. Weizmann a spus că "acești evrei trebuie să-și dea seama că nu ei ci noi suntem stăpâni pe situație". Guvernul britanic nu-i asculta pe evreii englezi, cetățeni britanici de multă vreme; guvernul britanic considera că doar revoluționarii din Țările de Jos sunt reprezentanții evreilor. În 1917 comitetul Asociației Anglo-Iudaice din nou a afirmat că evreii sunt doar o comunitate religioasă și nu cer "o patrie națională" aparte și că evreii din Palestina nu doresc decât libertate religioasă și drepturi cetățenești ca toți ceilalți; "Goimii" adunați în jurul Dr.-lui Weizmann însă s-au înfuriat teribil auzind acestea și sub îndrumarea acestuia Wickham Steed, un "goim" de la Times, a publicat un articol de fond care "argumenta în mod magnific în favoarea sionismului" (cuvintele lui Weizmann). Brandeis și rabinul Wise (născut în Ungaria) erau la fel de vigilenți de cealaltă parte a oceanului, în America și președintele Wilson, întrebat de ei ce va face când evreii americani vor protesta împotriva planurilor sioniste, le-a răspuns cum fusese instruit că va arunca protestele lor la gunoi. Dr. Weizmann era exasperat în Anglia de "evreii care se amestecă din afara în treburile" lui evreiești, considerând că el era singurul îndreptățit să aibă probleme evreiești și alți evrei nu erau. Apoi i-a cerut lui Lloyd George să nu-l lase să vorbească pe Edwin Montagu, ministru membru în cabinetul britanic, evreu, sau cel puțin să-l lase să vorbească numai cu el, Weizmann, de față. Pentru că o persoană particulară lipsită de orice funcție ca Dr. Weizmann nu putea participa la ședința consiliului de miniștri, desigur Lloyd George și Balfour ar fi dorit-o, el a trebuit să aștepte într-o cameră alăturată și Lloyd George și Balfour l-au chemat imediat pe Edwin Montagu și a terminat prezentarea. Edwin Montagu a reușit, în ciuda goimilor aliniați împotriva lui, să îndulcească puțin proiectul britanic cu privire la Palestina, spre furia Dr.-lui Weizmann care s-a

plâns de "amestecul evreilor britanici" în afacerile evreilor. După două zile, la 9 Octombrie, Dr. Weizmann anunța triumfător lui Brandeis că guvernul britanic s-a angajat să construiască în Palestina o "patrie națională" pentru Sion. Proiectul a mai fost revizuit, apoi publicat la 2 Noiembrie și trimis în America, unde, revizuit din nou pentru ochii președintelui american de către Brandeis, Jacob de Haas și rabinul Wise, i-a fost supus acestuia spre "aprobare"; președintele Wilson n-a făcut altceva decât să i-l trimită lui Brandeis care-l avea deja și care i l-a pasat rabinului Wise "să i-l dea Colonelului House ca să-l transmită cabinetului britanic".

Acest proiect, inclus într-o scrisoare de-a lui Balfour către Rothschild, este "declarația Balfour". Familia Rothschild era și ea, ca și alți evrei, împartită cu privire la Palestina. Numele Rothschild a fost folosit ca să dea prestigiu declarației Balfour; adevăratul adresant era Weizmann, caruia i-a fost predat documentul imediat după sosirea de către Mark Sykes în anticamera Ministerului de Război, unde Dr. Weizmann petrecea foarte multă vreme.

Autorul nu-și explica acțiunile guvernului britanic în problema Palestinei prin motive rationale, căci nu se vede nici un fel de rationament. Studiul documentelor și mărturiilor nu dezvăluie decât vagi lozinci și citate din Vechiul Testament care nu pot fi nicidecum motive rationale. Astfel, Lloyd George le-a declarat unor vizitatori sionisti "veți avea Palestina de la Dan la Beersheba", în prezența rabinului Wise care-l disprețuia și pentru bălbăiala lui din Vechiul Testament, printre altele. Cu alta ocazie a cerut convocarea unui grup de 10 religioși evrei, adică un minyan, ca să-i convingă de sinceritatea lui de "protestant viguros" și le-a citit din Vechiul Testament fragmente în care Iehova, după părerea lui, recomandă protectoratul britanic în Palestina. În alte împrejurări a dat alte explicații, toate contradictorii. Astfel în 1937 a declarat că a făcut aceste lucruri "ca să câștige suportul evreilor din America" (care însă se opuneau acțiunilor lui) pentru "cauza aliaților". Minciuna sfruntată a lui Lloyd George este respinsă cu mult dispreț și dezgust de către rabinul american Elmer Berger, căci la acea vreme America era de mult în stare de război și rabinul Berger respinge ideea că el, familia lui, prietenii lui și "evreii obișnuiți" din America ar fi fost trădători dacă n-ar fi fost mituiți ca să nu fie trădători. Cel mai bine cunoscut motiv invocat de Lloyd George este afirmația lui că "acetona a făcut un sionist din mine", adică Dr. Weizmann ar fi descoperit proprietățile chimice ale acetonei pe care furnizând-o guvernului britanic, la întrebarea cum ar putea fi răsplătit ar fi răspuns "eu nu cer nimic pentru mine, cer doar pentru poporul meu" și ar fi primit atunci în dar Palestina. Dr. Weizmann însuși își bate joc de această minciună puerilă, arătând că Lloyd George era sionist febril cu mult înainte de-a fi primul ministru și că el, Chaim Weizmann, primise 10.000 de lire pentru munca lui de chimist în slujba guvernului britanic, după cum tot bani primise pentru patentul pe care-l vânduse anterior trustului inamic german de coloranți.

Dacă s-ar putea da o explicație cinstită pentru acțiunile lui Lloyd George și-a acoliților lui, ea ar fi fost dată de mult; din păcate acest lucru nu se poate; se poate doar constata decaderea și ticalosirea politicii și-a politicienilor care conduc popoarele de la primul război mondial încoace. Atât în Anglia cât și în America, alegătorii n-au ales nimic, n-au votat nimic și au fost mereu duși de nas ca o turmă de oi de către mincinosi sfruntați total aserviti sionismului pe de-o parte, comunismului pe de cealaltă.

În Noiembrie 1917 Statele Unite s-au aliniat Angliei în slujba sionismului distrugător și militant. Dar sionismul este doar una din agențiile principiului distrugerii. Celălalt brat al acestui principiu, dezvoltat tot de către evreii talmudici conduși de rabinii lor și Dr. Weizmann în ghetourile lor din Rusia, este revoluția comunistă. Acest al doilea brat al directoratului talmudic din Rusia a obținut tot în Noiembrie 1917 prima mare victorie, numită timp de 70 de ani "Marea Revoluție Socialistă din Octombrie (7 Noiembrie)". Tot în Noiembrie 1917 bratul revoluționar comunist al talmudismului a reușit să distrugă statul național rus și să inaugureze distrugerea pe scară largă a celorlalte state naționale. Astfel politicienii din occident au creat acest monstru al distrugerii cu două fete, una fiind sionismul și cealaltă comunismul. Dar aceste două fete s-au dovedit a aparține aceluiași trup dintru început: cine se opunea la revoluția comunistă era "antisemit". De la începuturile ei, guvernele occidentale au sprijinit și servit revoluția mondială prin aservirea lor totală față de bratul talmudic al distrugerii comuniste.

Capitolul 32: Din nou despre revoluția mondială

Triumful concomitent al bolșevicilor din Moscova și al sioniștilor din Londra în aceeași săptămână nu este o coincidență, căci aceste două fapte sunt două fete ale aceluiași triumf: manipulanții ascunși care-au dirijat și promovat sionismul sunt tot cei care-au dirijat și promovat comunismul; ei execută comanda dublă a lui Iehova "să distrugi și să nimicești națiunile... Și să domnești asupra lor". În estul Europei au distrus, în vest au stăpânit (și stăpânesc).

În 1917 s-a văzut că Disraeli spunea adevărul când zicea despre 1848 că evreii erau conducătorii "fiecareia dintre" societățile secrete care au drept scop să anihileze creștinismul și civilizația. Au fost așa de mulți evrei între conducătorii revoluției din 1917 încât pe drept cuvânt poate fi numită o afacere evreiască: acesta este un fapt dovedit, nu o apreciere rasistă. Și conducerea revoluției bolșevice a ținut să se identifice ca agent de distrugere iehoviană prin actele sale imediat ce-a avut puterea în mână, prin batjocorirea creștinismului și prin uciderea regelui după ritual talmudic. În occident s-au făcut eforturi mari de 70 de ani încoace ca să se ascundă adevărul; istoricii care au încercat să povestească faptele așa cum au avut ele loc au fost atacați și li s-a pus calus în gura sub pretext că ar fi "antisemiți" când arăta că revoluția bolșevică a fost o conspirație a evreilor conduși de directoratul talmudic al rabinilor din ghetourile din rasaritul Europei. Subliniem din nou că nu toți evreii au participat și participa la conspirație; nu este o chestie de rasă, ci de executare a unui plan al directoratului rabinic talmudic din Rusia. Scopurile revoluției bolșevice sunt aceleași cu scopurile organizației din care făcea parte Weishaupt: distrugerea tuturor guvernelor legitime și distrugerea religiilor goimilor, simbolizate anterior prin uciderea regelui și-a preoților, executate de la 1917 încoace prin coruperea sau înlocuirea formei de guvernământ și de simțire religioasă.

Winston Churchill știa aceasta, când scria: "S-ar părea că evanghelia lui Hristos și cea a anticristului s-au născut din același popor; aceasta rasă mistică și misterioasă pare aleasă ca să dea manifestarea supremă atât a divinității cât și a diavolului... De la 'Spartacus' Weishaupt până la Karl Marx și până la Troțki (Rusia), Bela Kun (Ungaria), Rosa Luxemburg (Germania) și Emma Goldman (Statele Unite), aceasta conspirație mondială care vrea să distrugă civilizația și să reconstruiască societatea într-un stadiu retrograd, pe baza de răutate și invidie și cu o nivelare imposibilă a tuturor, a crescut într-una. A jucat un rol vizibil și în tragedia Revoluției Franceze, cum a arătat capabila istorică modernă Nesta Webster. A fost sufletul fiecărei mișcări subversive din sec. 19; și acum în fine acest grup de personalități extraordinare ale lumii întinericului din marile orașe din Europa și America i-a pus mână în beregata poporului rus și-a devenit stăpânul absolut al acelui enorm imperiu. N-avem cum exagera rolul acestor evrei internaționali, majoritatea lor ateï, în crearea bolșevismului și în realizarea revoluției în Rusia. Rolul lor a fost desigur imens; și probabil că a fost mult mai mare decât rolul tuturor altor participanți". Aceasta este ultima dată când un politician de vază a spus adevărul despre Rusia sovietică. După aceea toți au spus minciuni, inclusiv Churchill, care a refuzat în 1953 să permită să fie dat publicității articolul din care am citat mai sus, publicat în The Illustrated Sunday Herald în 20 Februarie 1920 (după legea engleză, nu poate fi republicat fără permisiunea lui). Astfel politica guvernelor occidentale s-a bazat de atunci încoace exclusiv pe minciună, deși informații corecte au existat și exista. Raportul guvernului Britanic Russia, No. 1, Colecția de Rapoarte despre Bolșevism, conține raportul ministrului olandez Oudendyke, care zice: "Bolșevismul este organizat și făcut de evrei, care n-au naționalitate și al căror unic scop este să distrugă pentru interesul lor societatea existentă". Ambasadorul Statelor Unite în Rusia David R. Francis zice și el: "Conducătorilor bolșevici de-aici, care sunt majoritatea evrei și 90 % din ei acum au sosit din străinătate, nu le pasă nici de Rusia nici de alta țară ci sunt internaționaliști și ei lucrează ca să instaureze o revoluție socială mondială". Raportul lui Oudendyke a fost exclus din edițiile ulterioare ale rapoartelor oficiale ale guvernului britanic și documentele originale contemporane cu revoluția bolșevică sunt extrem de greu de găsit acum. Autorul a avut norocul să găsească la Robert Wilton, corespondentul ziarului Times, care a fost de față la revoluția bolșevică, acest raport oficial în starea lui originală nemasluită. Ediția franceză a cărții lui Wilton conține lista oficială a conducătorilor bolșevici (această listă a fost expurgată din ediția engleză). Astfel erau în atotputernicul comitet central al partidului bolșevic 3 ruși (cu Lenin cu tot) și 9 evrei; în comitetul executiv (care dirija politica secretă) 42 evrei și 19 ruși, letoni și georgieni; în comisariatul poporului 17 evrei și 5 ne-evrei. La Moscova politica secretă era condusă de 23 evrei și 12 alte persoane. Pe lista oficială din 1918-1919 a guvernanților statului bolșevic, 458 erau evrei, 108 nu erau. Pe vremea aceea s-au constituit așa zise "partide mici de opoziție", așa zise "socialiste"

etc., ca sa pacaleasca masele care sub tarism vazusera ca partidele de opozitie fusesera tolerate; si în conducerea acestor pretinse partide de opozitie, 55 erau evrei, 6 nu erau. Cartea lui Wilton contine lista exacta cu toate numele. Cele doua guverne bolsevice de scurta durata din Ungaria si Bavaria din 1918-1919 au avut aceeasi proportie etnica.

Robert Wilton a facut eforturi imense sa spuna lumii adevarul despre ce se în tâmpla în Rusia, a fost persecutat si-a murit putin timp dupa aceea la 50 si ceva de ani. Fusese crescut în Rusia, stia perfect ruseste si cunostea perfect toata tara. Era stimat atât de rusi cât si de englezi, si-a fost de fata la luptele de strada. A raportat exact evenimentele de la începutul guvernului lui Kerenski si pâna în Noiembrie 1917, când a vazut cum un regim evreiesc instaureaza un despotism absolut asupra unui alt popor, de unde continua sa faca revolutie mondiala. Si a vazut cum i se pune calusul în gura si cum nu i se permite sa spuna si sa scrie adevarul. Felul în care i s-a pus lui Wilton calusul în gura este relatat în mod surprinzator chiar de catre cei care au facut-o si anume de catre conducerea ziarului Times în Istoria Oficiala a acestui ziar.

Istoricii oficiali ai ziarului Times îl lauda pe Wilton foarte mult exact pâna în 1917. Apoi dintr-o data ei zic ca Wilton "nu era demn de toata încrederea," ca se plângea de masluirea articolelor lui, ca se plângea de eliminarea stirilor trimise de el. Apoi ziarul Times a început sa publice articole despre Rusia scrise de oameni care nu vazusera Rusia si nu stiau nici limba si nici nimic despre tara, dar nu mai publica deloc articolele lui Wilton. Articolele acestor autori laudau guvernul bolsevic ca fiind un guvern eliberator care promoveaza democratia. (Autorul cartii arata ca el personal, ca corespondent al ziarului Times, a patit exact la fel între 1933-1938). Si tot istoricii oficiali ai ziarului Times arata de ce ziarul Times a avut toata încrederea în Wilton si i-a publicat articolele exact pâna în Noiembrie 1917, ca apoi dintr-o data sa nu mai aiba nici o încredere în el si sa nu-i mai publice scrierile: "Din nefericire pentru Wilton una din stirile lui... a creat în cercurile sioniste si chiar la Ministerul de Externe, impresia ca el ar fi antisemit," zice aceasta istorie oficiala. Cercurile sioniste, zic ei, nu cercurile comuniste; aratând clar identitatea dintre conducerea sionista si conducerea comunista. De ce s-ar supara sionistii, care chipurile nu doresc decât o patrie evreiasca în Palestina, pentru ca un corespondent al ziarului nu vrea sa scrie ca guvernul bolsevic aduce libertatea, fericirea si bunastarea poporului rus? De ce este antisemitism sa critici guvernul bolsevic? Si cum a ajuns de la cercurile sioniste la redactia ziarului Times si la Ministerul de Externe ideea ca lui Robert Wilton trebuie sa i se puna calusul în gura? Chiar istoricii oficiali ai Times-ului arata ca "seful propagandei de la Ministerul de Externe a trimis un document scris de unul din aghiotantii lui la Times în care se repeta afirmatia" ca Wilton este antisemit preluata de la o publicatie sionista; acest aghiotant a fost Reginald Leeper, ulterior ambasador englez în Argentina, care si-a început cariera la minister exact în 1917. Leeper l-a acuzat pe Wilton de antisemitism în Mai 1917, când cariera lui avea o vechime de patru luni. Dar cuvântul lui a fost destul ca sa nimiceasca si sa distruga un om a carui cariera de 17 ani fusese impecabila si demna de tot respectul si toata admiratia. Imediat dupa acuzatia lui Leeper, arata istoria oficiala a Times-ului, ceea ce trimitea Wilton sau "se ratacea pe undeva" sau se lua decizia sa fie ignorat; asa a facut exact acelasi redactor sef cu articolele autorului cartii de fata în 1938. Wilton s-a luptat un timp, trimittând rapoarte adevarate despre ce se întâmpla în Rusia, fiind tratat cu dispret insultator de catre ziarul al carui corespondent era; apoi ca un ultim act în slujba adevarului a relatat într-o carte exact tot ce s-a întâmplat în Rusia în 1917, si-a aratat adevarata fata a regimului bolsevic si insigniile sale: legea contra antisemitismului, legile contra crestinismului, ridicarea lui Iuda Iscariotul la rang de sfânt si iscalitura talmudica în camera în care a fost asasinata familia tarului Romanov.

Prin legea sovietica împotriva antisemitismului (unde "antisemitismul" este ceva nedefinit care poate cuprinde absolut orice), conducerea bolsevica, aproape în întregime compusa din evrei, dadea pedeapsa cu moartea pentru cei care ar cauta sa identifice originile revolutiei; caci a identifica conducatorii ca evrei era un act de antisemitism. Astfel talmudul a devenit legea de baza în Rusia bolsevica, asa cum a devenit încetul cu încetul de atunci încoace în occident. Ca si în faza anti-crestina a Revolutiei Franceze, bisericile au fost darâmate cu dinamita si catedrala Sf. Vasile a fost transformata într-un muzeu anti-crestin. Wilton arata: "Evreii sunt 10 % din totalul populatiei, dar în conducerea bolsevica ei sunt 90 %, chiar mai mult ". Daca în loc de evrei Wilton ar fi zis "Ucrainenii sunt 10 % etc", n-ar fi fost acuzat si eliminat: acest simplu fapt de a relata în mod veridic un fapt statistic este considerat "antisemitism". Crestinilor li s-a interzis sa stie sau sa spuna simple cifre adevarate.

Un alt avertisment dat creștinilor ca ei să priceapă că sub puterea sovietică ei nu mai au dreptul la adevăr a fost canonizarea lui Iuda Iscariotul, a cărui trădare a avut loc în anul 29 A.D. Și n-are nimic de-a face cu evenimentele din 1917 A.D.; dar conducerea talmudică a revoluției bolșevice a ținut să dea aspectul specific al răzburării talmudice a lui Iehova, masacrelor și uciderilor în masă ce-au urmat; rușii și alți goimi au fost masacrați pentru că așa a zis Iehova că trebuie să patească goimii. Un evreu numit Kanegisser a împuscat în August 1918 un alt evreu numit Urisky; acest act a fost pretextul sub care evreul Peters, șeful poliției secrete din Petrograd, a ordonat să se dezlanțuie "teroarea de masă" împotriva rușilor în mod specific talmudic; și alt evreu, Zinoviev, a cerut ca 10 milioane de ruși să fie "anihilati;" aceste masacre ale țăranilor ruși care-au urmat în 1919 sunt consemnate în ediția originală a rapoartelor guvernului britanic despre bolșevism. Dar cel mai evident indiciu despre importanța ritualului talmudic în masacrele și distrugerea pe care le-a adus bolșevismul este uciderea familiei Romanov. Wilton este singurul care a consemnat adevărul despre acest masacru, căci toată lumea în afara de el mintea și susținea că soția și copiii mici ai țarului au fost arestați dar "protejați" și au murit apoi de moarte naturală. În Martie 1917 țarul, respectând constituția, la sfatul miniștrilor lui, a abdicat și timp de un an sub guvernul Kerenski a fost relativ bine ținut în închisoare la Tobolsk de către niște ruși. În Aprilie 1918 regimul evreiesc a preluat puterea și Romanovii au fost luați de niște soldați străini care nu știau rusese, la care rușii le ziceau "letoni", dar care erau în realitate veniți din Ungaria și duși la Ekaterinburg în munții Urali unde erau în stăpânirea unui evreu, Yankel Yurovsky. De sus până jos de-acum puterea teroarei era în mâna evreilor: evreul Yankel Sverdlov conducea Rusia de fapt, fiind șeful poliției secrete din Moscova. Aceasta poliție la Ekaterinburg era condusă de 7 evrei, unul dintre ei fiind Yankel Yurovsky. La 20 Iulie ei au anunțat că l-au împuscat pe țar și că familia lui a fost trimisă undeva "în siguranță". Moscova a aprobat acțiunea celor din Ekaterinburg; și tot globul se felicita de umanitarismul cu care au erau tratați soția și copiii mici ai țarului, care erau morți demult. Adevărul s-a aflat întâmplător când Ekaterinburg a căzut pentru scurt timp în mâinile rușilor albi la 25 Iulie și Robert Wilton i-a însoțit. Generalul Diterichs, comandantul rușilor albi, un criminolog rus vestit, Sokolov și Wilton au dezgropat dovezile. Când rușii albi s-au retras Wilton a luat cu el dovezile și le arăta detaliat fotografiate în cartea lui. Masacrul a avut loc din ordinele și în colaborare strânsă cu Sverdlov din Moscova; s-au găsit dovezile convorbirilor lui telefonice cu ucigașii din Ekaterinburg. Într-una din aceste convorbiri i se raporta lui Sverdlov: "ieri a plecat curierul care-ți aduce ce dorești". Curierul era Yurovsky și se credea că îi ducea lui Sverdlov capetele familiei Romanov ucise, căci trupurile lor au fost găsite decapitate. Martorii oculari care n-au putut fugi au descris scena; unul din ei a participat la omoruri. Iată ce s-a întâmplat: la 16 Iulie, la miezul nopții, Yurovsky i-a sculat din somn pe țar și familia lui, i-a dus într-o cameră la subsol și i-a împuscat. Ucigașii care au tras au fost Yurovsky, 7 complici de-ai lui neidentificați, apoi unul Nikulin de la poliția secretă locală și doi puscări ruși în slujba poliției secrete. Victimele au fost țarul, soția lui, fiul lui bolnav care nu putea umbla și pe care țarul îl ținea în brate, cele patru fiice ale țarului, apoi patru alți ruși care erau doctorul, servitorul, bucătăreasa și camerista țarului. Peretii camerei în care au fost uciși purtau marturia împuscăturilor și împunsăturilor de baionetă cu care au fost masacrați Romanovii și servitorii lor, când Sokolov și Wilton au examinat-o și-au fotografiat-o. Înainte de-a pleca din Ekaterinburg Yurovsky s-a laudat că "nimeni nu va ști vreodată ce-am făcut cu cadavrele". Dar s-a aflat totuși. El a încărcat cadavrele în 5 camioane și le-a dus la o mină de fier parșită din pădure, le-a tăiat în bucăți și le-a ars folosind 150 de galoane de petrol. Un oarecare Voikov de la poliția secretă din Urali (care venise împreună cu Lenin din Germania în același tren să facă bolșevismul în Rusia) i-a dat lui Yurovsky 400 de livre de acid sulfuric ca să dizolve oasele victimelor. Cenusa și fragmentele de oase au fost aruncate în putul minei, pe fundul careia se spărsese gheața pentru că cenusa să se lase la fundul apei și să nu rămână la suprafața gheții; apoi s-a construit și instalat un nou fund al putului minei, deasupra celui vechi. Dar când s-a înlăturat aceasta podea falsă a putului minei s-au găsit imediat ramăsitele. Deasupra lor era cadavrul unui câine care aparținuse uneia dintre fiicele țarului. Sub cadavrul câinelui s-au găsit bucăți de oase și piele de om, un deget și multe fragmente de lucruri și haine care n-au fost complet distruse. Cei care-au dezgropat ramăsitele copiilor țarului au fost uimiți de o mică colecție de pionițe, monezi și foite de staniol; Sidney Gibbes, profesorul de engleză al copilului țarului le-a identificat ca provenind din buzunarele copilului asasinat. Precauțiunile luate pentru distrugerea trupurilor victimelor și înlăturarea urmelor crimei dovedesc ce experiență

de criminali de profesie au avut membrii guvernului si conducatorii statului bolsevic. Acestea sunt metodele criminalilor de profesie din Chicago din vremea prohibitiei si a bandelor de criminali din Statele Unite în general.

Acum ca adevarul despre masacrarea sotiei si copiilor tarului n-a mai putut fi ascuns, s-a facut un proces "de ochii lumii" în care "28 de persoane au fost acuzate de uciderea tarului si-a familiei lui". Sau publicat 8 nume (din acei 28); nici unul dintre cei 8 n-aveau nimic de-a face cu masacrarea Romanovilor; apoi s-a afirmat ca 5 ar fi fost executati ca fiind vinovati; acestia, daca au fost sau nu executati, n-au avut nici o legatura cu crima. Asasinul principal, Sverdlov, a fost ulterior ucis la rândul lui de catre complicii lui în cadrul luptelor pentru putere din interiorul bolsevismului si dupa el au mai fost omorâti mii de oameni nevinovati în masacrele dezlantuite de aceste lupte pentru putere bolsevice. Orasul Ekaterinburg a fost apoi botezat Sverdlovsk ca sa imortalizeze crima rituala pe care-a comis-o Sverdlov.

lata dovada ca asasinarea tarului si-a familiei lui a fost un ritual talmudic: unul din asasini a ramas în camera si-a scris pe pereti inscriptii batjocoritoare în ungureste, în ebraica si-n germana.

Printre aceste inscriptii este una care leaga masacrarea Romanovilor de poruncile de distrugere din Thora-Talmud pe care le-au dat levitii. Este o inscriptie scrisa nemteste de cineva care a parodiat versurile poetului evreu Heinrich Heine despre moartea lui Belsatar, regele imaginar caruia i s-a prezis sfârșitul prin scrisul unei mâini nevazute pe perete (vezi cartea Daniil din Vechiul Testament). Zice Heine: "Belsazar ward aber in selbiger Nacht / Von selbigen Knechten umgebracht". Zice bolsevicul talmudist ucigas al Romanovilor: "Belsatsar ward in selbiger Nacht / Von seinen Knechten umgebracht," folosind în batjocura calamburul "zar = tar".

"Marea Revolutie Socialista din Octombrie" a avut loc în Rusia, desi n-a fost ruseasca, dar a avut prieteni si promotori în guvernele si conducerea altor tari. În 1917-1918 politicienii suspusi din vest au început sa dea sprijinul lor comunismului asa cum îl dadeau sionismului. Ajutorarea bolsevismului s-a facut de catre ambele parti beligerante în primul razboi mondial: trupele lor se bateau pe câmpul de lupta, sutele de mii mureau de ambele parti ale frontului, dar conducatorii guvernelor își dadeau mâna peste capul trupelor pe care le trimiteau la moarte luptând unii împotriva altora si erau în deplin acord în slujba bolsevismului. Desi sionistii lucrau în special prin presiuni exercitate asupra guvernelor englez si american, statul major sionist era la Berlin; bolsevicii la rândul lor au fost pusi în picioare mai întâi de catre Germania si mai apoi de catre dusmanii Germaniei. Ambasadorul Gerard din Berlin îi spune lui House cum la începutul primului razboi mondial "se trimit înapoi în Rusia acei rusi care sunt revolutionari si erau aici la închisoare, dotati cu bani si pasapoarte, ca sa provoace tulburari în tara lor". Wilton scrie ca hotărârea de a stârni revolutia în Rusia a fost luata în 1915 în mod formal la o adunare a statului major german si austriac. Generalul Ludendorff, seful statului major german, si-a exprimat ulterior regretul pentru ca "trimitând pe Lenin în Rusia guvernul nostru... Si-a luat o mare raspundere. Din punct de vedere militar a fost justificat sa fie ruinata Rusia; dar guvernul nostru ar fi trebuit sa împiedice sa fim si noi târâti în distrugere odata cu ea". Sa zicem ca germanii au gresit, cautând un avantaj militar care a avut consecinte politice grave pe care ei nu le-au prevazut; dar conducatorii americani si englezi, al caror interes militar si politic ar fi trebuit sa fie sa sprijine, nu sa distruga Rusia, care era aliata lor, nu dusman ca în cazul nemtilor, ce justificare au ca au distrus pe aliata lor?

House, atotputernicul fac-totum din Statele Unite, zice ca "bolsevicii le-au aparut maselor rusesti doritoare de pace si pamânt ca fiind primii conducatori care au depus un efort sincer pentru a le satisface nevoile". Dar adevarul despre satisfacerea nevoilor taranilor rusi de-a avea pamânt este ca tarul si guvernul lui au muncit timp de 50 de ani la împrumutarea taranilor rusi si-au fost asasinati tocmai pentru acest lucru.

În 1917 House l-a instruit pe presedintele american "sa nu faca absolut nimic decât sa-si exprime simpatia pentru efortul Rusiei de-a se transforma într-o democratie virila si sa-i ofere ajutorul nostru financiar, industrial si moral în toate felurile posibile". De remarcat asemanarea dintre frazeologia lui House si-a apologetilor bolseviciilor de la Londra; autorul crede ca aceleasi persoane scriau instructiunile dupa care actionau si vorbeau atât House si guvernul american de-o parte a oceanului cât si ziarul Times si ministerele engleze de cealalta si dupa care a actionat presedintele american Roosevelt în cel de-al doilea razboi mondial. Dar un politician, Winston Churchill, la ora aceea a descris adevarata fata a bolseviciilor: "Ei disprețuiesc asa lucruri cum ar fi natiunea. Idealul lor este revolutia mondiala proletara. Dintr-o lovitura bolsevicii au rapit Rusiei

doua lucruri mult dorite: victoria si pacea; victoria pe care aproape c-o detinea si pacea pe care o dorea din tot sufletul. Nemtii l-au trimis pe Lenin în Rusia ca s-o distruga... De-abia sosit acolo Lenin a-nceput sa cheme cu degetul dintr-un colt într-altul tot felul de persoane dubioase din ascunzisurile lor confortabile din New York, Glasgow, Berna si alte tari (de remarcat de unde proveneau "revolutionarii rusi" si cum "au luptat si suferit pentru revolutie") si si-a adunat în jurul lui spiritele conducatoare ale unei secte formidabile, cea mai formidabila secta din lume... Înconjurat de acestia s-a apucat cu o îndemnare diabolica sa distruga fiecare institutie pe care se baza viata statului si natiunii ruse. Rusia a fost distrusa. Trebuia sa fie distrusa..." (discurs în Casa Comunelor din 5 Noiembrie 1919). "Cea mai formidabila secta din lume" zice Churchill; asa a zis si Bakunin cu 50 de ani în urma. Astfel triumfa Dr. Weizmann la Londra si Washington în acelasi timp în care triumfau rudele si prietenii lui la Moscova, rezolvând dezbaterile aprinse la care ca student Chaim Weizmann a participat la Berlin, Freiburg si Geneva, unde el si prietenii lui dezbateau daca trebuie sa se dedice sionismului sau revolutiei mondiale. Dar ambele conlucreaza si servesc aceluiasi scop si ambele au triumfat deodata. Dugdale, care lucra pentru Balfour ca fac-totum, arata: "Lenin si Trotski au preluat puterea în aceeasi saptamâna în Noiembrie 1917 în care nationalismul evreiesc a câstigat. Cu ani în urma Weizmann si Trotski sezusera noapte de noapte în cafenele la Geneva predicând studentilor crezurile lor politice [aparent] opuse. Ambii erau nascuti în Rusia... Si atrageau multimea de studenti evrei când de-o parte a strazii, când de cealalta: Leon Trotski, propovaditorul revolutiei rosii; Chaim Weizmann, propovaditorul unei traditii neîntrerupte de 2000 de ani. Acum printr-o coincidenta stranie fiecare si-a vazut visul cu ochii în aceeasi saptamâna". De fapt cele doua "parti ale strazii" din Geneva sunt cele doua brate ale clestului în strânsoarea caruia se zbate si este zdrobita civilizatia crestina, fiecare brat faurit de un grup de "revolutionari nascuti în Rusia" dar nu rusi de origine. Pentru Chaim Weizmann si sionistii lui succesul bolsevismului în Rusia a fost o mica încurcatura caci pretentia lor la Palestina se baza pe "persecutiile" pe care le sufereau evreii din Rusia, care "n-aveau o patrie a lor" -- si-acum toata Rusia era a lor! În Rusia evreii erau supremi si "antisemitismul" se pedepsea cu moartea! (De aceea au trebuit suprimati imediat cei care relateau faptele reale despre Moscova, cei ca Robert Wilton). Rabinul Elmer Berger zice "Guvernul sovietic i-a privilegiat pe evrei ca atare... dintr-o lovitura, i-a emancipat pe acei evrei pentru care doar sionismul parea eficace, dupa propovaditorii sionismului. Dar evreii sovietici nu mai aveau nevoie de Palestina, sau de alt refugiu. Pretextul suferintei evreilor din Rusia, de care s-a prevalat adesea Herzl cautând sa smulga stapânirea Palestinei de la alte puteri, disparuse". Dar acest lucru nu l-a oprit pe Chaim Weizmann, care imediat a proclamat: "Zic unii... ca evreii din Rusia sunt liberi. Nimic mai gresit decât asta. Noi nu ne-am construit miscarea noastra sionista pe suferintele alor nostri nici din Rusia si nici din alta parte. Aceste suferinte nu sunt deloc cauza sionismului. Causa fundamentala a sionismului a fost si este pe veci straduinta ineradicabila a evreimii sa aiba o patrie a ei". Astfel gura mincinoasa a lui Chaim Weizmann a rostit un adevar în mijlocul tuturor minciunilor lui: adevarul e ca organizatorii sionisti niciodata n-au fost motivati de "suferintele alor lor nici din Rusia nici din alta parte". Lor suferintele evreilor din Rusia sau din alta parte le-au fost totdeauna perfect indiferente. Dar ei s-au prevalat întotdeauna de pretextul acestor suferinte din 1912 pâna azi. Oricât de evidenta este însa minciuna, n-a avut nici o importanta, caci guvernul britanic, cum arata Dugdale, era complet aservit sionismului; nimeni nu mai putea pretinde ca "evreii au nevoie de-o patrie în care sa se refugieze", dar Lloyd George s-a angajat "sa cucereasca Palestina pentru evrei". Un eveniment care l-a ajutat pe Lloyd George a fost ascensiunea lui Hitler, care a ajutat sionismului oferind din nou pretextul "persecutiilor la care sunt supusi evreii", care disparuse odata cu victoria talmudismului în Rusia. Hitler, daca n-ar fi aparut singur, sionistii si l-ar fi creat; asa de perfect se încadreaza el în planurile lor.

Capitolul 33: Liga pentru pace

Odata cu triumful celor doua puteri evreiesti din Rusia, odata cu triumful bolsevismului si-al sionismului, s-a dezvaluit adevaratul scop al primului razboi mondial, scopul pentru care militau si aceste doua brate talmudice: si anume acela de a institui o "federatie mondiala" care sa "preia puterea asupra întregii omeniri" si s-o conduca cu mâna de fier. Masele au început sa fie atătate (atunci si apoi dupa 25 de ani) sa distruga "dementul din Berlin" tocmai pentru ca el avea intentia

sa conduca cu mâna de fier. Dar faptele care erau ticalosie, reactionarism prusac când le faceau nemtii, erau "progres" si idei înalte umanitare când erau poruncite din Washington; ceea ce era ambitie megalomana când era vorba de Kaiser-ul german, era un concept luminat al "noii ordini mondiale" când provenea de la Londra. Politicienii occidentului au devenit mincinosi de profesie. Disraeli a scris în 1832 ca "practica politica în rasarit se defineste prin cuvântul disimulare"; dar aceasta este practica politicii în occident în acest secol si a devenit asa atunci când conducatorii politici occidentali s-au supus unui trib asiatic, sionismului si revolutiei mondiale si caracterul lor a capatat caracteristica duplicitatii asiatice.

Curios, Woodrow Wilson care în final a fost total aservit sionismului, s-a zbatut cel mai mult împotriva lui initial. A scris la începutul prezidentiei sale ca "este intolerabil ca guvernul republicii [americane] nu mai este în mâna poporului si a fost apucat de anumite interese speciale care nu sunt cele generale ale poporului... ceva s-a interpus între poporul Statelor Unite si conducerea propriilor destine la Washington". În ciuda acestor zbateri tocmai de el s-au folosit ca sa lanseze "federatia mondiala" bazata pe uz de forta. În Noiembrie 1915 când poporul american înca îl adora pe Wilson "pentru ca a evitat intrarea Statelor Unite în razboi" House îl instruia pe Wilson despre "pastrarea pacii în lume" prin uz de forta. Acest plan de a pastra pacea în lume prin razboaie (adica "uzul fortei") a fost aprobat de Secretarul pentru Afaceri Externe englez, Edward Grey, care nu era corupt dar era dus de nas si care credea ca face razboi pentru a pune capat razboiului. În Mai 1916, presedintele american Wilson instruit de House a declarat planul pentru "Liga pentru Fortarea Pacii", despre care chiar House scrie în jurnalul lui intim ca Wilson nu prea stia mare lucru. Dar cuvântul "fortare" i-a speriat pe unii, care, ca Senatorul George Wharton Pepper de exemplu, au zis ca "a face apel la forta este în cel mai bun caz inutil si în cel mai rau caz periculos". Atunci promotorii acestei ligi i-au schimbat numele în "Liga Natiunilor", care era în fond acelasi plan: sa dezarmeze natiunile si sa treaca armatele lor sub controlul unui comitet supranational care sa le foloseasca dupa bunul plac pentru disciplinarea "afacerilor oamenilor" în scopurile dorite de acel comitet. Acesta este si în prezent planul guvernului mondial, al integrarii europene, al noii ordini mondiale. Ca si în cazul sionismului, Wilson era angajat dinainte si când a intrat America în razboi în Aprilie 1917 a intrat cu scopul de a instaura "o noua ordine internationala". Acest lucru a fost declarat odata cu victoria bolsevismului în Rusia si odata cu proclamatia Balfour care daruia lui Weizmann Palestina. Caci "noua ordine mondiala" era scopul si încununarea celorlalte doua victorii, a sionismului si-a comunismului: distrugerea statelor nationale si supunerea natiunilor sub calcâiul asupritor al unei secte privilegiate. Thora-Talmudul este singura sursa originala a ideii de a distruge natiunile si aceasta idee a continuat în traditia Thora-Talmud neîntrerupta de 2500 de ani. Daca aceasta traditie își are originea mai adânc în istorie autorul nu stie, dar stie ca de 2500 de ani aceasta a fost neîntrerupt traditia din Thora si Talmud si n-a mai fost gasita nicaieri altundeva ca idee originala.

Deci House a decis si Wilson a declarat ca trebuie stabilita "noua ordine internationala" (azi, în 1992, presedintele american George Bush o instaureaza sub titlul de "noua ordine mondiala") si House a instituit pentru crearea ei un grup numit The Inquiry (Cercetarea) unde l-a numit presedinte pe cumnatul lui Dr. Sidney Mezes (presedinte pe-atunci la City College of New York) si ca secretar pe Walter Lipmann (ziarist la The New Republic); ei erau "sprijiniti personal" de Dr. Isaiah Bowman (director la American Geographical Society). Astfel conducerea grupului era pur evreiasca, desi nu din Rusia, ceea ce face sa para verosimila aluzia Doctorului Joseph Kastein, istoricul sionist, la "o conducere internationala" a evreimii. Acest grup a elaborat proiectul pentru Liga Natiunilor pe care l-a semnat House în Iulie 1918 nu presedintele Wilson. Astfel la conferinta de pace din 1918 s-a vorbit despre prioritatile acestei "noi ordini mondiale" despre care nu se auzise nimic pe timpul razboiului si aceste prioritati erau victoria sionismului si obtinerea Palestinei pentru el. Presedintele Wilson care în general era zdrobit de melancolie si foarte depresiv avea momente de exaltare zicându-si ca el a "restituit pamântul fagaduintei poporului ales"; atunci rabinul Stephen Wise care-l însotea îl compara cu "regele Cyrus al Persilor, care i-a readus pe evreii din antichitate la Ierusalim". Cyrus a readus tribul lui Iuda la Ierusalim dupa o absenta de 50 de ani. Wilson se fereea ca transplanta tribul tatar-mongol asiatic al hazarilor din Rusia într-o tara pe care cu totul alta rasa, evreii semiti din antichitate, o parasiseră cu 1800 de ani înainte.

Dr. Chaim Weizmann, cel mai puternic om din lume, cel care porunceă presedintilor, prim ministrilor si regilor si care i-a scris lui Lady Crewe: "noi îi urâm la fel pe antisemiti si pe

filosemiti", s-a decis sa-si inspecteze fieful, "tara fagaduintei", în 1918. Când a sosit în Palestina razboiul facea ravagii în Europa, dar el a cerut sa se puna cu solemnitate piatra fundamentala la o universitate ebraica în Palestina. Când Lord Allenby s-a opus aratând ca trupele britanice nu pot fi deturnate din Franta si trimise sa cucereasca terenul pentru aceasta universitate ebraica din Palestina, Balfour i-a telegrafiat si i-a ordonat sa faca imediat ce zice Dr. Weizmann. Placerea Dr-ului Weizmann a costat sute de mii de vietii si a prelungit primul razboi mondial. Când în fine acest razboi a luat sfârșit, la 11 Noiembrie 1918 Dr. Weizmann a fost unicul invitat la prânz la Lloyd George pe care l-a gasit citind "psalmii lui David cu lacrimile pe obraz". Dr. Weizmann a fost seful delegatiei sioniste la conferinta de pace din 1919 unde urma sa se instaureze "noua ordine mondiala". Acolo i-a informat pe ceilalti ca "evreii au suferit mai mult decât oricine altcineva în urma razboiului" - lucru bineînțeles la fel de fals ca si multe alte "suferinte" evreiesti. Politicienii goimi din 1919 au acceptat cu ferveare minciuna, insultând astfel milioanele de oameni care au murit si-au suferit cu adevarat. Din nou vocea care a protestat a fost a unui evreu, Sylvain Lévy din Franta, care le-a spus ca mai întâi Palestina e o tara arida cu pamânt prost care este locuita de 600.000 de arabi bastinasi si ca evreii, care traiesc în huzur si o duc mult mai bine decât acei arabi, o sa-i jefuiasca pe acei arabi; apoi le-a spus ca cei pe care vor sa-i duca în Palestina sunt evreii hazari rusi, care sunt cunoscuti ca au tendinte explozive; apoi, ca creându-se o patrie nationala a evreilor alta decât patria în care traiesc îi va aliena de oamenii în mijlocul carora vor continua sa traiasca în Europa si America. Delegatii goimi de la conferinta de pace au ascultat cu greta profetiile lui Sylvain Lévy, care s-au îndeplinit întocmai într-un tot. Dr. Weizmann a zis ca în patria nationala a evreilor vor fi pastrate nestirbite drepturile locuitorilor ne-evrei, dar Palestina va deveni "evreiasca, asa cum Anglia este englezeasca". Delegatii goimi la conferinta de pace au fost total satisfacuti de spusele Dr-ului Weizmann si Sylvain Lévy a pierdut, cum au pierdut toti evreii care s-au ridicat împotriva principiului distrugator de 25 de secole încoace. Din primul moment l-au lasat sa vorbeasca doar de forma, caci Rabi Wise zicându-i presedintelui american în particular înainte de conferinta de pace de la Paris ca "evreimea lumii (din care-i excludea pe adevaratii evrei semiti si pe evreii ca Sylvain Lévy) conteaza pe dumneata", presedintele Wilson i-a pus mâna pe umar si i-a spus: "Fii pe pace. Vei primi Palestina".

A mai fost cineva tradat de Conferinta de pace de la Paris: Colonelul Lawrence, Lawrence al Arabiei, care-i unise pe arabi în lupta împotriva dominatiei turcesti si care-i iubea pe evrei asa cum îi iubea pe toti semiti (chiar Dr. Weizmann a recunoscut ca Lawrence nu era antisionist). Lawrence care luptase si reusise sa duca arabii la victorie cu foarte putine forte militare si foarte putine pierderi de vietii, luptase pentru ca sa vada din nou înflorind viata si civilizatia semita araba. A sosit la Conferinta de pace de la Paris un om normal, încrezător în cuvântul presedintelui Wilson care a declarat la 8 Ianuarie 1918 ca "natiunilor de sub jugul turcesc trebuie sa li se asigure siguranta absoluta a vietii lor si ocazia de a-si dezvolta absolut independent o înflorire autonoma". S-a întors de la acea conferinta deziluzionat. La vremea aceea era unul dintre cei mai faimosi oameni din lume si daca ar fi acceptat sa minta ar fi trait în glorie si bogatie, decorat si adulat. Scârbit si dezgustat, si-a aruncat decoratiile, si-a repudiat rangul si numele si s-a înrolat sub alt nume ca simplu soldat în aviatie. A murit într-un accident de motocicletă în conditii neclare [nota rezumatorului: "accidentele" care-i napadesc pe cei care se opun sionismului sau neo-comunismului din România sau "noii ordini mondiale" arunca o noua lumina asupra "accidentului" în care a murit Lawrence al Arabiei].

Singurul lucru asupra caruia au fost cu totii de acord la acea conferinta a fost aservirea lor totala sionismului si "noii ordini mondiale" si cedarea Palestinei catre sionisti. Încolo erau opusi în toate. Wilson si alter ego-ul lui, House, s-au despartit. House era în culmea gloriei, cautat si adulat de primi ministri, ambasadori, capete încoronate; îl trata pe presedintele Wilson ca pe un servitor, spunându-i sa paraseasca încaperea pentru ca el are treaba cu Clemenceau. Umilit, Wilson s-a prabusit si s-a îmbolnavit pentru ultima data; s-a întors în America si-a murit la putin dupa aceea, fara sa-l mai vada pe House niciodata. Dar si House a fost curând un instrument care si-a pierdut utilitatea, parasit si uitat în apartamentul lui. Lloyd George s-a gasit si el singur, urmat de patru credinciosi ce i-au ramas din ruina partidului liberal. Balfour a mai fost vazut timp de câtiva ani bându-și aleile din Saint James's Park. Ei n-au reusit sa realizeze tot ce le-au cerut stapânii lor. Americanii s-au opus cu tarie si Wilson n-a putut crea o forta militara care sa fie subordonata Ligii Natiunilor, cum cereau francezii si astfel Wilson si-a adus aminte dintr-o data ca constitutia

americana nu permite desfiintarea suveranitatii nationale. Si-asa stapânii lor au trebuit sa provoace al doilea razboi mondial si sa se multumeasca cu Liga Natiunilor, în care poporul american n-a vrut sa intre si în care Anglia a intrat dar prim ministru ne mai fiind Lloyd George, armata britanica n-a putut fi pusa sub comanda acestei ligi. Astfel nu s-a instaurat "noua ordine mondiala" la care visa House, dar s-a instaurat batjocura "mandatului britanic în Palestina".

Capitolul 34: Sfârșitul Lordului Northcliffe

Dupa Conferinta de pace de la Paris unde s-a pus pumnul în gura evreilor din Europa care ca Sylvain Lévi protestau, s-a tinut Conferinta de la San Remo din 1920 unde s-a împartit imperiul turcesc între învingatori si s-a aplicat inventia Dr-lui Weizmann din 1915 conform careia un "mandat britanic" urma sa administreze Palestina ca "patrie nationala a evreilor". S-au ridicat proteste caci adevarata fata a lucrurilor a început sa fie cunoscuta, dar Balfour l-a asigurat pe Weizmann ca protestele "n-au nici o importanta, fiindca ne-am stabilit politica". Politica lui era stabilita astfel încât oricât de distrugatoare era ea, nimic n-avea nici o importanta pentru Balfour decât sa-si slujeasca stapânii. Lloyd George îl urgenta pe Weizmann la San Remo sa se grabeasca pâna nu se linistesc lucrurile caci, zicea el, lumea e ca Marea Baltica, daca îngheata si se linistesc lucrurile Dr. Weizmann "va trebui sa astepte un al doilea dezghet" - adica un al doilea razboi mondial. Astfel Liga Natiunilor i-a arogat dreptul de-a pune teritorii sub diverse mandate; si apoi a ratificat aceste mandate. Asta a facut în 1922. Se auzeau proteste din partea tuturor afara de trei parti: sionistii originari din Rusia care dirijau mandatarea, politicienii "filosemiti" pe care-i folosea si-i "ura" Dr. Weizmann si intelighentia liberala sentimentala pe care-o descriu Protocoalele Sionului cu atâta dispret. Cei care protestau erau asa de numerosi încât fara forta conspirativa si coruptia totala a guvernelor, n-ar fi putut sa învinga sionismul. Protestau: 1) arabii din Palestina; 2) evreii din Palestina; 3) conducatorii sionisti de frunte din America si fruntasii evreimii ne-sioniste din Anglia si America; 4) guvernantii si soldatii britanici din Palestina; 5) observatorii britanici si americani oficiali din Palestina; si 6) o mare parte din presa înca nesubjugata total la ora aceea fortelor oculte ale distrugerii.

1) Arabii din Palestina cunosteau Thora, l-au auzit pe Dr. Weizmann zicând ca "Biblia [Vechiul Testament] este mandatul nostru" si stiau ca Iehova porunceste în Thora evreului "când Domnul Dumnezeuul tau te va aduce în tara pe care-o vei stapâni si va izgoni multe natiuni din ea... tu sa-i distrugi cu desavârsire; sa nu faci pace cu ei si sa nu le arati mila" (Deuteronomul 7:1-3). Ei stiau ca sionismul însemna ca ei vor fi exterminati si chiar asa s-a întâmplat în 1948. În 1945 Regele Ibn Saoud i-a spus lui Roosevelt: "ati facut doua razboaie mondiale ca sa aflati ceea ce noi stiam de 2000 de ani"; si în 1948 sionistii au aplicat literalmente porunca de mai sus a lui Iehova. Nici chiar evreii antisionisti nu credeau c-o vor face: Bernard J. Brown zicea în 1933 ca "arabul necultivat nu pricepe ca evreul modern nu aplica Biblia literalmente si nu va fi asa de crud cu semenii lui"; dar Bernard J. Brown din Chicago nu-i cunostea pe hazari. Arabii n-au fost dusi de nas de angajamentele pe care Balfour si Wilson si le-au luat în public sa le protejeze viata si drepturile, nici de declaratiile oficiale ale lui Churchill din 1922, care sustinea ca nu va cauza disparitia arabilor din Palestina si nu va face exact tot ce-a facut ulterior. Poate ca arabii nu stiau toate promisiunile facute de Balfour, Lloyd George si Wilson în secret sionistilor, dar ei stiau ce zice Thora.

2) Evreii din Palestina erau total anti-sionisti si aveau convingerea ca hazarii sionisti în frunte cu Dr. Weizmann si toti colegii lui din Rusia erau "pagâni, lipsiti de pietate, fara inima, ignoranti si rai". Dr. Weizmann si sionistii proveniti din ghetourile Rusiei si-a Europei rasaritene la rândul lor nu stiau nimic despre adevaratii evrei, evreii semiti din Palestina, si-au "aflat cu oroare cât de departe suntem de ei" (cuvintele-i apartin). l-au desconsiderat ca pe niste caraghiosi care plictisesc organizatiile evreiesti din America cu plângeri împotriva sionismului; "90% din scrisorile lor", zice Dr. Weizmann, îi erau ostile. Dr. Weizmann afla continutul acestor scrisori adresate altora, violând secretul corespondentei, printr-un cenzor britanic corupt care i le arata. Politicienii din conferintele de la Paris si San Remo i-au ignorat total atât pe arabii cât si pe evreii din Palestina.

3) În 1919 Louis Brandeis a vizitat tara care l-a înflacarat pentru iudaism timp de 20 de ani si-a

fost deziluzionat de ea. A cerut sionistilor sa înceteze fortarea imigrării evreilor europeni în Palestina si sa instaureze patrii spirituale prin tarile în care traiau, cu doar un centru cultural, o universitate si academii si câteva ferme pentru cei care doreau sa imigreze în Palestina. Dar asta însemna sa se renunte la natiunea stapânitoare dupa prescriptiile distrugerii stabilite de Iehova-Thora-Talmud-rabini, la natiunea care sa fie stapâna peste "noua ordine mondiala" - adica înalta tradare. Sionistii din Rusia l-au lichidat pe Brandeis la fel de usor ca pe Herzl în 1903-4. Brandeis a ridicat propunerea lui la Congresul Sionistilor Americani din 1921. Dr. Weizmann a insistat sa se instituie un "fond national" si un buget national" evreiesc; guvernele l-au sustinut pe Weizmann si Brandeis a fost învins si debarcat.

4) Soldatii si guvernantii britanici din Palestina aveau experienta în administrarea teritoriilor straine si-au vazut imediat ca mandatul britanic din Palestina era ceva imposibil, caci stiau ca nu se poate administra în pace si cu dreptate o tara daca bastinasii care-au locuit-o de mii de ani sunt jefuiti si expulzati si averea lor este rapita de niste intrusi imigranti - iar rolul lor este sa-i forteze pe bastinasi sa se lase jefuiti si expulzati fara sa crâcneasca. Timp de 30 de ani au trimis un fluviu de proteste la Londra care au fost total ignorate. Arabii au priceput de la-nceput ce-i asteapta si-au început sa se lupte înca din 1920.

5) E de mirare ca Wilson si Lloyd George au trimis observatori în Palestina, fiind ei total aserviti lui Weizmann oricum; totusi au facut-o si acestia au repetat ce-au zis arabii, evreii din Palestina si soldatii britanici de-acolo. Comisia King-Crane din 1919 i-a raportat lui Wilson ca "sionistii se pregatesc sa deposeze practic total pe toti locuitorii ne-evrei din Palestina", "prin diverse forme de cumparare", au adaugat ei, dar ofiterii britanici care-au fost consultati de aceasta comisie stiind adevarul au zis ca "programul sionist poate fi executat numai facând uz de forta armelor". Comisia Haycraft i-a raportat lui Lloyd George în 1921 ca problema palestiniana consta în credinta corecta a arabilor ca sionistii au intentia sa subjuge palestinienii.

6) Cel mai mult i-a încurcat pe sionisti adevarul care mai era înca aratat în presa înca necenzurata si aservita dupa cum prescriu Protocoalele. Între 1914 si 1918 guvernul englez si cel american înca mai trebuiau sa tina cont de parerile cetatenilor si coruptia presei a devenit totala numai dupa instaurarea cenzurii în primul razboi mondial. Ascensiunea coruptiei în presa s-a vazut în acel interval prin ce-au patit Colonelul Repington, H.A. Gwynne si Robert Wilton. Dar în 1922 s-a ridicat cenzura si ziarele în general si-au revenit la tendinta de a raporta faptele impartial si veridic; deci întregul efort a fost acum îndreptat înspre a opri ziarele sa spuna adevarul. Iata cum au facut-o:

Lord Northcliffe era proprietarul a doua ziare de larga raspândire si era cel mai important proprietar al ziarului Times, cel mai important ziar din Anglia. Era un bun redactor, combativ, curajos si patriot; uneori avea dreptate, alteori nu avea, dar era independent si incoruptibil. Ar fi acceptat unele tactici ca sa-si sporeasca abonatii, dar nu jertfea niciodata interesul natiunii si n-ar fi acceptat blasfemii, obscenitati si tradare. Si nu putea fi intimidat. Si-a facut dusmani printre conspiratorii din ghetourile din Rusia de doua ori. Întâi, în May 1920 a tiparit în Times articolul despre Protocoalele Sionului cerând sa se investigheze toata povestea si sa se vada daca sunt sau nu adevarate. Apoi în 1922 a vizitat Palestina împreuna cu un ziarist, Jeffries, care-a scris ca martor ocular o carte clasica despre realitatile din Palestina - spre deosebire de editorii de la Times si The Guardian care scriau despre Palestina sezând în Anglia si consultându-se cu Dr. Weizmann. Lord Northcliffe a avertizat Anglia într-o serie de articole ca în Palestina sunt 700.000 de arabi care traiesc acolo de mii de ani si ca evreii n-ar trebui sa importe în secret arme ca sa-i masacreze. Wickham Steed însa, redactorul sef la Times, unde Lord Northcliffe nu era unicul proprietar, era dedicat sionismului, cum arata chiar Dr. Weizmann, si-a refuzat sa-i publice articolele, pe care le-a combatut fara sa vada Palestina, caci a refuzat s-o viziteze. În mod surprinzator Istoria Oficiala a ziarului Times din 1952 povesteste toate acestea fara ascunzisuri: spune cum Wickham Steed a "evitat" sa viziteze Palestina la cererea Lordului Northcliffe si "n-a facut nimic" când Lord Northcliffe i-a cerut sa publice un articol de fond despre Balfour si sionism. Faptele sunt relatate mai jos asa cum sunt ele prezentate în aceasta Istorie Oficiala, unde autorul a fost surprins sa vada ca povestea Lordului Northcliffe n-a fost nici ascunsa nici masluita; si din experienta directa a autorului, care a fost de fata la multe din ele.

În Mai 1920 Lord Northcliffe a publicat în Times articolul în care cerea sa se faca lumina cu privire la Protocoalele Sionului. În 1922 a vizitat Palestina si-a scris seria de articole pe care dorea s-o publice în Times despre realitatile de acolo. La 22 Februarie 1922 s-a reîntors din Palestina,

furios ca redactorul șef de la Times refuzase să-i publice articolele și l-a criticat pe acesta într-o sedință de conducere din 2 Martie 1922 unde a cerut demisia lui Wickham (sa nu uităm ca Lord Northcliffe era principalul proprietar al ziarului) - dar spre surprinderea lui, Wickham a rămas pe loc; mai mult, și-a luat avocat împotriva Lordului Northcliffe; și mai mult, și-a luat avocatul Lordului Northcliffe împotriva Lordului Northcliffe (7 Martie 1922) și acest avocat l-a desemnat pe clientul său Lord Northcliffe ca "dement", "incapabil de muncă", unul care "probabil va muri curând" și i-a spus lui Wickham să rămână liniștit în continuare redactor-șef! Wickham l-a vizitat pe Lord Northcliffe în Pau, Franța, la 31 Martie și la întoarcere a împrăștiat vestea la Times ca Lord Northcliffe e nebun.

Dar alții care nu erau în aceeași bandă l-au găsit pe Lord Northcliffe perfect normal, lucid și dotat cu mare putere mintală la 3 Mai 1922, la 11 Mai 1922 (când a ținut un discurs "excelent și de mare efect") și la 24 Mai 1922 (când a vorbit cu el un alt director de la Times). La 8 Iunie 1922, de la Boulogne, Lord Northcliffe i-a cerut lui Wickham să vină la el la Paris pe data de 11 Iunie unde s-au întâlnit și Lord Northcliffe i-a spus că de-acum încolo el personal va fi redactor-șef la Times. A doua zi au plecat cu totii la Evian, în Elveția, dar Wickham ascunsese un medic conspirator cu el pe tren și imediat ce trenul a trecut frontiera elvețiană Wickham l-a declarat pe Lord Northcliffe nebun pe baza mărturiei acelui medic anonim pitit în tren descris de Wickham ca "un strălucit specialist francez" al cărui nume nu s-a putut afla niciodată. Pe baza acestei declarații de nebunie data de el personal și de un individ nevazut și necunoscut care putea să fie doctor dar putea și să nu fie, Wickham a telegrafiat la Times ordinul ca nimic ce vine de la Lord Northcliffe nu trebuie luat în seamă căci Lord Northcliffe e nebun. Wickham s-a reîntors la Times la 13 Iunie 1922 și nu și-a revăzut victima niciodată. La 18 Iunie 1922 Lord Northcliffe s-a reîntors la Londra și-a găsit toate ușile închise și telefonul lui tăiat, iar un politist fusese plantat la ușa lui ca să nu-i permită intrarea în propriul lui birou la ziarul al cărui proprietar principal era. Lord Northcliffe a murit la 14 August 1922. Cauza morții: endocardita ulceroasă, chipurile; avea 57 de ani. Toate astea au fost povestite fără jena în Istoria Oficială a Ziarului Times la 30 de ani după moartea victimei; pe vremea aceea totul s-a făcut în cel mai mare secret, publicul și alți ziaristi neștiind nimic. [Nota rezumatorului: cititorii familiari cu metodele lui Ceaușescu și Iliescu și cu spitalele de psihiatrie unde au fost torturați dizidenții și intelectualii cinstiți din România nu se vor mira de povestea aceasta. Autorul crede că dacă publicul ar fi știut felul în care-a fost maltratată și anihilată Lord Northcliffe călăii lui ar fi avut de răspuns la oarecări întrebări - la vremea aceea, în 1922].

Autorul a participat la primul război mondial ca unul din milioanele de combatanți, care nu pricepea nimic, și-a început să priceapă abia 30 de ani mai târziu, după mult studiu și experiență vastă. Dar în 1922 l-a cunoscut bine pe Lordul Northcliffe personal, lucrând sub el înainte de moartea acestuia; dar habar n-avea de sionism, de Palestina, de Protocoale, de cauzele morții Lordului Northcliffe. A fost cu Lord Northcliffe la Boulogne ca secretarul lui personal în Mai 1922, tocmai când a avut loc conspirația descrisă mai sus. L-a cunoscut pe Lordul Northcliffe ca pe un om extrem de capabil și inteligent și perfect normal; dar Lord Northcliffe i-a spus că i se da otrava. Acesta este singurul lucru pe care l-a observat la Lordul Northcliffe și nu l-a observat la alți oameni. Autorul nu poate spune dacă Lord Northcliffe a fost într-adevăr otrăvit sau avea mania persecuției; dar banuiala lui este că Lord Northcliffe nu avea mania persecuției. Bineînțeles, nu s-a făcut autopsie și moartea Lordului Northcliffe la 57 de ani a rămas în mod oficial - de endocardita ulceroasă de care nu știa nimeni să fi suferit vreodată. Autorul a fost alături de Lordul Northcliffe până în ziua când acesta a plecat spre Evian, unde a fost înghesat de Wickham și acel misterios anonim ca "nebun" și n-a știut nici atunci nici după moartea Lordului Northcliffe că acesta a fost tratat ca un nebun și sechestrat până la moarte, așa de perfect a lucrat conspirația în secret. A continuat să lucreze la Times fără să știe nimic din ce se întâmpla și când frații Lordului Northcliffe l-au întrebat la reîntoarcerea lui la Londra, în timp ce victima era sechestrată la Evian, despre Lordul Northcliffe, frații lui probabil știau de acuzația de nebunie dar n-au spus nimic și autorul n-a aflat decât după 30 de ani din Istoria Oficială a Ziarului Times că Lordul Northcliffe a fost declarat nebun și sechestrat și maltratată, deși a fost unul din ultimii care l-au văzut pe Lord Northcliffe înainte de sechestrare.

După eliminarea Lordului Northcliffe, presa a devenit din ce în ce mai aservită, așa cum o descriu Protocoalele Sionului, până la aservirea totală de azi. Lord Northcliffe a fost sechestrat la 18 Iunie 1922. La 24 Iulie 1922 consiliul Ligii Națiunilor s-a întâlnit la Londra și-a ratificat mandatul britanic

sa instaureze cu forta armelor statul sionist pe pamântul palestinienilor. Carta Ligii Natiunilor fusese scrisa de comitetul de "Investigatii" al lui House; Dr. Weizmann, Brandeis si rabinul Stephen Wise scrisesera declaratia Balfour; si Ben V. Cohn, un sionist american numit de Weizmann, a redactat documentul mandatului britanic, a carui scriere chipurile era sub jurisdictia Lordului Curzon. Acesta, care nu era de acord cu mandatul (motiv pentru care a fost împiedecat de a deveni prim ministru când era normal sa devina), n-a putut decât sa intervina ca sa schimbe cuvintele "Recunoscând dreptul istoric al evreilor asupra Palestinei", cu cuvintele "Recunoscând legatura istorica a evreilor cu Palestina", caci, zicea el, daca se admite dreptul istoric al evreilor atunci evreii vor face tot ce vor acolo pentru ca au "dreptul istoric". Lord Curzon, om cu scoala, nu credea nici ca hazarii din Asia (Dr. Weizmann si toti sionistii lui erau hazari) au vreo legatura istorica cu Palestina; dar n-a putut face mai mult.

În acest rastimp Chaim Weizmann facea turul lumii cerând asigurari ca membrii consiliului Ligii Natiunilor vor vota pentru mandatul britanic care sa asigure ocuparea Palestinei de catre sionisti. La Roma, când ministrul de externe Schanzer al Italiei a zis ca Vaticanul este îngrijorat de soarta camerei de la Ierusalim în care a avut loc Cina Cea de Taina, Chaim Weizmann a raspuns în batjocura: "Nu prea am luat cursuri de istoria bisericii, asa ca nu stiu de ce le pasa italienilor de camera în care a avut loc Cina Cea de Taina". (În 1950 sionistii deschisesera în cladirea aceea, chiar sub camera Cinei Celei de Taina, o asa numita "Pivnita a Catastrofei" pentru pelerinaj iudaic, pe care pâna si rabinul sef al Africii de Sud vizitând-o a fost îngrozit de superstitiile primitive dezvoltate acolo. El scrie: "Mi se pare ca are ceva ne-evreiesc, ceva care apartine mai degraba de superstitie decât de credinta religioasa autentica... Ma îngrozesc gândindu-ma ce efect vor avea aceste povesti pur apocrife asupra evreilor simpli, piosi si superstitiosi din Yemen".) La Berlin, Chaim Weizmann a întâmpinat opozitia unui ministru evreu, Walter Rathenau; acesta zicea ca nu vede de ce evreii din Germania trebuie sa devina straini în patria lor; Walter Rathenau a fost asasinat cu promptitudine si astfel sionismul s-a mai scapat de un evreu incomod campion al evreilor integrati în societate. Ca sa-si asigure votul Spaniei, Chaim Weizmann i-a spus delegatului spaniol: "Acum Spania are sansa sa plateasca parte din ce ne datoreaza noua evreilor". "Partea" aceasta se referea la o datorie pe care Spania chipurile o contractase în evul mediu când oferise azil evreilor, pe care lehova mâniat îi împrastiase din tara fagaduintei printre semintile lumii. Semintile lumii erau vinovate prin însasi existenta lor de faptul ca lehova îi împrastia pe evrei printre ele; ele devenind astfel instrumentele mâniei lui lehova, pentru care crima trebuiau apoi sa plateasca pe veci de veci. De aceea acum Spania si Brazilia puteau plati doar "parte" din ce datorau ca foste instrumente ale mâniei lui lehova. Dar Spania si Brazilia si-au platit "partea" de datorie si Liga Natiunilor a votat pentru mandatul britanic. Nici macar Chaim Weizmann nu stie daca voturile au fost obtinute prin eforturile lui sau prin alte presiuni exercitate asupra sefilor de state de cineva necunoscut chiar si lui.

În Anglia Lorzii Sydenham, Islington si Raglan au încercat sa opreasca mandatul si-au introdus o motiune în camera lorzilor care a votat cu o mare majoritate repudiind Declaratia Balfour. Dar votul lor n-a avut putere, caci camera lorzilor fusese despujata de putere în stat. Astfel la 24 Iulie 1922 Liga Natiunilor a votat ca trupele britanice vor mentine un cordon militar în Palestina care sa asigure intrarea sionistilor în averile si pamânturile stramosesti ale palestinienilor. (Mandatele votate de Liga Natiunilor atunci includeau de forma si Irakul, Siria si Transiordania si diverse teritorii în Oceania etc., care mandate au fost curând lichidate sub o forma sau alta, prin independenta sau înglobare, astfel ca din toata afacerea mandatelor s-a ales doar scopul principal, terorizarea palestinienilor cu forta armata a unei mari puteri în scopurile sionismului pâna când sionismul va fi destul de puternic militar ca sa continue teroarea fara trupe britanice). Curând a fost si America amestecata, desi publicul american n-a avut habar timp de 30 de ani de ce face guvernul sau acolo. Presedintele Wilson era mort, tara avea presedinte republican, pe Harding si republicanii s-au grabit sa se plece sionismului mai abitir decât oricine, desi n-aveau nici o nevoie s-o faca si publicul la ora aceea nu i-ar fi sustinut dac-ar fi stiut. În Iunie 1922 Congresul si Senatul american au votat o rezolutie identica cu declaratia Balfour din 1917. Astfel încât administratia americana republicana nu mai difera cu nimic de cea democrata si alegatorul american fara sa stie are un singur candidat la alegeri indiferent câte marionete apar în campania electorala si pe lista de vot: candidatul "sectei formidabile".

Capitolul 35: Patria nationala

Timp de 10 ani s-a publicat minciuna ca sionistii aveau în Palestina doar un centru cultural iudaic, universitate, biblioteca, câteva ferme. Dar arabii niciodata n-au crezut minciuna care-a dus de nas restul lumii. Ei au vazut imediat cum li se aplica lor cu armamentul secolului 20 varsarea de sânge si holocaustul cerut de Iehova în scrierile levitilor din sec. 5 î. Hr. Au cautat sa se apere răsculându-se si protestând si sângele lor a fost varsat de atunci încoace fara întrerupere. Plângerile lor n-au fost ascultate. Leopold Amery, Secretar britanic pentru Colonii, s-a dus în Palestina în 1925 si le-a spus palestinienilor ca Anglia nu-si va schimba politica orice-ar fi. Autorul ridica întrebarea ce putere determina un guvern sa stabileasca o politica pe care apoi sa refuze s-o reexamineze sau s-o schimbe când conditiile o cer. Atât guvernul englez cât si guvernul american au refuzat sa dezvaluie cine le stabileste politica si cine nu le da voie s-o schimbe când popoarele lor o cer.

În timp ce Palestina începea sa se zvârcoleasca, politicienii de la Londra si Washington se felicitau de isprava lor si Lloyd George, desi era pe duca caci nu mai era util, înca se grabea sa linga cizmele stapânilor lui. La o conferinta publica se lauda: "La scoala unde am învățat eu se preda mai mult despre istoria evreilor decât despre istoria propriului meu popor". Dar si cei care l-au înlocuit au facut exact ca el. În 1935 Lord Balfour s-a dus la Tel Aviv sa-si vada opera, unde a facut un tur sub puternica paza militara si-a fost încântat de "receptia cordiala". În Siria însa, unde teroarea militara era mai putin eficace, a fost huiduit si-a fugit repede înapoi în Anglia sub puternica escorta militara. Caci de-acum arabii începusera sa vada tragicul destin la care fusesera condamnatii. Arabii, care cunosc Talmudul, cunosc Thora, cunosc secta levitilor si de-acum îi cunosteau si pe hazari, nu vindeau decât puțin din pamântul lor si cautau sa se salveze de cotopirea sionista si sa-si apere avutul si vietile. Evident, nu puteau fi deposedati total decât de o forta militara superioara.

La început marile puteri n-au recunoscut pe fata ca vor face asta. Churchill a cerut în 1922 sa li se permita arabilor drepturi politice în propria lor tara (alegeri), dar Chaim Weizmann a interzis aceasta si apoi s-a plâns ca arabii cred "celor care rastalmacesc scopurile sionistilor", când chiar el le refuza drepturi civile în propria lor tara. Desi guvernul britanic sub calcâiul lui Chaim Weizmann refuza sa-si revizuiasca politica, ca sa astupe gura lumii a trimis din nou observatori; acestia, comisia Shaw si comisia Simpson, au raportat veridic la fel ca si comisiile dinaintea lor si Chaim Weizmann s-a plâns ca rapoartele lor sunt "dusmanoase". Lloyd George a-nceput pe fata sa dezaprobe confiscarile averilor palestinienilor de catre sionisti, la care Chaim Weizmann a raspuns ca "evreii, care au suferit atâta [probabil din partea lui Iehova, caci n-a explicat la ce suferinte se referea; asta era în 1925, când înca nu se inventase gogorita 'holocaustului'] .. nu vor face ca arabii sa sufere la mâna lor". Dupa aceasta declaratie a început persecutia arabilor si mai abitir. Dar lui Chaim Weizmann nu-i pasa de ce zic arabii; scopul lui era sa tina guvernul englez si american strâns în pumnul lui si acestea sa-i execute ordinele. Dusmanii lui nu erau atât arabii cât evreii nesionisti militanti. Acestia nu doreau o Palestina scaldată în sângele arabilor dezmosteniti dar doreau un monument cultural al iudaismului si aceasta a fost slabiciunea care i-a dat câstig de cauza lui Weizmann. Caci mandatul britanic cerea ca "toti evreii sa colaboreze la instaurarea patriei nationale evreiesti". Cum mase largi de evrei se opuneau faptelor sionistilor în Palestina, Chaim Weizmann s-a concentrat în urmatorii 8 ani sa-i neutralizeze pe acestia. În acest scop a inventat termenul de "ne-sionist". Evreii din Anglia l-au înțeles si l-au evitat, dar cei din America au cazut în capcana si în 1928 s-a anuntat crearea unui grup "nesionist" care-l va ajuta pe Weizmann sa "construiasca Palestina". În 1929 Weizmann a instaurat "Agentia Evreiasca Largita" care chipurile includea toti evreii, caci includea oarecari "nesionisti". Arabii au recunoscut imediat pericolul momentului în care aceasta agentie va deveni guvernul Palestinei si si-au intensificat lupta. Pâna si guvernul britanic a trebuit sa recunoasca în 1930 ca mandatul era un fiasco si actul Passfield ordona sa se suspende imigratia sionista si sa se controleze autoritatea Agentiei Evreiesti. Dar Chaim Weizmann l-a chemat imediat pe primul ministru britanic Ramsay Macdonald la el si acesta a revocat actul Passfield si a întrebat cu umilinta cine doreste Chaim Weizmann sa fie numit comisionarul britanic al Palestinei.

Nimeni, zice autorul, nu poate spune cu ce erau santajati acesti politicieni, de ce se temeau de erau asa de servili si supusi lui Chaim Weizmann. Memoriile lor nu dezvaluie; dar atât politicienii

englezi cât și cei americani din 1930 încoace s-au supus ordinelor unuia ca Chaim Weizmann cu cea mai mare umilinta imediat fara sa crânceasca, arătând ca-l considerau reprezentant al unei puteri de care se temeau mai mult decât de moarte.

Între timp în Palestina, în 10 ani populatia evreiasca a crescut cu mai puțin de 100.000; în 1927 mai multi evrei au parasit Palestina decât au venit acolo; exodul evreilor din Palestina a continuat în 1929-32. Daca ar fi fost lasati în pace, evreii nu s-ar fi dus acolo și arabii si-ar fi recâstigat patria. Dar n-au fost lasati în pace. Caci acum au aparut Roosevelt în America și Hitler în Germania.

Capitolul 36: Straniul rol al presei

Între 1933 și 1939 s-a pregătit cel de-al doilea razboi mondial. Autorul scrie de-acum și ca martor ocular, fiind intim implicat la nivel înalt în acest razboi ca corespondentul ziarului Times la Berlin. Cum bolsevizarea Rusiei lasase o lacuna în "persecutiile pe care le sufera evreii", au aparut persecutiile pe care le sufereau evreii în Germania - un dar ceresc pentru Chaim Weizmann și sionism. Autorul a fost de fata când a ars cladirea parlamentului din Berlin, incendiu care i-a permis lui Hitler sa instaureze un regim de lagare de concentrare dupa modelul sovietic, pe care l-am experimentat cu totii în tarile socialiste dupa 1945. De atunci autorul a banuit ce i s-a verificat mai târziu: întinderea cumei bolsevice din Rusia în restul Europei. Caci regimul lui Hitler și regimul lui Stalin au fost unul și-acelasi lucru; nazismul și comunismul sunt exact aceeasi forma a "revolutiei mondiale" și antagonismul lor în timpul celui de-al doilea razboi mondial nu anuleaza identitatea lor ca sistem.

Toti expertii militari și politici ai timpului au fost de acord ca cel de-al doilea razboi mondial putea fi evitat (Churchill în memoriile lui îl numeste "razboiul care n-a fost necesar") daca cineva s-ar fi opus lui Hitler când începuse sa navaleasca pe Rin, în Austria și Cehoslovacia - pâna și în 1938 ar fi putut fi evitat razboiul (asa zice și Churchill), când generalii germani erau gata sa-l debarce pe Hitler. Dar puterile occidentale i-au dat mâna libera lui Hitler și-au preferat sa verse sângele a 45 milioane de oameni. Toti corespondentii ziarelor occidentale au avertizat ca Hitler trebuie oprit. În 1933 Norman Ebutt, corespondent la Times ca și autorul (care era al doilea corespondent) a scris ca razboiul va izbucni în 5 ani daca Hitler nu este descurajat. Acest raport a mai aparut înca în Times dar dupa aceea rapoartele corespondentilor au început sa nu mai apara, sa fie masluite, sa fie ratacite, sa fie ignorate. În schimb apareau articole care-l descriau pe Hitler ca pe un om drept, bun și pasnic care are doleante ce-ar trebui ascultate. Vazând minciuna grosolana și pernicioasa, Norman Ebutt n-a mai rezistat și s-a retras și autorul a ramas singurul corespondent la Berlin și, din 1935, la Viena. În 1937 autorul a avertizat ziarul Times ca Hitler și Goering au anuntat ca razboiul va începe în toamna anului 1939. Dupa ce Hitler a ocupat Viena, autorul a fost arestat de trupele hitleriste pentru scurt timp apoi a plecat la Budapesta de unde a vazut capitularea de la München din 1938. Vazând cum orice demonstreaza, dovedeste și arata un reporter cinstit și constiincios este ignorat sau falsificat de interesele oculte din presa care acopera lumea cu o retea groasa de minciuni, autorul si-a dat demisia și-a preferat sa ramâna fara pâine, decât sa participe la oribila și groteasca înselaciune care-a dus la varsarea a oceane de sânge și-a cauzat și cauzeaza și astazi suferinte nesfârșite și prabusirea civilizatiei crestine. Dupa 14 ani, în Istoria Oficiala a Ziarului Times, se face aluzie la eroarea ziarului Times, de pe vremea aceea când îl lauda pe Hitler ca pe un om cinstit și pasnic și se recunoaste ca "anumiti reporteri tineri mai neînsemnati și-au dat demisia în semn de protest"; dar pâna și aici ziarul s-a simtit obligat sa minta, caci autorul a fost singurul care si-a dat demisia, nu era tânar (avea 43 de ani) și nu era neînsemnat caci era singurul reporter pentru Europa Centrala și era la Times de 17 ani. Și tot minciuna este afirmatia ca "aceasta eroare nu se va mai repeta", caci ziarul Times, ca și toate celelalte ziare mari ale stabilimentului, au continuat sa minta și sa falsifice și în 1945, când s-a daruit jumatate din Europa bolsevismului; și când s-a întins ciuma rosie în China; și când s-a sionizat Palestina. Când si-a dat demisia, autorul era doar dezgustat ca patriot, caci vedea ca se pregateste un masacru al tineretului tarii sale și i se interzicea sa arate publicului pericolul care-l ameninta. Nu stia nimic de pataniile Colonelului Repington, identice cu ale lui. Pe vremea când era corespondent la Times autorul a vazut cum s-a nascut legenda "suferintelor și persecutiile evreilor", legenda "holocaustului". Întâi Times a scris ca "sunt persecutati oponentii

politici si evreii". Apoi încetul cu încetul formula a devenit: "sunt persecutati evreii si oponentii politici". Apoi presa a taiat din formula "oponentii politici" si-a scris tot timpul ca "sunt persecutati evreii". Astfel s-a mintit cu nerusinare, ignorându-se suferintele majoritatii victimelor, care NU erau evrei si publicul a fost dus de nas ca "numai evreii au suferit sub nazism". Astfel în 1945 tribunalul de la Nürnberg a judecat "crimele împotriva evreilor", iar victimele de sute de ori mai numeroase ne-evreiesti au fost total ignorate; si tot în 1945 guvernul britanic si cel american au abandonat cu nepasare sute de milioane de victime sa suferă mai rau decât orice-au suferit evreii - care au suferit în proportia în care se aflau printre restul victimelor, nici mai mult nici mai puțin. [Nota rezumatorului: în 1991 Crucea Rosie a obtinut de la fosta Uniune Sovietica informatia ca la Auschwitz au fost în total 300.000 de detinuti din care un mic procentaj erau evrei. Dar mitul celor 6 milioane de evrei gazati continua nestingherit în mintea marelui public întunecata de minciuni de tipul celor descrise aici].

Autorul povesteste cum pâna la 43 de ani nu si-a dat seama ca ar exista vreo diferenta între evrei si alti oameni, pâna n-a raportat despre persecutiile din lagarele de concentrare naziste. Povesteste cum lua marturiile victimelor persecutiilor hitleriste, le asculta istoria, le examina ranile, cerceta lagarele de concentrare - chiar cu riscul de a fi la rândul lui persecutat. Povesteste cum peste 90% din victimele hitlerismului erau nemti în Germania, cehi în Cehoslovacia si asa mai departe; cum un numar mic de evrei, sub 10 %, erau si ei persecutati de Hitler, în aceeasi proportie în care se aflau în populatie. Si apoi arata cum presa si mass-media au negat cu desavârsire suferintele a 90% din victime si-au pretins ca numai evreii au fost persecutati. De exemplu: rabinul Stephen Wise scrie în 1949: "Masurile luate împotriva evreilor continuau sa fie mai pline de cruzime sistematica si de distrugere planificata decât teroarea dezlantuita împotriva altora. La 29 Ianuarie 1933 Hitler a devenit cancelar.... regimul de teroare a început imediat cu batai si arestari ale evreilor... Am planuit un mars de protest la New York pe 10 Mai, ziua când s-a ordonat arderea cartilor evreiesti în Germania.... Evreii au suferit cel mai mult în urma acestui atac.... lagarele de concentrare au fost înfiintate ca sa fie umplute cu evrei". Toate aceste afirmatii sunt minciuni. Evreii n-au suferit mai mult ca altii, ci exact ca orice alt opozant politic ne-evreu. Teroarea n-a început la 29 Ianuarie ci la 27 Februarie. Nu s-a ordonat arderea nici unei carti evreiesti; autorul a fost de fata la fiecare din aceste evenimente si-a vazut clar si precis ce se ardea. S-au ars cartile "marxiste" si multe carti scrise de autori germani si englezi ne-evrei si printre ele s-au gasit si câteva carti scrise de autori evrei. Evreii n-au suferit deloc mai mult decât ne-evreii persecutati ca oponenti politici; si lagarele de concentrare n-au fost umplute cu evrei. Evreii erau în lagare în aceeasi proportie numerica în care erau si-n afara lagarelor printre restul oamenilor. Totusi aceasta minciuna despre "persecutia evreilor" a dominat mintea omenirii din 1939 încoace. La vremea când si-a dat demisia, autorul era dezgustat numai de felul în care se nega si falsifica pericolul razboiului care avea sa ucidă 45 de milioane în mod inutil si minciuna despre persecutia evreilor în mod special îl agasa doar ca un fapt minor. De-abia mult mai târziu si-a dat seama ca tot scopul razboiului era continuat în acea minciuna. Când a studiat ulterior biografia lui Robert Wilton si-a dat din nou seama de asemanarea evenimentelor. Wilton încercase sa spuna adevarul despre bolsevism în Rusia si ajunsese la problema evreiasca. Autorul a cautat sa arate ce se întâmpla în Europa si-a ajuns tot acolo unde-a ajuns Wilton. Dupa ce si-a dat demisia, autorul a încercat sa deschida ochii omenirii scriind într-o carte adevarul pe care ziarul Times refuza sa-l publice. O a doua carte l-a dus mai departe, la cauzele razboiului; si atunci a început sa priceapa de ce se întinde atât de asiduu peste omenire minciuna ca evreii au fost persecutati mai mult ca altii.

Capitolul 37: Ieslea, mesia si masele

Hitler si Roosevelt si-au început domnia deodata (unul la 4 Martie, celalalt la 5 Martie 1933), si-au fost amândoi sarbatoriti si adorati ca mesia de catre evreii sionisti din tarile respective: în America rabinul Rosenblum l-a numit pe Roosevelt "mesager dumnezeiesc, favoritul destinului, mesia Americii de mâine"; si în 1937, cu invazia hitlerista la usa, un evreu i-a povestit autorului cum la ascensiunea lui Hitler rabinul lui predica la sinagoga cum ca Hitler era "mesia al evreilor" (era un rabin pios si batrân care interpreta dupa profetiile levitice). Atât în America cât si în Germania - si în Rusia, de altfel - seful statului era descris de mass-media ca mai mult decât un Dumnezeu si

copiii erau crescuti sa-l adore. Acesti trei "conducatori iubiti", "tatuci ai poporului", "mesia", "eliberatori" pareau a fi opusi unul altuia. De fapt toti trei au lucrat cot la cot si-au promovat principiul distrugerii civilizatiei crestine occidentale întrecându-se unul pe celalalt. Toti trei au promovat cele trei ramuri ale distrugerii: comunismul, sionismul si "guvernul mondial care sa forteze pacea în lume".

Roosevelt era numai minciuna, pâna si exteriorul lui era mincinos, caci era paralytic si sedea în fotoliu cu rotile, dar când aparea în vazul publicului era totdeauna proptit în picioare, asa cum apare si în statuile lui; un expert politic a decis ca adevarata stare a picioarelor lui nu cadreaza cu imaginea ce trebuie s-o aiba în mintea poporului. Prima lui inovatie a fost ca de la început cabinetul lui a fost inaugurat de judecatorul Cardozo, un sionist dirijat de rabinul Stephen Wise; astfel de la început interesele americanilor au trecut pe planul doi. Roosevelt a continuat politica lui Wilson. Problema Americii era acum imigrarea masiva a evreilor hazari din Europa răsăriteana, care era un element destabilizator si alarmant resimtit de toate popoarele napadite de hazari. Dr. Weizmann scrie: "De câte ori numarul evreilor dintr-o tara ajunge la punctul de saturatie, tara reactioneaza... Anglia a ajuns la punctul unde poate sa absoarba numai un anumit numar de evrei si nu mai multi.... Aceasta reactie nu este antisemitism în sensul obisnuit, vulgar al cuvântului; este o caracteristica sociala si economica a imigratiei evreiesti pe care n-o putem schimba. Sir William [Evans Gordon, care ceruse în 1906 sa se stabileasca un numar de imigranti evrei anual primiti în tara] n-avea nici o prejudecata speciala anti-evreiasca. El a facut ce-a facut... cu bunatate, în interesul tarii sale... Dupa parerea lui era fizic imposibil ca Anglia sa recompenseze evreii pentru ce pacatuisa Rusia împotriva lor... sunt sigur ca s-ar fi opus oricarui alt fluviu de imigranti straini de alta rasa; dar s-a întâmplat sa nu fie alt fluviu asa de mare". Dupa 40 de ani, vorbind în fata evreilor din America, Weizmann a spus: "Unele tari pot digera un anumit numar de evrei; odata numarul depasit, ceva drastic trebuie sa aiba loc; evreii trebuie sa plece".

Dr. Weizmann zicea asa numai pentru ca vroia sa demonstreze evreilor ca ei nu pot fi asimilati si nu pot trai în pace cu vecinii lor. Acest argument este baza sionismului, dar nu este adevarat. Dar, daca în 1906 Dr. Weizmann zicea ca un guvern nu poate plati pentru presupuse daune cauzate de alt guvern unor terte persoane, de la 1906 încoace guvernele occidentale n-au facut altceva decât sa supuna multimi nevinovate la mari suferinte ca sa le faca "sa plateasca pentru suferintele" chipurile cauzate de terte persoane. Si, daca ce spunea el e adevarat, ca tarile nu pot digera decât un anumit numar de evrei, altfel se întâmpla ceva drastic, nu e clar de ce se straduia sa aduca în mod nelimitat evrei hazari din estul Europei în America - pentru a provoca acel lucru drastic. Probabil atunci alte guverne vor fi facute sa plateasca pentru ce "sufera" evreii acum în America.

Între 1881 si 1920 au fost peste 3 milioane de imigranti legali în America din Rusia, majoritatea evrei. În 1877 recensământul arata 230.000 de evrei în America; în 1926 arata 4 milioane si jumătate. Dar probabil erau mult mai multi, caci "înteleptii" lor nu le permit sa se lase numarati de goimi. Acum se estimeaza cam 10 milioane; dar dispozitiile lui Roosevelt fac identificarea foarte grea. Totusi în America este cel mai mare grup de evrei din lume, dar si aici sunt mai putin de 10%. Numeric neimportanti, ei detin absolut toata puterea si pozitiile politice. Acest lucru i-a alarmat pe americani, care au stabilit cote de imigrare de 3% din totalul populatiei de acea nationalitate pentru fiecare natie în 1910, caci, zicea congresul în 1924, "Poporul american nu poate lasa unui grup strain... dreptul de a-i dicta caracterul legilor tarii". Dar inovatia lui Roosevelt consta tocmai în a lasa acest grup strain sa dicteze legile Statelor Unite de la el încoace.

Ca si Wilson, Lloyd George, generalul Smuts, Roosevelt a fost ales de o mâna ascunsa sa devina presedinte. Biograful lui House zice ca House l-a ales pe Roosevelt înca dinainte de 1913 si l-a instruit de pe-atunci pentru a-l face presedinte. Desigur House se astepta sa fie mentorul lui Roosevelt cum fusese al lui Wilson - dar Roosevelt n-a avut nevoie de el dupa alegeri si House dispare dupa 1933 de pe firmament. De la început, Roosevelt a sprijinit revolutia mondiala si primul lui gest a fost sa recunoasca guvernul comunist. De la început a fost aservit sionismului. De la început a lucrat pentru "liga pentru fortarea pacii", cu noul nume de "Natiunile Unite". Din grupul din jurul lui Wilson doar House lipsea, restul erau toti gramada pe Roosevelt: Bernard Baruch, care-i era consilier dinainte de-a fi presedinte si care-a facut planul Natiunilor Unite, apoi rabinul Stephen Wise si Brandeis, care se simtea stimulat de ce facea Hitler în Germania sa izgoneasca palestinienii din Palestina. Dar rabinul Stephen Wise nu l-a sprijinit pe Roosevelt

pentru presedintie (desi-l sprijinise pentru senat si ca guvernator) pâna nu s-a convins cât este Roosevelt de docil. Dupa alegeri a declarat ca Roosevelt "are din nou admiratia mea" si-a fost din nou intimul lui Roosevelt. Dar acum garda sionista a presedintelui american era mai evidenta decât fusese pe vremea lui Wilson, când apareau ca niste americani care sunt evrei din punct de vedere religios; caci acum ei nu se sfiau sa spuna ca ei sunt evrei si nu americani si ca interesele sionismului primeaza oricând si interesele Americii nu-i intereseaza. Tot ce-a facut presedintele american Roosevelt a slujit principiului distrugator sub cele trei forme ale sale: sionismul, comunismul, guvernul mondial.

Roosevelt a mai avut un sfatuitor, pe Felix Frankfurter, evreu nascut la Viena, care House credea ca este mai puternic decât ceilalti trei. Si Frankfurter, ca Brandeis si Cardozo, a ajuns în Curtea Suprema. Era seful Facultatii de Drept de la Harvard si-a educat generatia de avocati care-au dominat politica Americii între 1940 si 1960. Studentii lui au fost împinsi în posturi cheie înlăturând pe altii. Unul dintre ei a fost Alger Hiss, dovedit ulterior a fi agent comunist sovietic si consilier intim al lui Roosevelt. Altul a fost Dean Acheson, prieten si aliat al lui Hiss. La Yalta unde s-a pecetluit tragedia milioanei din rasaritul Europei, Hiss a jucat un mare rol în a cauza aceasta tragedie; si Acheson a jucat un mare rol dând China pe mâna teroarei rosii comuniste. Alti intimi ai lui Roosevelt au fost sionistul Henry Morgenthau, care a faurit planul Morgenthau de a da jumatate Europa prada bolsevismului; senatorul Herbert Lehman, alt mare sionist care a promovat imigrarea masiva în Palestina din 1945-46, ducând la razboiul din Palestina; apoi Samuel Rosenmann, care locuia la Casa Alba si-i scria discursurile lui Roosevelt; apoi David Niles, evreu din Rusia, consilier în problemele evreiesti al lui Roosevelt; apoi Benjamin Cohen, mare sionist care scrisese declaratia Balfour în 1917; si înca alti trei evrei din Rusia, Sidney Hillman, Isador Lubin si Leo Pasvolsky. Nici un ne-evreu în jurul lui Roosevelt. Dar acestia nu erau decât vârful piramidei sioniste care a dominat si înlocuit viata politica americana de la Roosevelt încoace. Dar goimii nu trebuie sa se plângă ca nu li se permite acces la guvernarea tarii lor. Nici un evreu care era împotriva comunismului, împotriva sionismului, sau împotriva guvernului mondial n-a fost tolerat în preajma presedintelui american. Din cauza ca postul lor era asa de vag, de consilieri neoficiali, cei numiti mai sus care-l înconjurau pe Roosevelt într-un zid compact nu puteau fi atacati de nimeni si chiar când erau criticati, Roosevelt pur si simplu ignora tot ce se spunea împotriva lor. Si acesti consilieri au construit imaginea persecutiei suferite de evrei - din partea lui Hitler de data asta; fusese din partea tarului Rusiei pe vremea lui Wilson. Aplicându-se planul magistral al lui House pentru alegeri, Roosevelt a fost reales de trei ori. Apelul se facea la grupuri care, chipurile, sufereau persecutii - negrii, sau cei saraci si li se promitea razbunare împotriva "persecutorilor" lor daca-l aleg pe Roosevelt. Ambele partide, republican si democrat, se întrec în a curta "voturile minoritatilor", a celor "care sufera discriminare". Roosevelt a inaugurat de asemenea politica deficitului bugetar, principiul de a cheltui mai mult decât venitul guvernului, caci datoriile n-au importanta, fiind datoriile guvernului catre stat. Roosevelt a introdus astfel în Statele Unite, sub pretext ca scoate tara din criza economica, falimentul national care vlaguieste si duce de râpa o tara care-a fost puternica si prospera prin munca extrem de productiva si inventiva - pâna la el. Suferintele negrilor care gem sub discriminare, chipurile, de care li se rupe inima politicienilor americani este o cauza sustinuta cu legende si agitatie tot timpul de catre doua organizatii evreiesti din New York: Comitetul Evreiesc American si Liga Împotriva Defaimarii si de catre Asociatia Americana pentru Promovarea Oamenilor de Culoare si ea de la început sub conducere evreiasca. Negrii sunt pasivi si manipulati în lupta "lor" împotriva "discriminarii de care sufera". Desegregarea este o activitate pe care n-o doresc nici albii nici negrii, fiecare fiind multumit sa stea între ai lui, dar este impusa de aceste grupuri militante evreiesti, care au impus carutarea cu forta a copiilor dintr-un colt al orasului într-altul pentru ca copiii albi sa mearga la scoala în cartier negru si copiii negri sa mearga la scoala în cartier alb. Autorul a vazut bugetul Comitetului Evreiesc American, pentru 1953, unde se stabilea ca litigiile pentru drepturile negrilor sunt o componenta principala a activitatii acestui comitet si desegregarea este preocuparea lor. Roosevelt a convenit asa de bine stapânului lui, facând exact totul dupa cum i se prescria încât a fost reales de trei ori; o singura data a avut un rival serios în Huey Long, tot un politician ca Roosevelt, tot un demagog care promitea saracilor ca-i va despuia pe bogati ca sa le dea celor saraci, dar unul la a carui inaugurare ca guvernator al Louisiane Rabinul Walter Peiser a refuzat sa-l binecuvânteze, caci Huey Long l-a atacat pe Bernard Baruch. Dar Huey Long a avut mare

succes, caci promitea si mai mult decât Roosevelt în programul lui de "a împarti averile" si-a face din "fiecare un rege". Ca si Roosevelt, Huey Long era înconjurat doar de evrei si n-a fost niciodata acuzat de antisemitism (dar de orice altceva). Mai viclean decât Roosevelt, a deturnat fluviul de bani din bugetul federal pe care Roosevelt îl revarsa în campania lui electorala, pentru finantarea propriei lui campanii, impunând o lege în Louisiana care interzicea autoritatile locale sa primeasca bani federali fara aprobarea statului Louisiana. Huey Long era un pericol pentru Roosevelt si-ar fi putut zdruncina caruta principiului distrugerii care înainta asa de lin în Statele Unite. La 8 Septembrie 1935 Huey Long a fost împuscat de Carl Austin Weiss, tânar evreu din Louisiana, care la rândul sau a fost imediat ucis de paznicul personal al lui Huey ca sa nu poata spune nimic despre motivele si asociatii lui. Huey Long se pare ca stia ca va fi asasinat, caci a povestit în Iulie, cu doua luni înainte, ca stia despre un complot în care s-a planuit sa fie împuscat cu un singur glont. Aflase printr-un dictafon care înregistrase conversatia complotistilor în camera de hotel în care complotau. Hodding Carter, care zice ca a fost de fata la acea conversatie, pretinde ca complotistii vorbeau numai asa, în gluma, zicând "ce-ar fi daca", dar nu planuiau sa-l ucida cu adevarat.

Efectul politic a fost net. Roosevelt a fost reales. Nu s-au facut cercetari asupra asasinarii lui Huey Long, dupa cum în ultima suta de ani nu s-au facut niciodata investigatii cinstite si complete în nici un asasinat politic. S-a lansat teoria unui "nebun singuratic", ca în toate asasinatele politice. Astfel de "nebuni singuratici" s-au dovedit totdeauna falsi si totdeauna a iesit la iveala complotul în cazurile în care s-au facut investigatii cinstite, ca de exemplu al lui Lincoln, al arhiducelui Franz Ferdinand, si-al regelui Alexandru al Iugoslaviei. Dar Roosevelt a fost reales si rolul lui a fost sa implice Statele Unite în intriga internationala a lui House si Wilson si tot ca Wilson promitea într-una ca va tine America departe de ea. Cu doi ani înainte de razboi, în Octombrie 1937, Roosevelt facea aluzii ca va duce America în razboi de dragul evreilor, care, sustinea el, erau de-acum singurii care sufereau la mâna lui Hitler - exact asa cum Wilson cu trei ani înainte de razboi, în Decembrie 1911, ameninta Rusia cu razboiul. Si Wilson si Roosevelt n-au facut decât sa-si afirme crezul politic si anume ca interesele sionismului primeaza si patria americana nu conteaza. Dar cei care-au scris discursul lui Roosevelt din 5 Octombrie 1937 nu l-au scris destul de subtil si auzindu-l pe Roosevelt ca zice "atunci când apare o epidemie comunitatea se uneste si este de acord sa-i puna la carantina pe pacienti, ca sa protejeze sanatatea comunitatii si sa împiedice dezastrul", americanii au priceput ca Roosevelt vrea sa declanseze un razboi mondial si au fost asa de revoltati încât Roosevelt a fost obligat sa tot declare în public ca "fiii vostri nu vor fi trimisi sa lupte pe un front strain", chiar dupa ce stia bine ca razboiul va începe în toamna lui 1939 (autorul trimisese în Octombrie 1937 depesele cu aceasta informatie de la Viena) si avea toate planurile gata sa-i trimita pe fiii lor pe fronturile straine.

De-acum gogosile cu persecutarea în mod special a evreilor în Germania erau bine înradacinate în mintea oamenilor, prin toate canalele americane care se întreceau unele pe altele în inventarea minciunilor: astfel, rabinul Stephen Wise povesteste cum Congresul Evreiesc American a început sa boicoteze Germania din cauza unui "pogrom pe scara nationala" împotriva evreilor, chipurile planuit de nemti; apoi rabinul Stephen Wise spune foarte candid ca pogromul n-a avut loc niciodata, dar boicotul din cauza pogromului a avut loc. Pentru a înțelege ce însemna un "boicot" al nemtilor condus de catre evreii americani, trebuie sa ne amintim ca sionistii au facut tot timpul afaceri cu nazistii chiar în timpul celui mai crâncen razboi. Astfel, în 1940, rabinul Stephen Wise a tratat cu functionarii nazisti transferul evreilor din Polonia în Ungaria, ambele tari ocupate de nazisti, contra cost, în scopuri cunoscute doar de el si de directoratul rabinic talmudic care conduce sionismul. I-a cerut lui Roosevelt banii pentru a-i mitui pe nazisti si presedintele american i-a dat dispozitii lui Henry Morgenthau, trezorerul Statelor Unite, sa transfere banii la biroul din Geneva al Congresului Mondial Evreiesc, pentru conducatorii nazisti, în ciuda protestelor Departamentului de Stat si-al Ministerului de Externe britanic. Cuvântul "pogrom" ("masacru" pe ruseste) e folosit de câte ori e nevoie de propaganda imprecisa si mincinoasa. Astfel Dr. Weizmann spune clar ca "n-au existat niciodata pogromuri" împotriva evreilor dar tot el foloseste cuvântul tot timpul, zicând ca "el cunoaste atmosfera dinaintea pogromului" - care tot el zice ca n-a existat niciodata! Unde au murit 5 sau 6 evrei, Dr. Weizmann zice ca a avut loc "un pogrom"; dar unde evreii au cauzat în 1938 masacrul în care au murit 69 englezi, 92 evrei si 1.500 (o mie cinci sute) de arabi, Chaim Weizmann zice ca a avut loc "terorism arab". Sir Adrian

Carton de Wiart, fiind în Polonia între cele două războaie, zice răsplat: "Problema evreiască e fără răspuns.... Se împrăstie zvonuri că ar avea loc pogromuri dar eu cred că sunt exagerări grosolane căci nu există nici o marturie vizibilă că ar fi avut loc masacrarea a mii de evrei". Acest pogrom imaginar din Berlin a fost baza politicii lui Roosevelt. Sionistilor din jurul lui nu le pasa câtuși de puțin dacă evreii suferă sau nu; dimpotrivă, sionistii au nevoie ca evreii să sufere pentru ca să poată ei folosi aceasta în scopurile lor și ei doreau să provoace suferințe evreilor, nu să le amelioreze. Astfel sionistii americani continuă politica revoluționarilor talmudici din Rusia care nu vroiau ușurarea greutăților care apăsau poporul, vroiau augmentarea lor, ca să poată dezlanțui distrugerea și nu se dădeau înapoi de la asasinat pentru a asigura că nu se îmbunătățește starea poporului. Când evreii din Germania au început să-i preseze pe rabinul Stephen Wise și co-sionistii lui americani să înceteze boicotul, rabinul Wise și ai lui s-au înspăimântat de armonia care ar putea să se stabilească între evreii din Germania și Hitler și rabinul Wise zice că nu trebuie să admită "tratamentul îmbunătățit al evreilor care ar dezarma acțiunea protestatară evreiască din toată lumea". Rabinul Wise, temându-se că propaganda despre persecutarea evreilor și-ar putea da în petec, prefera să-i vada pe evreii din Germania să sufere. Zice el: "E o cruzime să mori de mână unui nazist; dar e de 10 mii de ori mai rău să supraviețuiești datorită bunătății unui nazist. Noi vom supraviețui nazismului dacă nu vom comite pacatul de neiertat de a face un târg cu nazismul pentru a salva victime evreiești" (Conferința Mondială a Evreilor din 1934); "Refuzăm cu dispreț orice propunere care ar asigura viața și avutul unor evrei prin rusinea evreimii" (1936). Dar făcuse târg cu nazistii pentru transferul evreilor dintr-o țară în alta, probabil pentru a-i pregăti pentru transportare în Palestina, fără ca demnitatea evreimii să fi fost lezată. În America, Brandeis era de asemenea neclintit în a cere ca evreii din Germania să sufere; zice Brandeis: "Ar fi deplorabil.... să ușurăm situația economică a lui Hitler pentru că astfel să salvăm prin emigratie pe unii din evreii Germaniei". Dar trezorerul Statelor Unite plătește mita pentru transmutarea evreilor; salvarea evreilor nu era dezirabilă. În 1938 sionistii americani au înghețat de groază că Hitler s-ar putea înțelege cu evreii. Oswald Pirow, ministrul apărării sudafrican, trata cu Hitler în acest scop cu asentimentul primului ministrului englez, Neville Chamberlain. Tratatările erau prospere și se întrevedea un acord. Atunci a survenit - din nou o asasinare. Un tânăr evreu l-a împuscat pe diplomatul german von Rath la Paris, cineva a provocat răzmerițe în Germania, sinagogi au fost arse, tratările lui Pirow cu Hitler au fost întrerupte și din nou nu s-a cercetat asasinatul, de frică că nu cumva să se afle adevărul; și rabinul Wise a susținut din nou că asasinul a fost "un tânăr singuratic împins la nebunie". Roosevelt a reacționat imediat că un automat și și-a rechemat ambasadorul din Germania, zicând cu oroare că "nu pot să cred că așa ceva [arderea sinagogii] se poate întâmpla în civilizația secolului nostru"; deși văzuse arderea bisericilor și dinamitarea catedralelor fără prea multă uimire în Rusia bolșevică și se grabise să salute cu dragoste frateasca pe acei care au ars și dinamitat bisericile. Roosevelt și-a manifestat oroarea la incendierea sinagogilor din Germania la o clipă după ce-l felicitase cordial pe Hitler printr-o telegramă pentru capitularea Cehoslovaciei cotoțite de nazisti - ceea ce pare că nu deranja cu nimic civilizația secolului nostru. În acest moment pe autor l-a înecat scârba și și-a dat demisia. Statele Unite au intrat în război în 1937-38, când Roosevelt dădea aceste declarații și nu când au atacat japonezii Pearl Harbour. Aceste declarații ale lui Roosevelt conduc direct la declarația lui din 1942, când a jurat război crâncen împotriva Germaniei pentru că, chipurile, evreii ar fi suferit așa de mult în Germania, unde el și consilierii lui confidențiali s-au oprit ca evreilor să li se ușureze soarta câtuși de puțin. Asasinarea lui von Rath a fost că și atentatul de la Sarajevo - pretextul pentru un război mondial. Roosevelt nici o clipă nu s-a îndoit că și va târî țara în război, căci în 1938 mentorul lui, Baruch, se lauda cu victoriile americane în războiul ce nu începuse încă. Autorul prezice că președintele Statelor Unite va târî țara lui într-un al treilea război mondial pentru a satisface ambiții și scopuri oculte, exact ca Wilson și Roosevelt. În acești 6 ani când "războiul inutil" care-a înecat Europa în sânge și-a aruncat omenirea în spre dezastru autorul a fost la Berlin, Viena, Praga, Budapesta, Belgrad, București, Sofia și Varșovia, în cercurile guvernamentale, și-a văzut cum se pregătește adevăratul masacru. A vorbit cu Hitler, Goering și Goebbels, a prânzit cu Litvinov, ministrul de externe sovietic, la Geneva, l-a vizitat pe Mussolini și pe Ramsay MacDonald, premierul britanic; a avut conversații de ore întregi cu Eduard Benes la Praga, apoi cu cancelarul austriac și prim ministrul maghiar, cu regii și politicienii din țările balcanice. A asistat la ședințele Ligii Națiunilor unde s-a dus la început cu

entuziasm naiv, când înca nu pricepea, si-a fost dezgustat de târgul de telali care a fost Liga Națiunilor unde totul se vindea si cumpara la întuneric, pe coridoare. S-a dus la Moscova însoțindu-l pe Anthony Eden, si-a vazut un regim exact ca al lui Hitler dar mai rau, cu singura diferenta ca la Moscova toate posturile politice si posturile influente erau ocupate de evrei. Pe atunci n-a priceput multe, dar a priceput un lucru: ca Hitler va începe un razboi si ca celelalte puteri doreau acest lucru si nu doreau sa-l împiedice. Un alt prim ministru britanic, Stanley Baldwin, nega intentiile razboinice ale lui Hitler, zicea el, "ca sa nu-si piarda alegerile". Alt prim ministru britanic, Neville Chamberlain, credea poate ca-l va putea împinge pe Hitler sa lupte împotriva lui Stalin, desi toti stiau ca Hitler si Stalin vor începe razboiul împreuna ca aliati si prieteni. Când a izbucnit razboiul autorul a crezut ca e o nebunie colectiva, o ratacire mintala care a dezlantuit acest "razboi inutil". Dupa 18 ani de studiu intens si vazând evenimentele care au decurs din razboi, autorul stie acum ca exista unii care au vrut si creat cel de-al doilea razboi mondial pentru ca lor le-a fost util.

CONTROVERSA SIONULUI

THE CONTROVERSY OF ZION

- PARTEA A II-A -

Douglas Reed

Capitolul 38: Tărisoara de departe

Balfour a murit în 1930, luându-si un duios ramas bun de la Dr. Weizmann pe patul de moarte si lasând în Palestina razmerita si distrugere si moarte cu care guvernatorii britanici nu mai stiau ce sa faca; arabii se opuneau la jaful la care erau supusi si când mandatarii britanici încercau sa faca dreptate, primeau ordine de la Londra sa faca strâmbatate. Li se ordona sa oprime pe cei pe care-ar fi trebuit sa-i protejeze si sa-i favorizeze pe invadatorii din Rusia. Coruptia care domneste în guvernul britanic de la Balfour încoace face posibil acest lucru; daca pâna acum traditia civilizatiei occidentale a fost ca forta civila e deasupra celei militare, în Palestina forta suprema a fost o armata pusa la dispozitia unor interese straine de tara si de locuitorii ei, a unor dusmani ai locuitorilor tarii.

Prim Ministru britanic în anii 1930 era Ramsay Macdonald si fiul lui, Malcolm Macdonald, era Secretar al Coloniilor. Dupa atâtea pierderi din rândurile soldatilor britanici în razmeritele din Palestina, Ramsay Macdonald a anuntat ca va suspenda imigratia sionista, va reglementa cumparaturile de pamânt palestinian si va pedepsi pe toti cei vinovati de rascoala si distrugerii. Imediat au început atacurile împotriva lui la Londra. Dr. Weizmann cu trei asociati de-ai lui l-au vizitat acuzându-l ca nu recunoaste "implicatiile morale ale promisiunilor facute evreilor" (cuvintele lui Weizmann). Politicienii britanici, americani si sudafricani au început o campanie furioasa împotriva lui. Intimidat, a convocat un comitet special pentru problema Palestinei, din care faceau parte fiul lui, un ministru socialist, Arthur Henderson, Dr. Weizmann si 6 sionisti de frunte - si, bineînțeles, nici un palestinian. Dr. Weizmann a atacat cu violenta ideea de a pedepsi razmeritele si distrugerile indiferent cine e autorul, sustinând ca bineînțeles numai arabii pot fi pasibili de pedeapsa, fiindca numai ei pot fi vinovati. Ramsay Macdonald a capitulat si în 1934-35 imigratia hazarilor din Rusia în Palestina a înregistrat cifre record. Satisfacut, Dr. Weizmann a întreprins un tur în Africa de Sud, Turcia, Franta, Italia, Belgia si alte tari; în Franta s-a gasit în deplin acord cu coreligionarul sau Léon Blum, si-a fost multumit de Aristide Briand, ministrul de externe francez, desi acesta "era cam încetosat si nu prea stia ce se întâmpla" (asa-i descria Dr. Weizmann pe toti cei care executau ordinele lui). Pe Mussolini l-a vizitat de trei ori. În discursurile lui, Chaim Weizmann insista asupra "responsabilitatii" pe care o are lumea civilizata de a goli Palestina de arabi pentru el. Cu toate acestea arabii se cramponau de patria lor si daca n-ar fi fost cel de-al doilea razboi mondial ar fi înca acolo.

În 1936 arabii se rasculau cu vehementa; britanicii refuzau sa le permita alegeri libere, caci Dr. Weizmann sustinea ca democratia nu permite alegeri libere în Palestina, dar cu din ce în ce mai putin succes de public. Succesorul lui Macdonald, primul ministru Baldwin, temporiza: a mai trimis o comisie "sa investigheze," - care comisie - ce surpriza! - a fost primita si instruita de nimeni altul decât Dr. Chaim Weizmann, care trecea ca fulgerul de la Londra la Ierusalim si

Înapoi și era la amândouă capetele firului în orice consultare. Astfel Dr. Weizmann dădea dispoziții guvernului britanic ce să facă, comisiei ce să raporteze și din nou guvernului britanic ce să facă cu raportul primit. Și s-a repezit și până la New York ca să dea instrucțiuni și acolo. Comisia a înaintat propunerea să împartă Palestina în state separate; ceea ce însemna ca evreii vor avea un stat cu teritoriu separat smuls de la locuitorii Palestinei, care vor fi izgoniți de pe pământul stramosilor lor. Asta încă nu îndrăznise să propună nimeni. Și aici autorul găsește admirabila viclenie asiatică a lui Chaim Weizmann; căci Weizmann a insistat asupra separării Palestinei în părți distincte dar fără granițe precise, căci Iehova în promisiunile lui către leviți n-a indicat granițe precise. Iată cuvintele lui Chaim Weizmann: "Arabii se tem că le vom răpi întreaga Palestina. Orice-am zice noi despre garantarea drepturilor lor, ei sunt cuprinși de teama și nu vor să asculte de rațiune. Un stat evreiesc cu granițe teritoriale stabilite și garantate internațional ar fi ceva final; depășirea acestor granițe ar fi un act de război de care evreii nu s-ar face vinovați, nu numai din cauza implicațiilor morale, dar și din cauza că toată lumea ar fi împotriva lor". Apoi, Dr. Weizmann mai susținea și că statul evreiesc ar fi un aliat în Palestina, un agent stabilizator în caz de război. Așa trebuia prezentată marelui public înarmarea hazardelor contra palestinienilor. În 1938 a propus secretarului britanic al coloniilor, Ormsby-Gore, să se formeze o forță militară sionistă de 40.000 de oameni. S-ar părea că toți erau de acord să facă război și se pregăteau de pe-atunci. Apoi, după dezordinea care a urmat asasinării lui von Rath, Chaim Weizmann a început să agite despre felul în care Hitler persecuta evreii - celelalte peste 90 % din victime au fost total trecute sub tăcere: "Dacă un guvern are voie să distrugă o întreaga comunitate care nu e vinovată de nimic... asta e începutul anarhiei și distrugerea bazei civilizației," i-a spus Dr. Weizmann lui Anthony Eden, în timp ce evreii se înarmau ca să distrugă întreaga comunitate a arabilor din Palestina care nu erau vinovați de nimic. Evreii cereau să fie înarmați de puterile occidentale în acest scop - și-au fost.

Astfel occidentul se pregătea de război: Roosevelt era gata, dar era ținut în culise pentru mai târziu; în Anglia însă ascensiunea lui Neville Chamberlain aducea complicații. Când Chamberlain a acceptat că Hitler să invadeze Cehoslovacia, ziarele și opinia publică din Anglia ziceau că astfel a salvat lumea de război. Autorul era la Praga și la Budapesta atunci și descrie senzația pe care a avut-o prin cuvintele lui Thomas Jefferson, care scrie: "Ma uit cu mila la majoritatea concetățenilor mei care, citind ziarele, trăiesc și mor în credința că astfel au aflat ceva din ce s-a întâmplat în lume în viața lor". Autorul crede că Chamberlain a gresit dar nu cu bună știință, căci generalii germani erau pregătiți să-l debarce pe Hitler atunci. Ceea ce autorul îi reproșează lui Chamberlain este că a declarat că dictatul de la München era justificat din punct de vedere moral. Dar sfârșitul lui Chamberlain s-a datorat faptului că a încercat să disocieze Anglia de aventura sionistă din Palestina. Autorul crede că a fost înlăturat din aceleși motive ca Asquith în 1916. Fragmentarea Palestinei s-a ventilat în 1938, an în care numărul victimelor arabe ajunsese la 1500; din nou s-a trimis o comisie să investigheze, comisia Woodhead, care a raportat în Octombrie 1938 că nu găsește nici o soluție practică; în Noiembrie a fost asasinat von Rath și dezordinile legate de evrei care au avut loc în Germania au fost imediat folosite de sionisti ca să intensifice distrugerea arabilor din Palestina. Atunci Chamberlain a făcut ceva nemaiauzit - a convocat o conferință la Londra unde pentru prima dată din 1919 au fost admisi și arabii. Rezultatul a fost rezoluția britanică de a "stabili în decurs de 10 ani un stat palestinian independent" și "de a termina mandatul britanic". Atât arabii cât și imigranții sionisti urmau să guverneze acest stat, imigrația sionistă trebuia să nu depășească 75.000 pe an timp de 5 ani și pământurile cumparate de la arabi trebuiau să fie accesibile în parte și arabilor la revânzare, limitând deposedarea arabilor. Asta ar fi adus pace în Palestina dar n-ar fi creat statul Israel ca stat separat evreiesc. Atunci a intervenit Winston Churchill. El fusese boicotat în presa și avusese o eclipsă politică de 10 ani din cauza aceasta. Era deprimat și se considera un om sfârșit. În 1939 i-a scris lui Bernard Baruch: "Vine războiul. Și noi și voi vom participa în război. Tu și-ai tăi veți conduce lucrurile de-acolo, dar eu voi sta pe margine aici". Imediat după ce-a scris aceasta scrisoare, cariera politică a lui Churchill s-a redresat mult și (ca și în cazul lui Lloyd George în 1916) atitudinea lui față de sionism a fost una din cauzele principale, dacă studiem documentele. El fusese un suporter al sionismului în public în 1906, astfel încât un vorbitor sionist zicea că ar fi o trădare ca evreii să nu-l voteze. Dar în primul război mondial nici n-a prea apărut și Dr. Weizmann îl menționează doar o singură dată și nu ca "prieten". Apoi ca Secretar pentru Colonii i-a separat pe sionisti, căci raportul lui, zice Dr. Weizmann, "reducea din puterea declarației

Balfour", propunând ca în Palestina "Consiliul Legislativ sa aiba majoritatea membrilor alesi", ceea ce însemna alegeri libere în Palestina. Dar Dr. Weizmann interzicea alegerile libere în Palestina, caci asta ar fi însemnat ca arabii sa poata sa-si conduca propria tara. Timp de 10 ani, între 1929 si 1939, Churchill n-a fost "prietenul" sionistilor si a avut esec în cariera sa, pâna a fost "redescoperit" în 1939 ca un sustinator fervent al sionismului. Înca în Octombrie 1938 el vorbea de "a da... arabilor asigurari solemne... ca imigratia evreiasca anuala nu va depasi anumite limite timp de cel putin 10 ani". Curând dupa aceea el si Weizmann au cazut de acord în particular ca imigratia sa fie de milioane. Si dintr-o data Weizmann scrie cum "l-am întâlnit pe Dl. Winston Churchill care mi-a spus ca bineîntele ca va fi împotriva propunerii" de a permite arabilor sa aiba acces la guvernul propriei lor tari, asa cum chiar Churchill propusese cu 17 ani în urma. În ziua când urma sa aiba loc dezbaterile în parlament, Weizmann a prânzit cu Churchill care i-a citit discursul ce urma sa-l tina în parlament si i l-a supus spre aprobare, întrebându-l (scrie Dr. Weizmann) ce altceva sa mai adauge sau schimbe. Exact asa faceau si marile ziare Times si Manchester Guardian cu editorialele lor. În America si în toata lumea Churchill era admirat pentru discursurile lui, pe care chipurile "le redacta singur". Totusi propunerea lui Chamberlain a câstigat cu 268 voturi contra 179, dar politicienii englezi au început sa raspunda la presiunile sioniste si 110 sau abtinut de la vot. Asa a început sa fie rasturnat Chamberlain, membrii partidului sau abandonându-l, în timp ce partidul care era în opozitie avea sionismul ca principal scop. "Socialistii" din opozitie uitasera demult de "suferintele clasei muncitoare", de cei "exploatati" si se preocupau acum doar de victoria invadatorilor din Palestina: Herbert Morrison, conducator socialist, îl ataca pe Malcolm Macdonald care ca "fost socialist" decazuse si nu sustinea agresiunea sionista din Palestina; caci a fi socialist de-acum însemna a-i izgoni pe palestinieni din tara lor. În acest moment a izbucnit cel de-al doilea razboi mondial, în care Roosevelt "se dedicase în public si în particular" sa sprijine sionismul (zice Harry Hopkins), iar în Anglia Chamberlain era pe cale de-a fi înlocuit cu Churchill, foarte iubit de publicul care nu stia ca Dr. Weizmann îi spunea ce sa faca.

Capitolul 39: Sionul se înarmeaza

Sase ani a durat acest razboi care, vorba lui Wilson, "avea cauze obscure". Popoarele care-au sângerat din cauza lui nu vedeau nici o deosebire între comunism si nazism. Când s-a rupt alianta dintre aceste doua forme de "revolutie" si-au devenit inamice, conducatorii sionisti ca atotputernicul Brandeis din America erau în fond de acord cu Hitler desi de cealalta parte a frontului: atât ei cât si Hitler vroiau sa-i desparta pe evrei de restul omenirii, sa-i faca o rasa aparte. Brandeis a decretat: "Nici un evreu nu are voie sa traiasca în Germania". Churchill cerea ca "trei sau patru milioane de evrei" sa fie transplantati în Palestina. Rusia bolsevica, desi facea de forma propaganda antisionista, a furnizat evreii care-au fost transplantati în Palestina. La sfârșitul macelului s-au vazut rezultatele si scopurile, care fusesera ascunse: revolutia mondiala (bolsevismul) a avansat cu ajutorul occidentului pâna în mijlocul Europei; sionismul a fost înarmat ca sa ocupe si stapâneasca Palestina cu forta; si guvernul mondial, pentru instaurarea caruia lucreaza atât sionismul cât si bolsevismul, fusese din nou nascut, de data asta la New York. Dupa cel de-al doilea razboi mondial a aparut clar în viata internationala conturul planului descris de Weishaupt si de Protocoalele Sionului.

Cum trupele britanice n-au expulzat palestinienii din propria lor tara cu forta armelor, sionistii au obtinut acum armele ca s-o faca ei însisi. Fara stirea maselor de 33 de ani Dr. Weizmann dadea ordine guvernelor din Anglia si America, desigur nu ca persoana particulara ci ca reprezentant al fortei pe care Dr. Kastein o numeste "internationala evreiasca" si Neville Chamberlain o numeste "evreimea internationala". Acum a aparut în cabinetul lui Churchill care ca sef al marinei ar fi trebuit sa se ocupe de flota de razboi, dar în loc de aceasta el si Weizmann s-au ocupat de Palestina: "trebuie sa instauram un stat de 3 sau 4 milioane de evrei în Palestina" a zis Weizmann si Churchill i-a raspuns: "Sunt întru totul de acord" - dupa ce cu un an în urma daduse asigurari solemne arabilor ca imigratia evreilor în Palestina va fi limitata. Nici macar în 1956 nu erau mai mult de 1.600.000 evrei în Palestina. Din cauza invaziei lor varsarea de sânge si suferinta nu se mai termina în Palestina; dublarea numarului lor va duce la dublarea masacrelor

si suferintelor si Churchill stia aceasta. De ce trata Weizmann cu Churchill, care era seful amiralitatii si n-avea jurisdictie peste Palestina? Probabil stia ca Churchill va fi facut prim ministru. Apoi Weizmann a aparut în America si l-a instruit pe Roosevelt care arata "interes" dar înca nu s-a declarat pe fata fiind înainte de alegeri. Weizmann s-a întors în Anglia unde Churchill a devenit prim ministru în locul lui Chamberlain. Unde în 1916 Weizmann ceruse armata britanica ca sa cucereasca Palestina, acum el cerea armament de la Churchill, care, dupa cum scrie chiar el însusi în memoriile sale, timp de 5 luni de zile, pâna la urmatoarea întrevvedere cu Weizmann, s-a straduit sa deturneze armamentul destinat trupelor engleze catre sionistii din Palestina. Churchill a devenit prim ministru în 1940 când s-a prabusit Franta, la 10 Mai. La 23 Mai i-a dat ordin Lordului Lloyd, Secretar pentru Colonii, sa retraga armata britanica din Palestina si "sa înnarmeze pe evreii de acolo si sa-i organizeze pentru lupta de aparare cât mai curând posibil". A repetat acest ordin la 29 Mai si la 2 Iunie; la 6 Iunie se plângea ca armata, în special Lordul Lloyd, facea greutate: "eu doream sa înnarmez pe colonistii evrei; el era un anti-sionist convins si un pro-arab," scrie Churchill. Churchill nu mai avea ochi pentru interesele Angliei; el vedea totul numai ca pro-sionism sau anti-sionism. Continua sa preseze pentru înnarmarea colonistilor din Palestina, acuzând politica sa proprie din 1922 (fara s-o recunoasca) si zicând ca daca evreii ar fi înnarmati bine de tot trupele britanice ar putea reveni sa apere Anglia, "caci nu exista nici un pericol ca evreii vor ataca pe arabi", zicea el. Refuza sa-l lase pe Secretarul pentru Colonii sa-si prezinte raportul în Parlament sau sa-l faca public, pe motiv ca "nu se poate în nici un caz asocia cu raspunsul [continut în raport]". În timp ce Churchill deturna armele englezesti pentru colonistii sionisti, trupele engleze salvate din Franta erau dezarmate. Chiar Churchill scrie ca aveau doar 500 de tunuri si 200 de tancuri, vechi si noi; dupa luni de zile înca cerea de la Roosevelt 250.000 de pusti caci englezii n-aveau. Autorul acestei carti cutreiera satele personal ca sa dezgroape pistoale si orice fel de arme pentru front. În timpul acesta Churchill declama la radio ca daca inamicul invadeaza Anglia vor lupta cu totii pe plaja si pe strada dar convingea doar pe cei naivi si ignoranti, caci autorul stia bine ca cine nu are nici macar pusti nu poate lupta împotriva tancurilor. Dar când Weizmann l-a vizitat din nou pe Churchill în August 1940, nu mai era pericol sa fie Anglia invadata si Weizmann avea pregatit planul unei armate sioniste de 50.000 de soldati. În Septembrie avea un plan detailat de 5 puncte cum sa se înnarmeze aceasta armata sionista din Palestina. Lordul Lloyd, ca si William Robertson în primul razboi mondial, a încercat sa-si faca datoria fata de tara, opunându-se si a patit ca toti oamenii integri ai secolului nostru: a murit în anul urmator, la numai 62 de ani. Dar au mai fost oameni integri în armata. Caci Chaim Weizmann se plângea ca desi Churchill facea tot ce-i spunea, "au trecut exact patru ani pâna când s-a format oficial Brigada Evreiasca în Septembrie 1944", din cauza "expertilor" (cuvântul îi apartine). La fel se plânge Churchill în Iulie 1940, chiar când a început atacul împotriva Angliei: "Am vrut sa-i înnarmez pe evreii din Tel-Aviv... am întâmpinat rezistenta". Weizmann s-a dus în primavara lui 1941 în America, ca sa termine cu "rezistenta" asta, unde-a spus ca el sprijina "efortul britanic în razboi" ca chimist al isoprenului. Altii nu puteau trece Atlanticul pe timp de în razboi; el fiind Chaim Weizmann n-a avut nici o dificultate. În America rabinul Stephen Wise îl instruia pe presedintele Roosevelt ce sa faca. Zice rabinul Wise: "La 13 Mai 1941 am gasit cu cale sa-i trimit presedintelui rapoarte de la o sursa din Palestina si sa-i scriu despre pericolul faptului ca evreii sunt neînnarmati... Guvernul britanic trebuie sa fie facut sa înțeleaga cât de mare ar fi socul si cât de mult i-ar dauna cauzei democratice, daca ar avea loc un masacru general pentru ca nu au fost înnarmati cum trebuie evreii si n-a fost întarita apararea Palestinei cu tunuri, tancuri si avioane". Roosevelt a raspuns imediat într-o scrisoare ca este cu totul de acord, ca-l intereseaza profund Palestina, ca va da fortelor britanice materialele necesare pentru apararea evreilor din Palestina. Cu aceasta scrisoare în mâna rabinul Stephen Wise a aparut la Washington, si-a conferit cu functionarii înalti ai guvernului american, pe care i-a parasit cu convingerea ca, scrie el, "englezii vor fi facuti sa înțeleaga ca armament adecvat (tunuri, tancuri, avioane) trebuie sa fie date alor nostri din Palestina"... Si datorita interventiilor D-lui Roosevelt, s-a renuntat în mare masura la ideea egalitatii [dintre evrei si arabi]". Aceasta "idee" era a administratorilor britanici din Palestina care sustineau ca trebuie sa se înnarmeze la fel si evreii invadatori si si arabii bastinasi. Astfel se sincroniza "presiunea irezistibila asupra politicianilor" (vorba Protocoalelor Sionului); când se lasau greu unii, îi presau altii, toti manipulati ca niste marionete de Chaim Weizmann si forte obscur care-i erau stapâne. Pe când a sosit Weizmann înapoi la Londra, rotile fusesera unse si, zice el, "conducatorii politici" își aratau

"adevarata lor simpatie pentru aspiratiile noastre sioniste".

Si la Washinton, zice el, "totdeauna aveam de furca când vorbeau expertii de la Departamentul de Stat". Scrie Weizmann : "Seful Diviziei Orientale a Departamentului de Stat era un anti-sionist recunoscut si un pro-arab". Acestea sunt cuvintele lui Churchill: iata de unde învăta politicienii care conduc popoarele vocabularul lor politic. Din 1942 Weizmann s-a mutat la Washington, care a devenit teatrul presiunilor politice; munca "stiintifica" care, chipurile, îl absorbise la Londra, s-a evaporat si nu i-a pus obstacole. Roosevelt a descoperit ca America avea urgenta nevoie de Chaim Weizmann ca expert în cauciucul sintetic. Ambasadorul american la Londra, John Winant, probabil stiind ceva, l-a "sfatuit din toate puterile" pe Weizmann ca în America "sa se dedice cât mai complet posibil stiintei", si-a murit în mod tragic la scurt timp dupa aceasta rugaminte. Dr. Weizmann scrie ca "de fapt, mi-am împartit timpul în mod egal între stiinta si sionism", dar autorul crede ca stiinta n-a prea avut parte de Dr. Weizmann în America. La plecare a "trecut" pe la primul ministru Churchill, pe unde "trecea" în mod obisnuit, care i-a spus: "Dupa razboi as vrea sa-l vad pe Ibn Saud stapân peste Orientul Mijlociu, cu conditia sa va satisfaca pe voi... Desigur c-am sa va ajut. Nu spune nimanui de ce vorbim acum, dar poti sa-i spui lui Roosevelt. Eu si cu el putem face orice, numai sa vrem". (Dr. Weizmann a pus pe hârtie convorbirea de care nu trebuia sa spuna nimanui si i-a dat-o secretarului politic al sionismului cu ordinul s-o transmita urmatorului executiv sionist daca el ar pati ceva; si-a publicat-o apoi în cartea sa). Dar Churchill îsi facea iluzii când credea ca sionismul va rabda un sef arab în Orientul Mijlociu. De aceea lui Roosevelt Weizmann nu i-a spus ce-a zis Churchill, doar i-a cerut ca "numarul maxim de avioane si tancuri" sa fie trimise în Africa, unde sa fie la îndemâna evreilor din Palestina. Acum a început colaborarea lui strânsa cu Henry Morgenthau Jr. din cercul intim al lui Roosevelt. Nu întâmpina opozitie "la vârfurile statului", povesteste el, "caci acestea, în majoritatea lor, totdeauna ne-au înteles aspiratiile", dar "toate informatiile primite din Orientul Mijlociu la Washington erau împotriva noastra".

Timp de 40 de ani Chaim Weizmann lucrase din umbra, în secret, manipulând guvernele. S-a întâlnit din nou în secret cu Roosevelt si i-a transmis, nu ce-a zis Churchill, cum povesteste chiar el, ci un alt mesaj ca venind de la Churchill si anume ca "la sfârşitul razboiului alta va fi situatia Patriei Nationale Evreiesti"; apoi i-a descris ceea ce el zicea ca e planul lui Churchill, din care însa lipsea cu desavârsire Ibn Saud. În memoriile sale Weizmann spune ca Roosevelt s-a declarat total de acord, ceea ce însemna ca "patria nationala a evreilor" devenea "statul Israel", dar a introdus numele regelui Ibn Saud zicând ca exista o problema araba, la care Weizmann nu i-a pomenit ca si Churchill vorbise despre el (asa povesteste chiar Weizmann), ci i-a raspuns lui Roosevelt ca "nu putem lasa cauza noastra sa depinda de consimtamântul arabilor". Asta era exact invers de ce credea Churchill c-a stabilit cu el si însemna razboi împotriva arabilor în patria lor, cu sprijinul Americii. Roosevelt, zice Weizmann, "l-a asigurat de toata simpatia lui". Dar Roosevelt mentionase totusi "problema araba" si poate ca am fi aflat la ce se gândea daca n-ar fi murit doi ani mai târziu, imediat dupa ce s-a întâlnit cu regele Ibn Saud. Dar deja nu mai conta ce zicea el în 1943, caci armele, sub pretextul ca razboiul facea ravagii în Europa, erau livrate evreilor colonisti din Palestina; si Chaim Weizmann s-a reîntors la Londra.

Capitolul 40: Invadarea Americii

În timp ce armatele invadau si contra-invadau Europa, o alta invazie mai sinistra pentru viitorul omenirii avea loc pe ascuns si pe tacute în America, unde guvernul si republica Statelor Unite a fost invadata de agenti straini ei care-o domina de atunci încoace si care au facut ca din cel de-al doilea razboi mondial singurii câştigatori sa fie sionismul în Arabia si revolutia mondiala (bolsevismul) în Europa. Trei lucruri a realizat Roosevelt în viata lui: periclitându-si propria tara cu fiecare din ele, a înarmat sionismul, a înarmat revolutia bolsevica de la Moscova si a deschis larg portile Americii pentru agentii revolutiei mondiale comuniste.

Si-a început presedintia recunoscând sovietele, satisfacut de promisiunea ambasadorului sovietic Litvinov ca sovietele nu vor prejudicia Statele Unite, de parca agentii sovietici ar fi oameni integri, de onoare si de cuvânt. Când Congresul american a încercat sa stavileasca importul de revolutionari comunisti în America, Roosevelt a demolat efortul Congresului ordonând agentilor de la imigratie sa nu mai puna întrebări imigrantilor despre apartenenta la organizatii comuniste si

revolutionare imigrantilor si le-a interzis sa mai noteze ca imigrantii erau evrei. Presa îi cânta la unison osanale pentru ca "pune capat discriminarii împotriva celor nascuti în alte tari". Nu se stie cine si câti au intrat în Statele Unite atunci. În 1952 Senatorul Pat McCarran aprecia ca numai ilegal au intrat 5 milioane, afara de cei imigrati legal si ca între acestia erau foarte multi "comunisti militanti, banditi sicilieni si alti criminali". Numai la frontiera cu Mexicul s-au interceptat "peste jumătate de milion anual" de imigranti ilegali atunci când au început autoritatile sa-i intercepteze mai târziu. Li s-a interzis Asigurarilor Sociale, care împart cartile de munca, sa raporteze numarul si componenta masivei invazii de imigranti. Aceasta invazie masiva aducea si un vot masiv pe care se baza Roosevelt ca sa fie reales, rasplatindu-l pentru ca i-a favorizat. Sub Roosevelt s-au deschis larg portile guvernului si administratiei tarii celor ce apartineau la organizatii revolutionare, subversive si comuniste, caci Roosevelt a interzis declaratia de loialitate la statul american. Când au început sa se dezvaluie actele de tradare si de subminare a tarii care aveau loc în întregul occident drept urmare a imigratiei din leaganele ghetourilor în tari ca Anglia, Canada si Australia, numai în Canada s-au întreprins cercetari, restul actelor de tradare au ramas nepedepsite si ramân nepedepsite pâna în ziua de azi. Acesti agenti comunisti ai revolutiei mondiale au infiltrat guvernul american la cel mai înalt nivel; au ocupat pozitiile intermediare, de salariati ai guvernului; si au pus stapânire pe mass-media si pe opinia publica. Dr. Weizmann, care în tinerete fusese bine instruit pentru treaba asta, o numeste "tehnica propagandei si de apropiere a maselor". Iata tehnica în actiune:

Organizatia B'nai B'rith, care în mod public zicea ca scopul ei era ca si cel al organizatiilor de tipul Asociatiei Tinerilor Crestini sau Cavalerilor lui Columb, sa "ajute pe cei saraci, bolnavi si orfani" si sa faca bine în general, nascuse în 1913 "Liga Anti-Defaimarii". Aceasta "Liga" în anul 1947 devenise o politie secreta formidabila în America. În limbajul pervertit politic contemporan, "anti-defaimator" înseamna tocmai "de defaimare"; aceasta "Liga Anti-Defaimatoare" are ca principala activitate calomnia, folosind termeni ca: "antisemit, fascist, atâtator la dezordine, dusman al evreilor, anti-comunist, paranoic, nebun, dement, reactionar, bigot, conservator" si asa mai departe. Acest vocabular este fix si poate fi urmarit în toate actiunile împotriva unor victime ca Barruel, Robison, Morse dupa Revolutia Franceza; si cine e curios sa afle ce hram poarta un ziar n-are decât sa numere de câte ori apar aceste cuvinte în paginile lui. Aceasta organizatie, cunoscuta azi în Statele Unite ca ADL, a reusit ca tot repetând aceste cuvinte sa le transforme într-un fel de fetis de care se sperie politicienii de moarte. Orice dezbatere la subiect este de-acum imposibila, caci aceste cuvinte apar imediat ca niste incantatii magice si astupa gura oricarui combatant; astfel ca întreaga viata publica si politica americana este condusa dupa principiul incantatiilor vrajitorilor din Asia.

În 1913 când s-a nascut ADL avea doar o camera la B'nai B'rith si un buget mic; în 1933 Bernard J. Brown scrie: "Prin interventia ADL am reusit sa punem calus presei ne-evreiesti astfel încât ziarele din America se opresc de la a scrie despre cineva ca este evreu, daca este o persoana criticabila". În 1948 ziarul evreiesc Menorah Journal din New York scrie: "Daca vreun pasaj dintr-un clasic literar retiparit arunca o lumina nefavorabila asupra evreilor, ADL imediat îl ataca pe saracul editor nevinovat pâna când el schimba textul respectiv. Daca vreun cineast nevinovat aduce pe ecran vreun prototip evreiesc, oricât de inofensiv, ADL asa scandal face ca bietul om blestema ziua în care a auzit de evrei. Dar când evreii sunt în mod subtil influentati si li se baga în cap sa accepte doctrina comunista... ADL tace din gura. Nici un cuvânt, nici un gest, nici o aluzie si nici un îndemn la prevedere, dar mi-te demascare sau condamnare: desi exista oameni sus pusi în conducerea organizatiei care ar trebui sa stie din propria experienta cum 'infiltraza' comunistii" (Menorah Journal se referea la felul în care ADL îi ataca pe anti-comunisti si "antisemiti"). În 35 de ani asa a crescut puterea ADL-ului încât a impus în America legea împotriva ereticilor: ereticii sunt toti cei care îndraznesc sa critice sau sa se îndoiasca de sionism; si critica comunismului este permisa numai în masura în care razboiul împotriva comunismului va avea drept rezultat guvernul mondial; caci, zice primarul sionist al Ierusalimului în 1952, "Ierusalimul nu este numai capitala Israelului ci a întregii lumi".

Au mai ramas o mâna de scriitori independenti în America care însa nici ei nu îndraznesc sa se atinga de sionism. La întrebările autorului puse la patru din cei mai importanti, ei au raspuns cu totii la fel ca nu se poate. Cei care erau salariati ar fi fost imediat dati afara de peste tot. Cei independenti n-ar gasi pe nimeni dispus sa le publice scrierile si pe nimeni dispus sa le recenzeze cartile decât cu epitetele prescrise de ADL, însirate mai sus. ADL în 1948 avea un

buget de 3 milioane de dolari si era doar una din multiplele organizatii sioniste din America, toate bine finantate. Ziarul Menorah Journal scrie: "Lupta împotriva antisemitismului este afacere grasa, cu bugete anuale de milioane de dolari". Scopul ei, continua ziarul, este "sa bata toba antisemita... sa sperie pe cei carora li se cer contributi" cu tactici ca: "direct santaj comercial: daca nu ne poti da \$10.000 pentru cauza noastra, n-ai ce cauta în afaceri"; zice ziarul ca evreii americani "sunt asmutiti pâna la o stare de isterie colectiva de catre cei care-si zic ca sunt, chipurile, aparatorii lor". (Ziarele evreiesti, scrise pentru evrei, contin mai mult adevar decât presa goimilor careia i s-a pus calusul în gura, caci 'între noi' n-avem nevoie sa ascundem asa de mult adevarul; cine cumpara ziare scrise pentru evrei afla de obicei mai mult). Menorah Journal atrage atentia si asupra falsificarii stirilor în mass-media de catre agentile de stiri întretinute de marile organizatii. Astfel, o rafuiala de cartier între huligani a fost prezentata ca "un pogrom ca pe vremea tarismului", ca atunci când rabinul Stephen Wise raspândea prin lume rapoarte despre pogromuri inventate de el care nu avusesera loc niciodata. A urmat o manifestatie de masa la Madison Garden, unde un politician în ascensiune a declarat ca "este înspaimântat de valul de antisemitism" etc. etc.

O alta isterie de masa produsa astfel este cea din mintile oamenilor bine intentionati de tip "liberal", cum a fost George Orwell, care era un om bun doritor sa-i ajute pe asupriti si s-a dus în Spania sa lupte în razboiul civil. Acolo a descoperit ca comunismul pe care venise sa-l ajute era mai rau decât partida adversa comunismului. A murit înainte de-a apuca sa mearga în Palestina sa mai ajute niste oprinati si sa vada adevarul, asa ca ce-a scris despre "antisemitism" nu era decât lectia învatata de la ADL. George Orwell este un exemplu asa de perfect de om cinstit care serveste o cauza ticaloasa repetând ce i se picura în ureche si crezând ca judeca cu puterea mintii lui, încât autorul îl descrie aici.

În 1945 George Orwell a studiat "antisemitismul britanic" si-a gasit ca Chaucer, Hilaire Belloc, G.K. Chesterton (acestia doi, zice el, sunt 'atâtatori împotriva evreilor'), Shakespeare, Smollett, Thackeray, Shaw, T.S.Eliot, Aldous Huxley si altii sunt vinovati de a fi scris lucruri "care daca s-ar scrie azi ar fi stigmatizate ca antisemitism", zice el (si are dreptate). Si mai zice Orwell: "singurii scriitori englezi care-mi vin în minte ca au facut un efort clar de a lua apararea evreilor înainte de venirea lui Hitler la putere sunt Dickens si Charles Reade" - tocmai cei doi scriitori pe care ADL îi stigmatiza ca fiind "atâtatori antisemiti", caci tocmai filmul dupa Oliver Twist al lui Dickens fusese interzis în America (si admis numai dupa ce ADL l-a cenzurat si-a operat 72 de taieturi în film, dupa cum relateaza Arnold Foster, ofiterul ADL-ului) din cauza personajului Fagin! În Germania ADL a ordonat autoritatilor engleze de ocupatie sa dispuna ca Dickens sa fie retras de pe rafturile librariilor.

Într-o carte autorul de fata scrisese în 1943 ca Chaucer, Shakespeare si Dickens vor fi curând defaimati ca niste "antisemiti" si pe când era în America a vazut cum se împlineste prezicerea lui: la New York i s-a interzis unei companii actricesti sa puna în scena Negutatorul din Venetia, Dickens a fost pus la index si eliminat din librarii si la fel Chaucer a ajuns pe lista neagra. Desigur organizatia care are asa rezultate are si putere ca nimeni altul. Vincent Sheehan scria în 1949: "În toata America nici o voce nu se ridica îndrăznind sa apere drepturile arabilor, cât de mici; dar orice critica cât de minora a sionismului este imediat acuzata de antisemitism". La fel a zis si scriitoarea Dorothy Thompson, ale carei articole apareau în sute de reviste si ziare. Imediat Vincent Sheehan si-a pierdut reputatia si nimeni n-a mai publicat ce scria Dorothy Thompson. Cum au fost hipnotizati americanii astfel încât nimeni care are o cariera cât de cât publica nu îndrăznește nici sa respire în America pâna nu s-a închinat sionismului? Cum ajung candidatii la presedintie si prim ministrii sa se întreaca unii pe altii ca sa vada care e mai lingau si mai abject supus sionismului? Autorul crede ca e puterea banului si puterea de a influenta rezultatul alegerilor, dar mai puternica decât acestea e puterea de a controla adevarul despre evenimente care ajunge la mintile oamenilor, adica puterea de a publica numai ce convine, de a pone gri necontrazis, de a elimina la voie, de a face un înger sau un diavol dintr-un om dupa bunul plac al celor ce detin mass-media. Caci asa se controleaza "gloata", vorba Protocoalelor Sionului. Dr. Weizmann o numeste "tehnica propagandei si de apropiere a maselor," dar este o arta asiatica antica de care s-au folosit, zice evanghelistul, marii preoti si fariseii când "au convins masele sa ceara" moartea lui Hristos (vezi Evanghelia dupa Matei si Marcu). În 40 de ani (de la 1913 la 1953) ADL a perfectionat masina de spalare a creierelor maselor. Marea masa de oameni este perfect controlata, perfect inconstienta si ucide sau distruge orice la ordin. Unul dintre cei pe care

i-a distrus a fost seful Comitetului pentru Activitatile Anti-americe, Martin Dies, caruia i-au cerut sa defineasca "actele subtervive" ca fiind în întregime numai acele acte care sunt "fasciste" si ca numai acele acte sunt "fasciste" care sunt "antisemite". A refuzat si-a fost defaimat si eliminat din viata publica. Exact asa cum prescriu Protocoalele Sionului din 1905, care arata ca guvernele vor deveni incapabile sa lupte împotriva subversiunii.

ADL si Comitetul Evreiesc American s-au apucat "sa deschida ochii americanilor despre antisemitism" si i-au informat pe evrei ca "25 % din americani sunt infectati de antisemitism," si alti 50 % pot face si ei boala. În 1945 aveau un program de "educatie" prin presa, radio, reclame comerciale, cartile copiilor, manuale scolare, conferinte, filme, 'biserici' si syndicate, menita sa influenteze "fiecare barbat, femeie sau copil" si care cuprindea "219 de emisiuni radiodifuzate zilnic", câte o pagina întreaga în 397 ziare, afise în 130 de orase si lozinci tiparite pe hârtiile sugative, pe cutiile de chibrituri, pe plicuri. Întreaga presa nationala ("1900 ziare cu 43 milioane de cititori"), presa provinciala, a negrilor, a nationalitatilor imigrantilor, a muncitorilor primeau "si foloseau" materialele de la ADL sub forma de "stiri, material divers, ilustratii, glume". Apoi ADL a distribuit în 1945 "peste 330.000 exemplare din carti importante care transmit mesajul nostru tuturor bibliotecilor si institutiilor". Apoi a furnizat scriitorilor "material si idei de ce sa scrie", a distribuit 9 milioane de brosururi "toate scrise exact pentru persoana careia i se punea în mâna". ADL a gasit ca "cartile de umor ilustrat" sunt foarte eficace la tineret, marinari, soldati si piloti, si-a distribuit "milioane de exemplare" de propaganda sub aceasta forma. De-acum ADL avea centru national, comitete pentru public în 150 de orase, 11 centre regionale si "2.000 oameni cheie în 1.000 de orase". Dar publicul niciodata n-a stiut cine spala asa de total creierul natiunii americane, caci dupa 1940 sistemul "scriitorilor syndicati" de la New York si Washington s-a generalizat si ce scria unul aici putea sa apara într-o mie de ziare diferite peste tot. Ziarele au acceptat cu bucurie, caci economiseau salarii si astfel metoda descrisa în Protocoalele Sionului s-a adeverit: o mâna de oameni distribuie tot ce se scrie si se citeste de catre sute de milioane. Astfel nici în Anglia nici în America nu mai poate nimeni afla ori scrie nimic despre adevarata fata a sionismului, strânsa lui legatura cu comunismul si cum ambele cladesc guvernul mondial peste o lume înrobata. La început a fost oarecare opozitie, dar în doua decenii ea a fost zdrobita (s-a vazut cum, în Anglia, cu exemplul Lordului Northcliffe) cumparându-se ziare împinse la faliment, dar mai adesea prin santaj organizat. În America santajul începe cu retragerea reclamelor platite; apoi continua cu boicotul "scriitorilor syndicati". Iata un exemplu: ziarul Chicago Tribune a scris în 1950 ca un înalt functionar de la Departamentul de Stat este dirijat de un "guvern secret" format din Henry Morgenthau Jr., Felix Frankfurter si Herbert Lehman, fosti intimi ai lui Roosevelt. Nu s-a pronuntat deloc cuvântul "evreu". Toate ziarele sioniste si evreiesti din lume au facut imediat un scandal enorm si celelalte ziare nu s-au sesizat deloc. ADL s-a prezentat imediat la Chicago Tribune pretinzând sa i se ceara scuza. Nu le-a primit, caci pe vremea aceea acel ziar era unicul supravietuitor al ziaristicii independente - si nu era un ziar cu adevarat antisemit, caci tocmai ziaristul care scrisese articolul în cauza se luptase pentru eliberarea unui evreu condamnat pentru asasinat, pe care-o cerea pe motiv ca evreul își ispasise vina prin cei câtiva ani de închisoare. Autorul a vazut cum toata presa si viata publica, toata politica si administratia Statelor Unite este plecat supusa acestei ADL, o organizatie mica într-o natiune de peste 200 de milioane condusa în mod formal înca de un presedinte ales si de un Senat si un Congres. În realitate centrele si birourile acestei ADL sunt o vasta retea mai perfecta decât politia secreta comunista, atotvazatoare si atotstiutoare cu spioni peste tot, cum s-a convins autorul pe propria piele. Fiind necunoscut când a sosit în Statele Unite în 1949, caci cartile lui fusesera puse la index si nu se gaseau în librarii, autorul a vazut totusi cum nu este neglijat nici o clipa. A cunoscut "din întâmplare" pe un "var" al unui prieten de-al unei cunostinte care-i citise o carte si-au cinat împreuna, ca sa afle ulterior ca acel "var" era de fapt seful ADL-ului din New York si ca el comandase cina pentru a-l trage de limba pe autor si a strânge material pentru o campanie de santaj si calomnie, de tipul celei duse de ADL în 1956 în volumul Cross-Currents unde sunt calomnii diversi "antisemiti" cu scrisori confidentiale si conversatii intime, despre care nu se spune nicaieri cum au fost obtinute. Autorul însa stie cum au fost obtinute, caci "varul" care fusese fermecator si glumet toata seara la o petrecere l-a întrebat din senin ce crede despre antisemitismul din America. Autorul nu stia ce agent este "varul", dar i-a raspuns cu aceleasi cuvinte pe care le-ar fi folosit dac-ar fi stiut si anume ca a vizitat 30 de state americane si n-a auzit nici o singura data pronuntându-se cuvântul "evreu". Dar "varul" stia ce studia si ce scria

autorul, caci când cartea a fost scrisa, a fost tot "varul" cel care a aparut în biroul unui editor care publicase alta carte de-a autorului întrebându-l daca are de gând sa-i publice si aceasta carte; editorul avizat însa a zis ca nu. Dupa 3 ani, în 1952 când aparuse prima editie a cartii în Anglia, revista Legiunii Americane din Hollywood a publicat câteva pagini din ea si ADL a pretins imediat comandantului Legiunii Americane sa retracteze; acesta l-a trimis la redactor. Nimic din ce se tiparise nu era neadevarat, dar ADL sustinea ca e o carte "antisemita". Redactorul a zis ca el poate retracta numai ce e neadevarat si numai bazat pe motive reale si si-a dat demisia când comandantul Legiunii a publicat peste capul lui retractarea pretinsa sub amenintarea ca "toti evreii" vor boicota stadionul din Hollywood, administrat de Legiune. Demisionând redactorul a zis ca ce-a patit el e dovada ca cartea spune adevarul. Cu toata umilinta la care s-a pretat comandantul Legiunii Americane, televiziunea ABC, American Broadcasting Company, si-a renegat contractul cu stadionul si-a televizat evenimentele unui competitor, dând curs santajului economic.

La urmatoarea vizita a autorului în America alt american i-a cerut sa scrie articole pentru presa, refuzând sa creada ca aceste lucruri se întâmpla cu adevarat si zicând ca un articol bun cu alt subiect în afara de sionism va fi publicat. I-a scris unui redactor propunându-i acel articol, ca sa afle spre surprinderea lui ca în Statele Unite orice scrie acest autor este pus pe lista neagra si nu se va publica nicaieri. Când amicul binevoitor a propus sa fie publicat articolul fara numele autorului, redactorul a raspuns ca anonimatul nu ajuta, caci "probabil avem în birourile noastre pe cineva de la ADL" (autorul mai are si azi scrisorile). Alt cunoscut, director al unei mari librarii, a cerut sa i se cumpere cartea autorului din Canada si i s-a raspuns ca distribuitorul din Toronto nu poate furniza cartea. Autorul s-a interesat la Toronto si-a aflat ca nu numai ca distribuitorul nu zisese asa, dar distribuitorul nici nu primise cererea directorului. Directorul care ceruse cartea a cercetat dar n-a putut afla niciodata cine anume din propriul sau birou confiscase scrisoarea lui si-o distrusese; dar de-acum directorul stia ca autorul e pus pe lista neagra. Acestea nu sunt decât exemple personale, care însa arata ca în proportii de masa informatiile sunt interceptate, contrafacute, ascunse si masele sunt astfel tinute în cea mai adâncă ignoranta de catre "cea mai libera presa din lume" cu privire la tot ce influenteaza soarta lor.

O alta metoda folosita de ADL este isteria colectiva provocata de fals antisemitism înscenat de agenti provocatori sionisti de tipul "varului" din povestea de mai sus. O metoda este distribuirea unor "documente" care dezvaluie "complotul mondial" atribuit de obicei unei adunari de rabini. Dar cine a studiat într-adevar afacerile talmudiste recunoaste imediat când este vorba de o înscenare. Un "admirator" de-al autorului i-a trimis odata un astfel de "document" gasit, chipurile, într-un sertar secret dintr-un dulap vechi de-al familiei ce nu mai fusese deschis de-o suta de ani. Autorul a analizat hârtia si-apoi l-a ntrebat pe admirator cum a reusit bunicul lui sa gaseasca hârtie fabricata în 1940. N-a primit raspuns.

Iata metoda "antisemitismului provocator" folosita de ADL, recunoscuta chiar de ADL. Un autor fecund de carti care ataca "antisemitismul" din America este un armean american numit Avedis Boghos Derounian, care-si zice John Roy Carlson (si alte nume). Dat în judecata pentru calomnie, s-a vazut ca, vorba judecatorului, era "o persoana iresponsabila capabila sa spuna orice pentru bani, care nu poate fi crezut nici sub jurământ". În Noiembrie 1952 la un interviu radiodifuzat corespondentul american Ray Brook l-a confruntat pe Carlson arătând ca acesta fusese redactorul responsabil al unei publicatii "de un antisemitism acerb si furibund numita The Christian Defender". Carlson a recunoscut, caci nu putea altfel în fata dovezilor, dar s-a aparat arătând ca "a facut acel lucru cu aprobare de la ADL". Era adevarat, a confirmat moderatorul care se interesase de la ADL; de altfel ADL recunoscuse catre Chicago Tribune în 1947 ca acest Carlson lucra pentru ADL si ADL era "multumita de serviciile lui". Si totusi acest Carlson a mai publicat înca o carte în 1952 atacând "antisemitii", mult laudata de critica literara din New York. Iata cum un mincinos dovedit, un om care inventeaza si creaza pentru public dovezile "antisemitismului" de tipul The Christian Defender, ca apoi sa atace oameni onorabili si nevinovati în mod mincinos ca sunt "antisemiti" - este un mare literat al poporului american. Aceasta este opera ADL-ului de la 1930 încoace [situatia s-a înrăutătut si mai mult dupa aparitia cartii, în cei 20 de ani ce-au urmat]. Si ciuma asta s-a întins peste tot ce se scrie si se publica în toate tarile din vest, cum a aflat autorul - din nou din proprie experienta.

În Martie 1952 revista Truth, înca nesubjugata, a aflat ca Congresul Evreiesc din Canada a cerut unui librar sa elimine din librerie o carte de-a autorului. Acelasi lucru l-a cerut tuturor librariilor si

multe din ele s-au supus. Si în Africa de Sud un ziar sionist scria ca "nici o librerie nu are voie sa spuna ca va vinde carti... ca unele din cartile lui Reed câta vreme anumite grupuri rasiale nu sunt protejate prin lege". "Grupurile rasiale care trebuiau protejate prin lege" se refera la Conventia Genocidului a Natiunilor Unite care prevede pedepse pentru cei care zic ceva ce "ar putea cauza detriment psihic" cuiva; aceasta Conventie legalizeaza cizma de fier a cenzurii ADL-ului. Un senator din Australia, unde autorul n-a calcat niciodata, a atacat o organizatie chipurile "antisemita" de care autorul nu auzise în viata lui sustinând ca "este în strânsa legatura" cu autorul. Ziarele din Australia au publicat aceasta minciuna calomniatoare dar au refuzat s-o corecteze si sa publice adevarul când le-a fost aratat. La o biblioteca din Toronto, un bibliotecar sef lipea notite defaimatoare care "avertizau" cititorii pe copertile cartilor autorului si nu-i pasa când lumea protesta.

Astfel s-a lasat o grea cortina de otel între adevar si mintile maselor de oameni. Politicienii erau de-acum sub calcâiul sionistilor si masele la fel.

Mai ramasese o singura patura care înca nu era total aservita si anume oamenii educati în diverse profesii si expertii de care se plângea Dr. Weizmann. de la început, acestia, împreuna cu "amestecuri din afara, care vin exclusiv din partea evreilor" de care Dr. Weizmann se plângea de asemenea, au fost cei care s-au opus cel mai mult pervertirii societatii de catre sionism.

Administratorii de cariera care nu depindeau de alegeri, expertii priceputi în probleme tehnice, soldatii de profesie, n-au putut fi facuti sa minta. Acestia au fost total subjugati si facuti sa actioneze împotriva constiintei lor doar dupa ce aparatul de stat a fost total capturat, astfel încât salariatul poate fi dat afara, poate muri de foame nemaifiind angajat nicaieri, poate fi arestat daca nu se supune ADL-ului. Autorul a vazut în 1943 o încercare a ADL-ului de acest fel. În acel an s-a initiat o lista neagra secreta unde sa fie notati cei cu constiinta care nu puteau fi folositi în scopuri subversive si care trebuiau eliminati din aparatul de stat american. Lista a devenit curând foarte lunga, bazat pe dosarele pe care le alcatuia ADL si care erau apoi introduse în fisa de cadre a salariatilor guvernului american. Astfel s-a cladit baza de operatie a unei politii secrete ca cea din comunism, cu dosare si delatiuni gata pregatite. ADL-ul este, cum zice Martin Dies, "o organizatie terorista care nu-si foloseste fortele ca sa apere renumele evreilor ci ca sa forteze si sa supuna pe altii scopurilor lor prin metode teroriste: de fapt nu este o liga a Anti-Defaimarii ci o Liga a Defaimarii". Dar în 1956 presedintele Eisenhower a trimis la conventia anuala a acestei Ligi mesajul lingusitor ca "ea reaminteste natiunii ca idealurile religioase trebuie sa domine toate aspectele vietii".

Unii functionari vazând listele negre si dosarele cu delatiunile pe care ADL-ul le introducea în fisele de cadre ale tuturor functionarilor guvernului american s-au plâns unor membri ai Congresului. Dar guvernul prin cei mai sus pusi se straduia sa le astupe gura si sa acopere totul si nici plângerile la Congress n-ar fi dus la nimic daca n-ar fi aflat chiar membrii Congresului ca si ei erau pe lista neagra! Roosevelt si administratia lui lucrasera asa de bine la regulamente încât ADL-ul n-a putut fi împiedecat sa faca ce vrea cu dosarele de cadre ale guvernului Statelor Unite si singura vina ce s-a putut gasi a fost ca "s-au folosit în acest scop fonduri ce nu fusesera initial prevazute pentru aceasta activitate", deci era ceva de jurisdictia controlului cheltuielilor. O comisie de investigatie a cheltuielilor s-a întrunit sub kongresmanul Clare E. Hoffman la 3, 6 si 7 Octombrie 1947. Atunci vreo suta de senatori si kongresmeni americani au aflat ca ei si sotiile lor erau descrisi în dosarele lor de cadre de la guvern ca "nazisti" si ca aceasta informatie provenea de la ADL si Comitetul Evreiesc American printr-o firma de avocati sionisti. Când seful Departamentului de Cadre al Salariatilor Guvernului Statelor Unite a depus în fata comisiei de ancheta, a aratat ca existau vreo "750.000 de fise" ale unor oameni care trebuiau respinsi si nu trebuiau lasati sa lucreze pentru guvernul american, pregatite de o firma din New York si ca copii ale acestor fise au fost facute si trimise fiecărei ramuri a guvernului american pe întreg cuprinsul Statelor Unite, la fiecare birou si ca el n-avea putere sa arate aceste fise, caci numai cei trei sefi ai Comisiei Salariatilor Guvernului, care raportau direct la presedintele Statelor Unite, aveau caderea sa dezvaluie fisele. Cei trei sefi, Mitchell, Flemming si D-ra Perkins, au refuzat sa arate fisele zicând ca nu-i lasa presedintele (fisele au fost introduse în dosarele de cadre de catre Roosevelt, dar acum presedintele care se opunea dezvaluirii lor era Truman). Hoffman a spus ca "afla pentru prima data de existenta Gestapo-ului în America", si-a întrebat daca lista neagra-i cuprinde si pe cei care n-au facut niciodata cerere sa lucreze la guvern. Mitchell a raspuns ca da, listele negre sunt nelimitate si cuprind absolut pe oricine care traieste pe continent. "Cum, pe

oricine si pe toti din toata tara?" s-a mirat Hoffman si cei trei sefi au raspuns afirmativ. Astfel, doar în 1943 se adaugasera 487.033 de fise în dosarele secrete cu delatiunile ADL-ului si operatiunea asta cerea munca a zeci de oameni. Dar exact când acesti zeci de oameni introduceau denunturi secrete în fisele de cadre ale tuturor oamenilor, Comisia Functionarilor Guvernului American interzisese sa mai fie întrebat cineva daca este comunist (la initiativa lui Roosevelt). Sefii serviciului de cadre s-au ferit din toate puterile sa auda sau sa vorbeasca despre rolul ADL-ului si amuteau imediat ce auzeau de acest ADL. Raportul oficial, surprinzator de sincer, a aratat ca ADL-ul are puterea sa introduca denunturi defaimatoare în dosarele oficiale secrete ale salariatilor si tuturor oamenilor fara stirea acestora, dosare care sunt apoi cu usurinta convertite în dosare ale politiei secrete care are astfel control asupra tuturor locuitorilor tarii. Dar cum nu s-a luat nici o masura dupa aceste dezvaluiri, totul a continuat fara întrerupere si dosarele de politie secrete cu denunturile defaimatoare ale ADL-ului continua si-n clipa de fata.

Deja în 1951 si 1952 s-a vazut cum vor fi folosite aceste liste negre, când armata a descins dintr-o data în orasele din California, statul New York si Texas si le-a ocupat în numele "Natiunilor Unite" sau "Guvernului Militar", ocupând primaria, telefoanele si politia si arestând primarii, functionarii si pe unii cetateni, pe care apoi i-au purtat într-o mascarada prin oras costumati cu forta în uniforme "fasciste" aduse de armata. Apoi armata a organizat curti martiale unde-au fost "judecati" acesti "dusmani", a construit lagare de concentrare si-a dat proclamatii împotriva "bandelor de rezistenta" si "conspiratorilor". Acest proces, bine cunoscut celor care-au fost cotropiti de catre trupele sovietice de ocupatie când cu "eliberarea" Europei, i se pare autorului o repetitie generala pentru când guvernul "noii ordini mondiale" pe care-o proclama presedintele Bush va ocupa Statele Unite. Când oamenii revoltati au cerut explicatii de la Pentagon, li s-a raspuns ca "este un eveniment politic asupra caruia armata nu are nici un fel de control"! Presedintele si guvernul Statelor Unite însa au refuzat sa raspunda oricaror întrebări cu privire la acele cotropiri militare.

În 1945, la sfârșitul razboiului, guvernul Statelor Unite era deja asa de total infiltrat si cuprins de cancerul sionist încât slabiciunea si prabusirea Statelor Unite vor veni din interior, de la coruptia generala si totala a republicii, cu toata împotrivirea unei parti a populatiei care înca n-a învățat sa renunte la tara pe care-au construit-o buniicii ei.

Capitolul 41: Se întinde revolutia

Cel de-al doilea razboi mondial, ca si primul, a fost exact cum l-au prescris Protocoalele Sionului din 1905: mase de oameni au suferit macelarindu-se, înfometându-se si asuprindu-se reciproc pentru ca sa construiasca o lume fara granite nationale condusa de un guvern mondial stapânit de o secta atotputernica si stapâna pe toata bogatia lumii. Dar masele de oameni s-au macelarit reciproc si-au murit în numele "eliberarii si libertatii", luptând "ca sa distruga militarismul, nazismul, fascismul, dictaturile totalitare" si asa mai departe. Lenin scria (vezi Opere Complete): "Razboiul mondial (1914-1918) va aduce instaurarea comunismului în Rusia; un al doilea razboi mondial îl va întinde în toata Europa; al treilea razboi mondial este necesar ca sa faca întregul glob comunist". E de prisos sa se explice cum a fost "eliberata" Europa rasariteana si-a fost împinsa sub calcâiul sovietic în 1945; dar si restul Europei e în discutie; în 1956 Generalul Gruenther, Commandant Suprem al Fortelor Aliate (nu e prea clar ce forte erau aliate în 1956, dar presedintele american a creat acel rang atunci pentru el, probabil în vederea "noii ordini mondiale") preconiza ca nu se va rezista avansului sovietic în Europa de Vest, zicând: "Desigur ca nu suntem destul de puternici sa tinem piept pe frontul actual din Europa". În 1956 de 10 ani popoarele din vestul Europei erau îndoctrinate ca razboiul cu Rusia e inevitabil, drept rezultat al celui de-al doilea razboi mondial. Deci averea, forta, viata tineretului american au fost puse în joc în cel de-al doilea razboi mondial - ca sa-l pregateasca pe cel de-al treilea. George Washington le spunea americanilor în ultimul lui discurs ca presedinte în 1796, când Domnia Teroarei a aratat adevarata fata a revolutiei franceze si când s-au descoperit primii agenti ai revolutiei mondiale în America: "Va implor sa ma credeti, concetateni, ca vigilenta unui popor liber trebuie sa fie mereu treaza împotriva infiltrarii insidioase a unei influente straine, caci istoria si experienta trecutului dovedesc ca influenta straina este unul dintre cei mai mari dusmani ai guvernului unei republici". Dar la sfârșitul celui de-al doilea razboi mondial conspiratia influentei straine avea puterea sa

dicteze hotărârile majore în politica Statelor Unite, cursul operațiilor militare și cui și unde se vor livra arme, munitii, alimente și fonduri. Agenții influenței străine dusmanoase sunt plasati în funcții înalte și sunt numeroși; ceilalți politicieni și funcționari îi servesc, unii din ticalosie, alții din neștiință.

America a intrat în război în 1941 cum a intrat și în 1898: printr-o mascaradă tragică, o lovitură de teatru pregătită mârșav cu jertfe de vieți pentru a convinge publicul și Congresul că trebuie declarat războiul. În 1898 a fost scufundat vasul Maine în portul Havanei, din Cuba, chipurile "de o mină spaniolă" și Statele Unite au declarat război imediat; dar când a fost adus vasul la suprafață după mulți ani s-a văzut că explozia care-a scufundat vasul a fost dinăuntru înspre înafară, adică mina a fost pusă de cineva de pe bordul vasului. La fel în 1941, atacul japonez de la Pearl Harbour i-a dat lui Roosevelt posibilitatea să declare că țara lui se afla în stare de război prin acest atac japonez chipurile neașteptat care "va trăi în istoria infamiei", recita el duios în fața maselor; dar s-a dovedit că guvernul american era anunțat din vreme că va avea loc atacul de la Pearl Harbour și a ascuns această informație de trupele plasate acolo ca victime expuse la moarte cu bună știință de către Roosevelt ca să-i furnizeze pretextul războiului. Când publicul a aflat de cele două înșelătorii care au declanșat cele două războaie, a ramas, ca totdeauna, apatic.

În timpul primului război mondial masele l-au ales pe Wilson președinte pentru că a promis "să ne țină departe de război" și primul lucru pe care Wilson l-a făcut după alegeri a fost să declare că "suntem în stare de război," dar publicul american nu s-a supărat. În 1940 Roosevelt a fost reales președinte pentru că a promis că "fiii voștri nu vor fi trimisi să lupte pe fronturi din alte țări" și apoi trupele americane au fost trimise imediat pe front în Europa și Asia, dar publicul american nu s-a supărat nici de data aceasta. Soluția constă în cele cinci cuvinte adăugate de senatorul James F. Byrnes, alter ego-ul lui Bernard Baruch care, zice Rosenblum, biograful lui Baruch, "era așa de intim cu Baruch că uneori nu se poate ști care din doi a dat ideea pe care-o enunță amândoi". La programul electoral al lui Roosevelt, care zicea: "nu vom trimite armată, flotă, forță aeriană să lupte în războaie în alte țări", Byrnes-Baruch a adăugat: "decât în caz de atac". De aceea a fost nevoie de înscenarea de la Pearl Harbour.

Japonezii au atacat Pearl Harbour la 7 Decembrie 1941 și cu 12 zile înainte, la 25 Noiembrie, Henry L. Stimson, Secretarul de Război al Statelor Unite, scria în jurnalul său: "De văzut cum să-i manipulam [pe japonezi] ca să-i facem să traga primul foc fără să ne periclitați prea mult - nu e ușor". Dar cu 11 luni mai înainte, la 27 Ianuarie 1941, ambasadorul Statelor Unite la Tokyo anunțase guvernul american că "daca vor fi necazuri între Statele Unite și Japonia, japonezii intenționează să atace Pearl Harbour prin surprindere". Dr. Richard Sorge, ambasadorul sovietic, și-a anunțat guvernul în Octombrie 1941 că "japonezii intenționează să atace Pearl Harbour în 60 de zile", și-a fost anunțat că guvernul său a transmis această informație imediat lui Roosevelt. Apoi Roosevelt a dat un ultimatum japonezilor la 26 Noiembrie 1941. Guvernul american intercepta și descifra toate mesajele secrete japoneze despre acel atac încă din Septembrie 1941, dar le ascundea de comandanții americani de la Pearl Harbour. La 1 Decembrie seful serviciului de informații din extremul orient a telegrafiat sefului flotei americane din Pacific că "războiul cu Japonia e iminent", dar aceasta telegrama a fost suprimată de cineva de mai sus. La 5 Decembrie Colonelul Sadtler de la telegrafia americană a telegrafiat tuturor comandanților "război cu Japonia iminent; să nu lăsați să fie ca la Port Arthur" (alt "atac-surpriza" care-a declanșat războiul ruso-japonez), dar și această telegramă a fost suprimată de mai-mari. La 6 Decembrie 1941 Roosevelt a primit răspunsul japonez la ultimatul lui care era că o declarație de război - dar cei de la Pearl Harbour au fost tot timpul ținuți în întuneric și nu li s-a suflat nici o vorbă. În fine, la circa 6-8 ore după atacul japonez de la Pearl Harbour, la 7 Decembrie 1941, adică cu o întârziere de 24 de ore, li s-a înmănat comandanților de acolo mesajul guvernului lor că "japonezii prezintă azi [6 Decembrie] la 1 după prânz un ultimatum... fiți în stare de alertă". Deci tot universul știa că japonezii vor ataca Pearl Harbour în afara de americanii din Pearl Harbour, ținuți în ignoranță în mod deliberat de către guvernul lor. Americanii au pierdut acolo două nave de război, două crucisatoare, 177 avioane și 4575 de tineri americani. Englezii au pierdut ca o urmare navele Prince of Wales și Renown și multe vieți omenești în Malaya. Deci așa a regizat Roosevelt un atac ca să-și împingă țara în război. S-au făcut 8 investigații, 7 navale sau militare și una din partea Congresului, nici una publică sau cinstită, toate sub firma partidului lui Roosevelt și adevărul, cum că guvernul american detinea și descifrase comenzile de

atac ale japonezilor la Pearl Harbour si stia exact cum va avea loc atacul cu mult înainte, a fost tot timpul ascuns. Presa bine cenzurata din Statele Unite a prezentat publicului timp de 6 luni povesti încurcate si contradictorii si dovezile cele mai concludente n-au fost admise sa apara la investigatii (de ex. jurnalul lui Stimson). Dar amiralii americani au iesit la pensie si si-au publicat memoriile. Admiralul Kimmel, comandant sef al flotei Pacificului la vremea aceea, scrie: "Planul presedintelui Roosevelt a cerut ca sa nu se spuna nici o vorba [despre atacul iminent] flotei din Hawaii [unde e Pearl Harbour]"... "mai marii din Washington care în mod intentionat n-au alertat fortele noastre de la Pearl Harbour n-au nici o scuza... li s-a ascuns cu desavârsire comandantilor armatei si marinei ca mesaje vitale japoneze au fost interceptate, descifrate si înmânate celor în masura din Washington la 6 si 7 Decembrie 1941". Amiralul Halsey, comandant sub Kimmel, zice ca dimpotriva, erau dezinformati de catre propriul lor guvern: "majoritatea informatiilor care ni se serveau indicau alte directii de atac. Daca am fi stiut ca Japonia urmarea în amanuntime miscarile noastre la Pearl Harbour [asa cum stiau la Washington]... ne-am fi pregatit pentru certitudinea unui atac la Pearl Harbour". Amiralul Theobald care comanda vase de razboi la Pearl Harbour scrie în 1954: "dictate de tactica militara... nu se aplica aici, caci în epoca noastra atomica e de neconceput sa facilitam un atac-surpriza a inamicului ca sa începem astfel un razboi... adevarata istorie a atacului de la Pearl Harbour e ca Amiralului Kimmel si Generalului Short li s-a ascuns informatia" (acestia doi comandau la Pearl Harbour, si-au fost apoi facuti tapi ispasitori ai ticalosiei lui Roosevelt). Apoi Theobald îl citeaza pe Amiralul Stark care era sef al operatiilor militare la Washintgon si care i-a spus ca atunci când le-a ascuns lui Kimmel si Short informatia despre atacul japonez iminent, a primit ordin 'de mai sus' s-o faca, ceea ce, scrie Theobald, "înseamna de la Presedintele Roosevelt. Cel mai mare lucru pe care l-a facut atunci a fost c-a ascuns Amiralului Kimmel adevarul". Amiralul Halsey îi descrie pe Kimmel si Short în 1953 ca pe "marii nostri martiri militari". Dar ei n-au fost decât primii dintr-o lunga lista de comandanti militari americani care traiesc ceva nou în istoria tarii lor: si anume, daca lupta pentru victorie si ca sa salveze vietile concetatenilor lor aplicând cea mai buna strategie, sau daca obiecteaza la masuri luate peste capul lor pentru a pierde razboaiele duse de ei si pentru a ucide cât mai multi dintre soldatii lor, atunci se trezesc afara din armata sau retrogradati. Operatiile militare americane se conformeaza unui plan deasupra natiunii, în care interesul national si datoria militarului de a-si apara patria nu mai au loc.

Carui plan supranational i-a servit atacul de la Pearl Harbour? Lenin a spus-o. El stia mai bine decât oricine cum l-au ajutat Statele Unite sa distruga Rusia si sa instaureze comunismul acolo (dovezile sunt însa greu de obtinut caci tranzactiile financiare din vest în favoarea revolutiei bolsevice erau secrete). Lenin scria Angelicai Balabanov care era emisarul lui la Stockholm în timpul revolutiei bolsevice: "Cheltuieste milioane, zeci de milioane, avem bani berechet la dispozitie". Exista dovezi despre marile sume de bani cu care împaratul Germaniei l-a ajutat pe Lenin sa ia puterea: raportul lui von Kuehlman, ministru de externe, din 3 Decembrie 1916 despre "un transfer continuu de fonduri catre bolsevici... ca sa-si construiasca organul de presa, Pravda, sa faca propaganda energica si sa-si înmulteasca cu mult numarul mic de membri din partidul lor". Ambasadorul german la Copenhaga, contele Brockdorff-Rantzau, raporteaza cum expertul lor, Dr. Helphand (alias Parvus) care ajuta la organizarea conspiratiei bolsevice, "le-a dat o suma de bani sa-si acopere cheltuielile". Acestea, zicea Helphand, se ridicau la "circa 20 milioane ruble" ca sa "organizeze complet revolutia". Brockdorff-Rantzau a primit autorizatia sa livreze banii si chitanta lui Helphand înca exista: "Primit de la ambasada germana din Copenhaga la 29 Decembrie 1915 un milion ruble în bancnote rusesti ca sa promovam miscarea revolutionara în Rusia; iscalit Dr. A. Helphand". Dupa ce si-a atacat Hitler prietenul si aliatul sovietic, Statele Unite dadeau sprijin "financiar, industrial si moral" mai întâi si militar apoi, sovietelor. În Junie 1942 Harry Hopkins, intimul lui Roosevelt, spunea sovietelor într-un discurs tinut la un miting de masa la Madison Garden: "Nimic nu ne va împiedeca sa împartim cu voi tot ce avem si tot ce suntem". La 7 Martie 1942 Roosevelt ordonase sa se livreze trupelor sovietice mai întâi tot ce vor, înaintea trupelor altor aliati si înaintea trupelor americane. Generalul Maior John R. Deane descrie cum s-a stors America ca sa se întareasca forta statului comunist sovietic. Masele credeau ca trupele americane lupta sa "elibereze" Polonia si asa mai departe; Roosevelt le trimitea sa lupte ca sa extinda comunismul, sa distruga statele nationale si sa instaureze guvernul mondial. În 1932 Roosevelt a fost ales presedinte ca sa "puna capat deficitului bugetar" si primul lucru pe care l-a facut a fost sa înceapa un transfer gigantic de avutie americana sovietelor, în timp ce

deficitul bugetar american a crescut (si continua sa creasca) încât cifra lui totala nu mai încapă pe un singur rând. În dolarii de-atunci, Roosevelt a daruit sovietelor 9 miliarde si jumătate de dolari (cât bugetul a 2-3 tari), în operatii supravegheate de Harry Hopkins, care juca acum rolul pe care-l jucase Bernard Baruch în 1917, asigurând continuitatea metodelor de manipulare politica si economica a presedintelui si poporului american din 1916 încoace. Bernard Baruch insistase ca un singur om trebuia sa supravegheze distributiile pe timp de razboi si astfel s-a creat pentru el "Comitetul Industriilor de Razboi" al carui sef era el, provenit din "Consiliul Apararii" de pe lângă presedinte. William J. Graham scrie ca acesta era "guvernul secret al Statelor Unite... 7 oameni alesi de presedinte planificau întregul sistem de furnizari de razboi, cenzura presei, sistemul de control asupra alimentatiei populatiei... într-un cuvânt elaborau fiecare masura luata apoi de Congres pentru razboi si faceau asta în secret cu usile închise cu saptamâni si chiar luni înainte de a declara Congresul razboi Germaniei". Chiar Baruch spunea ca el avea puteri depline si lua toate hotarârile, la început pe ascuns, lasând publicul sa creadă ca presedintele Wilson hotaraste, dar după ramolismul total al lui Wilson din 1919, pe fata, pe motivul bolii presedintelui. Acum Roosevelt a reinstaurat consiliul de razboi al lui Wilson sub titlul de "Comisia Consultativa" din 1940, care în 1942 a devenit "Comitetul Productiei de Razboi". Baruch din nou a cerut ca un singur om sa aiba puterea suprema în acest comitet, dar n-a fost el cel ales; biograful lui, Rosenbloom, zice ca "Baruch a fost dezamagit", dar autorul crede mai degrabă ca era de acord cu aranjamentele care l-au numit pe Harry Hopkins. Baruch fusese cel mai puternic si influent om, dirijând si influentând din umbra absolut toti presedintii Statelor Unite, indiferent dacă erau democrati sau republicani, din 1916 încoace; în 1952 el înca îl "sfatuia" pe Eisenhower. Dar puterea lui Hopkins de a apropia catastrofa civilizatiei occidentale a fost mai mare pentru ca teatrul de actiune a fost mai mare.

Atotputernicul Harry Hopkins, seful Comitetului Productiei de Razboi si al Comisiei de Protocol Sovietic al lui Roosevelt, n-ar fi putut ajunge așa sus în nici un alt secol căci era un om de origine obscură, total lipsit de pregătire, de pricepere, de capacitate pentru a administra treburile unei țări si singurul lui talent s-a văzut când a găsit femeile de moravuri ușoare pentru Molotov când acesta vizita America. Autorul n-a putut afla cine l-a ales pe Hopkins sa-l dirijeze pe Roosevelt, dar a aflat ca Hopkins crescuse la școala ideilor lui Louis Blanc si-a comunistilor de la 1848, ca si House. Harry Hopkins si-a învățat ideile de la școala socialistilor Fabiani din Londra, care propovăduiesc disparitia statelor nationale si instaurarea "Statelor Unite ale Lumii" si de la un mentor de-al lui, evreu de origine rusească din Boemia, discipol al lui Tolstoy, eroul bolșevicilor. Fusese cunoscut în cercurile electorale ale lui Roosevelt ca un "bisnitar" (fixer) care "ajusta" fondurile electorale. Universitatea din Oxford i-a dat un doctorat de tipul celor conferite lui Elena si Nicolae Ceausescu.

Imediat ce-a fost instaurat ca sef al Comitetului pentru Protocolul Sovietic al lui Roosevelt a anunțat ca s-a decis ca Statele Unite sa servească Uniunea Sovietică fara a cere nici un fel de informatii așa cum nici o altă țară nu va fi servită si ca această decizie "nu va fi rediscutată" (1942). Ca si la ministrii britanici care serveau sionismul, politica "era stabilită" si "nu mai încapă discuție"; nu s-a știut niciodată cine-a stabilit-o. Senatorul Taft, liderul republican, a protestat si-a fost urmarit până la moarte de o campanie virulentă de calomnii si insulte publice. America i-a daruit lui Stalin 15.000 avioane, 7.000 de tancuri, 581 nave de razboi (127 au fost returnate după multi ani si sovietele s-au oferit sa plătească pentru 31, zicând ca restul s-au pierdut sau s-au stricat) si o întreaga flota comercială. Asta e cea mai mică parte din averile daruite de americani lui Stalin. Guvernul american n-a publicat niciodată datele transferului de avere către Stalin din timpul si de după terminarea razboiului si presa coruptă din Statele Unite nici nu s-a interesat. Printr-un accident doar s-au pastrat documente prin care se poate aprecia o mică parte din felul în care guvernul american își jefuiește poporul ca sa-i îmbuibă pe tătorii bolșevici. Iată cum: Capitanul Jordan, veteran din primul razboi mondial, unde fusese instruit ca tânăr recruta sa-si tina "ochii deschisi, gura închisă si o copie după absolut orice", a fost trimis la "Depozitul Natiunilor Unite nr. 8" de la Newark (Natiunile Unite nici nu existau încă, urmau sa fie înfiintate peste 3 ani, dar aveau deja depozite de marfuri). Curând a văzut cât de atotputernic este guvernul sovietic în Statele Unite, când un avion civil american a trecut prea aproape de un bombardier american care era daruit lui Stalin si ofiterul sovietic furios a cerut sa fie eliminate avioanele americane de pe pista. Comandamentul aeroportului a refuzat si sovieticul a spus: "am sa-i telefoniez lui Hopkins". După câteva zile a venit un ordin de la Comisia Aeronautică Americană interzicând

avioanelor civile americane accesul, exact cum ceruse sovieticul. Atunci Capitanul Jordan a început să țină un jurnal, cu ajutorul căruia a arătat mai târziu lumii că încă din 1942 materialele necesare construirii bombei atomice (grafit, tuburi de aluminiu, cadmiu, toriu) erau trimise prin aeroportul Newark în Uniunea Sovietică - și în acest rastimp Roosevelt făcea mare caz de "secretul bombei atomice", "proiectul Manhattan". Dar când Capitanul Jordan nota aceste transporturi în jurnalul său, nici el nici poporul american habar n-aveau de bomba atomică și nici la ce-ar putea fi bune aceste materiale; el nota absolut toate transporturile. Și-a observat că multe din ele nu erau, cum ziceau acordurile de colaborare militară, articole de "apărare", ci articole de construire a regimului comunist, ca de pildă "tractoare și mașini agricole, o fabrică de aluminiu, fabrici de locomotive și vagoane, mașini de prelucrat oțelul" etc. etc. Acestea intra în totalul Presedintelui Truman de produse agricole în valoare de \$1.674.586.000 și produse industriale în valoare de \$3.040.423.000 (în dolarii de atunci, mult mai puternici ca cei de-acum) trimise în Uniunea Sovietică în acel an în cadrul "acordului de împrumut-ajutor". În 1943 s-au pierdut multe nave de transport și s-a mai deschis un aeroport la Great Falls, în Montana, pentru transferul de avere din America la Stalin și Capitanul Jordan a fost trimis acolo, din nou ca "reprezentant al Națiunilor Unite" care încă nu existau, și-a găsit acolo primul lui ordin de la președintele țării și anume: "prima prioritate o au... avioanele sovietice, chiar înaintea celor militare ale Statelor Unite". Ofiterul sovietic cu care colabora s-a ofensat că trebuia să colaboreze cu un biet capitan și Capitanul Jordan a fost făcut imediat maior al Statelor Unite, dar epoletii i-au fost puși de Colonelul Kotikov, ofiter sovietic; autorul nu știe dacă au mai fost vreodată ofiteri americani în armata Statelor Unite făcuți de alte țări. Jordan a observat foarte multe geamantane negre sigilate bine cu frânghii care treceau spre Uniunea Sovietică și cum nu avea nici o putere decât cea de a dirija traficul din Montana spre Moscova prin Alaska, s-a suit într-un avion unde a desfăcut câteva din ele și și-a notat conținutul. A găsit în ele o imensitate de documente, corespondență, planuri și desene tehnice. Printre ele erau două pachete de dosare ale Departamentului de Stat american. Pe unul eticheta zicea: "De la Hiss"; pe celălalt: "De la Sayre". Aceste dosare, s-a dovedit ulterior în procesele de spionaj și trădare din 1948-56, conțineau rapoartele secrete ale atașatilor americani din Moscova, trimise în valiza diplomatică la Washington, unde Hiss și Sayre le fotocopiau și le trimiteau înapoi la Moscova la cei de care erau, chipurile, ținute secrete. Cea mai importantă hârtie pe care-a văzut-o Maiorul Jordan în valizele ce zburau spre Moscova a fost o scrisoare semnată de "H.H". (Harry Hopkins) către Mikoyan, Comisarul Sovietic pentru Comerț Exterior, în care-i explica "ce greu mi-a fost să obțin acestea de la Groves [șeful proiectului ultra-secret al bombei atomice]". Atașate la scrisoare erau planul uzinei atomice de la Oak Ridge din Tennessee și o copie a unui raport care purta stampila "Harry Hopkins" și care era plin de cuvinte străine pe care Jordan necunoscându-le le-a copiat întocmai în jurnalul său, cu intenția să se uite mai târziu în dicționar să vadă ce înseamnă, cuvinte ca: "ciclotron, proton, deuteron, energie de fisiune" și expresii ca "pereti de 5 picioare grosime de apă și plumb să controleze zborul neutronilor". Asta în timp ce masele din Anglia și America aveau creierul spălat cu lozinca că cea mai bună apărare împotriva agresiunii sovietice e bomba atomică.

La 23 Septembrie 1949 Uniunea Sovietică a explodat prima bomba atomică. Maiorul Jordan nu s-a mai putut stăpâni și s-a plâns unui senator care l-a determinat pe un vorbitor de la radio, Fulton Lewis, să povestească asta la radio. Acest program radio și cartea lui ulterioară au făcut public scandalul care a dus la investigațiile Congresului din Decembrie 1949 și Martie 1950. Dar presa a falsificat faptele când le-a difuzat public și investigațiile n-au dus la nimic.

În 1944 Maiorul Jordan era îngrijorat și-a încercat să se consulte cu șeful lui din Departamentul de Stat, unde un tinerel i-a spus că "ofiterii care-s prea corecți se pot trezi pe undeva pe-o insulă din mijlocul Marilor Sudului". După scurt timp a fost înlocuit. Cartea lui conține lista tuturor transporturilor pe care le-a putut vedea; este inclusă lista tuturor ingredientelor pentru bomba atomică și bomba cu hidrogen: beril, cadmiu, cobalt (33.6000 livre minereu și concentrat), metal și fragmente de cobalt (806.941 livre), uraniu metal (2.2 livre), tuburi de aluminiu (12.766.472 livre), grafit (7.384.482 livre), toriu, nitrat de uraniu, oxid și oxid urano-uranic, aluminiu și aliaje (124.052.618 livre), lingouri de aramă și bronz (76.545.000 livre), sârma, plăci, sârma izolată de aramă și bronz, etc. Apoi o uzină petroliferă, mașini și piese de prelucrarea fierului, mașini de tot felul pentru industria grea și ușoară, turnatorii, stații electrice, instrumentaj și stații telefonice, generatoare, instalații de cinematografie, de radiodifuziune, 9.594 vagoane de cale ferată, 1.168

locomotive, nave comerciale în valoare de \$123.803.879, camioane si tot asa fara sfârșit. Apoi o uzina de mare precizie, 2 fabrici de produse alimentare, trei generatoare de gaz, o rafinarie petrolifera cu masini si utilaj, 17 uzine cu aburi si 3 uzine hidroelectrice. Maiorul Jordan începuse sa creada ca Hopkins si amicii lui înnebuniseră, căci îi trimiteau lui Stalin cantitati imense de tot felul de lucruri, utile sau nu - unele care nu stie la ce le-ar fi trebuit: ochelari, dinti falsi, 9.126 ceasuri cu pietre pretioase, 6.222 livre de sapun de toaleta, rujuri de buze în valoare de \$400, 373 galoane de bauturi spirtoase, momele pentru pescuit cu undita în valoare de \$57.444, lanterne magice pentru copii în valoare de \$161.046, tichii de hârtie si nasuri de carton de \$4.352, 13.256 livre de hârtie de copiat, doua plane noi, instrumente muzicale de \$60.000, si, probabil o atentie speciala pentru dragul lor "tatuc Stalin", o pipa de \$10.

Harry Hopkins i-a mai trimis lui Stalin si bani pesin, între altele "\$88.701.103 pentru saraci"; cine-a trait sub comunism stie cum se "împarte la saracii" comunismului. În 1944 Henry Morgenthau Jr., Secretarul Trezoreriei lui Roosevelt, cu secretarul sau Harry Dexter White (dovedit ulterior agent sovietic) au trimis lui Stalin copii ale placilor cu care se tipareau banii ce urmau sa fie folositi în Germania dupa razboi. Astfel publicul american înghitea un deficit cauzat de plata trupelor americane cu note tiparite - de un alt guvern în alta tara, dar aceste note erau onorate în Statele Unite. La protestul publicului, notele nu s-au mai tiparit din 1946; dar sovietele deja pusesera în circulatie peste 250 milioane de dolari tipariti de ele, si-au refuzat sa plateasca suma neglijabila de \$18.000 pentru placile si hârtia cu care-au jecmanit cele 250 milioane luate direct din trezoreria americana.

În afara de transferul averii natiunii americane în Uniunea Sovietica, mai erau doua cai de îmbogățire a bolșevicilor si saracire a americanilor. Una era organizarea luptelor de asa maniera încât americanii sa aiba pierderi si comunistii nu. Asa au si facut membrii "guvernului din umbra" al Statelor Unite - nu de la început, dupa atacul de la Pearl Harbour, cum intentionasera, ci mai târziu, prin George C. Marshall, Sef de Stat Major, pe care Senatorul Joseph McCarthy l-a acuzat ulterior pe buna dreptate si în mod absolut veridic si documentat ca a "planuit cu minutiozitate o retragere continua care a cedat mereu victoria si care a început cu mult înainte de a se termina cel de-al doilea razboi mondial... totdeauna sustinând numai frontul rusesc" dupa instructiunile lui Churchill si Stalin.

Generalul Marshall fusese promovat de Roosevelt peste capul a 20 de generali si 14 brigadieri toti mai bine pregatiti si calificati si cu mai multa vechime, dupa ce fusese numit general în ciuda faptului ca a fost gasit incompetent pentru acel rang de catre comandantul de-atunci. Dintru început Marshall i-a cerut Senatorului James F. Byrnes (alter ego-ul lui Bernard Baruch) sa introduca prin Congres o decizie ca sa nu se mai tina cont de vechime si procedura la promovare în armata si acesta a facut-o, dându-i lui Marshall posibilitatea sa opereze imediat 4.088 de promovari neregulamentare, una dintre ele fiind a Colonelului Dwight Eisenhower, care nu vazuse câmpul de lupta în viata lui dar a devenit în trei ani Comandantul Suprem al Fortelor Aliate. Tandemul Marshall - Eisenhower a dat forma lumii dupa cel de-al doilea razboi mondial. Imediat dupa atacul de la Pearl Harbour propaganda sovietica a început sa ceara ca englezii si americanii sa invadeze Europa numai decât; desi Churchill spunea ca trupele engleze nu pot s-o faca înainte de 1943, Eisenhower instruit de Generalul Marshall a facut planul invaziei în 1942 si Roosevelt i-a telegrafiat lui Churchill asta; apoi Generalul Marshall si Harry Hopkins s-au dus la Londra unde Churchill le-a spus ca o invazie pripita ar duce la pierderea razboiului, ca va transforma Canalul Mânecii într-o "mare de sânge aliat", de fapt trei sferturi englez. Întrebat cu ce poate contribui, comandantul american din Insulele Britanice, Generalul Clark, a aratat ca n-are decât o divizie (a 34-a) fara artilerie antiaeriana, fara tancuri si neinstruita (când a fost trimisa în lupta în Africa mai târziu s-a vazut ca aceasta divizie nu era gata de lupta). Totusi Generalul Marshall i-a cerut lui Roosevelt sa santajeze guvernul britanic sa intre în lupta amenintând ca altfel America se retrage din razboi (vezi marturia lui Stimson). Desi n-a reusit sa santajeze Anglia ale carei trupe nu erau nici echipate nici instruite, acesta a ramas tonul si procedeul Statelor Unite tot timpul razboiului.

Mai târziu, în 1943, trupele engleze si americane au zdrobit trupele germane în Africa si Germania a început sa piarda; aliatii erau gata de lupta; din nou Generalul Marshall a intervenit, hotărând unde vor ataca aliatii si schimbând soarta natiunilor Europei. Churchill nu vroia ca cei care începuseră razboiul, adica Uniunea Sovietica care a provocat cel de-al doilea razboi mondial atacând Polonia împreuna cu Hitler, sa iasa din razboi cucerind teritorii mari (cum s-a si

întâmpat) și vroia să atace din nord și din sud și să ocupe statele balcanice cu trupe anglo-americe. Dar Generalul Marshall, care conducea războiul în locul lui Roosevelt care era bolnav și incapacitat (sau poate prizonierul celor din jurul lui; în orice caz nu mai avea nici o putere) insistă ca aceste trupe vor debarca numai în Franța și vor lăsa trupele sovietice să patrundă adânc în Europa. Apoi Roosevelt, lucid sau nu, a perseverat în a da Europa de est, centrală și balcanică bolșevicilor. Timp de 18 luni s-a dezbătut abandonarea Europei trupelor revoluției bolșevice, căci trupele engleze și americane terminaseră cucerirea Africii și izgoneau nemții din Italia, și-ar fi putut înainta până la Viena, Budapesta și Praga, dar Generalul Marshall a insistat să se limiteze la o a doua invazie a Franței, total inutilă și a prescris ca "poziția Rusiei după război va fi dominantă în Europa... trebuie să-i dăm tot sprijinul și să facem orice efort să ne-o facem prietenă... fără nici o îndoială ea va domina Europa..." (analiza Generalului Marshall la Conferința de la Quebec din August 1943). Stalin ceruse ca trupele anglo-americe să invadeze Franța și să nu se apropie de Europa Centrală și de Est; Generalul Marshall a făcut întocmai. Războiul avea să mai facă ravagii încă doi ani, când Stalin și cu Generalul Marshall hotărâseră ca Rusia să domine Europa și să cucerească teritorii vaste după război. Generalul Mark Clark, care era în 1943 comandantul trupelor americane din Italia, scria în 1950 ca deturnând trupele din Italia spre Franța, când puteau trece prin Iugoslavia și Ungaria până în Cehoslovacia și Austria, s-a comis "una din greselile politice cele mai mari ale războiului", căci s-a abandonat Europa Centrală lui Stalin; Generalul Clark, strălucit strateg pus pe linie moartă care ulterior și-a dat demisia, zice "greșeala politică" dar de fapt n-a fost nici o greșeală ci o politică intenționat aplicată de grupul din jurul președintelui american care subordona interesele patriei lor, propagării revoluției comuniste în lume. Astfel în loc să se termine războiul în 1944 cu o victorie care să lase sovietele în limitele teritoriului lor și să lase națiunile europene libere, s-a prelungit războiul încă doi ani pentru a da sovietelor ocazia să invadeze și să ocupe jumătate din Europa. Aceasta prelungire a fost dictată de soviete și impusă de ele prin agentul lor din guvernul american, Harry Dexter White, autorul așa-numitului plan Morgenthau. Conform acestui plan trupele aliate au înaintat încet-încet până la granița Germaniei, unde Churchill care s-a opus acestui plan tot timpul a încercat să mai salveze ceva ocupând Berlinul, după cum povestesc și el și Eisenhower în memoriile lor. Chiar Eisenhower spune cum s-a opus când Feldmaresalul Montgomery a propus să înainteze decisiv în 1944 spre Berlin, zicând că Montgomery risca prea mult - dar câteva pagini mai înainte spusese că Montgomery era prea cumpanit și nu vroia să riste nimic. Eisenhower a continuat să-și împrăstie trupele prin Franța așteptând ca sovieticii să patrundă adânc în Europa și în Martie 1945 (după Conferința de la Ialta când era clar că sovietele au anexat România și Polonia și Roosevelt trimitea telegrame de protest lui Stalin), Eisenhower i-a telegrafiat direct lui Stalin planul lui fără să se consulte cu nimeni, ceea ce l-a făcut pe Churchill, care vroia să salveze cel puțin Viena, Praga și Berlinul, să protesteze vehement - dar degeaba, căci Generalul Marshall din Washington a declarat că aprobă întru totul și planul și procedura lui Eisenhower. De atunci încolo nici o mișcare n-au mai făcut trupele aliate în vest fără să obțină aprobare de la Stalin și nimeni nu asculta ce zicea Churchill. Eisenhower i-a comunicat direct lui Stalin la 28 Martie că se va opri în fața Vienei. În 14 Aprilie a comunicat sefului Statului Major că se va opri în fața Berlinului, pe Elba, încheind cu cuvintele: "dacă ești de acord, am să-l informez pe Maresalul Stalin", dar de fapt nu-i pasa dacă e sau nu de acord căci deja trecuse peste protestele englezilor. Mai rămânea Praga, în Cehoslovacia, unde Stalin i-a cerut lui Eisenhower la 9 Mai 1945 să nu intre dincolo de linia Karlsbad, Pilsen și Budweis și Eisenhower, care avea trupe americane stând degeaba la granița cehă, i-a ordonat Generalului Patton să se oprească imediat unde-a zis Stalin. Cinci ani mai târziu, la 3 Martie 1949, la un dineu de gala la Asociația Avocaților din New York, Generalul Eisenhower s-a laudat că el a fost singurul care a luat hotărârile ce-au abandonat jumătate din Europa bolșevismului. Dar chiar dacă credea că el a luat acele decizii, n-a fost Eisenhower cel care le-a luat, ci erau parte din politica de demolare a țărilor occidentale în folosul revoluției bolșevice din care făcuse parte și transferul averii americane către bolșevici. Capitanul Harry C. Butcher menționează că atunci când Generalul Eisenhower în ciuda protestelor lui Churchill îi comunica lui Stalin direct despre cum se opreau și așteptau trupele anglo-americe ca să invadeze trupele sovietice Europa, "granițele și ariile de ocupație deja nu se mai dezbateau la nivel de conducere militară". Churchill a spus (la 11 Mai 1953) că el cerea ca trupele anglo-americe să nu se retraga până nu s-a ajuns la un acord cu Rusia, dar nu s-a ținut cont de cerințele lui și s-a abandonat jumătate din Germania sovietelor fără să se

stabileasca absolut nimic.

Guvernele occidentale au mai gasit o cale de a promova comunismul în lume dupa razboi: prin conferintele de pace. Carta Atlanticului fusese promulgata de Roosevelt la 6 Ianuarie 1941, când le-a spus americanilor ca "anticipeaza o lume bazata pe 4 libertati fundamentale: de vorbire, religioasa, eliberare de foamete, eliberare de teama". Apoi carta promulgata de Roosevelt si Churchill împreuna la 14 August 1941 anunta în frazeologia demagogica recomandata de Protocoalele Sionului din 1905 ca "îsi bazeaza sperantele într-un viitor mai bun pentru omenire" pe niste "principii fundamentale" si anume: "nici o augmentare, teritoriala sau de alta natura"; "nici o schimbare teritoriala fara consimtamântul liber al popoarelor respective"; "dreptul popoarelor de a-si alege forma de guvernare pe care o doresc; si drepturile suverane si autoguvernarea restituite popoarelor care fusesera private de ele". Iar de la aceste nobile aspiratii au trecut apoi la fapte si la conferintele de la Teheran si Casablanca care-au culminat la Ialta în Februarie 1945, trei ani si jumatate dupa exprimarea acelor nobile teluri, au jefuit si înrobii lui Stalin popoarele a jumatate din Europa - lui Stalin pentru ca, zice Declaratia ce-au dat-o la Teheran, "el este un om devotat luptei împotriva tiraniei si sclaviei, opririi si intolerantei". În timp ce demnitarii occidentului îi cântau aceste osanale lui Stalin cel iubitor de libertatea popoarelor, trupele lor sedeau si asteptau ca hoardele bolsevice sa patrunda adânc în inima Europei.

Cum Stalin a refuzat sa se deplaseze, s-au deplasat Roosevelt si Churchill la Ialta - deja o înfrângere când tratezi cu asiaticii, zice autorul. Roosevelt si intimul lui Harry Hopkins erau pe moarte si Roosevelt arata foarte rau chiar si în filmele date publicitatii. Multi participanti îsi adusesera familiile, care misunau si dadeau conferintei un aspect de excursie familiala. Dar cel mai rau lucru, zice autorul, a fost betia continua la care au fost supusi delegatii tot timpul, fiind acesta, zice autorul, un truc asiatic foarte vechi. Generalul Maior Laurence S. Kuter care reprezenta aviata americana descrie cum o serie de toasturi si închinari în cinstea participantilor începeau dis-de-dimineata, de la micul dejun, cu votca, vin, cognac, sampanie si din nou cognac, alaturi de caviar, mezeluri, mere de Crimeea si ceai; acesta era numai dejunul; tot timpul zilei toata lumea era mai mult beata; interpretul lui Roosevelt povesteste cum la o cina s-a închinat de 45 de ori în cinstea a diversi - 45 de pahare de alcool baute obligatoriu de fiecare. Roosevelt care era pe moarte a sosit acolo ca semnat al planului Morgenthau, elaborat de agentul sovietic din guvernul american Harry Dexter White si însotit de alt agent sovietic, Alger Hiss; deci sovietele aveau doi reprezentanti din trei. Autorul scrie ca Churchill a încercat din toate puterile sa salveze ceva din ghearele lui Stalin, din fiasco-ul celui de-al doilea razboi mondial despre care masele cu creierul spalat de ziarele perfect controlate de fortele oculte credeau ca este o victorie glorioasa si stralucita, dar Generalul Marshall l-a santajat mereu cu amenintarea ca va ordona trupelor americane sa abandoneze frontul daca Churchill mai face astfel de încercari. Autorul crede ca Churchill de-acum stia ca nu e decât o marioneta în mâna altora, dar nu stia înca faptul ca nu mai exista presa libera si toata presa e un instrument de propaganda mincinoasa în mâna acelorasi forte. Astfel, Churchill îl întrebase pe Ministrul Informatiilor la 23 August 1944 de ce nu se spune nimic despre masacrul polonezilor de la Varsovia. Generalul Bors din rezistenta poloneza s-a ridicat împotriva trupelor naziste la apropierea trupelor sovietice, care însa la ordinul lui Stalin s-au oprit imediat si-au asteptat dând timp nazistilor sa masacreze populatia poloneza. Când avioanele engleze si americane au vrut sa-i ajute pe polonezi, Stalin le-a interzis accesul la aeroporturile de decolare. Churchill i-a cerut lui Roosevelt sa trimita totusi avioanele, zicând ca Stalin nu va îndrazni sa le doboare, dar Roosevelt a refuzat; astfel aliatii si cu sovieticii au abandonat populatia poloneza ca sa fie masacrata; Varsovia a fost rasa la pamânt, 20.000 de polonezi civili au fost ucisi si 350.000 de supravietuitori deportati. Asta la trei ani dupa ce Roosevelt declamase asa de frumos despre libertatile pentru care lupta el. Churchill s-a mirat de ce nu zic ziarele nimic si ziarele au continuat sa nu zica nimic. Astea erau faptele pe care le-a încununat Conferinta de la Ialta, unde Roosevelt, c-un picior în groapa, i-a spus lui Stalin ca se simte mai însetat de sânge german ca oricând si-a propus sa închine un pahar "din nou ca sa executam 50.000 de ofiteri germani", caci mai închinaseră asa la Teheran în Decembrie 1943. Când Stalin a propus toastul, Churchill a refuzat sa închine; Roosevelt a facut o gluma buna zicând ca el va ucide doar 49.500; fiul lui Roosevelt, Elliott, a râs zicând ca spera sa ucidă sute de mii si Stalin s-a ridicat sa-l sarute pe Elliott Roosevelt pentru aceste cuvinte din inima.

Roosevelt i-a spus fiului sau ca nu-i place ca Churchill se teme ca rusii vor deveni prea puternici si i-a propus lui Stalin "ceva ce Primul Ministru Churchill nu trebuie sa afle" si anume ca

Eisenhower sa comunice direct cu Stalin ocolind Statul Major din Londra si Washington (la 4 Februarie 1945). Ceea ce s-a si facut.

Stalin n-a mai închinat pentru moartea a 50.000 de nemti si dupa asta s-a aratat mai rezervat fata de Roosevelt, mai discret si mai putin sângeros decât acesta. Autorul banuieste ca Stalin nu credea în desantarea sincera a presedintelui american si banuia o cursa. Dar halul de decadere si aservire al guvernelor occidentale s-a vazut cel mai bine când au abandonat Polonia, cotropita de Stalin si Hitler pe vremea când erau aliati si prieteni, pentru eliberarea careia se pornise razboiul, însângerata de masacrele naziste carora îi fusese abandonata de Stalin si de aliati când cu rascoala din Varsovia. Pâna la urma si Churchill a acceptat mutilarea si distrugerea Poloniei, din care jumătate a fost smulsa si incorporata Rusiei, sub pretextul ca i se va da teritoriu german în schimb si se vor tine "alegeri libere", ca în realitate toata Polonia sa fie împinsa sub cizma sovietica, alaturi de jumătatea Germaniei si de celelalte tari care-au ajuns în "lagarul socialist", astfel ca Polonia a trecut direct din sclavie nazista în sclavie comunista printr-o baie de sânge. Despre Polonia, Roosevelt (care era de pe-acum cam incoerent) a avut de zis doar ca "am 6 sau 7 milioane de alegatori polonezi în Statele Unite", caci lui îi pasa doar sa fie reale, si-apoi a propus sa se rapeasca din teritoriul Poloniei zicând ca "polonezii sunt ca chinezii, nu vor sa-si piarda prestanta", desi e greu de imaginat cum poate o natiune sa-si pastreze prestanta pierzându-si teritoriul national. Apoi Alger Hiss s-a încuiat cu Roosevelt ca sa-l "ajute" sa stabileasca granitele Poloniei. Churchill a mai protestat un timp zicând ca Anglia a jertfit atâta în razboi ca sa elibereze, nu sa muteze Polonia, dar în cele din urma a semnat si el. S-ar crede ca cei trei facusera tot raul pe care-l puteau face - dar a mai ramas o ticalosie de facut: sub "Protocolul pentru Daune de Razboi" cei trei, Roosevelt, Churchill si Stalin, au aprobat generalizarea în toate tarile Europei cedate lui Stalin, a instrumentului de teroare comunista: au aprobat lagarele de munca fortata si exterminare; caci acest document autoriza "cele trei guverne" sa obtina "reparatii" folosind munca fortata în lagare de concentrare si exterminare. Tot atunci Churchill si Roosevelt au acceptat sa trimita lui Stalin toti prizonierii rusi luati de nemti ca fiind "dezertori"; acesti soldati rusi care au luptat pentru patria lor sovietica urmau sa fie torturati si ucisi de propriul lor guvern pentru care au luptat pentru crima de a fi scapat cu viata din lupta, cu buna stiinta a occidentului. Oroarea acestui act nu poate fi descrisa în câteva cuvinte. James B. Chuter, capelan în armata britanica, povesteste cum trupele americane mitraliau pe soldatii rusi din lagarele germane de prizonieri luati de nemti si "eliberate" de americani si englezi, care încercau sa fuga de tortura "patriei sovietice" careia îi fusesera predati.

Stalin, semnând alaturi de Roosevelt si Churchill acordul de la Ialta, si-a declarat, zice el, "fidelitatea fata de principiile Cartei Atlantice" din 1941. Dar despre statul national iudaic Stalin i-a spus lui Roosevelt: "Problema evreiasca e dificila. Noi am încercat sa le înfiintam patria lor nationala a evreilor în Birobidjan [de unde se trag hazarii în realitate] dar n-au stat acolo decât doi-trei ani si-apoi s-au împrastiat cu totii prin orase". Atunci Roosevelt i-a spus lui Stalin "ca el este sionist si l-a întrebat pe maresal [Stalin] daca si el era". Din nou acest bandit care în tinerete jefuia banci în Georgia s-a aratat mai demn de a fi seful unui stat decât presedintele american, care n-ar fi admis niciodata ca vreo problema "e dificila" când era vorba sa urmeze porunca Sionului. (Când i se pomenea de asa ceva lui Churchill, acesta imediat striga ca aceste obiectiuni sunt dovezi de "antisemitism"). Stalin l-a întrebat pe Roosevelt ce concesii își propunea sa-i faca regelui Arabiei Ibn Saud, pe care Roosevelt urma sa-l vada si Roosevelt i-a raspuns ca "avea sa-i faca o sigura concesie si sa-i dea un singur lucru si anume cei 6 milioane de evrei din Statele Unite". Aceasta propozitie este veridica dar a fost cenzurata si exclusa din documentele oficiale. Restul este luat literalmente din procesul verbal al "Conferintelor de la Malta si Ialta, 1945" publicate de Departamentul de Stat american în Martie 1955. Tot târgul revoltator de la Ialta a fost astfel dezvaluit publicului, care a ramas apatic, îndobitocit fiind de propaganda, cum este si-acum.

Au mai fost parti ascunse si nepublicate în acest "Proces verbal". Când Senatul a cerut sa se publice versiunea completa, necenzurata, doi functionari din Departamentul de Stat de buna credinta (Dr. Donald M. Dozer si Bryton Barron) s-au apucat sa pregateasca aceasta publicare si-au fost imediat înlocuiti si pensionati, în timp ce presedintele american Eisenhower facea în public declaratii ipocrite despre cum "totul trebuie dezvaluit ca sa ajutam publicului Statelor Unite sa învete din greselile trecutului si sa ia hotarâri în prezent". Barron a fost supus unor presiuni foarte mari ca sa accepte sa ascunda adevarul, caci el repeta ca "versiunea care se publica e

perversita, incompleta, foarte mult cenzurata si taiata si tinde sa acopere administratia anterioara si va induce în eroare poporul american". Dar acum, în 1956, guvernul american era asa de bine infiltrat de agentii revolutiei mondiale, infiltrare începuta de Roosevelt, încât, cu toate procesele publice de spioni sovietici în functii înalte în stat, statul american si întreaga viata publica americana era tot în mâna revolutiei comuniste. Infiltrarea guvernelor occidentale cu agentii revolutiei mondiale e generala, dar aici autorul se ocupa în mod special de Statele Unite pentru ca forta economica a acestei tari pusa în slujba sionismului si-a revolutiei mondiale este hotărâtoare. Dar exact la fel stau lucrurile în Marea Britanie, Canada, Australia.

În Canada un rus (Igor Guzenko), periclitându-si viata, a informat guvernul canadian de rețeaua de infiltrare si spionaj bolsevic din guvernul canadian, cu centrala la ambasada sovietica de la Ottawa. Primul Ministru canadian Mackenzie King, un om simplu care se interesa cel mai mult de spiritism, a plecat totusi sa-i informeze imediat pe presedintele american, succesorul lui Roosevelt si pe Primul Ministru britanic Clement Attlee. Alger Hiss era seful rețelei bolsevice din guvernul american, dar timp de 6 ani doi presedinti americani au refuzat sa ia cunostinta când li se spunea acest lucru si doar un proces intentat de cetateni particulari a putut forta guvernul american sa accepte cu multa rea vointa o particica din adevar. Dezvaluirile din procesul lui Alger Hiss au aratat infiltrarea totala la toate nivelele a guvernului american cu agenti bolsevici. În Anglia 6 ani dupa dezvaluirile Primului Ministru canadian nu s-a facut absolut nimic când deodata doi înalti functionari din guvern (Burgess si Maclean) protejati si avansati rapid de o mâna nevazuta au disparut si-au reaparut la Moscova, unde se refugiasera de teama procesului lui Alger Hiss. Înca 4 ani dupa fuga lor guvernul britanic a refuzat sa ia act, sustinând ca "se lucreaza la asta", când deodata în 1955 Ministerul de Externe britanic a recunoscut ca acesti doi lucrau pentru guvernul sovietic în interiorul guvernului britanic înca din 1949 'admitând adevarul cu multa rea vointa si fortat de un atasat de ambasada sovietic, Vladimir Petrov, care-a povestit cum Burgess si Maclean fusesera angajati ca spioni sovietici din 1930 din anii primei studentii la Cambridge (asa cum prescriu documentele lui Weishaupt si Protocoalele Sionului si cum s-a facut si cu Alger Hiss). În acest timp Burgess si Maclean apareau mândri în tribuna oficiala la Moscova ca functionari la Ministerul de Externe sovietic; si tot în acest timp Hrusciiov si Bulganin au fost invitati într-o vizita de mare prietenie la Londra. Singura cercetarea din Australia a fost mai corecta si a aratat publicului ca ambasada sovietica din Canberra "dirija o operatie de spionaj în Australia" înca din 1943 si ca multi asa-zisi imigranti sunt agenti bolsevici veniti "cu misiune"; Ministrul de Externe R. Casey a aratat ca în guvernul australian era "un cuibar de tradatori," confirmând ce zisese Mackenzie King cu 10 ani înainte. În acesti 10 ani de dezvaluiri, guvernele occidentale n-au fost cu nimic asanate de revolutionari bolsevici. Concentrându-se asupra transmiterii documentelor doar ca crima de "spionaj", aceste guverne au refuzat sa curete tarile lor de revolutia bolsevica din interior care patrunsese în cele mai înalte foruri guvernamentale si care dedica economia tarilor si toate avutiile tarilor occidentului pentru propasirea revolutiei comuniste mondiale. Asta s-a vazut la procesul lui Alger Hiss si anume ca transmiterea de documente secrete unui guvern strain si ostil este doar o mica particica din activitatea nociva si anti-patriotica a agentilor revolutiei mondiale infiltrati în guvernele occidentale; functia lor majora este realizarea guvernului mondial prin zdrobirea nationalitatilor. Din 1930, Alger Hiss s-a ridicat rapid în guvern si dupa ce-a fost denuntat de un fost colaborator bolsevic deziluzionat ca spion sovietic a continuat sa fie avansat si a fost nedezlipit de Roosevelt tot timpul la lalta, astfel încât e clar ca aceeasi mâna nevazuta care i-a ridicat pe Roosevelt si pe Hiss a determinat împartirea lumii la lalta. Dupa lalta acelasi grup international l-a numit Secretar General al Natiunilor Unite, care a luat nastere în 1945 la San Francisco de la început ca un instrument al revolutiei mondiale. Toate documentele la lalta au trecut prin mâna lui si Hiss era prezent tot timpul peste tot în spatele scaunului lui Roosevelt - asa arata Edward Stettinius, care figura ca Secretar de Stat; mai târziu James F. Byrnes care era la lalta ca Director al Biroului de Mobilizare spune ca Roosevelt n-a citit documentele pregatite de Departamentul de Stat pentru conferinta "desigur din cauza bolii lui;" toate actiunile lui Roosevelt au fost dictate de Hiss cu care Roosevelt "se sfatuia" totdeauna înainte de a zice si face orice si actiunile lui Roosevelt nu se conformau documentelor pregatite de Departamentul de Stat si necitite de Roosevelt "din cauza bolii". Bryton Barron, functionarul demis din functie pentru ca vroia sa publice adevarul, spune ca el "poate arata incidente care demonstreaza puterea lui Alger Hiss... Si cum opera acesta la nivel înalt". Dar poate si mai mare putere în demolarea natiunilor lumii a avut-o Harry Dexter White.

Ziarele au publicat stirea ca nu exista nici un certificat de nastere a nici unui Harry Dexter White si nimeni nu stie cine e individul care-si zice asa. El a fost introdus de Henry Morgenthau Jr., care a fost singurul timp de 12 ani neîntrerupt în functia de ministru de cabinet pe timpul lui Roosevelt, la Trezoreria Statelor Unite (1934). Apoi a avansat rapid si misterios si imediat dupa Pearl Harbour a avut putere deplina asupra finantelor în ceea ce priveste politica externa. Apoi a ajuns aghiotant al Secretarului de Stat. Tot timpul acesta a fost agent sovietic dovedit lui Roosevelt, care refuza sa ia act. Whittaker Chambers, cel care l-a denuntat si pe Alger Hiss, arata cum înca din 1935 White îi dadea documente secrete americane ca sa le predea sovieticilor si în 1939 când Hitler si cu sovieticii au atacat Polonia, fiind nevoit sa se apere de acuzele lui Hiss, a vrut sa depuna aceste dovezi dar toate agentile guvernamentale au refuzat sa ia cunostinta de ele. În 1941 FBI (Biroul Federal de Investigatii) i-a luat o depozitie în care Chambers arata ce-au facut Hiss si Harry Dexter White dar nimeni n-a facut nimic si de-abia în 1948 guvernul american a fost fortat tot de un cetatean particular sa renunte la Harry Dexter White. Actiunea acestui agent bolsevic a început înca din 1941 pe scara larga, când a elaborat planul prin care japonezii au fost fortati sa atace Pearl Harbour si Statele Unite au fost împinse sa intre în razboi. Tot Harry Dexter White este cel care-a elaborat "planul Morgenthau". Constitutia Statelor Unite spune ca Departamentul de Razboi face razboi si pace; dar Harry Dexter White de la Departamentul Trezoreriei a facut cel de-al doilea razboi mondial si pacea ce-a urmat. White e considerat responsabil de aceste acte, dar Henry Morgenthau Jr. l-a numit pe White si tot Henry Morgenthau Jr. a semnat si ultimatumul catre japonezi care-a declansat Pearl Harbour în Noiembrie 1941 si planul dezmembrarii Germaniei din 1944. În ambele cazuri Roosevelt n-a facut altceva decât sa aprobe ce-a facut Morgenthau. Nu e usor de vazut cine a fost creierul, Morgenthau sau individul care se ascunde sub pseudonimul de Harry Dexter White. În 1947 Fred Smith a descris planul Morgenthau de farâmitare a Germaniei, inundarea minelor, distrugerea industriilor, reducerea populatiei Germaniei la un popor de pastori de capre. Acest plan a fost discutat în trei de Morgenthau, Harry Dexter White si Eisenhower în cortul lui Eisenhower la 7 August 1944 si Eisenhower a promis ca va sprijini tot ce vrea Morgenthau. Acesta a zburat apoi la Washington si si-a descris planul în fata unui comitet unde au participat si Secretarii de Razboi si de Stat (pentru prima data); dar acestia au atacat planul lui Morgenthau si n-au fost de acord cu el; totusi Morgenthau a fost cel care "s-a întâmplat" sa-l însoteasca pe Roosevelt la întâlnirea cu Churchill, care s-a mirat ca nu-i vede pe Secretarii de Stat si de Razboi. Totusi Churchill a semnat alaturi de Roosevelt planul Morgenthau sau Morgenthau-White. Churchill ulterior a spus c-a "regretat" c-a semnat. Roosevelt ulterior se referea la planul Morgenthau ca la o nota pe care-ar fi pasat-o unui departament "la inisistentele unui prieten vechi de-al meu" (Sherwood), nu la o conventie internationala si ulterior s-a aratat uluit de initialele lui puse cu mâna lui pe planul Morgenthau pe care-l semnase. Publicul a fost facut sa creada ca planul Morgenthau a fost abandonat si n-a avut loc: industriile chipurile n-au fost dinamitate si minele n-au fost inundate. Dar, desi planul lui Morgenthau de a ucide populatia germana fara proces, cum a propus râzând Roosevelt lui Stalin la Ialta, n-a fost aplicat el a fost înlocuit cu procese înscenate asa-zisilor "criminali de razboi". Aceste procese au fost o mascarada sinistra de tipul proceselor intentate de comunisti împotriva "dusmanului de clasa" si ramân una din rusinile istoriei omenirii. Germania a fost rupta în doua, daca nu chiar în farâmite cum a vrut Morgenthau. Nemtii au fost dusi în lagare de sclavi de munca fortata pentru "reparatii de razboi", la 11 ani dupa ce guvernul american, care a înfiintat aceste lagare de sclavi nemti, a declarat ca munca fortata este ilegala. Harry Dexter White, autor sau co-autor cu Morgenthau, a început apoi sa faureasca guvernul international care sa dizolve natiunile. A prezidat la nasterea Natiunilor Unite unde Alger Hiss conducea; apoi a instituit Banca Mondiala si Centrul Monetar International, anuntat în mod public de succesorul lui Roosevelt, Harry Truman, la 23 Ianuarie 1946. FBI anuntase în repetate rânduri pe presedintele tarii (de ex. la 8 Noiembrie 1945; la 1 Februarie 1946) ca Harry Dexter White era spion sovietic dar Truman l-a numit pe White în ciuda acestor dezvaluiri; chiar el spune "în ciuda". Dar în Aprilie 1947 când Alger Hiss începuse sa fie cunoscut publicului larg ca spion sovietic White a demisionat "din motive de sanatate". În August 1948 a fost chemat în fata Comisiei de Activitate Antiamericana si i s-au aratat dovezile tradarii lui; a negat totul; a fost gasit mort dupa trei zile si îngropat dupa ritual evreiesc. Cauza mortii a ramas un mister; nu s-a permis sa se faca autopsie si nici sa se cerceteze cum a murit. Moartea lui a ramas la fel de misterioasa ca si adevarata lui identitate. În 3 Ianuarie 1955, dupa 7 ani, Comitetul de Siguranta Interna al Congresului American a raportat

urmatoarele:

- "1. Alger Hiss, Harry Dexter White si confederatii lor din subteranele comuniste din guvernul american, au avut puterea de a influenta în mod profund politica Statelor Unite si politica organizatiilor internationale din timpul celui de-al doilea razboi mondial si anii imediat urmatori;
- "2. Ei au exersat o influenta profunda asupra crearii si caracterului Natiunilor Unite si agentilor lor specializate;
- "3. Aceasta putere nu s-a limitat la functiile lor oficiale. Era exersata prin accesul si influenta ce le aveau la demnitarii înalti ai statului si ocaziile ce le-au avut sa formuleze sau sa ascunda informatiile pe baza carora se luau hotarârile politice ale superiorilor lor;
4. Hiss, White si un numar considerabil de ortaci de-ai lor care-au faurit politica externa americana si cea a organizatiilor internationale în acesti ani de cumpana s-au dovedit a fi agenti secreti comunisti".

Dupa acest raport oficial ai zice ca s-au luat masuri de eliminare a agentilor bolsevici din guvern - dar nu s-au luat. Autorul era în America la vremea aceea si-a vazut cum aceste dezvaluiri n-au avut nici un efect. Opinia publica a ramas apatica sau, mai mult, a început sa tina cu ortacii lui Hiss si White care urlau împotriva celor ce îndraznisera sa spuna adevarul. A avut loc un atac violent si isteric declansat de toata presa ca la un semnal împotriva celor care conduceau investigatii si dezvaluiau adevarul, nu împotriva celor ale caror crime erau dezvaluite. Si s-a repetat martiriul celor care-au iubit adevarul si si-au iubit patria, cei ca Morse, Barruel si Robison care dezvaluiseră adevarata fata a revolutiei franceze din 1789. Whittaker Chambers care dezgustat de tradare si crima l-a demască pe Hiss a fost atacat si acoperit de insulte si acuze, în ziarele care-l glorificau pe Hiss si-l atacau pe senatorul Joseph McCarthy, cel care ceruse sa se faca investigatii. Pe acesta l-au atacat cu atâta ticalosie si venin încât i-au murdarit numele pentru totdeauna inventând epitetul mincinos de "macartism" care a devenit în mintea publicului ceva execrabil.

Anul 1954 este un moment important în istoria Statelor Unite, caci este anul în care Senatul l-a dezavuat pe McCarthy. În 1952 reusise la alegeri dupa 20 de ani de presedinti din partidul democrat, un republican, Eisenhower, care a promis în propaganda electorala ca va curăta guvernul de agentii bolsevici mosteniti de la Roosevelt si Truman. Dar dupa alegeri, în 1954, presedintele Eisenhower a început nu sa curete guvernul ci sa-i atace pe cei care vroiau sa curete guvernul, zicând ca el dezaproba "metoda" lui McCarthy. Aceasta dezaprobare a fost anuntata si de catre Senat la insistenta Comitetului Evreilor din America. Astfel ca indiferent cu cine voteaza, cu candidatul democrat sau cu cel republican, alegatorul american cu siguranta voteaza pentru marioneta aceleiasi puteri ascunse si distrugatoare. Presedintele Eisenhower a pus sfârșit oricaror investigatii despre agentii bolsevici si tradatori din guvern - exact asa cum descriu Protocoalele Sionului din 1905. Protocolul no. 19 arata ca dupa distrugerea natiunilor, când toate popoarele vor fi înrobite guvernului mondial într-o masa de sclavi, sa lucrezi împotriva statului cum au facut-o Alger Hiss, Harry Dexter White si amicii lor din guvernele tarilor occidentale va fi o crima ca si "furtul, asasinatul si fiecare crima odioasa si abominabila"; dar înainte de instaurarea guvernului mondial, zic Protocoalele, "ne-am asigurat ca statele nationale sa nu fie capabile sa se apere de tradarea din interiorul guvernului. De aceea prin presa si prin cuvântari si prin metode indirecte... am implantat ideea ca cei ce tradeaza si lucreaza împotriva propriului lor stat din interiorul guvernului sunt niste martiri care s-au jertfit si-au acceptat sa apara drept tradatori pentru binele maselor populare". Si-asa a aparut Alger Hiss în presa din întreaga lume ca un martir si Senatorul McCarthy ca un monstru odios. Caci, zic tot Protocoalele, "cei ce ni se opun nu vor avea la dispozitie organe de presa în care sa-si poata arata vederile cu adevarat si pe deplin".

În America sugrumarea adevarului mai e posibila si prin interventia unui organ numit Curtea Suprema, care decide peste capul statelor care formeaza Statele Unite. Membrii acestei Curti Supreme n-au nevoie sa fie buni juristi; ei nu sunt alesi de popor ci sunt numiti pe viata de catre politicieni. La 2 Aprilie 1956 Curtea Suprema a anulat condamnarea pentru tradare si spionaj a unui comunist din Pennsylvania, astfel încât tradarea patriei, care este ilegala în 42 de state, nu mai este crima si nu poate fi pedepsita dupa aceasta interventie a Curtii Supreme.

Si iata cum a reînviat si Liga Natiunilor sub numele de Natiunile Unite ca un organ de supracontrol al guvernelor nationale, creat de Alger Hiss si Harry Dexter White, pentru a împlini revolutia mondiala asa cum a zis Lenin si cum zic Protocoalele Sionului. Cei care au cunoscut

lagarele de concentrare si de exterminare ale guvernelor comuniste vad cum se ridica peretii acestor lagare în tarile occidentale, sub ochii unui public apatic si tâmp care-si extrage informatia din ziare si de la televizor. Legislatia care sta la baza lagarelor de exterminare a "dusmanului de clasa" a fost deja instituita: astfel este "Conventia cu privire la Genocid", unde se declara crima de a cauza "necaz psihic" anumitor "grupuri".

Numele de "Natiunile Unite", zice Bernard Baruch, a fost ales de Roosevelt mult înainte de a deveni presedinte, dar nu e sigur ca a fost chiar asa, caci Baruch era cel care-i baga în cap lui Roosevelt ce sa gândeasca. Baruch avea ambitii mondiale si a fost auzit spunând ca "noi putem stapâni toata lumea". Sefii statelor care-au cauzat moartea a atâtor milioane în razboi si inundarea Europei în sânge si dezastru se preocupau de construirea guvernului mondial si distrugerea natiunilor. Churchill zice ca în Octombrie 1944 ei se preocupau de "chestiunea Organizatiei Mondiale"; Generalul Smuts vocifera din Africa de Sud ca statul sovietic trebuie neaparat inclus si Roosevelt zicea ca sovietele, care-au declansat în alianta cu Hitler razboiul, "trebuie sa fie un membru cu puteri depline si egale al oricarei asociatii a marilor puteri care are drept scop prevenirea unui razboi international". Roosevelt zicea ca la început vor fi "pareri diferite" si "compromisuri" în ceea ce Churchill numea "instrumentul mondial". Si asa s-a terminat al doilea razboi mondial, cu "instrumentul mondial" al lui Alger Hiss si Harry Dexter White plantat suprem peste statele nationale, cu jumatate din Europa sub calcâiul bolsevic, nu prin vointa popoarelor - caci acolo unde-au putut, popoarele s-au scapat repede de bolsevism (de ex. în Ungaria în 1919, sau în Spania), ci prin tradarea guvernelor occidentale, infestate de conspiratia revolutiei mondiale.

Capitolul 42: Razbunarea talmudica

Astfel la Ialta, în ciuda protestelor Secretarilor de Stat si de Razboi americani Hull si Simson si-ale înaltilor functionari britanici, Churchill si Roosevelt s-au unit cu asiaticul Stalin ca sa transforme restabilirea pacii în lume în razbunarea recomandata în Talmud. Roosevelt înca din Ianuarie 1943 la Casablanca a "enuntat deodata principiul predarii neconditionate", zice Hull, împotriva tuturor principiilor care dainuisera de mii de ani în occident în caz de razboi si conform principiilor de distrugere totala din Talmud. Churchill, zice Hull, "a ramas uluit" si britanicii au cerut sa se evite formula "predarii neconditionate". Totusi Churchill ulterior în Parlament a declarat ca dupa ce Roosevelt a enuntat principiul predarii neconditionate l-a sustinut si el, desi cabinetul britanic dac-ar fi fost consultat ar fi fost împotriva (ceea ce nu l-a împiedecat sa tot ceara întâlniri la nivel înalt cu Stalin). Planul Morgenthau din 1944 este întruparea "predarii neconditionate" din 1943; si uluirea lui Churchill si Roosevelt la vederea scrisului lor pe Planul Morgenthau apare ca o ipocrizie dat fiind ca ulterior tot ei au semnat acordul de la Ialta care întrupeaza principiile Planului Morgenthau. Si astfel au distrus cei doi, Roosevelt si Churchill - nu cladiri si biserici, nu orase si sate si câmpuri si vite si vietii omenesti, caci acestea odata pierdute pot fi înlocuite cu altele la fel care sa le continue, ci întreaga civilizatie crestina care se bazeaza pe omenie si dreptate care odata distrusa si înlocuita cu principiul asiatic al barbariei, tiraniei si persecutiei nedrepte nu mai poate fi renascuta. Caci în occident timp de 19 secole s-a construit o civilizatie în care razboiul era dus între armate si toti combatantii ajunsesera la întelegererea ca populatia civila din teritoriile ocupate nu trebuie facuta sa sufere. Occidentul ajunsesa sa respecte steagul alb al cererii de pace, sa respecte convoaiele cu raniti, sa nu maltrateze prizonierii de razboi, sa le acorde îngrijire medicala, sa îngroape mortii inamicului. Crucea rosie, cu semnul crucii pe steag, îngrijea toti ranitii indiferent din ce armata. Razboaiele europene din secolul 19 s-au purtat cu onoare si glorie, cu umanitarism si crutare. Singurul razboi în care câstigatorii s-au razbunat pe cei învinsi cum prescrie Talmudul a fost razboiul civil din America si daca n-ar fi fost asasinat Lincoln imediat la încheierea lui desigur n-ar fi facut-o; si poate chiar de aceea a fost asasinat Lincoln; autorul crede ca a fost victima unei conspiratii nedezvaluite care ar putea fi legata de conspiratia revolutiei mondiale. Un colonel din razboiul burilor povesteste cum, la începutul secolului, armatele își lasau ranitii pe câmpul de lupta când se retrageau, "caci noi nu ezitam sa-i lasam pe raniti pe câmpul de lupta stiind sigur ca vor fi luati de pe câmp si îngrijiti de învingatori". Dar când autorul aude despre "pericolul unui nou razboi care sa distruga civilizatia" el stie ca aude vorbe goale, caci civilizatia nu este un obiect care poate fi pulverizat ci este o mentalitate

care a fost distrusa atunci când principiilor milei, adevărului și echității care guvernează civilizația creștină li s-au substituit în 1945 principiile talmudice ale "predării neconditionate," ale distrugerii totale a celor învinși.

În 1918 încă nu s-a aplicat răzbunarea talmudică celor învinși; încă au fost lăsați civilii nemasacrați, prizonierii de război netorturați și uciși; ce s-a schimbat în 27 de ani astfel încât aceleași state învingătoare să devină instrumentele sângeroase ale celei mai cumplite răzburări talmudice împotriva victimelor civile, împotriva ranitilor, a prizonierilor, a femeilor și copiilor masacrați fără milă? Cum au putut aceleași trupe acționa atât de diferit la interval de numai 27 de ani? Spălarea creierului, propaganda continuă dusă de presa și sistemul de educație total stăpânite de secta teribilă a distrugerii iudaice e răspunsul. Încă dinaintea de încetarea războiului trupele anglo-americane bombardau orașele și satele cu populație civilă, masacrau în mod organizat civilii, necombatanții, în timp ce în mod public faceau spume la gura acuzând pe nemții de "această barbarie înimaginabilă". La 10 Februarie 1944 Roosevelt i-a marturisit lui Stalin între patru ochi că "se simte și mai însetat de sânge" decât înainte. La 13 și 14 Februarie englezii și americanii au bombardat timp de ore și cu bună știință Dresda, oraș deschis, lipsit de armată și de orice obiectiv militar, plin de femei și copii care s-au refugiat acolo de urgență bolșevică ce înainta din rasarit. Nimeni nu va ști niciodată câți civili au asasinat, ars și îngropat sub dărâmaturi armată engleză și americană în ziua aceea; estimatele variaza între 50.000 și 250.000, deci mult mai mulți decât la Hiroșima și Nagasaki, unde pentru prima dată s-au folosit noile bombe atomice. Și acestea au fost folosite tot împotriva populației civile necombatante total lipsite de apărare, deși generalii MacArthur și Louis Mountbatten au protestat împotriva asasinării civililor și japonezii nu mai erau nevoie să fie bombardati căci erau pe cale de a se preda oricum. La Dresda trupele americane au avut grija să distrugă total unul dintre cele mai frumoase monumente ale civilizației europene, catedrala din Dresda, a doua în lume ca mărime și una dintre cele mai splendide din lume. Apoi Eisenhower a ordonat trupelor să se oprească la Elba și să aștepte să se reverse puhoiul trupelor bolșevice peste jumătate din Europa, și-a ordonat trupelor lui să întoarcă mitralierele împotriva celor care încercau să fugă de teroarea asiatică, atât împotriva nemților cât și împotriva victimelor lui Hitler; iar cei care au reușit totuși să fugă au fost apoi luați din lagarele de refugiați și trimiși înapoi la moarte. Anglia abolise sclavia în colonii de-un secol; America abolise sclavia în 1865; acum guvernul englez și cel american introduceau sclavia în Europa în 1945. Dar culmea răzburării talmudice a fost la Nürnberg, la procesul așa-zisilor criminali de război, unde Hitler nici n-a fost amintit macar, deși de 6 ani numele lui era blestemat zilnic de mii de ori în propaganda care inunda lumea, dar Martin Bormann (a cărui moarte n-a fost dovedită, cum n-a fost nici a lui Hitler), loțiitorul lui Hitler, a fost inclus. Misterul care învaluie moartea și ramășitele lui Hitler este la fel ca misterul care învaluie începuturile lui. Astfel, nimeni nu vrea să amintească de faptul că era membru al partidului comunist în tinerețe; dosarul lui de tinerețe de la poliția din Viena a "disparut". Capitanul Roehm i-a povestit unui subaltern de-al lui care i-a povestit autorului că atunci când trupele Bavariei au izgonit guvernul bolșevic din München în 1919, Adolf Hitler, necunoscut pe-atunci, făcea parte din garda personală a emisarului comunist Levine venit de la Moscova, și-a fost arestat dar și-a salvat pielea denunțându-i pe ceilalți colegi ai lui bolșevici; asta explica de ce Hitler l-a ucis pe Roehm imediat ce-a preluat puterea. Titlul original al partidului nazist era "Partidul Social Revoluționar" și Hitler proclama că va "înfăptui marxismul". Hitler i-a spus lui Hermann Raushing că organizația lui e bazată pe modelul comunismului. Autorul l-a cunoscut personal pe Hitler, l-a studiat mulți ani și este de părere că nici una din cărțile despre el nu-l prezintă veridic.

La Nürnberg procedura pareă anume făcută să batjocorească creștinismul; prizonierii și învinșii erau forțați să se degradeze ca să-i distreze pe învingători. Reprezentantul sovietic a citit actul de acuzare că hitleristii au deportat oamenii în lagare de muncă forțată și i-au smuls din familiile lor - o metodă pe care sovieticii o practicau prin excelență și care n-a încetat nici azi. În timp ce englezii și americanii ascultau batjocura sovietică, bărbați, femei și copii erau smulși din familiile lor din Polonia și Germania și din țările ocupate de armata roșie și erau deportați în lagare de sclavi de către sovietici; iar în pivnitele din Moscova oamenii erau torturați și uciși fără judecată și de 30 de ani Siberia era un vast cimitir a milioane de oameni nevinovați care nu fuseseră nici macar judecați. Dar aici la Nürnberg se proceda "legal" și avea loc "o judecată".

Și în Europa ocupată de trupele sovietice și aliate s-a revarsat apoi răzbunarea, a cărei inspirație poate fi găsită după semnătura pe care o poartă unele acte simbolice care se leagă de

razbunarea talmudica din 1917 identificata prin înscrierea versurilor pe peretii camerei în care-au fost asasinati Romanovii si prin canonizarea lui Iuda Iscariotul. Conducatorii nazisti au fost spânzurati de ziua "judecatii evreiesti" în 1946, repetându-se spânzurarea legendara a lui Aman si-a fiilor lui si reeditându-se astfel razbunarea talmudica a lui Mardoheu. La Oberammergau, unde satenii de trei secole tineau o reprezentatie teatrala a crucificarii lui Hristos, acesti actori au fost judecati ca "criminali de razboi" si condamnati, în afara de actorul care-l facea pe Iuda Iscariotul care-a fost achitat. În deplin acord cu razbunarea talmudica a fost insistenta la Nürnberg si tot timpul de la razboi încoace asupra "crimelor împotriva evreilor", un nou fel de crima aparte, de parca crimele înfaptuite împotriva oamenilor ar fi una dar cele împotriva evreilor sunt cu totul altceva, fiind ei altfel decât ceilalti oameni. În timp ce tribunalul de la Nürnberg inventa un nou fel de crima, unica de neiertat, "crima împotriva evreilor", caci doar evreii conteaza, iar ceilalti peste 90 % din lagarele de concentrare naziste care nu erau evrei nu conteaza, peste 100 de milioane au fost date de catre anglo-americieni pe mâna razbunarii talmudice împotriva crestinilor în Europa ocupata de armata rosie. Actul de acuzare de "crima împotriva evreilor" a fost bazat pe cifra legendara de "6 milioane de evrei" care chipurile ar fi fost "ucisi" (ulterior si-au luat seama ca minciuna e prea gogonata si-au înlocuit cuvântul "ucisi" cu cuvintele "au pierit"). Nici un tribunal adevarat n-ar fi pronuntat sentinta pe baza unui act de acuzare total nedovedit, care consta doar dintr-o afirmatie nebazata pe nici un fel de fapt. Cel de la Nürnberg a condamnat pe baza acestor fantasmagorii.

Cifra fantasmagorica a celor 6 milioane de evrei care întâii au fost "ucisi" iar mai apoi "au pierit" s-a nascut la Nürnberg din neant si n-a fost niciodata dovedita prin nimic dar a devenit realitate asa cum au devenit realitate celelalte "persecutii" ale evreilor; tot asa cum în lagarele de concentrare erau peste 90% de nemti, polonezi, etc., dar presa si mass-media difuza ca lagarele de concentrare contin doar evrei; tot asa cum s-au ars carti si doua din 200 de carti erau scrise de evrei dar presa si mass-media trâmbita ca s-au ars cartile evreiesti; tot asa cum la Kiev au fost ucisi "150.000 de bielorusi, ucraineni si evrei" dar presa si mass-media a raportat ca "la Kiev au fost ucisi 150.000 de evrei". În 6 ani de razboi japonezii, nemtii si italienii au reusit sa uida doar 824.928 de englezi, americani si cetateni din coloniile britanice, folosind toate mijloacele de masacrare pe care le aveau. Daca nemtii ar fi omorât cu adevarat legendarele 6 milioane de evrei, ar fi omorât de 15 ori mai multi decât au omorât cu toata masina lor de razboi; daca ar fi avut de 15 ori mai mult armament, munitii si armata, ar fi câstigat razboiul. [Nota rezumatorului: dupa ce aceasta carte a fost scrisa au aparut rezultatele cercetarilor care arata ca cifra aceasta este o pura inventie si ca pretinsele camere de gazare din lagarele hitleriste au fost construite de americani dupa ocuparea Germaniei, tot asa cum jurnalul Annei Frank, care se pretinde ca a fost scris de o fetita evreica pe vremea nazismului, a fost scris de o persoana matura la New York dupa 1950]. Dar cifra total fantezista de 6 milioane de evrei nici n-ar merita sa fie luata în considerare, daca n-ar fi devenit lozinca razbunarii talmudice care continua si azi.

În nici o perioada istorica membrii tribului lui Iuda n-au putut fi numarati. Procesul de mistificare a început din cea mai adâncă antichitate. Facerea scrie ca Iacob a dus în Egipt 70 de persoane, din care în 150 de ani s-au facut 2-3 milioane. Dr. Hans Kohn, eminenta autoritate iudaica, scrie în Encyclopaedia Britannica din 1942: "dat fiind ca... în multe tari recensământul nu întreaba despre religie... numarul exact de evrei în 1941 n-a putut fi aflat. Nu exista nici un fel de consens despre cine anume este de rasa evreiasca.... chiar daca religia este indicata, nu exista consens cu privire la care anume sunt criteriile care determina religia iudaica. Astfel se presupune ca exista cam 16 milioane de evrei [în lumea întreaga] dar nu se poate dovedi cu nici o cifra reala si distributia lor în lume e si mai imprecisa. Probabil 6 milioane traiesc în Polonia si Uniunea Sovietica". Deci în 1941 nu existau cifre precise; dar acuzatorii de la Nürnberg au avut cifre precise dupa toata transmutarea si exterminarea populatiilor din timpul razboiului, si-au stiut exact c-au fost 6 milioane de evrei "ucisi". În 1937 alta autoritate iudaica, H.M.T. Loewe, zice ca în Uniunea Sovietica erau 2.700.000 de evrei. În 1933 ziarul evreiesc Opinion zice ca erau sub 3 milioane de evrei sovietici, iar enciclopedia oficiala sovietica cita o populatie evreiasca de 3.020.000 de evrei în 1939. Ai zice ca cifra de 3 milioane e reala, caci 4 surse sunt de acord cu privire la ea. Dar în 1943 comisarul sovietic evreu Mikhoels zicea ca "avem 5 milioane de evrei în Uniunea Sovietica azi", dupa cum scrie The Jewish Times din Johannesburg în 1952. În acelasi ziar un scriitor evreu de frunte, Joseph Letvici, zicea ca numarul evreilor sovietici era de 2.500.000 în 1952 si se mira unde-au disparut ceilalti 2 milioane si jumătate. Autorul zice c-au

disparut acolo de unde-au aparut cele 6 milioane de evrei "exterminati": în jonglerii si cifre fanteziste.

În 1937 Encyclopaedia Britannica, citând surse evreiesti, da numarul evreilor din Uniunea Sovietica ca fiind de 2.700.000. Mai încolo zice ca evreii erau 6% din populatie si ca populatia totala era de 145 milioane. Dar 6% din 145 milioane sunt 8.700.000 si nu 2.700.000! Exemple de acest fel se pot da la infinit. Astfel, Congresul Evreiesc Mondial din 1953 anunta ca sunt 1.500.000 de evrei în Uniunea Sovietica. Toate cifrele publicate despre evrei sunt iluzorii si fanteziste si n-au nici o baza reala. Totusi s-au facut eforturi de-a le face sa apara astfel încât sa se publice cu 6 milioane mai mult înainte de razboi decât dupa razboi. Astfel, Almanahul Lumii publica în 1947 cifra de 15.688.259 de evrei în toata lumea pentru anul 1939. Apoi acelasi Almanah publica în 1952 tot pentru anul 1939 cifra de 16.643.120, umflând cu un milion numarul evreilor publicat anterior fara sa dea nici o explicatie. Apoi pentru anul 1950 da cifra de 11.940.000 care scazuta din primul numar de evrei publicat pentru 1939 da o scadere de 4 milioane - nu chiar 6 milioane cum s-a pretins la Nürnberg. Dar cifrele astea se bazeaza pe cifra de 2 milioane de evrei sovietici în 1950 - în timp ce comisarul evreu Mikhoels sustine ca erau 5 milioane de evrei sovietici la acea ora. Deci ne putem mira alaturi de Leftvici unde s-au dus celelalte 3 milioane. Daca acceptam cifra lui Mikhoels, din cele pretinse 6 milioane a mai ramas doar un singur milion.

În Anglia Whittaker's Almanac se lupta cu aceleasi fantasmae. Pentru anii 1949 si 1950 da cifra de evrei din toata lumea ca fiind 16.838.000 si pentru anul 1949 ca fiind 11.385.200, deci o scadere de aproape 5 milioane si jumatate. Dar dupa aceea da cifre de evrei separat pe tari care adunate dau rezultatul de 13.120.000 si nu 11.385.200. Deci dintr-o data cele 5 milioane s-au facut 3. Whittaker's da pentru 1950 cifra de 5.300.000 de evrei sovietici, nu 2 milioane ca Almanahul Lumii. Aceste publicatii sunt exacte în toate celelalte probleme si daca jongleaza cu cifre fanteziste în ceea ce priveste numarul de evrei nu e vina lor caci ele nu fac altceva decât sa publice cifrele ce li s-au furnizat. Dupa 1950 au si renuntat sa mai dea cifre despre populatia evreiasca.

În fine, ziarul The New York Times, ziar care este proprietate evreiasca într-un oras total dominat de evrei, New York, zicea în 1948 ca la trei ani dupa razboi numarul evreilor din lume era între 15.700.000 si 18.600.000. Deci numarul evreilor a ramas acelasi sau a crescut în timpul razboiului - si atunci de unde cele 6 milioane cu care chipurile a sczut numarul lor? Totusi ce-a zis The New York Times nu mai stie nimeni, dar toata lumea "stie" ca 6 milioane de evrei "au fost exterminati" în timpul razboiului, "stie" de la propaganda mincinoasa si neîntrerupta care repeta aceasta legenda a "exterminarii în masa a evreilor". Istoricii care sunt veridici în alte probleme, ca Arnold J. Toynbee, au adoptat legenda: Toynbee zice în volumul 8 al monumentalului lui Studiu al Istoriei ca "nazistii au redus evreii la vest de Uniunea Sovietica de la 6.500.000 la 1.500.000 printr-un proces de exterminare în masa" si zice ca da "doar o cifra statistica", dar tot el spune la subsol ca "cifre exacte nu se pot da bazat pe statistici reale si în 1952 pare imposibil sa se mai obtina informatia necesara". El explica cum si-a bazat afirmatia pe "calculare [facute de evrei] în care sunt multe surse de erori posibile" si încheie zicând ca pe baza lor "se poate aprecia ca vreo 5 milioane de evrei au fost ucisi de nazisti". Aprecierea nu este istorie. Si tribunalul de la Nürnberg, acceptând fantasmagoria celor 6 milioane iluzorii de evrei "ucisi" de nazisti, a insultat memoria celor 825.000 de soldati si civili cu adevarat ucisi de nazisti.

Nu se va afla niciodata câti evrei au pierit cu adevarat în timpul celui de-al doilea razboi mondial, tot asa cum nu se va putea afla niciodata cine este evreu si câti evrei traiesc în lume la un moment dat. Orice încercare de a afla adevarul în aceste privinte este imediat suprimata si pedepsita ca fiind "antisemitism". În Anglia, de ex., "numarul exact de evrei ramâne un mister" (The Zionist Record, Johannesburg). În America, Roosevelt a eliminat apartenenta religioasa de pe forma de imigrare, ca sa nu se poata vedea cum numai evreii sunt admisi fara cote de imigrare. Liga împotriva Defaimarii si Comitetul Evreiesc American s-au opus cu îndârjire în 1952 legii McCarran-Walter care din nou cerea declaratia de apartenenta la imigrare si presedintele Truman a radiat legea care a fost votata în Congres, dar chiar daca acea lege ar fi respectata (si nu e) n-ar însemna nimic, caci oricine putea scrie orice la acea rubrica.

Parerea autorului este ca daca au murit evrei, au murit în aceeasi proportie în care traiau în restul populatiei; adica circa 6% din victime au fost evrei, daca 6% din locuitori erau evrei si restul de 94% de victime din lagarele de concentrare erau cehi, polonezi, nemti, etc. Aceasta este si

parerea tuturor supraviețuitorilor care au fost cu adevărat în lagarele de concentrare nazista. Aceste victime aveau toată simpatia pentru evreii care au suferit alături de ei și ca și ei, dar nu pricepeau de ce se sustine că numai evreii au fost victime și-au suferit și se neaga total existența celorlalți 94%. Se vede imediat de ce, dacă se ia în considerare răzbunarea talmudică și spânzurarea nazistilor de "ziua judecării" talmudice, căci cauza talmudistilor din ghetourile Rusiei a determinat toată istoria omenirii de la 1946 încolo.

Un martor ocular a povestit autorului cum sentința urma să fie dată de Tribunalul de la Nürnberg la 30 Septembrie și 1 Octombrie 1946, între anul nou iudaic care cade pe 26 Septembrie și ziua pocăinței către Iehova care cade pe 5 Octombrie și execuțiile au avut loc imediat, la 16 Octombrie, ziua de Hosana Rabba evreiască, ziua când zeul iudaic Iehova după ce și-a dat verdictul și-a așteptat ca să se mai pocăiască unii, își da verdictul final. Zice martorul ocular: "toti credeau că verdictul va fi scris mai devreme, dar a fost întârziat de o sumă de circumstanțe minore și data a fost fixată în jur de 15 Septembrie... apoi X, unul dintre judecatori, a obiectat la o formulare a unei părți din verdict, ... Si au calculat în linii mari cam cât timp e necesar ca să recopieze verdictul reformulat; și așa s-a ajuns la data verdictului". Autorul nu divulga numele judecătorului care a ridicat obiecția pentru a împinge data verdictului și execuției ca să coincidă cu ziua răzbunării lui Iehova. Anthony Eden vorbea în Parlamentul englez încă la 17 Decembrie 1942 despre evrei și-i amenința pe "cei care nu vor scăpa de răzbunare". Roosevelt făcea declarații similare în America.

Tribunalul de la Nürnberg a fost repetat în sumedenie de judecări similare a "crimelor împotriva evreilor" în toată lumea și încetul cu încetul s-au aflat crâmpoșe de adevăr în decursul anilor despre ele. Americanii au executat la Dachau sentințe împotriva a 297 de oameni, care au fost batjocoriti în pantomime în care au fost aduși cu capul strâns legat în saci negri, cu frânghii în jurul gâtului și "judecați" în fața altarelor și crucifixelor desecrate; care au fost torturați ca să li se smulga confesiuni ca ar fi făcut lucruri total imaginare, ca apoi acele confesiuni să fie aduse ca dovezi în tribunalele reale în care erau judecați ulterior, când ei credeau că judecata deja avusese loc. Cea mai mare judecată-batjocură de acest fel a fost procesul Malmedy din 1945-46, unde 43 oameni au fost condamnați la moarte pentru că se pretindea că ei ar fi ucis prizonieri americani lângă Malmedy în 1944, o acuzație menită să-i satisfacă pe americani; dar cei care i-au torturat pe acei nenorociți ca să le smulga confesiuni nu erau americani ci erau evrei din Austria care imigrasera în Statele Unite chiar înainte de război și care sub Roosevelt repede-au ajuns graționi în armata americană. Un american adevărat care i-a văzut ce faceau la aceste batjocuri de procese și-a dat demisia dezgustat de sadismul pe care-l vedea că-l aplica acesti evrei din Austria deveniți ofiteri americani. Apoi un colonel care luase parte la aceste batjocuri sadice a recunoscut totul în fața Senatului dar a susținut că procedura era în regulă de vreme ce tribunalul știa că confesiunile au fost smulse sub tortură și că în fond prizonierii puteau să-și dea seama că slujba diavolului la care erau obligați să participe era o judecată în bataie de joc, că doar vedeau că n-au avocat. O comisie de anchetă a stabilit că au avut loc acele "judecări - slujbe diabolice" cu sadism, altar, frânghie în jurul gâtului, gluga neagră pe cap și așa mai departe în care "un individ sau indivizi îmbracați ca un ofiter american ce pretindea că e judecător și alții îmbracați în uniforme americane ce pretindeau că sunt procuror etc". smulgeau confesiuni și în consecință unele sentințe la moarte au fost comutate. Apoi judecătorul Gordon Simpson din Texas a apreciat că aceste proceduri "nu sunt americane" și că "au fost adoptate la conferința celor patru puteri de la Londra", că "nu s-au putut găsi destui ofiteri americani dispuși să ia parte" la aceste tribunale și de aceea "au trebuit să se folosească de serviciile unor refugiați germani". Deci procedura de slujba diavolului, de tortură pentru a smulge confesiuni false, de batjocură religiei și-a judecării, erau provenite din hotărârea politicianilor de la Londra și Washington care s-au întrunit la conferința celor patru mari puteri. În Ianuarie 1953, doi evrei din Viena care imigrasera în America în 1938 și 1940, la 16 și 26 de ani, au fost prinși cum transmiteau ambasadei sovietice documente secrete militare americane. Sub Roosevelt ei fuseseră făcuți ofiteri americani și în 1945 fuseseră membrii în tribunalele în care se batjocorisera și executasera victimele răzbunării talmudice. Fiind acum dovediți spioni și agenți bolșevici, un ofiter american de la guvernământul militar al Vienei a spus: "prea mulți dintre americanii care-au fost membrii în tribunalul de la Nürnberg erau sau comunisti sau unelte ale comunistilor... membrii acelui tribunal, la încheierea lui, s-au împrăștiat, mulți au ajuns în Departamentul de Stat american, alții la Națiunile Unite". Apoi în 1949 s-a dovedit că traducerea făcută în tribunalul de la Nürnberg "au

introdus multe erori serioase ca dovezi din cauza traducerilor defectuoase din germana si alte limbi în engleza si aceste erori în unele cazuri erau facute de oameni legati de comunism". Dar comunistii erau stapâni pe Tribunalul de la Nürnberg, unde dadeau sentinte la moarte pretinzând ca altii au comis crimele pe care ei le comiteau.

De cealalta parte, în Germania de Est, razbunarea talmudica era la fel de hidoasa. Mongolii din armata sovietica erau incitati de discursurile repetate ale lui Ilia Ehrenburg de la Moscova sa maltrateze în special femeile gravide si sa cauzeze moarte si celor nenascuti înca. Frances Faviell, o americanca din Berlin, s-a umplut de groaza citind jurnalul intim al servitoarei ei, Lotte, în care Lotte descria cum "ea si mii de femei, chiar de 65 de ani, au fost violate de hoarda mongola sovietica, nu odata ci în lant de un mongol dupa altul, în timp ce copiii lor plângeau alaturi". Scrie Frances Faviell cum Lotte "nota la lumina unei lanterni datele si detaliile lanturilor de violuri si cum au fost omorâti cei care încercau sa le protejeze pe batrâne, explicatia ofiterului rus care-a gasit trupurile neînsufletite ale victimelor... cum el i-a explicat Lottei ca trupele aveau voie sa jefuiasca si sa uida cum vor 24 de ore [Plunderfreiheit]... Era cel mai oribil document pe care l-am citit", încheie Frances Faviell. Roosevelt si ginerele lui închinau la Ialta cu Stalin pentru Plunderfreiheit, libertatea razbunarii talmudice. În August 1947 Nigel Birch, membru în Parlamentul britanic, a gasit 4000 de nemti tinuti de ani de zile în lagare de concentrare fara judecata si fara motiv. Când în fine erau târâti în fata unui tribunal, li se punea o singura întrebare : "n-ai stiut ca evreii erau persecutati?" Altceineva nimeni n-a mai fost persecutat, chipurile.

Printre primele masuri luate de guvernele englez si american a fost legea împotriva "antisemitismului", care fusese printre primele legi bolsevice din 1918. Înca 10 ani mai târziu, în 1955, nemtii erau închisi si jefuiti de tot ce aveau pentru ca "aveau prejudecati împotriva evreilor". În 1956 un evreu nascut în Austria dar care traia în Anglia unde n-avea cum fi persecutat de nazisti l-a dat în judecata pe un neamt pentru ca avea "prejudecati împotriva evreilor". Astfel legea împotriva antisemitismului este de fapt o lege împotriva adevarului, caci interzice orice cercetare a vreunei pretentii oricât de absurde de-a oricarui evreu pe motiv ca a cauta sa stabilesti adevarul înseamna ca nu-l crezi din cauza ca ai "prejudecata împotriva evreilor". Iata legea împotriva antisemitismului în actiune, descrisa de ziarul The Jewish Herald din Johannesburg: "Philip Auerbach... ardea de mândrie evreiasca si ura împotriva nazismului german... Era fara mila si fara crutare când fortele americane înca urau si ele pe nemti si erau înca gata sa-i execute ordinele, sa colaboreze cu el în a lua de la nemti ce jefuisera, dându-i mâna libera sa semneze mandate, sa perchezitioneze, sa aresteze si sa bage teroarea în oameni... În zilele când Philip Auerbach aparea în fruntea imenselor demonstratii evreiesti din Germania postbelica, înalti ofiteri americani de obicei îl însoteau, aratând cât e de puternic. Cu steagul evreiesc în fruntea acestor demonstratii, Auerbach primea salutul, orchestra cânta Hatikvah si zeci de mii se alaturau în ofensiva politica permanenta pentru deschiderea portilor Palestinei înainte de restaurarea statului... E imposibil de evaluat ce valori a carat Auerbach din Germania în bani si bunuri de tot felul, masinarii, haine, mobile, automobile, toate felurile de marfuri... numai autoritatile militare erau mai puternice decât el în Germania". Acest Auerbach era un cetatean particular si putea folosi armata americana sa-l ajute sa jefuiasca. Crimele lui au devenit atât de mari încât pâna la urma chiar si organizatiile evreiesti s-au departat de el (el jefuia impartial evrei si crestini laolalta), dar nu din motive morale; peste 7 ani când Germania de Vest a devenit interesanta pentru americani Philip Auerbach a fost arestat pentru ca "si-a însusit liste interminabile de bunuri carate de el din Germania cu documente false si posibil cu ajutorul altor ofiteri evrei din armata americana si a unor organizatii caritabile evreiesti". Dar în 1952 statul Vest German a fost obligat sa plateasca "despagubiri" de razboi statului Israel nou-nascut si ca sa se evite publicarea jafului organizat de Auerbach cu ajutorul armatei americane, a fost scos de sub acuzare. Daca s-ar fi dat curs si s-ar fi vazut cum au jefuit ei Germania, ar fi fost greu sa se pretinda "reparatii" pentru statul Israel de la Germania pentru "pierderile suferite". De aceea Auerbach a fost judecat împreuna cu un rabin doar pentru un fleac; pentru ca au furat \$700.000, pentru santaj, luare de mita si fals în contabilitate. A fost condamnat la trei ani si jumătate si s-a sinucis mai târziu. Presa engleza si americana s-au referit succint la Auerbach, facând aluzie la "antisemitismul din Germania". Presa evreiasca a preluat tema, cu reprosurile isterice pentru sinuciderea lui Auerbach, întrebând "pe capul cui sa cada sângele lui" si sustinând ca a judeca pe Auerbach pentru furt e persecutie antisemita, caci "evreii la vremea aceea în mod justificat ignorau consideratii de ce e si ce nu e drept pentru Germani" (The Jewish Herald). Singurul care

n-a fost de acord a fost un evreu care-a scris în The New York Daily News si care fusese si el jefuit de Auerbach; daca n-ar fi fost evreu, nici un ziar nu i-ar fi publicat scrisoarea si ar fi fost haituit pentru "antisemitism".

Publicul occidental nu stia ce se-ntâmpla în Germania si dac-ar fi stiut tot n-ar fi miscat, caci avea creierul spalat de propaganda, cum îl are si-acum si ura sau adora la comanda ziarelor. Spalarea mintii continua zilnic cu jurnale de actualitati unde se aratau fotografii cu mormane de cadavre si se pretindea ca sunt evrei exterminati de nazisti. Putini au avut curajul si integritatea mintala sa caute sa afle adevarul despre acele mormane de cadavre, care bineînțeles ca nu erau evrei.

Margaret Bubers Newmann, care-a petrecut 5 ani arestata în lagarul de concentrare de la Ravensbruck, povesteste cine erau în realitate acei morti. Primii care-au murit, spune ea, au fost cei bolnavi si infirmi si cei incapabili de munca, apoi "rasele inferioare", printre care polonezii au murit primii, apoi cehii, lituanienii, estonii si letonii si ungurii si apoi ceilalti. Dar cel mai amar adevar este ca nu numai ca evreii nu erau victimele, nu numai ca nu ei erau mortii împinsi cu buldozerul în mormane, dar ei erau gardienii si satrapii care-i torturau pe detinuti, caci la vremea când anglo-americanii au filmat mormanele de cadavre lagarele de concentrare se aflau în zona sovietica si victimele erau anticomunistii, iar evreii erau sefii comunisti ai lagarelor de concentrare. Au fost extrem de fericiti sa-i exterminare pe dusmanii hitlerismului, caci aceia erau dusmanii comunismului si daca nu i-ar fi exterminat, ar fi supravietuit ca sa lupte împotriva bolsevismului evreiesc. Lumea continua sa creada ca Hitler si Stalin erau adversari. Au luptat unul împotriva altuia, e adevarat, dar amândoi erau soldatii revolutiei mondiale, amândoi își trageau puterea din conspiratia secreta care-a început sa fie cunoscuta în Europa de la Weishaupt. Hitler i-a spus lui Hermann Rauschnig: "am primit iluminare si idei de la francmasoni cum n-as fi putut primi de la nimeni altul" (exact asa zicea si Adam Weishaupt); zice Hitler: "am învatat mult de la marxism... întregul nazism se bazeaza pe marxism".

Comunistii au pus mâna pe lagarele de concentrare hitleriste unde-au exterminat victimele nazismului care supravietuisera. Aceasta le-a fost posibil datorita politicii guvernelor occidentale de promovare a extinderii bolsevismului în lume. Autorul povesteste cât de uluit a fost când un pilot englez i-a povestit de zborurile lui în Iugoslavia unde ducea saci cu bani de aur (în timp ce cetatenii britanici nu aveau voie sa aiba bani de aur), ca sa-l instaureze pe comunistul Tito la putere. La fel maiorul W. Stanley Moss i-a vazut pe comunistii de la comanda luptei de partizani cum se scaldau în aur care, zice el, "nu venea din Rusia; le fusese facut cadou comunistilor de catre aliati. Ani de zile au curs banii la trupele de gherila ca sa-si duca razboiul, dar comunistii au folosit doar o mica parte ca sa lupte împotriva nemtilor". In toate tarile lucrurile se repetau.

Comandorul Yeo-Thomas, trimis în Franta la trupele de rezistenta, raporta la Londra ca "partidul comunist francez vrea ca în ziua victoriei sa se ridice si sa puna stapânire pe toata tara, în timp ce speaker-ii de la BBC își bat joc de francezii care se tem de bau-baul comunist". În 1952 Sisley Huddleston a descris rezultatul politicii de promovare a comunistilor: în ziua "eliberarii" Frantei comunistii au asasinat cu sânge rece si cu premeditare peste o suta de mii de cetateni francezi. Astfel când masele de oameni vedeau la jurnale de actualitati mormane de cadavre filmate de englezi si americani, ei vedeau opera comunistilor, care erau majoritatea evrei, vedeau starea de lucruri pe care guvernele lor si armatele lor o introdusesera si o permanentizaseră în Europa si-si închipuiau ca vad victime evreiesti ale nazistilor. Adevarul a iesit la iveala în 1948 dar autorul nu crede ca milioanele cu creierul spalat în 1945 au mai aflat vreodata adevarul; poate unul la milion.

În 1948 eroul Tito al Iugoslaviei se ciorovaia cu Kremlinul, lucru periculos pentru un comunist si ca sa se protejeze s-a hotărât sa dezvaluie câte putin din ce stia, calculând ca rusii îi vor da pace ca sa-i cumpere tacerea. Le-a intentat un proces la 13 dintre cei mai intimi colaboratori de-ai lui comunisti, din conducerea partidului comunist si-a statului, pentru ca au participat la masacrarea în masa a prizonierilor în cel mai infam lagar de concentrare de la Dachau. Adevarul iese la iveala în moduri stranii, desi în lumea noastra cu mass-media cenzurata si stapânita de aceeasi mâna ascunsa adevarul nu merge prea departe. Wilhelm Spielfried, batrân ofiter austriac care-a supravietuit la Dachau, în confuzia preluarii lagarului de catre trupele anglo-americane, a furat din biroul comandantului lagarului un fisier care continea numele celor ucisi si felul în care-au murit, semnat de ofiterul responsabil în fiecare caz. Printre acesti ofiteri care-i ucideau pe detinuti erau colaboratorii comunisti ai lui Tito, înalti membri ai guvernului si partidului comunist iugoslav. Spielfried a reusit sa publice o parte din acest fisier si restul fisierului asteapta sa se nasca un

editor destul de curajos care sa-l publice.

Josif Brosz Tito fusese el însusi agent sovietic din 1934. În 1948 si-a acuzat colegii si colaboratorii Oskar Juranici, Branko Dil, Stane Oswald, Janko Pufler, Milan Stepisnic, Karl Barle, Boris Kreintz si Miro Kosir si altii. Toti erau fosti membrii ai brigazii internationale comuniste din Spania si agenti ai politiei secrete sovietice. Toti au facut confesiunile obisnuite si toti s-au aparat spunând ca n-au ucis niciodata nici un comunist si ca totdeauna ucideau conservatori, liberali, catolici, protestanti, ortodocsi, evrei chiar si tigani, dar numai daca nu erau comunisti. Iata cum colabora gestapo-ul lui Hitler cu politia secreta sovietica în ultimii ani ai celui de-al doilea razboi mondial: în lagare se formau "comitete antifasciste". Daca Hitler si Gestapo-ul lui ar fi fost anticomunisti, aceste comitete ar fi trebuit sa fie primele victime dar în realitate ele au fost acceptate ca reprezentându-i pe prizonieri si primeau privilegii, cu conditia sa participe la masacre. Astfel s-a asigurat ca nu vor fi anticomunisti în Germania dupa razboi. Masele din occident si-au închipuit si-si închipuie înca ca nazismul si comunismul sunt lucruri opuse, când în realitate sunt unul si-acelasi lucru. Karl Stern, evreu din Germania devenit cetatean american si convertit la crestinism, povesteste cum în Germania hitlerista lucra la un spital de psihiatrie unde i-a auzit pe medicii nazisti explicând teoria revolutiei permanente a lui Trotki. I-a întrebat cu uimire: "Domnilor, vad ca va extrageti strategia politica din Trotki. Nu e ciudat ca voi nazistii îl citati pe Trotki, un evreu bolsevic, ca învatatorul vostru? Ei au râs de mine ca de un taranoi prost neintrodus într-ale politicii, cum si eram..." povesteste Stern. "Ei faceau parte dintr-o aripa foarte puternica a partidului nazist care cerea o alianta între Rusia comunista si Germania nazista împotriva capitalismului occidental, cum îi ziceau ei... Daca nu erai atent nu stiai daca te afli între bolsevici sau între nazisti si în cele din urma era cam tot pe-acolo".

Acuzatii lui Tito povestesc. Juranici a declarat: "Da, am ucis sute de mii la Dachau, si-am participat la experiente pe oameni; asta era sarcina mea". Dil a povestit cum în cursul experientelor despre coagularea sângelui împusca oamenii în piept. Pufler înjecta prizonierii cu bacilii malariei ca sa faca observatii clinice. "Mureau ca mustele," povestea el. Apoi se întorceau printre detinuti cu niste istorii despre felul miraculos în care au scapat si cum toti ceilalti erau morti, nimeni nu-i contrazicea. Aceste confesiuni însa sunt adevarate, caci sunt confirmate de fisierul lui Wilhelm Spielfried. Criminalii titoisti au fost executati dar nu pentru crimele lor ci ca pioni în jocul lui Tito cu Kremlinul. Ei executasera ordinul suprem al revolutiei mondiale, care spune ca razboiul se duce pentru propasirea revolutiei, nu pentru înfrângerea inamicului; ei facusera ce-au facut sovieticii în padurea Katyn din Polonia, când au masacrat cei 15.000 de ofiteri polonezi; ei au demolat statele nationale si-au pus bazele revolutiei mondiale si guvernului supranational.

Confesiunile acuzatilor lui Tito au fost confirmate de tot felul de oameni, supravietuitori ai lagarelor de concentrare. Odo Nansen, fiul celebrului explorator, scrie despre detentia lui în lagarul de la Sachsenhausen: "extraordinar cum conduc comunistii lagarul aici; dupa nazisti comunistii au toata puterea si atrag alti comunisti din alte tari si-i pun în pozitii cheie... Multi prizonieri norvegieni s-au dat cu comunistii. Pe lângă avantajele materiale se asteapta ca Rusia sa fie mare si tare dupa razboi... Ieri seara am vorbit cu un sef de bloc, un comunist. Când el si-ai lui vor lua puterea, nu numai ca se vor razbuna dar vor fi mult mai brutali si mai cruzi decât au fost nazistii cu noi. Nu puteam deloc sa-l conving sa fie mai uman pe blocul acela de ura si razbunare, care-avea o singura obsesie: sa instaureze o noua dictatura". Comandorul Yeo-Thomas, parasutat în Franta, a fost luat prizonier si dus la Buchenwald, unde un alt ofiter britanic i-a spus sa ascunda faptul ca este ofiter, sau ca în timp de pace a avut o pozitie sociala oarecare: "administratia interna a lagarului", i-a spus el, "e în mâna comunistilor... Buchenwald e cel mai rau lagar din Germania, n-ai practic nici o sansa de supravietuire". Comandorul povesteste cum cei trei sefi ai lagarului erau niste comunisti sub ordinele carora "prizonierii erau inoculati cu tifos si alti bacili si apoi erau observati cum reactioneaza la diverse vaccinuri; totdeauna mureau". Din 37 de ofiteri au supravietuit trei; ceilalti au fost agatati de cârlige de peretii crematoriului si omorâti prin strangulare rituala talmudica înceata. Cei trei supravietuitori se temeau de prizonierii comunisti mai mult decât de ofiterii nazisti.

Comunistii administrau intern lagarele de concentrare naziste; comunistii torturau si ucideau victimele. Singura diferenta dintre ei si gardienii nazisti era ca ei erau mai ticalosi caci nazistii executau ordine dar comunistii își tradau, torturau si ucideau tovarasii prizonieri ca si ei în mod voluntar. Cum comunistii sunt cea mai mare parte evrei hazari din est, în mod natural acesti

torturatori si ucigasi din lagarele de concentrare se recoltau tot dintre ei. Ca toti oamenii, evreii sunt unii buni, altii rai. Dar masele largi au creierul spalat cu o imagine în care evreii erau victime si nazistii erau tortionarii. Realitatea a fost invers: evreii erau o fractiune mica din totalul prizonierilor si în ultimii trei ani, când au fost morti masive, tortionarii erau majoritatea comunistii si între ei multi erau evrei. Autorul are o serie de documente extrase din ziare evreiesti în care evrei care-au fost prizonieri la Auschwitz, Vlanow, Muhldorf si alte lagare îi denunta pe evreii tortionari din aceste lagare. Cei denuntati au fost "judecati" de un tribunal de rabini în tarile occidentale sau de un tribunal din Tel Aviv si desi faptele lor sunt ca si-ale celor judecati de Tito, nimic nu s-a dat în vileag restului lumii si nici nu exista vreo mentiune ca s-ar fi pronuntat vreo sentinta. De unde se trage concluzia ca peste evrei n-au jurisdicție legile carora le sunt supusi altii. (In 1950 functia Biroului de Relatii cu Publicul al Consiliului Executiv al Evreilor din Australia era de a "ascunde ochilor publicului mici sau mari aberatii ale evreilor". Aceasta ascundere de ochii publicului are loc tot timpul în occident).

La Tel Aviv un medic evreu si doua evreice au fost acuzati ca au facut injectii mortale prizonierilor de la Auschwitz, ca le-au mutilat organele sexuale în "experiente stiintifice" si i-au trimis la moarte. Un alt caz din Tel Aviv din 1951 este al unui doctor evreu acuzat de acte de brutalitate la lagarul de concentrare nazist de la Vlanow unde era aghiotantul comandantului. O evreica a povestit cum a batut-o pâna si-a pierdut cunostinta si când si-a revenit a vazut ca cei trei copii ai ei de 12, 15 si 18 ani fusesera împuscati lângă ea. Cu doua saptamâni înainte, povesteste ea, acel doctor evreu a luat 30 de prizonieri, între care sotul ei si i-a împuscat. Autorul n-a putut afla daca s-a dat vreo sentinta nici împotriva acestor doctori.

La New York un comitet format din trei membri (numarul levitic prescris) l-a audiat pe un evreu care-a acuzat un functionar de la sinagoga ca pe vremea când era supraveghetor la Muhldorf a ucis un prizonier si apoi comitetul a decis sa trimita cazul fara nici o recomandare comunitatii evreiesti din orasul acuzatului. În toate cazurile era clar ca numai crimele împotriva altor evrei sunt luate în considerare; crimele împotriva goimilor nu conteaza.

Un alt caz a fost judecat în Israel în 1954-55, unde un evreu ungur a distribuit o brosură în care-l acuza pe un demnitar din guvernul israelian numit Dr. Israel Kastner ca colaborase cu nazistii în Ungaria pe vremea razboiului, pregatise masacrarea evreilor, salvase un criminal de razboi nazist, etc. Dr. Kastner l-a dat în judecata pentru calomnie si dupa 9 luni judecatorul israelian a decis ca nu era calomnie fiind acuzele adevarate, pentru ca Dr. Kastner colaborase cu nazistii si-si "vânduse sufletul diavolului". Primul Ministru israelian Moshe Sharett a comentat ca "îti poti vinde sufletul diavolului pentru a salva evrei", dar acuzatia era ca tradase evreii, nu-i salvase. Apoi guvernul israelian a anuntat ca va face apel, prin procurorul general si apoi nu s-a mai auzit nimic. Astfel, crimele evreilor nu pot fi judecate decât între ei si autorul n-a auzit niciodata ca s-ar fi pedepsit vreuna. Dintre toate miile de procese de "criminali de razboi", dintre miile de condamnari la moarte, autorul n-a gasit decât un singur caz în care niste evrei au fost judecati alaturi de altii: printre 23 de gardieni de la lagarul de concentrare Breendouck din Antwerp, trei erau evrei, Walter Obler, Leo Schmandt si Sally Levin. Obler si Levin au fost condamnati la moarte si Schmandt la 15 ani închisoare. Discutând despre "antisemitism" cu A. K. Chesterton, Joseph Letwici a zis despre acest caz: "Ce arata? Ca exista bestii omenesti peste tot, ca nici evreii nu sunt mai imuni decât altii". Adevarat, dar nu despre asta e vorba. E vorba de spalarea creierului maselor, care au fost îndoctrinate ca numai evreii au fost victime si numai ne-evreii, "antisemitii", au fost tortionari; e vorba de minciuna care sta la baza distrugerii generale ce se pregateste.

Nu putini au fost evreii care l-au ajutat pe Hitler. Lordul Templeton, ambasadorul englez în Spania, povesteste cum Franco (el însusi evreu de origine) "lasa luni de zile sa se difuzeze propaganda nazista prin toate ziarele, nici unuia nefiindu-i permis sa scrie altfel. Tonul îl dadea un evreu sinistru din rasaritul Europei pe nume Lazare,... care la lena îl sluja pe Hitler militând pentru anexarea Austriei. Era o figura importanta în lumea nazista. La ambasada germana avea mai multa putere decât ambasadorul si de-acolo dicta nu numai tonul general dar chiar cuvintele ce trebuiau publicate în ziarele spaniole... printr-un amestec viclean de dictatura brutala si corupere fara perdea, reusise sa faca ziarele spaniole sa devina mai veninoase decât cele nemtesti". Autorul l-a cunoscut personal pe Lazare în 1937 si prin el esalonul evreiesc din dictatura hitlerista. Un conspirator suav, zâmbitor si ce se vrea simpatic, Lazare era atasat de presa al legatiei austriece din Bucuresti. Cum Austria se temea de anexarea ce-a venit în 1938,

functionarii ei ar fi trebuit sa fie antinazisti, mai ales evreii. Autorul a fost uimit de luxul în care traia Lazare, atasat de presa al unei tari care nu-si putea permite sa-l plateasca, asa saraca era Austria pe-atunci, si-a presupus ca Lazare facea ce faceau atatia în Bucuresti si anume afaceri grase. Lazare facea afaceri dar nu cu blanuri si covoare cum credea autorul ci cu nazistii. Când a fost anexata Austria, seful presei austriece care le-a explicat corespondentilor de presa cum beneficiaza Austria, Germania si întreaga omenire de pe urma faptului ca Hitler a invadat Austria nu era altul decât chiar Lazare, "austriacul" (în realitate Lazare era evreu din Turcia). L-a recunoscut si l-a salutat pe autor pe nume cu dezinvoltura si nu s-a jenat deloc. Cu mass-media controlata de Lazare si altii ca el, nu e de mirare ca ceea ce cred oamenii nu seamana deloc cu realitatea.

Razbunarea talmudica a determinat doua transmutatii masive de populatie: cei ce se refugiasera în "lumea libera" au fost mânati de armatele anglo-americe înapoi în sclavia comunista; si din vasta închisoare comunista, unde nici dintr-o camera într-alta nu te poti muta fara aprobarea militiei si stirea securitatii, o masa imensa de evrei hazari au iesit fara nici o greutate si-au fost condusi prin Europa spre Palestina sub pavaza trupelor aliate.

Ziarul The Saturday Evening Post descria la 11 Aprilie 1953 cum agentii sovietici cutreierau lagarele de persoane deplasate de razboi si faceau liste de oameni scapati de tirania sovietica: "aceste biete victime au fost încarcate ca vitele în marfare si duse înapoi la moarte, tortura si asasinare înceata în minele si padurile Siberiei. Multi s-au sinucis pe drum. Tot în virtutea acordului de la Ialta, sovietele au luat nemti ca sclavi pentru munca fortata pentru 'reparatii de razboi'. Nu exista scuza pentru astfel de atrocitati". Kathryn Hulme, directoarea-adjuncta a unui astfel de lagar între 1945-51 la Wildflecken (Bavaria), relateaza povestea unei functionare de-a ei care descrie cum prizonierii rusi, "mai ales prizonierii de razboi", spune ea, "erau trimisi înapoi în Rusia conform acordului de la Ialta. Ne-a povestit cum prizonierii de razboi rusi își taiau vinele, se dezbracau complet si se spânzurau. Chiar dupa ce le luam totul înca mai gaseau metode de-a se sinucide. Ea nu putea înțelege cum i-a convins Stalin pe Roosevelt si Churchill ca nemtii n-au luat prizonieri de razboi rusi si toti acestia erau dezertori".

În timp ce acest grup de populatie transmutata primea acest tratament, iata cum era tratat celalalt grup. Zice Kathryn Hulme: "si-apoi au venit evreii. Nu mai avusesem lagar cu evrei în zona noastra nordica... Evreii erau mai putin de o cincime din totalul populatiei din lagar dar faceau atâta galagie ca dac-ai fi citit doar ziarele ca sa afli despre zonele de ocupatie ai fi zis ca persoanele deplasate de razboi erau numai evreii si nimeni altcineva ... Trebuia sa te porti cu ei cu mii de mânsi, asa erai instruit, mai ales când îi mutai dintr-un lagar într-altul si Dumnezeu sa aiba mila de functionarul care nu curatase lagarul unde urmau ei sa soseasca de fiecare centimetru de sârma ghimpata [ceilalti erau împrejmuiti de sârma ghimpata în lagare; evreii nu]. Aveau clasificarea de 'persecutati' si ei erau singurii în afara celor bolnavi care nu munceau dar primeau ratii suplimentare... mai încolo pe soseaua care trecea prin mijlocul lagarului nostru era un mic satuc de nemti. Delegatii evreilor din lagar au declarat ca acesta e cel mai mare pericol; si noi trebuia sa le dam arme ca sa-si înarmeze ei politia lor evreiasca ca sa-i protejeze de nemtii astia care traiau în mijlocul lor... Si eu am promis cautând sa le linistesc groaza ca am sa pledez cauza lor ca sa li se permita sa-si înarmeze propria lor politie, nestiind ca în mai putin de doua saptamâni de la sosirea evreilor aproape fiecare neamt din satuc era angajat de evrei si muncea cu voiosie pentru plata ce-o primea de la ei. Politia evreiasca înarmata apoi în lagar avea uniforme de lâna verzi cu steaua lui David pe chipiu... Nimic nu era la voia întâmplarii, nimic nu era improvizat, totul fusese planificat mult înainte... Biroul asistentei lor sociale era plin de afise pe pereti care aratau evreice tinere în transee care aruncau cu grenade în arabi. Politia evreiasca a lagarului se antrena la trageri cu carabinele pe care noi le dadusem ca sa se 'apere' de nemtii care acum le faceau munca grea manuala din lagar. Imediat atelierele evreiesti au devenit foarte productive si faceau paltoane fine de lâna si ghetes solide de piele pentru teren accidentat. Noi ghiceam ca le faceau pentru Israel si prin canale misterioase produsele ajungeau chiar în Israel; n-am vazut niciodata pe nici un evreu din lagar purtând hainele astea... Si deasupra, peste fierberea si agitatia asta, s-a ridicat un steag pe care nu-l mai vazusem niciodata, cu dungi albastre deschise pe fond alb si steaua lui David". La sosire, zice Kathryn Hulme, "le-am aratat lagarul pe care-l pregateam pentru ei mândri ca niste vânzatori care-si lauda casa ce vor s-o vânda, caci era cel mai frumos si bine facut lagar de persoane deplasate din Bavaria ... dar rabinii erau nemultumiti; nu parea sa fie destul de bun pentru ei". Alte persoane deplasate, zice ea, n-

aveau dreptul la ajutorul si privilegiile acordate evreilor, caci erau prinse ca într-o capcana în legislatia americana cu privire la persoane deplasate votata la repezeala; "numai evreii care pretindeau si aratau ca au suferit persecutie în orice tara est-europeana în care-au pus piciorul vreodata putea scapa din acea capcana". Apoi arata ca agenturi americane semi-guvernamentale sau guvernamentale donau materialele, uneltele pentru ateliere si "ratiile de mâncare pentru regim special" care erau numai si numai pentru evrei.

Rabinul Judah Nadich (The Jewish Times din Africa de Sud, 4 Februarie 1949), consilier pentru evrei al Generalului Eisenhower pe lângă fortele americane în Europa pe timpul si dupa razboi, arata cum Eisenhower s-a grabit sa "sporeasca ratia de mâncare numai si numai pentru cei persecutati [adica numai pentru evrei]; s-au construit lagare speciale pentru evrei; evreii persoane deplasate care nu erau în lagare aveau tratament preferential; a fost numit un consilier pentru probleme evreiesti si s-a colaborat pe deplin cu Comitetul de Distribuie [Jointul evreiesc] si ulterior cu Agentia Evreiasca. Dar aceste conditii speciale au fost prea putin create în zona britanica de catre Montgomery si de aceea era un flux continuu de evrei persoane deplasate care veneau din zona britanica în cea americana. Eisenhower facea vizite dese si asta... reamintea ofiterilor ca trebuie sa se poarte cu noi ca si seful lor. Cei care nu faceau asa erau criticati, chiar si un general de cel mai mare rang". De atunci începe America a avut pe lângă membrii guvernului si aparatului de stat o umbra, "consilierul pentru probleme evreiesti", care-l controleaza ca sa mentina privilegiile nemasurat de mari ale evreilor în toate ramurile vietii. Astfel europenii sufereau foame si lipsuri, pierdeau departe de case si familii, erau carati ca sclavi sau se spânzurau de disperare si groaza, în timp ce evreii hazari erau investiti cu privilegiu, înzestrati cu arme, haine si hrana si condusi cu mii de mânsi si plecaciuni ca sa invadeze o tarisoara din Arabia. Si cele doua lagare de ambele parti ale cortinei de fier lucrau în perfect acord facând totul în slujba evreilor, fara nici cel mai mic dezacord si perfect sincronizate - ceea ce îl face pe autor sa creada ca o forta de deasupra acestei cortine si de deasupra acestor doua lagare le mânuieste si sincronizeaza. Asa a fost si-n 1917, asa a fost si-n 1848, asa au scris Protocoalele Sionului ca va fi înca din 1905; de aceea autorul crede ca razbunarea talmudica ce-a însângerat Europa dupa cel de-al doilea razboi mondial nu este decât continuarea revolutiilor din 1848 si din 1917, adica revolutia mondiala care-a mai înaintat un pas.

În 1848, zice Disraeli, revolutia a fost facuta de evrei. În 1917 se stie ca revolutia a fost 90% evreiasca. Între 1917 si 1945 revolutia a fost tot timpul propulsata si controlata de evrei - nu de evrei ca un grup religios sau un grup rasial, caci foarte multi evrei n-au nici un amestec si chiar cea mai puternica opozitie la revolutia mondiala vine din partea evreilor din occident care nu o vor, tot asa cum foarte multi rusi se opun comunismului si foarte multi nemti s-au opus nazismului. Când zicem comunism nu zicem toti rusii, când zicem hitlerism nu zicem toti nemtii. Când autorul zice ca revolutia e 90% evreiasca se refera la rabinatul talmudic care planuieste si conduce revolutia mondiala si foloseste evreii înregimentati pentru a o realiza. În acest sens zice autorul ca cercetarile arata ca din 1917 pâna în 1945 si pâna în ziua de azi revolutia mondiala care întinde bolsevismul în lume e condusa si planificata de evrei - adica de rabinatul talmudic. S-a vazut compozitia evreiasca a revolutiei din 1917 din Rusia. În 1919 în Bavaria si Ungaria bolsevismul a fost tot opera evreilor întorsi ca "fosti prizonieri de razboi" din Rusia unde fusesera instruiti si organizati. În Germania liga "Spartacus" (dupa numele lui Adam Weishaupt) conducea bolsevismul si conducerea ei era exclusiv evreiasca: Roza Luxemburg, Leo Jogiches (din Polonia), Paul Lévi, Eugene Levine (din Rusia), Karl Liebknecht. Printre bolsevicii bavarezi mai maruntei era Adolf Hitler. Guvernul bolsevic bavarez a fost pur iudaic: Kurt Eisner, Ernst Toller si Eugene Levine. În Ungaria teroristii bolsevici de frunte erau toti evrei instruiti în Rusia: Matyas Rakosi, Bela Kun, Erno Geroe si Tibor Szamuely. Ei si-au pus iscalitura anticrestina. F. Borkenau, scriind istoria Internationalei Comuniste, zice: "Majoritatea conducatorilor comunisti si socialisti de stânga si un numar mare din executivul lor erau evrei... antisemitismul era doar reactia naturala împotriva bolsevismului". Deci numai daca nu reactionezi împotriva bolsevismului poti sa eviti de-a fi antisemit.

Apoi revolutia si-a aratat coltii în Spania în 1931, condusa de emisari veniti de la Moscova, majoritatea evrei, ceea ce i-a deziluzionat pe multi republicani spanioli si straini; multi preoti si cetateni catolici votasera pentru republica si-apoi când au vazut ca e un terorism bolsevic anticrestin si ca republica asasineaza preotii, satenii, calugarii si calugaritele si distruge bisericile, lasând aceeasi amprenta talmudica ce-o lasase în Rusia, Anglia, Franta, Bavaria si Ungaria, s-au

deziluzionat. Organul oficial al Cominternului se lauda cu arderea bisericilor. S-au confiscat averile ecleziastice dar poporul spaniol n-a vazut un ban din ele, caci rezerva în aur a Bancii Spaniei (700 milioane de dolari) a fost carata în Rusia de ultimul prim ministru republican spaniol Juan Negrin (relateaza Generalul Walter Krivitsky). Apoi asasinarea conducatorului monarhist Calvo Sotelo în 1936 a dezlanțuit revolta spaniolilor împotriva tiraniei iudaice si revolutia mondiala bolsevica a fost excretata de pe pamântul Spaniei, ca de pe orice alt pamânt unde n-au intrat trupele de ocupatie ale unei mari puteri militare ca s-o instaureze. Atât sionistii cât si evreii antisionisti americani sunt de acord ca evreii au facut revolutia în Spania. Brandeis îi spunea rabinului Stephen Wise: "Sa fie în Germania ca-n Spania" când se opunea la o înțelegere cu Hitler despre evrei. Bernard J. Brown se lauda: "evreii sunt .. responsabili pentru instaurarea republicii din Spania si pentru distrugerea autoritatii bisericii...".

Dar între timp tot mai putini evrei primeau ovatiile la paradele militare sovietice din tribuna principala la Kremlin si dintre evrei au început sa apara acuzati în procese, sau sa dispara deodata din arena politica. Totusi conducerea revolutiei bolsevice nu si-a schimbat compozitia evreiasca: în 1920 din 545 conducatori 447 erau evrei. În 1933 ziarul evreiesc Opinion arata ca aproape toti ambasadorii sovietici sunt evrei si 61% din conducatorii Bielorussiei sunt evrei, desi evreii constituie 2% din totalul populatiei sovietice (pe-atunci de 158.400.000). Asta-nseamna ca-n Uniunea Sovietica erau 3 milioane de evrei. Ziarul The Jewish Chronicle spune în 1933 ca o treime din evreii sovietici sunt demnitari de stat. Deci evreii formeaza noua clasa conducatoare. Instructajul politic si civic al revolutiei a ramas acelasi: Lunacearski, unul din putinii goimi care era înalt demnitar de stat, vorbeste ca un talmudist când zice: "Noi urâm crestianismul si pe crestini; chiar cei mai buni dintre ei trebuie considerati ca cei mai de pe urma. Ei vorbesc despre iubire de aproapele si mila, care sunt contrare principiilor noastre. Jos cu iubirea de aproapele; noi avem nevoie de ura. Trebuie sa învatam cum sa urâm caci numai asa vom cuceri lumea". Acesta este doar un exemplu din tonele de literatura ale epocii si singura sursa originala a acestor idei pe care o stie autorul este Talmudul, care este continuarea crezului razboiului tribal salbatic si primitiv împotriva tuturor din epoca premergatoare crestianismului si care contine urmatorul precept: "Voi sunteti oameni dar toate celelalte natiuni ale pamântului nu sunt oameni ci vite". Cu aceste idei Lunacearski a fost trimis ca ambasador sovietic în Spania.

În 1935 autorul era corespondentul ziarului Times la Moscova însotindu-l pe Anthony Eden, primul Prim Ministru britanic care-a pasit acolo din 1917. Times nu mai avusese corespondent la Moscova de 15 ani si stirile veneau din Letonia, de la Riga. Corespondentul de la Riga era tot timpul calomniat pe nedrept la Londra. Autorul stia asta dar fiind neintrodus în esenta lucrurilor nu pricepea de ce. Din prima secunda coborând din avion a fost izbit de multimea mohorâta si tacuta aliniata de-a lungul traseului automobilelor oficiale, si-a scris asta în reportajul sau - ca un cenzor evreu sa-i spuna sa elimine pasajul. Nestiutor, l-a întrebat în gluma daca ar dori sa scrie ca multimea era compusa din burghezi grasi în palarii cilindru, dar a doua zi a vazut mai multe si-a început sa priceapa. Cartea lui din 1938 descrie faptele: "La cenzura, adica toti cei din aparatul de conducere si instrumentul de pus calus presei, sunt toti evrei si asta m-a uimit mai mult decât orice la Moscova. În tot aparatul nu parea sa existe nici un singur om care nu era evreu... Mi s-a spus ca proportia evreilor era mica în guvern, dar acest departament al guvernului eu l-am cunoscut intim si personal si ei aveau aici monopolul, si-atunci m-am întrebat: unde sunt rusii? Raspunsul: sunt în multimea mohorâta si tacuta pe care-o vedeam dar despre care nu aveam voie sa pomenesc". Autorul a aflat curând de la cunoscatori ca proportia evreilor nu era deloc mica în guvern si ca ei stapâneau tara în mare masura, daca nu chiar predominant. Cu nici un rus n-a putut autorul vorbi la Moscova, ceea ce din nou l-a frapat. Autorul n-a vazut niciodata în viata lui nicaieri în nici o alta tara clasa stapânitoare asa de perfect segregata de masa de sclavi. Vizitând Moscova în 1935 autorul nici pe departe nu se gândea la subiectul acestei carti si nu se gândea la evrei, dar a fost frapat, asa cum a fost William Henry Chamberlain, care-a trait la Moscova între 1922 si 1934 si-a scris cartea de capatâi despre acei ani sovietici. Zice Chamberlain: "Un numar considerabil de evrei au facut cariera în birocratia sovietica. Din duzina de functionari ce-i cunosc în Departamentul Presei al Comisariatului de Externe unul singur nu era evreu. Predominatia evreilor în acel comisariat când eram eu în Rusia era aproape comica; poporul rus era reprezentat prin portarul carunt si servitoarele sleampate care aduceau ceaiul prin birouri. Multi evrei erau si-n politie secreta si-n Internationala Comunistă si-n toate departamentele care-aveau de-a face cu comertul si finantele". Chamberlain însa trage alte

concluzii decât autorul din aceste date și zice că nu se poate afirma că "evreii ca grup rasial au împins triumful bolșevismului". Dar, zice autorul, Chamberlain ajunge la concluzii strâmbे pentru că confunda două lucruri distincte: Chamberlain confunda directoratul conducător evreiesc și masa de oameni numiți "evrei". Cum a mai spus, nici rușii sau nemții "ca grup rasial" n-au împins triumful bolșevismului sau nazismului, dar și rușii și nemții le-au avut pe cap. Masele de oameni, gloatele, niciodată nu lucrează și nu împing nimic în mod constient. Masele și gloatele sunt mânați în direcțiile dorite de grupuri perfect organizate care au putere asupra lor. "Ca grup" muncitorii niciodată nu "împing" greva generală, dar greva generală e proclamată în numele lor. Tot timpul autorul a arătat că evreii au fost cei care s-au opus cel mai mult sionismului, dar azi acest "grup rasial" s-a trezit înlantuit în sionism fără scapare. Autorul arată că conducerea revoluției mondiale din 1848 încoace constă din rabinatul talmudic est-european și că în acest sens revoluția bolșevică este o conspirație evreiască.

Autorul a cunoscut la Moscova în 1935 oligarhi evrei: Maxim Litvinov, un tip bulevardier de cafea, apoi Umanski, un tânăr zămbitor și viclean și periculos de moarte din România (probabil) care semăna mai mult cu membrii unui trib din Africa decât cu un rus. Dar tot timpul la Moscova autorul n-a putut veni în contact cu rușii.

În 1937 lucrurile erau tot așa: Stolâpin, fiul reformistului asasinat în 1911, scria că deși unii evrei au fost înlocuiți cu ruși pe ici pe colo, "evreii mențin principalele pârghii ale puterii; dacă li s-ar lua din mâini acestea, tot edificiul marxist s-ar prăbuși ca un castel din cărți de joc". Căci conducătorii instrumentelor teroarei erau cu toții evrei: ei erau șefii lagarelor de muncă forțată și exterminare (conduse de un triumvirat evreiesc) unde erau închise 7 milioane de ruși; toate închisorile sovietice aveau drept șef un comisar evreu; toată presa și aparatul de tipărire și distribuție, inclusiv cenzura, erau stăpânite de evrei; și sistemul talmudic de "comisari politici" care teroriza fiecare soldat și ofițer din armată era în întregime evreiesc. În 1938 diplomatul sovietic la București Butenko a fugit în Italia unde-a scris, în *Giornale d'Italia*, că noua clasă stăpânitoare din Rusia e aproape exclusiv evreiască. Mai ales în Ucraina administrația și industria erau în mâinile lor, conform unei politici deliberate dirijate de Moscova.

Deci din 1917 nu s-a schimbat identitatea conducătorilor, chiar dacă ei s-au retras din vitrina în spatele culiselor. Apoi a venit războiul. În 1938 Stalin zise la al treilea congres al Cominternului: "Nu vom putea reînvia mișcarea revoluționară pe scara destul de mare dacă nu profităm de disensiunile dintre țările capitaliste astfel încât să le aruncăm într-un război una împotriva alteia... Orice război trebuie să se termine neapărat cu revoluția. Sarcina partidelor noastre tovarășești din acele țări este să faciliteze provocarea unui conflict armat".

Nota bene: e prima dată când avem explicația motivului pentru războaiele secolului nostru. Pactul Hitler-Stalin a provocat războiul. Scopul războiului a fost extinderea revoluției. Șefii guvernelor occidentale au tradat tot ce juraseră și au aruncat Europa de est în ghearele revoluției. Care-au fost membrii noii clase stăpânitoare care-a apărut în Europa răsăriteană după ce-a fost dată prada revoluției în 1945? Erau în acele țări oameni de toate națiile. Tot felul de oameni puteau fi aleși și puși șefi peste mase de către revoluție. Iată care-au fost aleșii:

Ambasadorul american în Polonia comunistă Arthur Bliss Lane notează că evreii, de multe ori evrei veniți din alte țări, dețin toate posturile de conducere în aparatul de teroare. Maiorul Tufton Beamish, membru în Parlamentul britanic, scrie: "Mulți dintre cei mai puternici comunisti din Europa răsăriteană sunt evrei... cu uluire am văzut marea proporție de evrei în poliția secretă".

Matyas Rakosi (născut Roth, evreu din Iugoslavia) a fost pus prim ministru în Ungaria de către trupele sovietice în 1945. După 8 ani Associated Press scrie: "90% din demnitarii regimului comunist din Ungaria sunt evrei, inclusiv primul ministru Matyas Rakosi". La fel scriu Times și The New York Times. În Ungaria ca și-n celelalte țări est-europene a început imediat atacul împotriva creștinismului cu arestarea preoților. Cel mai cunoscut a fost Cardinalul Mindszenty, care a fost arestat pentru că, zice "Comitetul Central al Evreilor din Ungaria, Organizația Sionistă din Ungaria și Secția Ungară a Congresului Evreiesc Mondial", era membru al unei "clise pogromiste". Șapte ani după încheierea războiului, The New Statesman din Londra scrie că "cei care dețin puterea în poliția secretă sunt majoritatea evrei de origine". În 1953, The New York Herald Tribune scrie că "România, ca și Ungaria, are probabil cel mai mare număr de evrei în aparatul de stat". Teroarea a făcut ravagii în România sub Ana Pauker, o evreică, al cărei tată era un rabin care era, ca și fratele ei, în Israel. Familia Anei Pauker este un caz de familie de evrei hazari din care o jumătate sunt sioniști înversunați și cealaltă comunisti înversunați, așa

cum descrie Dr. Weizmann, dar sunt cu totii uniti în toate celelalte privinte si slujesc aceluiasi scop final. Ana Pauker, atotputernica în România, si-a trimis tatal în Israel desi, zice fratele ei, "politica partidului comunist este ca evreii sa ramâna în România". O femeie la fel de sinistra ca si Ana Pauker era Hilde Benjamin, o evreica care a reusit în doi ani de teroare rosie sa azvârle în închisoare 200.000 de nemti din Germania rasariteana ca "criminali politici"; crimele lor erau, de exemplu, faptul ca apartineau unei denominatii religioase crestine. În 1946 Germania comunista avea 17.313.700 locuitori, între care 2000 pâna la 4000 erau evrei, dupa surse evreiesti. Despre acest numar infim scrie The Zionist Record din Johannesburg ca "Multi acum ocupa pozitii înalte în guvern si-n administratie ... ocupa posturi importante în Ministerele Informatiei, Industriei si de Justitie. Judecatorul suprem în Berlinul de est e un evreu, la fel în provincie, în afara Berlinului. În presa si la teatru, un numar considerabil de evrei detin pozitii cheie". Patru mii de evrei nu pot ocupa toate aceste pozitii cheie si acelasi ziar descrie în alt numar cum au fost suplimentati: "multi evrei ocupau pozitii înalte si pozitii cheie în administratia sovietica. Ei erau evrei din Rusia... care au venit în Germania si Austria cu Armata Rosie si evrei din statele anexate de Rusia în ultimii 10 ani, din statele Baltice Letonia si Lituania". Astfel a adus revolutia noua clasa stapânitoare de sclavi în tarile aruncate de catre guvernele occidentale în iadul rosu si aceasta clasa stapânitoare conform instructajului primit a dezlantuit razbunarea talmudica asupra popoarelor înlantuite.

Capitolul 43: Statul sionist

Alta victorie a revolutiei în cel de-al doilea razboi mondial a fost declansarea puhoiului hazard care-a napadit Palestina. Puterile occidentale au dat banii, masinile, escorta, transportul; revolutia a dat oamenii care-au invadat Palestina si armele cu care-au însângerat-o. Astfel revolutia mondiala a colaborat cu sionismul la împlinirea "reînțarcerii" promise în doctrina levitica, pentru care s-a smuls arabilor teritoriul, desi politicienii occidentului își umflau plamânii proclamând ca "razboiul nu va aduce nimanui noi cuceriri teritoriale". Înainte de cel de-al doilea razboi mondial sionismul era pe duca în Palestina si în 1939 Parlamentul britanic dupa 20 de ani vroia sa abandoneze mandatul si sa-si retraga fortele lasând toti palestinienii, fie arabi, fie evrei, reprezentati în parlamentul tarii. Dar dupa o convorbire intima cu Chaim Weizmann, cum s-a vazut, Churchill a promis ca-i va "cladi un stat de 3 sau 4 milioane de evrei în Palestina" dupa razboi si Chaim Weizmann a primit de la americani armele cu care sa-i înarmeze pe evreii de-acolo. În 1944, scrie Churchill, tot anul el a împins înainte ambitiile sioniste; tot în acest an în discursuri publice atâta la razbunare talmudica sângeroasa zicând despre tratamentul aplicat evreilor din Ungaria: "toti cei amestecati în aceasta crima care ne vor cadea în mâna, inclusiv cei obligati sa urmeze ordinele primite... vor fi ucisi dupa ce s-a dovedit ca au avut ceva amestec .. Trebuie sa se faca declaratii publice astfel încât toti cei ce-au avut de-a face sa fie vânati si ucisi" (11 Iulie 1944). Aici Churchill, ca si Roosevelt si Eden, descrie executarea prizonierilor de catre nazisti numai ca o crima împotriva evreilor, pentru ca de executarea prizonierilor ne-evrei acestor trei mari umanitari nu le pasa nici cât negru sub unghie - desi am vazut mai sus ca evreii erau si printre cei care executau prizonierii, chiar daca erau si printre victime. Scrie Churchill la 26 Iulie 1944, ca raspuns la cererea lui Chaim Weizmann de-a le furniza armament evreilor din Palestina: "Îmi place ideea ca evreii îi vor ucide pe cei care-au ucis pe coreligionarii lor în Europa Centrala si cred ca si-n Statele Unite ideea asta va placea mult. Cred ca evreii însisi doresc sa se bata cu nemtii oriunde. Desigur, cu nemtii se vor bate". Dar Churchill când scria asta stia bine ca armamentul mergea în Palestina unde populatia bastinasa de milenii nu-si va ceda propria tara fara lupta si evreii hazari se pregateau sa-i faca sa dispara. Într-o remarcă privata, nu pentru ochii publicului, despre Palestina, Churchill scria la 6 Iulie 1945 "sa se mai ocupe si altcineva" si ca e rândul americanilor sa puna umarul. Astfel Churchill, aceasta marioneta sionista, în particular obosise, dar în public continua sa bata toba sionista cu un zel de care se mirau chiar sionistii. La fel Roosevelt zicea în secret glumind cu bunul lui amic Stalin ca i-ar da bucuros regelui Ibn Saud cei 6 milioane de evrei din Statele Unite, dar a ramas sluga sionista plecata pâna în clipa mortii. În 1945 sionistii aveau armament, trupele instruite care sa-l foloseasca veneau din Europa comunizata cu ajutorul occidentului si politicienii de toate culorile din Anglia si America erau pregatiti sa aplaude orice agresiune, invazie, persecutie, sau genocid ar fi comis cei carati din Europa comunizata în Palestina. Gata de aplauze era în special Partidul Socialist din Anglia, la

care-i place sa-si zica Laburist si "aparator al saracilor, al celor oprinati si lipsiti de aparare". Calarind din totdeauna pe promisiunea demagogica de a da pensie tuturor, ajutor de somaj, îngrijire medicala gratuita, ajutor economic pentru cei saraci, a mizat acum pe sionism pentru succes electoral, si-a promis ca daca va fi ales va pauperiza si devasta si mai mult pe palestinieni, care erau mai saraci decât fusesera cei mai saraci englezi vreodata în istorie, ca-i va alunga din vetrele lor si-i va oprina si mai mult pe acesti oameni care erau mai lipsiti de aparare si mai oprinati decât fusesera vreodata cei mai oprinati dintre englezi. Clement Attlee, seful laburist, a zis în 1944: "Sa încurajam arabii sa iasa din Palestina când evreii vor intra, sa fie compensati pentru pamântul lor, sa fie transmutati în alta parte organizat cu grija si finantat cu generozitate". Dupa 12 ani palestinienii, încurajati de bombele cu care erau masacrati în patria lor, înca flamânzeau fara camin în lagare de refugiatii prin tarile arabe învecinate; si Partidul Laburist care zisese asa de frumos despre compensarea si finantarea generoasa a destaratilor, facea spume la gura cerând ca palestinienii dezradacinati sa fie si mai drastic maltratati si persecutati. Caci socialistii britanici stiau ca sub pretextul ca se apara de nemti sionistii se înarmasera pâna în dinti ca sa cotopeasca Palestina. Generalul Wavell, administrator la fata locului, îl anuntase pe Churchill despre asta, fapt care i-a displacut Dr-lui Weizmann si Generalul Wavell, unul dintre cei mai mari comandanti militari din istoria militara (zice Istoria Razboiului oficiala a Marii Britanii) s-a trezit mutat în India.

Lordul Moyne era Secretar al Coloniilor, si, desi avea simpatie pentru iudaism, avea mila pentru toti oamenii si-a propus din nou Uganda ca patrie sionista. Pentru asta sionistii l-au urât de moarte si-n Noiembrie 1944 Lordul Moyne a fost asasinat de doi sionisti din Palestina. Asasinatul asta l-a cam încurcat pe Churchill care nu ostenea sa preseze înarmarea pâna-n dinti a sionistilor si sa bombardeze toate departamentele cu scrisori peste scrisori cerând urgentarea înarmarii; a trebuit sa scrie mai putine din aceste scrisori un timp. Dar, desi oamenii responsabili din guvern au cerut sa se încetineasca ritmul imigrarii sioniste în Palestina, Churchill a refuzat zicând ca "asta i-ar favoriza pe extremisti" si astfel extremistii au continuat sa invadeze Palestina. Devenea tot mai evident ca hazarii ce invadeau Palestina nu puteau fi integrati pasnic. Colonelul Hoskins, "reprezentantul personal al Presedintelui Roosevelt în Orientul Mijlociu" (zice Dr. Weizmann), a vizitat sefiile statelor arabe ca sa discute o înțelegere cu palestinienii. L-a gasit pe regele Ibn Saud furios foc pentru insulta grosolana ce i-o adusese Dr. Weizmann care, zicea el, încercase sa-l plateasca cu 20 milioane de lire sterline ca sa vânda Palestina evreilor; si din înțelegere nu s-a ales nimic. Cel de-al doilea razboi mondial se apropia de sfârșit si-n Palestina urma sa fie una din doua: mandatul britanic sa continue sa mentina cu greu un echilibru fragil între palestinienii bastinasi si invadatorii hazari din Rusia, sau britanicii sa se retraga si sionistii pe care-i înarmasera pâna-n dinti sa expulzeze palestinienii din propria lor tara. Churchill se daduse total de partea sionismului în particular, dar Chaim Weizmann vroia o declaratie publica care sa consfinteasca faptul ca Marea Britanie daruieste sionistilor teritoriul Palestinei si nu o patrie în Palestina, cum zicea Declaratia Balfour. Churchill se eschiva, "pretextând", zice Weizmann, ca înca nu s-a sfârșit razboiul. Ca Macbeth, desi erau gata de crima, Churchill, Roosevelt, marionetele sionismului, tremurau cu cutitul în mâna când trebuiau sa înjunghie victima: au refuzat sa dea ordin trupelor sa goleasca Palestina de arabi. Palestina nu era a lor si ei n-aveau dreptul s-o daruiasca nimanui. Apoi Roosevelt s-a dus la Ialta unde a daruit bolsevismului jumătate din Europa, care de asemeni nu era a lui si probabil ca dupa asa un cadou mare sa daruiasca lui Chaim Weizmann tarisoara palestinienilor ar fi parut puțin lucru, asa ca nimeni nu s-ar fi mirat daca i-ar fi dat un ultimatum brutal regelui Ibn Saud. Dar în mod surprinzator cu totul alta a fost comportarea lui. Pentru prima data în viata lui Roosevelt a vorbit ca un adevarat om de stat, zice autorul si dupa aceea a murit.

Venind de la Ialta Roosevelt s-a întâlnit cu Ibn Saud pe bordul vasului Quincy între 12 si 14 Februarie 1945 si i-a cerut sa admita mai multi imigranti hazari în Palestina, la care acesta a raspuns: "Nu. Este o armata întreaga de evrei în Palestina înarmata pâna-n dinti nu împotriva nemtilor ci împotriva arabilor de-acolo". La 28 Februarie Roosevelt s-a ntors la New York. La 28 Martie Ibn Saud i-a repetat în scris tot ce-i spusese verbal la convorbire. La 5 Aprilie Roosevelt i-a raspuns textual: "Ca sef al ramurii executive a guvernului, nu voi face nici o actiune care sa fie ostila poporului arab". La 12 Aprilie era mort. Nu s-ar fi stiut niciodata ce-a avut loc între Roosevelt si Ibn Saud daca Secretarul de Stat James G. Byrnes, încercând sa-l opreasca pe Truman de la a da lovitura de gratie palestinienilor, n-ar fi publicat documentele dupa 6 luni.

Dacă ar fi trăit, și-ar fi respectat Roosevelt cuvântul? Harry Hopkins, intimul lui care fusese prezent și luase procesul verbal la întâlnirea cu Ibn Saud, zice că nu, fiindcă Roosevelt "era legat sionismului și public și privat și prin convingere". Dar tot în acest proces verbal scrie că Roosevelt a zis că a învățat în 5 minute de la Ibn Saud mai mult despre sionism decât în toată viața lui; și mai exista și anecdota că Ibn Saud a zis: "De 2000 de ani noi știm ce-ați învățat voi în 2 războaie mondiale". Dar Harry Hopkins nu poate fi crezut orbeste, căci imediat după întâlnirea cu Ibn Saud el, care fusese nedezipind ca umbra de Roosevelt, s-a încuiat în cabina lui de unde n-a mai ieșit decât ca să parasească vasul la Alger și să "trimită vorba" ca se-ntoarce în America cu alt vas. Harry Hopkins nu l-a mai văzut pe Roosevelt niciodată. La înmormântarea lui Roosevelt colaboratorii și subalternii cu care se înconjurase timp de 12 ani, au tras un chef asemanător betiilor permanente de la conferința de la Ialta. Merriman Smith, corespondentul de la Casa Albă, zice că dacă nu știai cine sunt, ziceai că se-ntorceau de la campionatul de fotbal. Astfel dispărește Roosevelt învaluit în mister în ultimele zile ale vieții, dar după moartea lui Truman a continuat neîntrerupt programul sionist.

Și așa a rămas Churchill să răspundă Dr.-ului Weizmann. Un ziar sionist scrie în 1952 că Leopold Amery, membru al guvernului unde era și Churchill membru în 1917, ar fi zis că "dacă evreii devin majoritari în Palestina atunci vor face un stat evreiesc acolo". După 30 de ani de revolte ale populației țării era clar că evreii nu pot deveni majoritari în Palestina decât dacă arabii sunt expulzați cu forța armelor. Dar cine să-i alunge? Roosevelt refuzase. Dr. Weizmann zice că Churchill promisese că-o va face. Dar nici măcar el n-a putut să-o facă, și-a fost dezlegat de obligație, nu prin moarte ca Roosevelt, ci prin înfrângere la alegeri. Autorul care a fost acolo tot timpul zice că înfrângerea a venit de la Dr. Weizmann, iritat de ezitarea lui Churchill la porunca sionista, căci evreii controlau 100 % din presa și mass-media britanice după război și le-au dedicat victoriei Partidului Laburist care le promisese că va "încuraja palestinienii să parasească Palestina". Toți membrii în parlament evrei au devenit imediat socialiști (mai ales de extrema stânga) și toți sionistii celebrau cu încântare înfrângerea celui care fusese campionul lor în 1906, 1917 și 1939. Dr. Weizmann scrie că victoria socialistă și înfrângerea lui Churchill "a încântat pe toți liberalii". Asta a fost răsplata pe care-a primit-o Churchill de la cei pe care i-a slujit fără preget în toate timp de 40 de ani. Și-a dat în petec când a refuzat să dea ordin trupelor britanice să golească Palestina de arabi.

Dar când socialiștii britanici aflați la putere au aflat că prima lor sarcină era să golească Palestina de arabi, au ezitat și ei și atunci nu s-a mai auzit nimic decât acuzele de "tradare!". Dr. Weizmann e isteric când scrie despre cum "la trei luni după ce-au luat puterea, [socialiștii] au repudiat angajamentul pe care și-l luaseră fata de poporul evreu așa de des și de vehement". Timp de 40 de ani Dr. Weizmann a santajat guvernele lumii și Lord Curzon pare să fie singurul care și-a dat seama că dacă cineva își deschide gura în prezenta Dr.-ului Weizmann și face un câț de mic zgomot de politete, Dr. Weizmann îl considera pe acela că "s-a angajat în mod solemn" să facă tot felul de lucruri.

La Biroul Colonial ajunsese socialistul Hall care nici n-a apucat să se așeze bine pe scaun ca a și sosit o delegație a Congresului Sionist Mondial care, spre uimirea lui, zice el, "n-a cerut - a pretins ca guvernul maiestății sale să facă ce doresc sionistii să se facă". Zece ani mai târziu președintele american Truman va fi la fel de surprins din aceeași cauză. Surprinsul Hall însă a parasit curând Biroul Colonial, fiind urgent necesar să fie înlăturat (în mod elegant: a fost făcut peer). Dacă pe plan intern guvernul socialist a fost cel mai catastrofic pentru Anglia istovită de război, pe plan extern a fost mai bun decât toate, salvând ce brumă a mai rămas din onoarea țării; a refuzat indiferent de presiuni să izgonească palestinienii cu forța armelor din Palestina. Nu i-a protejat, dar nici nu i-a izgonit. Datorită lui Ernest Bevin, Secretarul Afacerilor Externe, pe care autorul îl considera cel mai mare om de stat britanic al secolului. A fost imediat atacat de toți politicienii occidentului ca de o haită de lupi, toți servili până la isterie sionismului. Chiar și Ernest Bevin, fermier solid din Somerset, s-a resimțit fizic de anii de calomnie, defaimare, invectivă și insulte ce-au urmat, dar spiritul lui a rămas neînfrânt, căci și-a dat seama cine e adversarul și-a înțeles ce se întâmplă. A înțeles că revoluția mondială bolșevică și sionismul sunt două brate ale aceleiași conspirații de înrobire a popoarelor în folosul unei secte dominante care să acapareze toată puterea și toate bogățiile; este, crede autorul, singurul politician al secolului care a folosit termenul "conspirație" în mod corect descriind viața politică. I-a spus lui Chaim Weizmann în fata că nu se va lăsa nici lingusit nici terorizat să facă ceva contrar intereselor Marii Britanii. Așa ceva

Dr. Weizmann nu mai auzise din 1904 și indignarea lui a colcat prin toate canalele și organizațiile sioniste din lume și s-a revarsat prin mass-media într-un fluviu de calomnii și invective la adresa lui Ernest Bevin.

Dacă ar fi fost reales Churchill ar fi trimis probabil trupe britanice să izgonească palestinienii din țara lor. Așa pare să indice memorandumul lui din 25 Ianuarie 1944, unde zice că "dat fiind că evreii singuri i-ar bate pe palestinieni, nu vad nici un rău să ne unim forțele cu ale lor ca să forțăm ce propun ei să facă ei cu scindarea țării..." Acesta era Churchill cel care zicea că scindarea Europei era o faptă oribilă; scindarea Palestinei nu mai era o faptă oribilă. Dar Bevin nu vroia să continue ce-a năpăstuit Churchill. La insistențele lui, guvernul socialist britanic a declarat că "nu va accepta ca evreii să fie izgoniți din Europa și să nu mai fie lăsați să trăiască aici fără discriminare, astfel contribuind la reconstruirea prosperității europene". El a-nțeles bine natura sovinișmului sionist și care ar fi soluția și deși n-a putut salva Arabia, cel puțin a amânat genocidul. A trebuit să mai trimită o comisie să investigheze situația din Palestina și între timp s-a limitat imigratia sionistă, spre marele dezgust al Dr.-ului Weizmann, care scrie că "iar s-a ajuns la povestea veche și necinstită despre obligațiile față de arabii din Palestina". Și Dr. Weizmann și-a mobilizat forțele care-au acționat organizat, coordonat, concentrat să-l distrugă pe Bevin. Partidul Conservator, care pierduse alegerile pentru că cel Socialist promisese mai mult sionismului, a făcut la fel și-a început să-l atace pe Bevin ca "antisemit". Churchill s-a coborât până acolo încât l-a acuzat pe Bevin că "are sentimente ostile evreilor". Liga Evreiască a Antidefaimării a adăugat la vocabularul sau de calomnii epitetul de "bevinist", ca "hitlerist". Dar tot nu s-ar fi întâmplat nimic dacă la moartea lui Roosevelt n-ar fi ajuns Truman președinte, din vice-președinte, în Statele Unite. Când a ajuns președinte Truman, venit dintr-un orășel din mijlocul agrar al Americii, avea două mari defecte: una era totală lui ignoranță despre lume și politică externă și a doua era formidabilă lui viclenie și pricepere în politică de culise, unde era uns cu toate unsorile. Știa în amanunțime cum se falsifică voturi, cum se fură alegerile, cum se cumpără servicii. Credea că politica e o afacere unde n-au loc idei, poezii și iluzii. Zămbind de la o ureche la cealaltă, Truman, acest palatier falit devenit președintele unei mari puteri fără a fi ales, fiind vice-președinte la moartea președintelui, s-a dus la Potsdam, l-a găsit pe "Unchiul Joe" Stalin "un om de treabă" și-a completat sfârșirea Europei și-a Asiei începută de Roosevelt. Apoi a ordonat să fie aruncată bomba atomică peste populația lipsită de apărare din Hiroshima și din Nagasaki. Apoi s-a ocupat de alegerile ce urmau să vie, unde se pricepea bine și unde știa (și-a și spus-o) că controlul sionist asupra masinii de vot e hotărâtor. De aceea s-a apucat să-l reducă pe Bevin la zero. A cerut ca 100.000 de evrei să fie imediat carți în Palestina. Apoi a cerut ca compoziția comisiei de investigație din Palestina să fie partinică, știind că numai o astfel de comisie va raporta orice i se ordonă și va produce un raport favorabil sionismului. Și așa în comisie din patru membri americani doi erau sioniști declarați și unicul membru britanic era un stângist dusman lui Bevin. Sosita în Palestina comisia l-a găsit acolo pe Chaim Weizmann care-a fost singura persoană importantă pe care comisia a audiat-o. La întoarcere comisia a recomandat ca 100.000 de "persoane dezradacinate" [adică evrei sioniști] să fie admise în Palestina. Congresul Sionist de la Geneva care-a urmat în 1946 celebra cu cântărire "angajarea" președintelui american să ducă 100.000 de noi hazari în Palestina. Participanții la acest congres erau sioniști din Palestina, care nu mai trebuiau duși nicăieri și sioniști din America, care n-aveau nici o intenție să se ducă nicăieri și sunt și azi tot în America. Cei 100.000 care trebuiau duși n-au fost reprezentați la congres și nimeni nu i-a întrebat nimic. Dar Dr. Weizmann povesteste cum "acest congres a fost altfel"; cum s-a pus accentul pe expresii ca "rezistență, apărare, activism"; cum indiferent de cuvintele folosite, ce-a reieșit a fost "convingerea adâncă că trebuie să luptăm împotriva autorităților britanice în Palestina sau oriunde altundeva". Dr. Weizmann este un scriitor extrem de prudent și subtil care se ascunde adânc sub expresii ambigue. Ceea ce el spune de fapt aici este că la congres sioniștii au decis să reia metoda terorismului, a asasinării și masacrelor pe care-au folosit-o așa de bine în sovietizarea Rusiei și în asasinarea Lordului Moyne. Ce i-a încurajat la aceasta a fost promisiunea lui Truman de-a le mai adăuga un efectiv de 100.000; de-acum contau pe faptul că Statele Unite vor tolera orice brutalitate și cruzime și vor sluji sionismul până în pânzele albe - și-au avut dreptate.

Dar Dr. Weizmann a înțeles și el ce se pregătește și acum, la bătrânețe, s-a-ngrozit de opera vieții lui, căci știa că ce urmează este reîntoarcerea la tradiția levitică a lui Baal-Moloh, care cere jertfe de sânge uman și cere să fie slujit prin genocid și masacrarea popoarelor. Văzuse atâtea

sânge uman varsat de revolutionarii bolsevici si de revolutionarii sionisti. În tinerețe se bucurase de masacre si gasise ca asasinatul e o activitate normala în lupta politica. Ca om matur se bucurase văzând ruina Rusiei si fluviile de sânge nevinovat varsate acolo. Timp de 55 de ani semanase numai moarte si distrugere. Necunoscut maselor care suferisera si murisera în doua razboaie, era unul dintre cei mai puternici oameni din lume. Se ridicase din 1906, când obtinuse Declaratia Balfour, pâna când ajunsese de cuvântul lui era lege prin birourile guvernelor marilor puteri si monarhii lumii îl primeau când vroia el, nu când vroiau ei. Acum ezita la încununarea operei lui pe marginea prapastiei în adâncul careia nu vedea decât sânge omenesc curgând fara-nctare, o mare de sânge varsat de victime nevinovate... cu ce scop? si-a amintit de Sabatai Zevi. Si, zice el, n-a vrut sa se "plece unor forte demoralizatoare din interiorul miscarii", adica n-a vrut sa cedeze "extremistilor", cum le zicea Churchill, sau "teroristilor", cum le ziceau administratorii britanici care-i vedeau ce fac în Palestina. Autorul este intrigat de acest moment psihologic în cariera Dr-lui Weizmann, care dintr-o data la batrânete a refuzat sa faca ce facuse cu zel toata viata. Dar de-acum ce zicea sau facea el nu mai avea importanta, caci masinaria "fortelor demoralizatoare" [citeste terorismului] fusese perfectionata si functiona fara el.

N-a mai primit votul de încredere si-a fost înlocuit din fruntea Organizatiei Sionismului Mondial. A fost dat la o parte cum îl daduse el la o parte pe Dr. Herzl cu 40 de ani în urma. Cu hazarii lui din Rusia, îl înlăturase pe Herzl pentru ca acesta acceptase Uganda si nu mai cerea Palestina. Acum a fost înlăturat pentru ca se opunea regimului de teroare, asasinat si genocid pe care-l începeau sionistii în Palestina si asta însemna din nou renuntare la Palestina.

Înca dinainte, scriind despre asasinarea Lordului Moyne, Chaim Weizmann vorbea despre nevoia de "a smulge dintre noi din radacina raul asta vechi... fenomenul acesta total ne-evreiesc". Asa scria el pentru altii, caci cei din ghetourile talmudice din Rusia stiau bine ca asasinatul politic este dimpotriva un fenomen tipic atmosferei conspiratorie revolutionare ale acestor ghetouri. Când vorbea în fata unei adunari sioniste admitea cu sinceritate: "ce altceva e teroarea din Palestina decât raul nostru vechi sub o noua forma".

Acest "rau vechi" al sionismului se ridicase în fata Dr-lui Weizmann la sfârșitul carierei lui în 1946 la congresul de la Geneva ca diavolul la ora socotelilor în fata celui ce-a facut pact cu el. În 1949 când Dr. Weizmann își scria istoria vietii lui si-a sionismului, Dr. Weizmann îl vedea clar.

Asasinarea Lordului Moyne, scrie el, "arunca lumina asupra abisului în care ne prabuseste terorismul [nostru]". A mai trait sa vada cele aproape un milion de victime ale terorismului israeli-hazar din Palestina. Din momentul în care n-a mai fost conducatorul sionismului, "activistii" (cum își ziceau ei; "teroristii", cum le spun oamenii care stiu despre ce vorbesc) au preluat puterea în Israel (si-n lume). Primul lor gest a fost sa-i alunge pe britanici din Palestina, caci nu mai aveau nevoie de "mandat". Daca trupele britanice încercau sa se apere sau sa apere vreuna din victimele arabe, sionistii tipau "antisemitism!" si americanii sareau pe capul britanicilor vinovati de "antisemitism". Asta a-nceput cu asasinarea Lordului Moyne si-a continuat tot timpul celui de-al doilea razboi mondial, astfel încât Oliver Stanley, secretarul britanic pentru colonii, desi era "un prieten adevarat" pentru sionisti (cum au spus chiar ei), a declarat în 1944 ca Marea Britanie a avut mari greutati în razboi din cauza terorismului israelian în Palestina. Apoi în 1946-47 israelienii au început sa asasineze soldatii britanici, masacrându-i în somn, punându-le bombe-capcana, etc., uneori cu semnatura Thorei-Talmudului clara, ca atunci când teroristii israelieni au ucis prin tortura doi sergenti britanici nevinovati si apoi le-au lasat cadavrele sa atârne de copaci, ca în legenda despre Aman si Estera, ca sa anunte lumii ca terorismul si masacrele din Palestina sunt împlinirea legii iudaice. Guvernul britanic atacat de presa britanica si americana care facea spume la gura despre "antisemitism" când teroristii hazari masacrau semitii si ne-semitii din Palestina, nu îndraznea sa-si apere soldatii, care scriau : "la ce ne foloseste compatimirea guvernului... pentru cei asasinati... nu mai suntem o natie cu destul curaj sa mentinem legalitatea si ordinea?" (Times). Dar era chiar asa: guvernul britanic si cel american nu mai sunt guvernele libere ale unor tari suverane, ci sunt sclave sionismului. Deci guvernul britanic s-a adresat organizatiei supranationale a Natiunilor Unite, neîndrăznind sa-si apere cetatenii de masacrele teroriste israeliene. Cu ajutorul a tot felul de delegati (din Haiti, Liberia, Honduras etc.) care n-aveau prea mare habar, Organizatia Natiunilor Unite a desemnat un "Comitet Special al Natiunilor Unite pentru Palestina" care a recomandat "împartirea Palestinei în doua". Dr.

Weizmann, desi nu mai era în fruntea sionismului caci se opusese terorismului, continua sa activeze sub ordine si din nou el a fost singurul audiat de catre acest "Comitet" la fata locului;

apoi s-a întors la New York unde în Octombrie și Noiembrie 1947 făcea presiuni din culise așa cum se pricepea bine și cum făcuse toată viața ca să obțină victoria forțelor terorismului sionist. În timp ce publicul din "lumea liberă" credea poveștile de adormit copii cu care le umplu mintea mass-media, sute de mii de hazari din Rusia și din Europa răsăriteană erau trecuți prin Europa de vest în Palestina; și alegerile se pregăteau în America, unde mașina de vot sionistă asmutea cele două partide, republican și democrat, să liciteze unul împotriva celuilalt care va fi mai supus sclav sionismului.

Generalul britanic Frederick Morgan care la sfârșitul războiului a fost numit șef peste lagarele de "persoane dislocate" a văzut cum banii englezi și americani dați pentru ajutorarea celor ce-au fost izgoniți, ruinați sau lăsați orfani de hitlerism sunt de fapt folosiți ca să echipeze și transporte hazarii din Europa răsăriteană în Palestina, care nu erau "persoane dislocate" căci țările în care trăiau fuseseră "eliberate" de armata roșie și ei puteau foarte bine rămâne și trăi în acele țări unde legile noi împotriva "antisemitismului" îi făceau stăpâni peste restul populației. Acești hazari nu fuseseră niciodată "izgoniți din Germania" unde nu calcasera în viața lor; aceștia erau "Ostjuden", hazarii duși de conducătorii lor talmudici într-o țară nouă pentru ca să întărească și să-ntindă conspirația. De două ori (în Ianuarie și August 1946) Generalul Morgan a declarat public că "există o organizație secretă care conduce o mișcare de masă a evreilor din Europa, un al doilea Exod". Senatorul Herbert Lehman a tipat "antisemitism" și-a cerut să fie destituit și Generalul Morgan a fost destituit de către noul Director General Fiorello LaGuardia, care l-a numit pe Myer Cohen în locul lui și guvernul britanic s-a grăbit să-l pedepsească pe acest veteran care se acoperise de glorie în război, pensionându-l. Presa a mintit că a fost pensionat "la cererea lui".

Mai ziceau și alții că Generalul Morgan, dar presa supusă sionismului n-a publicat nimic. În Noiembrie 1946 un Comitet pentru Aprecieri din Parlamentul britanic a relatat că "un număr foarte mare de evrei au migrat din Europa răsăriteană în zonele americane din Germania și Austria intenționând în majoritatea cazurilor să ajungă în Palestina. Este în mod clar o mișcare extrem de bine organizată cu fonduri enorme și influență care-o sprijină dar noi n-am putut obține dovezi despre instigatorii reali". Apoi, Un Comitet de Investigatii pe Timp de Război a Senatului American a raportat "migratia masivă a evreilor din Europa răsăriteană spre zona americană a Germaniei care face parte dintr-un plan organizat cu grijă și finanțat de grupuri speciale din Statele Unite". Deci din nou o conspirație sprijinită de guvernul american să deturneze fondurile ample ale guvernelor britanic și american și mintind că se ajută victimele războiului, efectuau transporturi masive de populație, dând afara din guvern pe cei cinstiți care spuneau adevărul. Din nou Anglia, America și Sovietele au lucrat în perfect acord în slujba sionismului. Din teritoriile stăpânite de soviete nici dintr-o cameră în altă în aceiași casă nu te puteai muta fără aprobarea militiei și securității, dar acești hazari evrei primeau pasapoarte și pentru ei cortina de fier s-a ridicat ca să invadeze Palestina - exact așa cum cu 30 de ani în urmă țări care se înfruntau pe câmpul de luptă (Germania - dușmanul, Anglia - aliatul și America chipurile neutre) își deschiseseră frontierele și porturile ca să se scurgă revoluția roșie din Elveția, Germania și America înspre Rusia și s-o distruga. Căci conducerea supranatională, guvernul mondial, "guvernul unei singure lumi", cum îi zice azi președintele Bush, da ordinele sale și guvernele așa ziselor țări suverane le execută indiferent de starea de pace sau război și de alianțele militare. În 1917 Leopold Amery, Secretar Britanic pentru Colonii și sionist timpuriu, zicea că atunci când au dat declarația Balfour se gândeau că dacă ar putea spori numărul evreilor și-ar institui statul lor evreiesc pe pământul palestinienilor. Acum în 1946-48 sporeau numărul hazarilor în Palestina și făceau exact așa. Mai lipsea aprobarea Națiunilor Unite și sprijinul Americii. Generalul Marshall, Secretar de Stat, se opunea și-a fost înlocuit. James Forrestal, Secretar pentru Aparare, bancher bogat independent și patriot fără ambiții politice care fusese numit pentru capacitatea lui de om de afaceri, n-a putut împiedeca exodul și-a lăsat un jurnal care arată metodele sioniste. De acolo, din memoriile lui Truman, din cartea Dr-lui Weizmann se poate vedea cum a ajuns președintele american marioneta totală a sionismului.

În Noiembrie 1947 sionistii vroiau ca Statele Unite să voteze în favoarea împărțirii Palestinei la ONU și în Mai 1948 vroiau să fie recunoscută invazia lor ca un act legitim. Alegerile erau în Noiembrie 1948 și alegerea candidatului se făcea în Iunie și Iulie 1948. Conducerea partidului sau i-a spus lui Truman că sionistii detin votul hotărâtor; la fel i-a spus candidatului celuilalt conducerea celuilalt partid. Astfel cei doi candidați au început să liciteze, cautând fiecare să ofere

sionismului mai mult decât celalalt. În 1947 guvernul britanic și-a anunțat retragerea trupelor dacă America continua să provoace tulburări împingând încă 100.000 de hazari invadatori în Palestina. Generalul Marshall l-a anunțat pe Truman că dacă se retrag britanicii va urma "o luptă sângeroasă între arabi și evrei" (8 August 1947). Dar Robert Hanneman, fost președinte național al Partidului Democrat și actualmente director general al postelor, a cerut imediat "să se trimită încă 150.000 de sioniști" în Palestina (cu 50.000 mai mult), căci acest lucru va influența alegerile în America, arătând că la cererea de-a admite 100.000 de imigranți hazari în Palestina "s-au obținut sume foarte mari de la evrei și ei vor lucra sub influența a ceea ce face președintele în Palestina". Deci de-o parte erau interesele naționale, de cealaltă erau interesele Partidului Democrat și ale președintelui Truman; natural, acestea din urmă au triumfat; la avertizarea lui James Forrestal din 1946 că dacă "nu se scoate Israelul din politica" și interesele Statelor Unite devin subordonate celor ale Israelului, Statele Unite își pierd suveranitatea, Truman fusese teoretic de acord dar lasase să se înțeleagă că așa va fi pentru că "manevrarea politicianilor e inevitabilă, fiind politica și țara noastră așa cum sunt". La 29 Septembrie 1947 James Forrestal încă îi cerea lui Truman să despartă politica externă fata de Israel de platforma candidaților pentru președinție și la 6 Octombrie Robert Hanneman făcea presiuni să obțină de la Truman "asigurarea că va sprijini hotărât poziție evreiască în Palestina". La 6 Noiembrie 1947 Forrestal a ncerat să-l convingă pe J. Howard McGrath, actualul șef al Partidului Democrat, care i-a spus că "alegerile în 2-3 state importante nu pot fi câștigate fără ajutorul celor care au interese mari în chestia Palestinei". La 7 Noiembrie Forrestal a continuat să repete că subordonarea securității Statelor Unite intereselor sionismului în Palestina e periculoasă și i-a arătat lui J. Howard McGrath un raport despre Palestina, pe care acesta n-a vrut să-l ia în considerare zicând că "evreii au parerea că Statele Unite nu fac destul ca să obțină voturi la Națiunile Unite pentru împărțirea Palestinei... Și pentru fortarea împărțirii... cu forța armelor dacă va fi nevoie". Deci de la "a sprijini împărțirea Palestinei", cum pretinsesera sioniștii de la guvernul Statelor Unite cu câteva săptămâni în urmă, acum ei pretindeau "obținerea de voturi la ONU" și chiar "trimiterea trupelor americane să forțeze palestinienii să cedeze Palestina," și J. Howard McGrath nu era deloc surprins.

Între timp Dr. Weizmann organiza votul la ONU pentru împărțirea Palestinei și greutățile i-au fost usurate când evreii bogați din America care se opuseseră sionismului, ca de ex. Bernard Baruch, au trecut de partea sionismului. Autorul se întreaba cum e constituită internaționala iudaică de care vorbește Dr. Kastein ca aparuse la începutul secolului; probabil, zice el, ca un comitet supranational permanent în care locurile vacante sunt suplinite la moartea unora și Dr. Weizmann, un foarte înalt emisar al ei, poate cel mai înalt, nu e totuși decât un emisar. Din acea internaționala iudaică autorul banuiește că faceau parte Bernard Baruch, senatorul Herbert Lehman, Henry Morgenthau Jr., judecătorul Felix Frankfurter. Dacă-l credem pe Churchill, Baruch poate nu era în comitet, căci Churchill l-a avertizat pe Weizmann că Baruch nu e sionist și Weizmann s-a ferit să vorbească despre asta cu el în întâlnirile lor anterioare în America, după cum scrie chiar Weizmann însuși. Dar acum, scrie Dr. Weizmann, Baruch s-a schimbat subit "foarte mult" și-a determinat ca delegația Statelor Unite la ONU, care până în momentul acesta se opusese sfârșirii Palestinei, s-o realizeze. Alți evrei sioniști bogați și puternici în Partidul Democrat îl ajutau pe Dr. Weizmann: senatorul Lehman, apoi judecătorul Frankfurter care, împreună cu judecătorul Murphy, trimiseseră mesaje insistente delegatului Filipinelor la ONU cerându-i să voteze pentru sfârșirea Palestinei și făcea, după cum spune chiar Loy Henderson, Secretarul pentru Orientul Mijlociu, presiuni imense asupra lui și a lui Lovett să solicite din partea Statelor Unite votul altor națiuni la ONU pentru sfârșirea Palestinei". Acest Frankfurter la Conferința de Pace de la Paris din 1919 se consfătuise cu House despre propasirea sionismului; și fusese mentorul lui Alger Hiss la Facultatea de Drept de la Harvard. Când Weizmann a apărut în biroul lui Truman la 19 Noiembrie 1947 și i-a pretins sprijinul Statelor Unite pentru împărțirea Palestinei și includerea districtului Negev în teritoriul daruit hazarilor, era sprijinit de aceste forte. Truman s-a comportat ca o slugă model: "mi-a promis că va instrui imediat delegația americană," scrie Dr. Weizmann. Delegatul american la ONU, Herschel Johnson, care tocmai îi declară delegatului sionist că America nu va vota să fie dat și districtul Negev sioniștilor, a fost chemat la telefon și președintele Truman i-a comunicat ordinul Dr.-lui Weizmann. La 29 Noiembrie 1947 ONU a votat cu 31 de voturi pentru, 13 contra și 10 abțineri că Palestina să fie împărțită în "două state independente, arab și evreiesc și orașul Ierusalim va avea regim internațional specific

Începând cu 1 August 1948. Cum s-au obținut celelalte voturi pentru? Compania de cauciucuri Firestone cu concesiune în Liberia i-a raportat lui Robert Lovett ca i s-a cerut prin telefon să "facă presiuni asupra guvernului din Liberia să voteze pentru împărțire". Și în alte țări la fel. Forrestal totuși obiecta că "mulți oameni cu judecata de religie iudaică se întreabă cu multă groază dacă e bine ca sionistii să facă presiuni să înființeze un stat evreiesc în Palestina... decizia asta aduce mare pericol pentru securitatea viitoare a țării noastre". La 3 Decembrie 1947 Forrestal a discutat aceasta cu James F. Byrnes, care, după ce dezvaluisese promisiunea făcută de Roosevelt lui Ibn Saud, fusese înlocuit și nu mai era Secretar de Stat. Byrnes i-a spus că Truman a pus guvernul britanic într-o situație foarte grea și că David K. Niles și judecătorul Samuel Rosenman erau de vină. Niles, evreu hazar din Rusia era "consilierul președintelui în probleme evreiești" și Rosenman îi scria discursurile președintelui. Ei i-au spus lui Truman că candidatul republican Dewey avea pregătită o declarație de sprijinire a sionismului în Palestina și dacă el nu-l sprijină și mai mult statul New York va vota cu republicanii. Dar, deși Truman și Dewey, ca doi copii de trei ani, se întâlneau unul pe celălalt în a cersi dulciurile promise de sionisti, mai aveau multe concesiuni de făcut până la alegerile de anul viitor.

Forrestal disperat a încercat să-l convingă de Dewey să lase interesul sionismului și să considere interesul Statelor Unite, dar Dewey i-a răspuns exact ca Truman că el nu putea, "pentru că nici partidul democrat nu vrea să renunțe la votul evreiesc" și-a continuat să slujească sionismul cu tot zelul, pierzând totuși alegerile spre marea lui surprindere. La 21 Ianuarie 1948 Forrestal a scris un memorandum despre periclitarea securității naționale prin sprijinirea sionismului, arătând că unii republicani l-au înțeles dar nu și democrații, căci "o parte importantă din fondurile partidului democrat vin de la surse sioniste care în schimb au devenit proprietari pe această parte din politica țării". Astfel între candidații celor două partide nu e nici o diferență, ambii fiind total aserviți aceluiași stăpân pe care jură să-l slujească fără preget încă de pe timpul candidaturii; și nimeni nu poate afla ce s-ar întâmpla dacă un candidat ar refuza să se înrobească sionismului, căci nici un candidat n-a avut curajul să-o facă în secolul acesta.

Forrestal i-a cerut Generalului Marshall ca Secretar de Stat să-i arate președintelui Truman că o mare parte din evreii americani sunt opusi sionismului și alarmați de planurile lui. Subsecretarul Lovett a depus un memorandum asemănător celui al lui Forrestal arătând că împărțirea Palestinei e rea și periculoasă, că e rău să se dea arme evreilor și arabilor nu, că Statele Unite ar trebui să se retragă din planul Israelului și că el personal o duce greu sub presiunile lui Niles care are acces direct la președinte peste capul tuturor. Chiar în ziua aceea Niles îi telefonase de la Casa Albă că "spera că a ridicat embargoul pe livrarea armamentului către sionisti". Aici Forrestal cu umanitarismul și patriotismul lui a devenit prea plictisitor și-a fost eliminat. Întâi l-a vizitat Franklin D. Roosevelt Jr., politician din New York cu veleități președințiale, care când Forrestal a spus că e scandalos felul în care Statele Unite au forțat prin presiuni și șantaj alte țări să voteze la ONU pentru împărțirea Palestinei și crearea statului Israel și că politica Statelor Unite nu trebuie să depindă de această creare, a răspuns că și total sau că "nățiunea americană este prea adânc angajată" și că dacă n-ar vota cum vor sionistii democrații ar pierde alegerile în New York, Pennsylvania și California. În aceeași zi (3 Februarie 1948) Bernard Baruch l-a vizitat și l-a avertizat pe Forrestal că e periculos pentru el să aibă faima că se opune sionismului. Forrestal s-a speriat și la 7 Februarie a redactat un memorandum în care a arătat care este necesarul de trupe americane pentru a forța golirea Palestinei de arabi în vederea creării Israelului, după estimatul lui Eisenhower care făcea planurile, dar nu i-a înmănat președintelui Truman memorandumul și-a mai încercat la 12 și 18 Februarie să apeleze la Generalul Marshall să-i explice președintelui și sefilor celor două partide cât de rea e sfârșirea Palestinei, după care și-a încetat eforturile. Dar răzbunarea iudaică nu l-a iertat și în decurs de 12 luni a fost literalmente haituit până la moarte, într-un caz clasic de defaimare care duce la moartea victimei.

Autorul a sosit în America în 1949 și-a rămas uluit de ce toată mass-media revarsa cel mai ucigător venin asupra unui individ numit James Forrestal, Secretar al Aparării. Nimeni, dar absolut nimeni din marele public și nici autorul, nu stiau atunci cele arătate în paginile de mai sus; dar tot universul auzea zilnic că James Forrestal e un dement, că e un las care și-a lăsat soția să fie atacată de-un spargător, că nu-și plătește taxele și datoriile față de stat și tot felul de minciuni asemănătoare. Autorul a cunoscut din întâmplare pe-un prieten de-al lui Forrestal care i-a spus că aceste calomnii îl deprima în mod alarmant. Peste o săptămână s-a aruncat de la etaj și-a murit, lăsând pe biroul lui versurile unei tragedii grecești care exprimau disperare și jale.

Asasinarea politica prin aruncare de la etaj e o metoda mult folosita azi, dar autorul crede ca Forrestal s-a sinucis singur. În presa si la radio Forrestal fusese supus unor atacuri veninoase de o isterie fara seaman si publicul dus de nas ca totdeauna înghitea toate murdariile de care e plina mass-media. Spre sfârșitul lui 1948 Truman l-a rugat pe Forrestal sa nu-si dea demisia; la 9 Ianuarie 1949 un post de radio a anuntat ca Truman va accepta demisia lui Forrestal si peste 2 zile alt post a anuntat ca Truman a si acceptat-o. Truman i-a cerut la 1 Martie lui Forrestal sa-si dea demisia (desi la radio se spunea ca el acceptase aceasta demisie cu doua luni în urma) începând cu data de 1 Mai, fara sa dea nici o explicatie. La 21 Mai Forrestal era mort si la înmormântare presedintele Truman a avut obrazul sa apara si sa tina o cuvântare în care l-a facut pe Forrestal ca era "o victima a razboiului". In acest timp mass-media aservita intereselor oculte reuseau sa-l elimine pe înca unul care se opunea celui alt brat al acestor interese si anume comunismului, pe Whittaker Chambers, pe care l-au haituit de asemenea de moarte si care-a scapat cu viata numai pentru ca încercarea lui de sinucidere n-a reusit.

Forrestal înspaimântat de amenintarea lui Baruch (si pe buna dreptate) si eliminat din lupta, oamenii cinstiti din Departamentul de Stat American condusi de Generalul Marshall au continuat sa lupte si pentru o clipa, în 1948, parea ca pentru prima data din 1917 încoace forte oculte care conduc revolutia bolsevica si sionismul n-au avut câstig de cauza. Aceasta s-a întâmplat la 19 Martie 1948, când Consiliul de Securitate a Natiunilor Unite speriat de varsarea de sânge din Palestina care se dezlantuise cu ocazia divizarii Palestinei pentru crearea statului Israel a propus sa se suspende crearea acestui stat si sa fie din nou o supraveghere a Palestinei ca un fel de mandat, dar de data aceasta american.

Sionistii au raspuns în felul pe care Dr. Weizmann, emisarul lor si fondatorul victoriei lor, îl descrisese ca "teroarea din Palestina", "raul nostru vechi in forma noua si oribila"; în 1946 la Congresul Sionist Mondial el se opusese acestei noi si oribile forme a raului iudaic vechi si-a fost înlocuit de la conducere. Exact asa cum prescrie Vechiul Testament, exact asa cum au scris levitii ca cere lehova de la poporul lui ales, teroristii hazari importati în Palestina au navalit peste un sat de arabi si-au facut exact cum scrie în Deuteronomul si-n Cartile Regilor iudaici din Vechiul Testament: la 9 Aprilie 1948 au casapit, masacrat, ucis si distrus complet pe timp de pace populatia neînarmata a satului Deir Yasin compusa cea mai mare parte din femei si copii. Arabii care cunosc bine Thora si Talmudul au vazut ca începe aplicarea legii iudaice scrise de leviti acum 2500 de ani, cu sprijinul occidentului care-si zice crestîn si-al guvernelor comuniste atee. Palestinienii stiau bine ca hazarii iudaici, evreii importati în Palestina, nu se vor opri din masacru si ONU nu-i va împiedeca. Au fugit cum au putut în tarile arabe învecinate si în patria lor s-a instaurat statul Israel.

Ziarele "libere" din tarile "libere" occidentale au consemnat acest fapt divers în câteva cuvinte. Iata ce-a aparut în The New York Times: "Teroristi evrei din bandele lui Stern si Irgun Zvai Leumi au navalit în satul Deir Yasin si-au macelarit pe toti oamenii. S-au gasit ulterior cadavrele a 250 de arabi, majoritatea femei si copii mici, aruncate în fântâni". Iata ce înseamna cuvintele Dr-lui Weizmann, care-a declarat la Conferinta de Pace de la Versailles din 1919 ca "Biblia e mandatul nostru". Dupa 30 de ani, într-adevar biblia a fost respectata, caci asasinii evrei au urmat porunca lui lehova din Deuteronomul: "când Domnul Dumnezeuul tau te va aduce în tara unde te vei duce ca s-o stapânesti si va izgoni din fata ta... 7 natii mai mari si mai puternice ca tine... atunci tu sa le distrugi complet; sa nu faci pace cu ele si sa nu le arati îndurare"... "sa nu lasi sa scape cu viata nimic ce are suflare, ci sa-i distrugi cu desavârsire".

Pasivitatea cu care evreii din toata lumea au primit stirea despre masacru arata cum în anii ce-au trecut sionismul a reusit sa domine mintile lor. În 1933 Bernard Brown scria ca arabii se tem ca evreii vor face cum scrie în Deuteronomul din cauza ca arabii inculti fiind iau Vechiul Testament / Thora literalmente si nu stiu ca evreii nu o iau literalmente si ca "evreul modern e o persoana buna si miloasa care n-ar face asa acte de cruzime împotriva altor oameni". Iata ca arabii care zicea el ca sunt inculti si nu pricep de fapt cunosc si pricep mai bine decât a priceput el si iata ca evreii care el credea ca sunt buni si milosi si nu vor face grozaviile prescrise de Vechiul Testament / Thora, fac exact acele grozavii si habar n-au de bunatate si mila fata de alti oameni: sionismul este întoarcerea la cea mai barbara, cruda si sângheroasa superstitie din antichitate. E clar ca legea care domneste în statul Israel e legea lui lehova-Moloh din Deuteronomul 20:16. Zarurile fusesera aruncate, Palestina fusese golita de arabi dupa legea lui lehova din Thora si Statele Unite n-au zis nici pis, caci Dr. Weizmann, desi se opusese formal acestei metode de a

face loc pentru statul Israel, acum ca locul era facut munea cu râvna pentru a obtine recunoasterea statului astfel constituit. Primit peste tot ca reprezentantul unei mari puteri mondiale (nu e clar care), îi vizita pe delegatii diferitelor guverne la Natiunile Unite si-i presa sa recunoasca Israelul nascut din masacrul de la Deir Yasin. La 13 Mai 1948 l-a informat pe Truman ca mandatul britanic se termina poimâine si-un guvern "provizoriu israelian" preia puterea în Palestina, pe care el o numea "statul evreiesc". A pretins sa fie imediat recunoscut acel guvern la ONU si presedintele american s-a supus imediat. La 14 Mai s-a proclamat la radio sionist din Tel Aviv statul Israel si peste putine minute s-a anuntat la ONU ca presedintele american Truman a recunoscut statul Israel. Delegatii americani la ONU n-au vrut sa creada si s-au repezit la telefon ca sa dea la Casa Alba peste Dr. Weizmann care le-a dat porunci repetate de presedintele Truman dupa Weizmann. Tot din Washington Dr. Weizmann s-a declarat imediat presedintele statului Israel si presedintele Truman care-l avea în biroul sau tot timpul fara titlu l-a primit acum în aceasta calitate declarând ca "acesta este momentul suprem al vietii lui". Arthur Koestler, care a fost de fata, spune ca arabii au fugit din Haifa, Tiberia, Jaffa si alte orase si apoi din întreaga tara, imediat ce-au auzit de genocidul de la Deir Yasin, astfel ca, scrie Koestler, "pe data de 14 Mai toti fugisera afara de câteva mii".

Iata cum descrie chiar Truman opt ani mai târziu faptele "Dr. Chaim Weizmann... m-a vizitat la 19 Noiembrie si dupa câteva zile am primit o scrisoare" datata 27 Noiembrie, unde Weizmann zicea ca unii zic ca "ai nostri fac presiuni prea mari si nepotrivite asupra delegatiilor [la ONU]" si ca nici pomeneala de asa ceva. "Nu numai ca erau presiuni mai mari decât am vazut în viata mea, dar si Casa Alba era asediata. Nu cred c-am vazut vreodata asa presiuni si propaganda la Casa Alba ca cele de-acum. Insistentele câtorva conducatori sionisti extremisti - motivati politic si care faceau amenintari politice - ma jenau si ma tulburau. Unii chiar ziceau sa fortam alte natiuni suverane sa voteze favorabil sionismului în Adunarea Generala". Dar desi în 1956 Truman se arata indignat la aceste amenintari si pretentii, în 1947 a facut exact tot ce i-a poruncit Weizmann. "In fiecare zi", scrie Truman, "se afla despre noi violente în Palestina... dar presiunile evreilor asupra Casei Albe n-au scazut dupa ce s-a votat pentru divizarea Palestinei la ONU. Indivizi si organizatii îmi cereau, de obicei pe ton cam rastit si patimas, sa-i opresc pe arabi, sa-i opresc pe britanici din a sprijini pe arabi, sa le dau trupe americane, sa fac asta, sa fac cealalta". Truman a cautat sa se ascunda, zicând ca nu e în biroul sau, chiar si de Dr. Weizmann, dar dupa acest act de rezistenta eroica a fost vizitat la 13 Martie 1948 de un evreu cu care facuse afaceri pe vremuri care-a fost asa de înduiosat de "suferintele evreilor" (câteva zile înainte de masacrul de la Deir Yasin) încât Truman a acceptat imediat sa nu se mai ascunda de Dr. Weizmann (la 18 Martie). Apoi Truman sare câteva saptamâni si tace chitic în povestea lui despre masacrul de la Deir Yasin si alte masacre sioniste, marginindu-se sa zica: "specialistii de la Departamentul de Stat despre Orientul Apropiat se opuneau aproape fara exceptie ideii unui stat evreiesc... cu regret trebuie sa spun ca unii dintre ei aveau înclinatii spre antisemitism". Truman reia naratiunea peste 2 luni remarcând ca divizarea Palestinei n-a fost prea pasnica dar s-a reusit ca evreii sa-si controleze "teritoriul lor"; zice Truman: "acum ca si-au proclamat statul Israel m-am decis sa actionez imediat si sa dau recunoasterea Statelor Unite statului Israel.... 11 minute dupa ce s-a proclamat statul Israel Charlie Ross, secretarul meu de presa, a dat presei declaratia recunoasterii de catre Statele Unite a statului Israel. Am auzit ca unii administratori de cariera din Departamentul de Stat au fost surprinsi". Truman uita sa pomeneasca de "cel mai glorios moment al vietii lui" si uita sa explice de ce se ascundea de Weizmann. A fost reales presedinte dupa sase luni si pe când autorul scria aceasta carte mai traia în mare desfatara, zâmbind de la o ureche pâna la cealalta, încântat de sine însusi si de ce se întâmpla în statul Israel. În 1956 a primit un doctorat honoris causa din partea Universitatii din Oxford, ca atâta tirani comunisti, cu o singura voce de protest din partea unei femei care-a pomenit ca el a bombardat în mod inutil Hiroshima si Nagasaki.

Dr. Weizmann a-nceput sa se ocupe imediat de Bevin din Anglia de care auzise "ca face presiuni necuvenite asupra dominioanelor britanice sa nu recunoasca statul Israel". Dar Dr. Weizmann se pricepea mai bine ca oricine sa faca presiuni; si iata ca sionismul a reusit ce n-au reusit razboaie si calamitati si anume sa învrajbeasca natiunile din commonwealthul britanic. Caci dintr-o data sionismul a avut mai mare cuvânt în Ottawa, Canberrra, Cape Town si Wellington decât primul ministru britanic. Este uluitor, zice autorul, miracolul de coordonare, organizare si control al fortelor oculte, ale caror porunci au fost ascultate imediat în Canada, Australia, Africa de Sud si

Noua Zeelanda, tari de care Palestina e departe si în care evreii erau foarte putini la numar. Aceste tari au fost construite de englezi si s-au simtit totdeauna parte din Marea Britanie - pâna n-au intervenit fortele oculte; caci daca poporul din aceste tari înca mai simte asa, politicienii au devenit politicieni tipici slugi ale sionismului. În Wellington, în Noua Zeelanda, Primul Ministru Peter Fraser, baiat sarac din Scotia ajuns prim ministru la capatul lumii care habar n-avea despre arabi si nu-i vazuse în viata lui îi ura cu înversunare fiindca devenise cumva sclav al sionismului în anii lui de tinerețe impresionabila de la Londra astfel încât acum își îndrepta cu îndârjire toata energia ca sa exterminare palestinienii. La moartea lui un ziar sionist l-a laudat pentru ca "era un sionist convins... la conferinta ONU de la Paris... Sedea zi de zi la Comitetul Politic când se discuta Palestina... Si parasea sedinta imediat ce nu mai era vorba de Palestina... vota de nenumarate ori împotriva Marii Britanii dar nu-i pasa..." Fiind asa de preocupat de propagarea sionismului Peter Fraser n-avea timp pentru problemele tarii lui si si-a trimis trupele nepregatite si neechipate în razboi care-au suferit mai mult decât altii din cauza aceasta. Brigadierul neozeelandez Clifton a vazut supravietuitorii la Port Said în 1941 lihniti, plini de rani, istoviti fizic si mintal din vina lui Peter Fraser, care n-avea gânduri pentru cetatenii tarii lui caci se ocupa de recunoasterea Israelului.

În Africa de Sud Dr. Weizmann l-a gasit pe Generalul Smuts sa-i faca treaba. Autorul era în Africa de Sud când a sosit emisarul lui Chaim Weizmann si l-a auzit spunând în fata unui auditoriu sionist: "evreii nu se vor simti datori sa respecte nici o frontiera pe care o vor stabili Natiunile Unite" si din toata Africa de Sud autorul n-a vazut protestând pe nimeni decât pe unul singur, un evreu care-a zis ca asa nu se poate asigura pacea. Generalul Smuts l-a primit pe emisar si-a recunoscut imediat Israelul cu o viteza decât care numai Truman si Stalin fusesera mai iuti, care chipurile se dusmaneau de-acum dar erau la unison într-ale sionismului. Cu asta Generalul Smuts si-a încheiat cariera politica caci peste doua zile a pierdut alegerile desi fiul lui îl avertizase sa nu recunoasca Israelul; dar autorul crede ca era tot una, caci si oponentul sau cersea votul sionist cu aceleasi promisiuni de totala aservire si arabi în Africa de Sud nu sunt. La aceasta vreme autorul si-a împlinit o dorinta veche si l-a cunoscut pe Generalul Smuts personal. Viata lui era pe sfârsite si ca si Dr. Weizmann vedea abisul pe care-l deschisese cu faptele lui. l-a spus fiului lui : "In problema Palestinei avem o tragedie la poarta... alte natiuni s-au amestecat, inclusiv America... am crezut ca-i vom lasa pe arabi si evrei sa se lupte între ei, dar n-o putem face. S-au ridicat forte si Palestina e în calea lor". Dar în public a zis si el ca Truman ca e mândru de ce-a facut pentru sionism.

Apoi, povesteste Chaim Weizmann, reprezentantul neozeelandez l-a atras de partea lui pe cel australian caruia i-a urmat cel canadian. Dupa ce dominioanele britanice i-au urmat pe Truman si Stalin, tarile mici s-au luat ca oile dupa ei înghesuindu-se sa recunoasca Israelul si astfel dupa masacrul de la Deir Yasin tot globul s-a grabit sa aprobe si sa acorde recunoastere faptasilor. Desi a devenit primul presedinte al Israelului, Chaim Weizmann dispare acum de pe scena, dupa 50 de ani de febrila activitate conspiratorie sionista în care i-a subjugat pe toti politicienii occidentului si-a lasat în urma lui ravagii si tragedie. Autorul considera ca viata lui Chaim Weizmann este cea mai fascinanta din câte a cunoscut; dedicata în întregime unui scop de distrugere si încununata, daca ceea ce scrie chiar el însusi e adevarat, de amar si venin. Cartea lui Weizmann, scrisa în 1949, se opreste cu naratiunea în 1947 si evita, intentionat, crede autorul, anii de terorism iudaic si masacrare a locuitorilor lipsiti de aparare din Palestina. Acesti ani ar fi greu de descris într-un fel care sa nu lase sa se stravada adevarata natura a crezului levitic de razbunare a lui Iehova-Moloh, care cere oceane de sânge nevinovat pentru gloria lui si-a neamului ales de el - cum pretind ca se cred hazarii nesemiti turco-mongoli, evreii ashkenazi sionisti. Data cu care își încheie Dr. Weizmann cartea e 30 Noiembrie 1947, la care data la îndemnul lui, Truman i-a telefonat delegatului american la ONU sa voteze pentru divizarea Palestinei. În cei doi ani pâna la publicarea cartii a adaugat un epilog în care nu pomeneste de masacrul de la Deir Yasin, si-l dateaza August 1948, pretinzând astfel ca nu stia de asasinarea Contelui Bernadotte din Septembrie. Dar nu numai ca stia de el; Dr. Weizmann ca presedinte al Israelului stia si aratase ca sustine si masacrele si asasinările. Dar în cartea lui a preferat sa nu stie.

Acceptând presedintia statului Israel dupa ce-a vazut macelul dezlantuit de sionisti acolo, Chaim Weizmann s-a aliat cu terorismul israelian si cu ucigasii. De ce atunci n-a omis din cartea sa pasajul în care vorbeste despre "raul nostru cel vechi" - doar omite atâtea alte lucruri? De ce i-a

acuzat pe "teroristii evrei" (când doar întreg statul Israel e bazat pe cel mai sângeros terorism) ca "vor să forteze mâna lui Dumnezeu"? De ce scrie: "grupurile teroriste din Palestina reprezintă un pericol mare pentru viitorul statului evreiesc; comportarea lor a fost ca cea a anarhistilor"? Nu pentru că avea scrupule morale; comportarea lor nu e "ca cea a anarhistilor", ci e comportare de anarhist, căci sionistii sunt revoluționari, sunt anarhisti și ucigași care cred că masacrul și asasinatul sunt arma politică cea mai acceptabilă și Dr. Chaim Weizmann a fost toată viața un anarhist și un conspirator. Nu rețineri etice îl faceau să dezaprobe macelul practicat de evrei în Palestina, ci considerente de eficiență politică: "avem evrei care pot deveni ostateci în toată lumea", zice el. Iată ce frumos scrie Dr. Weizmann: "Să nu fie legea altă pentru evrei decât pentru arabi... arabii trebuie să înțeleagă că decizia Națiunilor Unite e definitivă, că evreii nu vor acapara teren dincolo de granițele ce le-au fost fixate. Ei au această teamă în suflet și teama lor trebuie înlăturată... De la început trebuie să vadă că frații lor din interiorul statului evreiesc sunt tratați exact ca și evreii... Nu trebuie să ne închinăm altor zei. Profetii totdeauna au certat poporul evreu pentru tendința aceasta ce-o avea și de câte ori aluneca din nou în păgânism, când se renega, Dumnezeul sever al Israelului îl pedepsea... Sunt sigur că lumea va judeca statul evreiesc după felul cum se poartă cu arabii".

Ce frumos scrie Dr. Weizmann, citând din profetia Vechiului Testament. Când și-a publicat aceste sentimente frumoase arabii fuseseră izgoniți de pe pământul lor, evreii deja încalcaseră granițele fixate de ONU și invadaseră teritorii străine, arabii nici pe departe n-au dreptul la nimic cum au evreii în Palestina. Dar Dr. Weizmann ignora ce știe foarte bine și pretinde că nu s-a întâmplat, zicând că "nu trebuie să se întâmple". Autorul nu-și aduce aminte să fi întâlnit în nici o publicație, de pe buzele nici unui politician, așa perfectă ipocrizie. O explicație ar putea fi, zice autorul, că deși nu vroia să recunoască raul imens pe care l-a făcut, deși nu putea să recunoască că tot pentru ce-a muncit toată viața e o ticalosie fără margini, dorea totuși pe patul de moarte să zică cum că raul e rău, folosindu-se de formula "nu trebuie să facem" ceea ce ne prefacem că n-am făcut.

Unul mai mare ca el a spus însă lucrurilor pe nume: Dr. Judah Magnes, născut în America în 1877, dăduse viața și el sionismului dar altfel: în mod religios. De la început a vrut ca Israelul să fie nu stat evreiesc ci bi-național arabo-israelian și-a denunțat sovinișmul evreiesc. A devenit cancelar al Universității Ebraice din Ierusalim în 1925 (după ce-a obiectat la ceremonia pompoasă de înființare a Dr.-ului Weizmann din 1918), din 1935 era președintele universității și în 1948 era la Ierusalim. A scris: "N-ar trebui ca refugiații să fie pionieri în jocul politicienilor. E deplorabil, e de necrezut că evreii din Europa după ce-au trecut prin atâtea, acum creează în Țara Sfântă problema refugiaților arabi". Imediat după ce-a spus asta a murit și autorul n-a putut descoperi cum și de ce-a murit. În publicațiile evreiești referirile la moartea lui sunt misterioase și seamănă cu descrierea morții lui Herzl. Astfel, în prefata cărții rabinului Elmer Berger din 1951 scrie că Dr. Judah Magnes a murit "din cauza că i s-a frânt inima".

Dr. Magnes a fost unul din cei care de 50 de ani se străduiau să scape Occidentul și pe evrei din ghearele conspirației din ghetourile talmudice din Rusia. A fondat o organizație, Asociația Ihud, care în 1955 zicea în ziarul sau din Ierusalim: "În cele din urmă tot va trebui să acceptăm adevărul: n-avem nici un drept să ne opunem din principiu reîntoarcerii refugiaților palestinieni la vetrele lor... Pentru ce lupta Ihud? Să schimbe butoiul cu pulbere... într-un loc de conviețuire pașnică. Și ce arme trebuie să folosească Ihud? Adevărul... N-aveam dreptul să ocupăm o casă araba pe care n-am plătit-o; la fel câmpurile agricole, livezile, prăvăliile și fabricile. N-aveam nici un drept să colonizăm și să materializăm sionismul pe spesele altora. Asta e furt, asta e tâlhărie... Iată-ne din nou printre națiunile bogate și nu ne e rusine să jefuim proprietatea felahilor". Nu des s-aude așa ceva printre evrei, dar e singura speranță pe care-o au evreii de-a scăpa de sionismul hazardelor. Statul Israel a fost creat de revoluția bolșevică. Invazia hazardelor în Palestina n-ar fi fost posibilă fără acțiunea bolșevismului. Nicaieri în lume nu există un număr mare de evrei dispuși să-și parasească viața ce-o au pe unde se găsesc și să colonizeze Palestina. Invazia masivă și dislocarea palestinienilor a fost posibilă numai cu masele de hazari care trăiau de secole înregimentate sub rabinii lor în ghetourile talmudice din răsăritul Europei. Statisticile statului Israel arată că atunci când au reușit în fine expulzând arabii și colonizând cu hazari să obțină o populație majoritar evreiască în Israel, din 1,4 milioane de evrei 1,061 de milioane nu se născuseră în Palestina și dintre ei 577.000 veneau din lagarul socialist (majoritatea din restul de 484.000 de evrei nebastinași veneau din Africa de Nord și din Asia și n-au luat parte la masacrele

si genocidul practicat de evrei în Israel).

Invadatorii Palestinei erau hazari, evreii ashkenazi din rasarit de rasa turco-mongola, dar cu mâna goala nu-i puteau masakra pe arabi; armele le-au primit clandestin din depozitele armatelor aliate din Africa de Nord si Orientul Mijlociu, sub ochii îngaduatori ai Londrei si Washingtonului. Dar recunoscatori hazarii organizati în statul Israel sunt mai ales Uniunii Sovietice, care-a ridicat cortina de fier prima data ca sa-i lase sa plece, a doua oara sa le dea transporturi de arme. Si la asta a contribuit Eisenhower, ordonând trupelor sa lase Cehoslovacia sa fie ocupata de rusi în cel de-al doilea razboi mondial, astfel ca fabrica Skoda sa continue sa fabrice armament sub control sovietic. La câteva saptamâni dupa ce Truman a recunoscut statul Israel ziarul The New York Herald Tribune scrie despre marele entuziasm si recunostinta pentru Uniunea Sovietica la evreii din Israel mai ales pentru ca, zice ziarul, "Rusia si-a pus la dispozitia Israelului depozitele de armament.... Anumite transporturi de armament ceh ce-au sosit în Israel au avut rol decisiv" (5 August 1948).

Acesta a fost timpul în care mass-media occidentala a-nceput sa atace oamenii pentru ca erau împotriva comunismului, si-i facea "antisemiti". Caci era antisemitism nu numai sa zici ca Marx si Engels si Trotski si Lenin fusesera evrei, cum si fusesera, dar era antisemitism sa nu fii prosovietic. Scrie ziarul evreiesc The Sentinel din Chicago: "Noi stim ce înseamna sa nu iubesti Uniunea Sovietica... cine-a mai auzit ca antisemitii sa iubeasca sovietele?... Noi stim cine ne sunt dusmanii. Sa ne cunoastem si prietenii, pe sovietici". In scolile din Israel se arbora steagul sovietic si se sarbatorea 1 Mai. Înca în 1950 la Tel Aviv scria un ziar ca se cara arme din Cehoslovacia în Israel.

Iata Israelul triumfând si oponentii lui învinsi; Bevin demisionat si mort dupa câteva ani, Forrestal si Marshall înlaturati, ca sa serveasca drept pilda altora care mai aveau în cap gargauni patriotici. Natiunile Unite, recunoscând starea de lucruri creata de masacrul de la Deir Yasin si recunoscând statul Israel, s-au trezit cam târziu ca se gândesc la pace si-au trimis în Israel sa medieze pacea între evrei si arabi pe contele Folke Bernadotte din Suedia, care-si dedicase viata ajutorarii victimelor si ajutase multi evrei. S-a dus sub semnul crucii rosii si-a fost asasinat de catre evrei acolo unde-si are originea simbolul crucii.

Dupa uciderea lui a fost publicat jurnalul lui intim care descrie cum în drum spre Israel, la Londra, l-a vizitat Dr. Nahum Goldman, vice-presedintele Agentiei Evreiesti si reprezentantul statului sionist, care i-a spus ca "statul Israel își poate permite acum sa accepte responsabilitatea deplina pentru faptele bandelor Stern si Irgun", adica pentru macelarirea arabilor la Deir Yasin. Statul Israel avea puterea de-acum sa macelareasca pe oricine, cum a facut si facea în 1956 când autorul încheie cartea de fata. De ce i-a spus reprezentantul Israelului asta contelui Bernadotte, trimis de ONU sa medieze pacea, nu e clar; caci la scurta vreme sionistii l-au macelarit chiar pe contele Bernadotte si statul Israel si-a putut permite sa-si asume responsabilitatea crimei.

Contele Bernadotte s-a întâlnit cu primul ministru egiptean, Nokrashi Pasa, care-a zis ca "recunoaste puterea financiara a evreilor, care controleaza sistemele economice ale atâtor tari printre care Statele Unite, Anglia, Franta si Egiptul si poate si Suedia". Contele Bernadotte nu l-a contrazis. Nokrashi Pasa a zis ca arabii nu sperau sa scape de aceasta dominatie; dar era una sa fie dominati economic si alta sa fie macelariti si tinuti cu forta sclavi terorismului si sa accepte un stat sionist bazat pe opresiune brutala cu ajutorul sionismului international. Apoi regele Faruk i-a spus lui Bernadotte ca daca uciderea continua va fi razboi. La 9 Iunie 1948 Contele Bernadotte i-a convins pe egipteni sa accepte încetarea focului, ca sa vada cum presa sionista îl ataca cu venin pentru ca "vrea sa forteze evreii sa faca pace". In jurnalul lui Contele Bernadotte scrie ca si-a dat seama pentru prima data ca daca este drept si impartial își atrage ura necrutatoare a sionistilor, daca "nu aveam la inima numai interesele partidei evreiesti". Irgun apoi a calcat armistiitiul la 18-30 Iunie 1948 aducând noi transporturi de trupe si munitii, pe care guvernul Israelului nu i-a permis Contelui Bernadotte sa le inspecteze, în timp ce presa sionista a-nceput împotriva Contelui Bernadotte o campanie de calomnii ca aceea împotriva lui James Forrestal, facându-l nazist si inventând tot felul de acuze veninoase si fanteziste. Faptul ca Contele Bernadotte salvase 10.000 de evrei nu i-a adus multumirile si recunostinta nimanui; evreii salvati de el acum îl împroscau cu noroi si venin, caci era vinovat de crima de a fi impartial si drept. I-a spus Dr-lui Joseph, guvernatorul sionist al Ierusalimului, ca din rapoarte se vede ca "evreii sunt cei mai agresori în Ierusalim," între 19 Iulie si 12 August. La 16 Septembrie si-a semnat condamnarea la moarte când si-a trimis raportul la Natiunile Unite; în 24 de ore era

asasinat. Motivul este ca a încercat, după acceptarea statului Israel născut prin terorism și masacru, să asigure supraviețuirea civililor palestinieni care scăpaseră de macel fugind din satele lor și acum flamânzeau dincolo de frontieră. Propunerile lui Bernadotte erau: 1) frontierele Israelului să fie cele stabilite la 29 Noiembrie 1947, fără teritoriul Negev; 2) Ierusalimul să fie oraș internațional; 3) Națiunile Unite să asigure întoarcerea palestinienilor la vetrele lor. La 17 Septembrie a plecat la Ierusalim și se îndreptă cu aghiotantii lui, toți neînarmați, într-o mașină spre casa guvernatorului când un Jeep al cărui ocupant cunosteau bine atât conținutul raportului trimis cu o zi înainte la Națiunile Unite cât și traseul și toate mișcările contelui Bernadotte, le-a bătut drumul; ocupanții Jeepului au asasinat prin împușcare pe Bernadotte și pe colonelul francez Serot, și-au plecat apoi nestingheriți mai departe, unul pe jos, doi în Jeep. Nimeni n-a fost arestat sau căutat pentru aceste asasinări; unii zic că asasinii au plecat în Cehoslovacia comunistă cu un avion care-i aștepta. După trei zile o agenție de știri franceză a primit o scrisoare de scuze pentru asasinarea Colonelului Serot în locul Generalului Lundström, șeful aghiotanților lui Bernadotte, care, zice scrisoarea, trebuia asasinat pentru că era "un antisemit". Se iscalea "Hazit Moledeth", care e un grup terorist din banda Stern. Generalul Lundström anunța la 18 Septembrie că Națiunile Unite vor cere socoteala dar își făcea iluzii; Națiunile Unite nu cer nici o socoteala teroristilor și asasinilor, Națiunile Unite nu misca decât la comanda forțelor oculte de după cortina. Națiunile Unite sunt și ele o marioneta care dansează trasa de sfori careia nu-i pasa de asasinarea emisarului lor, cum nu le pasa guvernelor britanic sau american de haituirea lui Forrestal sau asasinarea Lordului Moyne. Propunerile contelui-martir Bernadotte au fost ignorate, ca și asasinarea lui: Israelul invadează și ocupă tot ce poartă, palestinienii sunt pe veci expulzați din țara lor, Ierusalimul nu e internațional. După editorialul standard, a doua zi ziarele au început din nou să tipe "antisemitism" de câte ori cineva îndrăznește să sufle o vorbă despre toate acestea. Mai mult, ziarul Times a avut nerusarea să dea vina pe Contele Bernadotte pentru că a fost ucis căci cu propunerea lui de-a face Ierusalimul internațional "i-a provocat pe niște evrei să-l asasineze". După 4 luni unul Yellin și unul Shmülevitz din banda Stern au fost condamnați la 8 și respectiv 5 ani închisoare, dar nici n-au dat nici o atenție sentinței la proces căci stiau că vor fi amnistiați curând, zice agenția Telegraful Evreiesc. La câteva ore după pronunțarea sentinței erau puși în libertate și escortați triumfal la o recepție de gala. Menachem Begin, comandantul bandei Irgun, în turul lui triumfal prin capitalele lumii, a fost la fel de sărbătorit. Ulterior în 1950 el și-a asumat creditul de-a fi pus bazele statului Israel prin macelarirea populației palestiniene la Deir Yasin, și-a spus că Irgun-ul "a ocupat Jaffa" pe care guvernul "vroia să-o dea arabilor". "Alta contribuție a Irgun-ului, a zis Begin, a fost Deir Yasin, care i-a fugărit pe arabi din țară făcând astfel loc pentru noii veniți. Fără Deir Yasin și izgonirea ulterioară a arabilor, guvernul actual n-ar fi putut absorbi nici o zecime din imigranți". În anii ce-au urmat Menachem Begin a continuat să facă amenințări sângeroase împotriva arabilor din statele învecinate [traduse în fapte ulterioare], care vedeau bine ce-au făcut hazarii la Deir Yasin și care sunt faptele lor. În 1953 patru evrei raniti pe când macelăreau satul Deir Yasin au pretins compensații banesti și când nu le-au primit imediat, comandantul Irgunului a scos la iveală o scrisoare în care cartierul general militar sionist de la Ierusalim autoriza masacrul de la Deir Yasin. Cel ce iscalise scrisoarea era acum ambasadorul Israelului în Brazilia.

Iar la New York, unde e sediul Națiunile Unite, nimeni nu cerea socoteala pentru nici un masacru sau asasinat comis de evrei, căci se apropiau alegerile și ambii candidați, Truman și Dewey, se gudureau pe lângă sionisti crezând că numai votul controlat de sionism îi va face președinți. Truman când se lauda cu zelul cu care slujea sionismul avea cinismul să zică că o făcea "în cele mai înalte scopuri umanitare". Câteva săptămâni după asasinarea Contelui Bernadotte Truman era președinte și de anul nou le-a dat funcționarilor de la Casa Albă un semn de carte cu inscripția: "Dorința mea e să fie pace, nu să fiu eu președinte". Mașinaria electorală perfecționată de Colonelul House lucra admirabil și îmbogățise limba engleză cu un nou cuvânt, foarte des folosit azi: to rig, a "aranja", așa cum se "aranjează" ruleta la casinou ca să nu iasă casinoul niciodată în pierdere, ci 80-90% din pariuri să rămână totdeauna casei, iar din ramașă să câștige cine-o nimeri. Așa de perfect este rigging-ul mașinii electorale din America încât orice-ar face cetățeanul rezultatul e predeterminat de forțele obscure. [Nota rezumatorului: în cei 40 de ani de la scrierea acestei cărți, tot mai puțini americani se duc la vot, căci știu că e tot una; și au fost filmate persoane falsificând urnele de vot, dar Departamentul Justiției refuză să ia cunoștință de numeroasele dovezi de corupție electorală]. Dar alegerile parca au fost făcute în America să

fie la-ndemâna fortelor obscure: tot timpul, tot la doi ani, sunt tot felul de alegeri, tot timpul se lucreaza la facerea de presiuni asupra candidatilor; nici un moment de ragaz, nici un moment fara santaj electoral.

Asa e statul Israel, creatia bandelor de asasini, nascut din crima si macel, fantosa unei organizatii mondiale care domina fiecare guvern, parlament si administratie din occident si mai ales a Statelor Unite; si functia acestei fantose nu este sa "fie un camin pentru semitii împrastiati prin lume" caci hazarii care-l formeaza nu sunt semiti si nu se trag din Palestina, ci sa controleze guvernul american si celelalte guverne. La 31 de ani dupa dublul triumf al celor doua brate ale conspiratiei talmudice, cel sionist si cel bolsevic, prin declaratia Balfour si revolutia bolsevica, a aparut statul sionist. Toti stiau ca statul Israel va crea razboi, dar guvernele sunt înrobite sionismului si masele cu creierul spalat de mass-media sunt pline de ignoranta si minciuni sioniste. În 1920 Maharajahul Casmirului l-a întrebat pe diplomatul britanic Lordul Lothian "de ce guvernul britanic creaza -Yehudi ka Raj- (Domnia evreilor) în India". Lordul Lothian povesteste ca el a zis ca nu e asa, dar Maharajahul i-a aratat ca Viceregele, Lord Reading, era evreu, Secretarul de Stat, Lordul Edwin Montague, era evreu, Inaltul Comisar, Sir William Meyer, era evreu, si-a întrebat cine nu era evreu dintre demnitari. Un Maharajah din India a vazut mai clar ce se întâmpla în Anglia si America decât vede poporul englez si american. Guvernul american este stiut de catre cei capabili sa judece ca nu este decât un instrument în mâna sionismului. De cealalta parte a globului au început sa apara efectele masinarii electorale "aranjate" la New York. Comunistii s-au instalat în China cu ajutorul americanilor si Generalul Chiang Kai-Shek a fost alungat în Formosa, unde l-a vizitat Tex McCrary, care-a difuzat apoi la radio cum generalul i-a spus: "Am învățat minte sa nu credem cuvântul americanilor decât pe intervale de 18 luni, de la o alegere la cealalta".

Si iata triumful razbunarii talmudice: jumatate din Germania sângărând zdrobita sub calcâiul rosu, sfâșiata si populatia ei murind în lagare de munca fortata, cealalta jumatate, jumatatea libera, fortata sa plateasca un tribut imens banditilor care masacrau populatia palestiniana, sub forma de "despagubiri de razboi catre statul Israel", pretinse la trei ani dupa încheierea pacii. Statele arabe au continuat sa se simta amenintate de armamentul american care curgea din America în Israel, si-atunci a venit ideea "despagubirilor de razboi" pentru un stat care nici nu exista pe vremea razboiului, ca sa mascheze sursa înarmării Israelului. Ca si razbunarea talmudica de la Nürnberg, "despagubirile de razboi" au fost publicate de anul nou evreiesc din 1952, sau, cum scria ziarul Times din New York, "în ultimele saptamâni ale anului 5711". Dr. Adenauer, cancelarul Bonn-lui, palid ca un mort a informat Bundestagul ca "trebuie sa plateasca daune materiale si morale". Dar Ministrul Justitiei Dehler vorbind la Coburg a aratat ca aceste daune sunt o inventie "ca sa mascheze de ochii arabilor suportul american pentru Israel".

Se apropiau alegerile prezidentiale americane din 1952. Germania de Vest era obligata sa plateasca 822 milioane de dolari în timp de 12-14 ani catre statul Israel, mai ales în marfuri. Asta reaminteste de cum descrie Stehelin în Cabala ca va fi dupa venirea mesiei evreilor: "Sa vedem cum vor trai evreii în tara lor antica sub domnia lui mesia. Mai întâi, celelalte natii carora evreii le vor permite sa traiasca le vor construi evreilor case si orase, le vor lucra pamântul si le vor planta viile; si vor face totul fara sa se astepte sa fie rasplatiti pentru truda lor". Asa trudesca contribuabilii englezi si americani (fara s-o stie) si cei germani (care-si dau seama) construind casele si orasele, muncind pamântul si viile din Israel.

Masele populare occidentale nu stiu cum s-a stors tributul acesta, dar evreii stiu; agentia evreiasca de stiri Telegraph scrie ca "guvernul american a împins Germania de Vest... Si guvernul britanic, dar mai putin;" si ziarul Zionist Herald din Johannesburg scrie ca "n-ar fi fost posibil fara suportul efectiv al guvernului Statelor Unite la Washington si-al comisarului american din Germania". Presa araba a scris la fel, si-un arab dintr-un lagar de refugiati i-a spus unui ziarist american: "la ce sa vorbim cu voi? Stim foarte bine ca ziarele voastre nu îndrăznesc sa scrie adevarul despre Palestina". În Anglia anuntul l-a facut Lordul Reading, subsecretar pentru externe si fiul celui enumerat de Maharajahul Casmirului cu 30 de ani în urma, într-un dialog de vodevil din Parlament unde Lord Henderson a-nceput declamând ca "peste 6 milioane de evrei au fost ucisi" si Lord Reading a continuat zicând ca era acest tribut "o parte din reparatia morala mai mult decât materiala," si ca sumele au fost calculate "pe baza costului de colonizare a evreilor izgoniti din Europa de nazisti".

Nu s-a auzit nicaieri niciodata nici o vorbulita despre reasezarea polonezilor, cehilor, si-a altor

victime. Si la fel de interesanta e "valoarea morala" a reparatiei pentru cele 6 milioane de evrei iluzorii, când evreii izgoniseră din Palestina aproape un milion de palestinieni reali si cererea palestinienilor de-a se reîntoarce acasa era tot timpul respinsa cu dispret. Dar cea mai tipica este pretentia ca "se reasezau evrei izgoniti din Europa de nazism". Israel este singurul loc din lume unde se poate afla câti evrei sunt acolo. În 1953, dupa statisticile guvernului, erau 1,4 milioane, din care mai putin de 5% (63.000) proveneau din Germania si Austria. Deci numai 63.000 din cetatenii Israelului pot pretinde c-au fost izgoniti de nazisti; restul au venit din Africa de Nord, apoi din Polonia, România, Bulgaria, Ungaria dupa terminarea razboiului si n-au fost izgoniti de nicaieri caci erau privilegiati si aparati de legi speciale în acele tari. Nu exista nici o baza morala sa le fie stors tribut nemtilor pentru acestia; si dac-ar fi existat o baza morala pentru ca cei 63.000 sa stoarca tribut nemtilor, mai mare era baza morala conform careia ei ar fi trebuit sa plateasca tribut milionului de palestinieni expulzati de ei. Strâmbatatea aceasta e noua în istoria occidentului si demonstreaza dominatia sionista asupra guvernelor occidentale, care au refuzat reparatii pentru Austria, prima victima a nazismului, pentru ca exista posibilitatea ca în Austria sa beneficieze de reparatii si victime reale ale nazismului care nu erau evrei.

Capitolul 44: Instrumentul mondial

Cel de-al doilea razboi mondial a avut trei rezultate: extinderea bolsevismului în Europa, crearea prin forta armelor a statului sionist si instaurarea unui început de guvern mondial supranational prin sacrificarea suveranitatii nationale si vietii nationale a popoarelor. Caci atât comunismul cât si sionismul nu sunt decât instrumente pentru crearea guvernului mondial. Ideea acestui guvern mondial apare în hârtilor lui Adam Weishaupt, e regasita în numeroase locuri în sec. 19 si e descrisa cu multa precizie în Protocoalele Sionului din 1905. Era ideea principala insuflata de House în creierul lui Wilson care credea ca e ideea lui si s-a întruchipat dupa primul razboi mondial în "Liga Natiunilor," nascuta întâi sub numele de "Liga Pentru Mentinerea Pacii cu Forta". Masele n-au avut niciodata vreo idee clara despre ce înseamna aceasta Liga, politicienii vânduti care conduc popoarele au acceptat-o, dar Congresul American a respins-o imediat ce s-a lamurit ce e. În cei 20 de ani interbelici s-a vazut clar ca Liga n-a avut nici cel mai mic succes în a face nici cea mai scurta pace pe nicaieri si ca e greu sa smulgi suveranitatea nationala de la popoare. Neostenite, forte oculte au început sa-i pregateasca renasterea înca înainte de al doilea razboi mondial. Singurul lucru la care munceau politicienii din fruntea guvernelor nationale cu toata râvna a fost cum sa despoaie popoarele lor de suveranitatea lor nationala. Roosevelt (zice Morris V. Rosenbloom, biograful lui Bernard Baruch) înca din 1923, dupa ce-a paralizat si-a petrecut timpul în pat facând planuri pentru un guvern mondial pe care l-a botezat "Natiunile Unite". În Anglia Winston Churchill, acest "campion al natiunii", a devenit în 1936 presedintele unei asociatii internationale numite "Noua Societate a Commonwealth-ului" care milita pentru crearea unei "forte politienesti care sa mentina pacea" si la 26 Noiembrie 1936 a explicat ca "Noua Societate" se distinge de "alte societati pentru pace" prin faptul ca "noi vrem sa folosim forta împotriva agresiunii ca sa sprijinim legea". Churchill n-a dezvaluit care lege sau a cui lege va fi mentinuta cu forta, dar a pus accentul pe folosirea fortei. De fapt, toate organizatiile care se declara ca militeaza pentru pace declara ca vor folosi forta ca sa forteze oamenii la tot felul de lucruri; ce au toate în comun e ca vor sa forteze oamenii.

Deci era de asteptat ca atunci când s-au întâlnit în August 1941 Roosevelt si Churchill ca sa finalizeze Carta Atlanticului, Churchill a zis ca "opinia publica va fi dezamagita daca nu vede ca s-a înfiintat o organizatie internationala care sa mentina pacea dupa razboi". Autorul, care era în Anglia si-a vazut anuntul, a vazut si ca opinia publica nu era nici dezamagita nici încântata pentru motivul ca opinia publica n-a avut habar de nimic din ce fac conducatorii popoarelor în secret împotriva suveranitatii lor nationale, caci, cum zice chiar Churchill, "Roosevelt vorbea si actiona perfect liber de orice obligatii... Si eu la fel din partea Marii Britanii cu aproape egala libertate de actiune. Astfel am fost foarte mult de acord si viteza de lucru si faptul ca extrem de putini au fost informati ne-au fost de mare folos... majoritatea acordurilor între tarile noastre s-au facut prin contacte personale [între el si Roosevelt] în perfect acord". "Organizatia Mondiala", zice Churchill, era preocuparea lor principala, împreuna cu Generalul Smuts din Africa de Sud si conducatorii guvernelor celorlalte tari ale Commonwealth-ului si milioanele care piereau în razboi habar n-

aveau pentru ce se bat. În 1944 Churchill deja scosese la iveala termenul de "instrument mondial" dar din nou ne punem întrebarea: instrumentul cui si pentru ca sa faca - ce? Lozinca pentru adormit publicul era "împiedecarea unui nou razboi", dar cine urma sa provoace un nou razboi? ca doar la Havana în 1898 si la Pearl Harbour în 1941 adevaratul agresor au fost Statele Unite care au înscenat agresiunea si cel de-al doilea razboi mondial a fost pornit de catre Uniunea Sovietica, care acum era victorioasa si beneficia cel mai mult de pe urma razboiului, cu darurile pe care Roosevelt si Churchill i le faceau cu amândoua mâinile. Asa ca lozinca despre "împiedecarea unui nou razboi" suna fals si gaunos chiar în cele mai surde urechi; e clar ca "instrumentul mondial" care "va folosi forta" ca sa "forteze" popoarele, este exact ce spune ca este: un instrument care sa forteze popoarele sa renunte la capacitatea lor de a se apara împotriva fortei; sa renunte la suveranitatea nationala.

Si-asa s-a nascut în 1945 Organizatia Natiunilor Unite. Pentru un moment si-a aratat adevarata fata; desi popoarele au vazut-o si-au uitat ce-au vazut, caci memoria maselor e scurta, adevarata fata a ONU-lui a fost înregistrata si se poate vedea ca ea este exact cea descrisa în Protocoalele Sionului din 1905. Acum apare Bernard Baruch pe scena, iesind din culisele în care lucrase ani de zile ca "consilier".

L-am întâlnit convertindu-se la sionism în 1947, dupa cum scrie Chaim Weizmann, apoi sfatuindu-l pe James Forrestal sa se lase de patriotism daca vrea sa-i mearga bine. Nu se poate sti daca Bernard Baruch a fost într-adevar "convertit" la sionism sau fusese sionist nedeclarat tot timpul; fapt cert este ca dupa ce s-a declarat a fost un sionist extremist, violent si patimas. La fel era Ben Hecht, care publica în Statele Unite literatura din care extragem: "Una dintre cele mai splendide realizari ale gloatei a fost crucificarea lui Hristos. A fost un splendid gest intelectual. Dar gloata, ca gloata ce este, natural c-a încurcat-o. Dac-as fi fost eu acolo, altfel as fi facut-o. L-as fi trimis la Roma sa-l arunce leilor ca sa-l manânce. N-ar fi putut face un salvator din chiftele". În timpul atacurilor violente împotriva palestinienilor care-au culminat cu macelul de la Deir Yasin, Ben Hecht a inserat anunturi pe câte-o pagina întreaga în multe din ziarele cele mai importante din Statele Unite, adresate "Teroristilor din Palestina", cu textul: "Evreii din America sunt alaturi de voi. Voi ne sunteti campionii... De câte ori dinamitati un arsenal britanic, sau faceti sa explodeze un tren britanic pâna la cer, sau jefuiti o banca britanica, sau ucideti cu bombele si pistoalele voastre pe britanicii tradatori si invadatori ai patriei evreiesti, evreii din America sarbatoresc în inimile lor fapta voastra". Pe autorul acestui text Bernard Baruch a gasit de cuviinta sa-l caute ca sa-l anunte ca sprijina cauza sionista. Iata povestea lui : "Intr-o zi s-a deschis usa si-a intrat un barbat înalt cu parul alb. Era Bernard Baruch, primul meu vizitator evreu care nu venea cu treaba. S-a asezat, s-a uitat la mine un timp, apoi a spus: 'Sunt de partea voastra,' a zis Baruch, 'evreii o sa obtina ce vor numai daca lupta. As vrea sa ma vedeti ca unul din luptatorii vostri evrei care se ascund în hatis cu pusca de bataie lunga. Totdeauna am lucrat cel mai bine asa ascuns.'" Bernard Baruch spunea adevarul: asa a lucrat el 35 de ani, ascuns ca într-un hatis, fiind "consilierul" a 6 presedinti americani. Dar singura data când Baruch a iesit din hatis la lumina zilei a fost când a publicat "Planul Baruch" pentru instaurarea unui guvern mondial despotoc dotat cu o forta militara atotdistrugatoare. "Planul Baruch" arata ce fel de "instrument" avea în minte Churchill când vorbea despre "instrumentul mondial".

Bernard Baruch se credea ca e evreu sefardit, adica evreu care este în realitate semit, descins din evrei din Spania si Portugalia care-ar fi putut proveni în timpuri îndepartate chiar din Palestina. Dar adevarul e ca, asa cum a spus chiar el la 7 Februarie 1947, el e evreu hazar descins dintr-un "tata evreu polonez venit în America acum 100 de ani". Astfel Baruch e evreu ashkenazi slavice nesemit de tipul care (dupa statisticile iudaice) constituie astazi aproape întreaga evreime din toata lumea. S-a nascut în 1870 la Camden în South Carolina. Tatal lui era medic al armatei confederate; ca copil Bernard Baruch a vazut negrii incitati de discursurile oportunistilor din nord si de bautura distilata prin curti cum navelesc pe strazile linistite ale oraselului lui si cum fratii lui stau de paza cu pusca în mâna la usa casei ca sa se apere de ei; l-a vazut pe tatal lui purtând gluga neagra a Ku-Klux-Klan-ului al carui membru era. Astfel a vazut "opera" revolutiei mondiale care cauta sa distruga America dupa razboiul civil si dupa aceea a vazut si viata si valorile unei societati libere, cum a devenit America mai apoi. Dar el si-ai lui nu erau din sud cu-adevarat si s-au mutat la New York unde Bernard Baruch a devenit bogat si influent înainte de a-mplini 30 de ani; înca 10 ani si era un politician puternic, dar din culise. Autorul crede ca House l-a portretizat pe Bernard Baruch în personajul "Thor" din romanul lui.

House l-a introdus pe Baruch în grupul intim din jurul lui Wilson desi altii s-au opus cu tarie. Baruch era ca regele Midas: tot ce atingea se transforma în aur, din foarte bogat devenea si mai bogat, jucând la bursa cu tot felul de siretlicuri ["selling short", adica vânzând actiuni pe care nu le ai cu un anumit pret, pe care nu le livrezi decât mai târziu; între timpul de cumparare si timpul de livrare pândesti când actiunile scad sub pretul cu care le-ai vândut, le cumperi la pret scazut si le livrezi pastrând diferenta de pret; procedura e perfect legala dar e asociata cu înșelatorii si procedee ilegale, caci pentru a realiza profit se forteaza scaderea pretului prin zvonuri si trucuri mincinoase, ruinând astfel oamenii de buna credinta]. La o investigatie din 1917 a felului în care unii înșelau la bursa lansând zvonuri în 1916, Baruch a raportat ca "el a facut o jumatate de milion într-o singura zi 'selling short'". A dat multi bani pentru campania electorala a lui Wilson, pentru ca, zicea Baruch, Wilson e democrat si apara victimele discriminarii; desi nu e prea clar cum ar fi putut Baruch fi o victima a discriminarii. Profesiunea lui, zice Baruch, este de "speculant la bursa". In timpul primului razboi mondial Wilson l-a numit seful Comisiei Industriilor de Razboi care consta din el doar desi se numea "comisie", caci el a insistat ca trebuie sa fie singur la conducere si era, cum zice chiar el, "cel mai puternic om din lume". In timpul Conferintei de Pace de la Versailles de unde Wilson s-a întors neom, Baruch era "din grupul celor care luau hotarârile pe timpul bolii presedintelui [Wilson]" si Wilson si-a folosit ultimele puteri pentru a-l da afara pe Robert Lansing, Secretarul de Stat, care convocase conferinta normale de cabinet fara aprobarea lui Baruch. Bernard Baruch a continuat sa fie "consilierul" presedintilor indiferent cum se schimbau ei timp de 20 de ani si Eleanor Roosevelt zice ca Baruch era consilierul lui Roosevelt înainte de-a fi el presedinte si-n timpul celor 12 ani de presedintie. În Martie 1939 Churchill l-a informat pe Baruch acasa la Baruch, în South Carolina: "Vine razboiul curând... tu vei fi stapân acolo".

De 30 de ani Baruch era "consilierul" tuturor presedintilor americani dar cu toate eforturile autorul n-a putut gasi nicaieri informatii despre ce anume sfaturi si sub ce forma le dadea Baruch presedintilor. Baruch nu dadea socoteala nimanui, caci nu era nici ales, nici numit, nici salariat. Baruch a fost primul potentat de tipul descris în Protocoalele Sionului din 1905, cu titlul "consilier" si care lucreaza ascuns în culise.

Cuvintele favorite ale lui Baruch erau "control" si "disciplina" si totdeauna însemnau putere absoluta asupra populatiei total lipsite de drepturi si centralizarea puterii în mâna unui singur om. Iata ca la 28 Mai 1952 apare în fata Senatului american cererea de a se institui în Statele Unite "disciplina din care sa faca parte cartelele si controlul preturilor". De fiecare data când se propunea "disciplinarea poporului", era pentru înfrângerea câte unui "despot" :împaratul german, Hitler, Stalin. Si lumea salvata de "despotism" e descrisa de Baruch astfel: "toata populatia... în uniforme ieftine dar bune de lucru ... sa nu mai existe decât doua sau trei modele de pantofi" (marturie în fata Congresului american data de el în 1935). Atunci aceasta descriere a provocat proteste caci americanii nu vroiau sa sa vada asa înregimentati si Baruch atunci a dat înapoi, dar a iesit iar la iveala cu planul lui de înregimentare a sclavilor ("gloatei", cum ne spun sionistii), la cel de-al doilea razboi mondial; si exact asa sunt descrise ca vor arata masele înrobite sub puterea fortelor oculte în Protocoalele Sionului. Alte fragmente scrise de Baruch îl arata ca pe unul cuprins de o megalomanie gigantica, cocotat ca un Dumnezeu deasupra milioanelor "gloatei" înrobite care i se prosterna. Biograful lui îl citeaza repetând de multe ori: "Desigur ca putem aranja totul cum vrem noi pe tot globul". În timpul celui de-al doilea razboi mondial, zice biograful lui Baruch, "Baruch, Roosevelt si alti conducatori au cazut de acord sa înfiinteze organizatia mondiala acum când alianta de razboi e strâns unita". Adica în confuzia ce urmeaza razboiului, cu natiuni decimate si istovite de macel, guverne dezorientate si politicieni dusi de nas care "nu pot pricepe cum de-au putut fi de acord" si se mira când își vad iscaliturile mai târziu, ca Wilson si Churchill. Acum în acest moment iese din umbra Bernard Baruch ca autorul planului pentru dictatura totalitara extinsa în toata lumea asupra unei populatii terorizate prin forta bruta. Avea 74 de ani când a-nceput, cum zice biograful lui, "sa faca planurile unui control international asupra energiei atomice, a unei Comisii a Energiei Atomice a Natiunilor Unite unde sa fie reprezentantul Statelor Unite" - în 1944 când înca nici bomba atomica nici Natiunile Unite nu existau! Daca ce scrie biograful lui e adevarat, atunci Baruch stia cu 2 ani înainte ce se va întâmpla în 1946; caci a fost numit de Truman în Martie 1946, 7 luni dupa bomba atomica, sa fie acel reprezentant.

Legea ONU este ca reprezentantul american sa reprezinte pozitia Statelor Unite conform

directivelor presedintelui date lui prin secretarul de stat. Dar presedintele Roosevelt i-a spus sa formuleze el singur pozitia Statelor Unite, si-atunci Baruch a iesit la iveala cu "Planul Baruch", care, daca biografia lui e veridica (a fost doar publicata cu aprobarea lui Baruch), a fost conceput pe-o banca din parc în consultatie cu unul Ferdinand Eberstadt, cirac de-al lui Baruch la Versailles si în cel de-al doilea razboi mondial. Planul a fost prezentat la sesiunea de deschidere a Comisiei ONU a Energiei Atomice din 14 Iunie 1946, unde Baruch a vorbit ca profetii lui Iehova din Vechiul Testament promitând sau bunastarea si fericirea, sau distrugerea totala, daca este sau nu ascultat; sau pacea vesnica în lume sau distrugerea globului. Zicea Baruch: "Trebuie sa alegem între pacea-n lume si distrugerea lumii... trebuie sa instauram un mecanism care sa asigure ca energia atomica nu va fi folosita decât pentru scopuri pasnice si nu pentru razboi. Trebuie deci sa dam pedepse imediate, rapide si certe acelor care violeaza acordurile la care vom ajunge. E esential sa pedepsim daca vrem sa avem pace mai lung timp decât o pauza între razboaie. De asemenea, ONU poate sa dea pedepse individuale pe baza principiilor stabilite la Nürnberg de catre Uniunea Sovietica, Regatul Unit al Marii Britanii, Franta si Statele Unite - astfel va prospera viitorul omenirii. În aceasta criza noi nu reprezentam guvernele noastre ci reprezentam popoarele lumii... Popoarele din democratiile adunate aici nu se tem de un internationalism care le protejeaza; nu ne vom lasa întorsi din drum de bâlbâieli despre suveranitatea nationala, asa cum se numeste azi politica de izolare". Iata-l pe Baruch reprezentând "popoarele lumii" si recomandând un Tribunal de la Nürnberg permanent, probabil tot cu executii de anul nou evreiesc.

Propunerea lui era ca organul lui mondial sa "acapareze si sa stapâneasca" toata energia atomica care poate fi folosita în razboi si sa controleze toate uzinele atomice de pace care sa nu aiba voie sa existe fara autorizatie de la el. "Pedeapsa", continua el, sa fie prompta pentru cei ce nu se supun imediat întru totul, caci "pedeapsa este sufletul sistemului nostru de securitate. Nu trebuie sa existe un veto care sa protejeze pe cei care violeaza înțelegerile noastre". Astfel, Baruch propune sa existe un monopol asupra bombei atomice în mâna unei asociatii care sa detina bomba si sa nu dea socoteala nimanui dar sa aiba puterea sa pedepseasca cu distrugerea atomica pe oricine pofteste pentru orice motiv pofteste. Aceasta este adevarata fata a guvernului mondial.

Biograful lui Baruch zice ca Truman a aprobat planul si-acum Baruch trebuia sa-i convinga pe ceilalti sefi de guvern. La 5 Decembrie 1946 si-a cam pierdut rabdarea, ca trecusera 6 luni, si-a urgentat Comisia. Dar lumea începuse sa se cam trezeasca dupa cel de-al doilea razboi mondial si nici macar Comisia ONU n-a îndraznit sa subscrie planul. La 31 Decembrie 1946 Baruch si-a dat demisia si planul lui a ramas în arhivele Comisiei ONU pentru Dezarmare. În luna urmatoare Baruch a anuntat ca "se retrage din viata publica" unde aparuse doar aceasta singura data, dar biograful lui zice ca "toti stiau ca va fi din nou la Casa Alba în câteva saptamâni", si-asa a si fost. În 1947 si-a jucat rolul în persecutia si haituirea lui James Forrestal si s-a întâlnit cu Ben Hecht. Sase ani mai târziu biograful lui Baruch, care probabil stia ca Eisenhower va câstiga alegerile, facea sumarul recomandarilor pe care "consilierul" acesta permanent al tuturor presedintilor americani, Bernard Baruch, le va face noului presedinte. Recomandarile erau cu privire la "control mondial", "strategie globala", "caz de razboi". Dar la ora asta Baruch stia deja si de agresiunea cui trebuie sa se fereasca Eisenhower, si-l sfatuia sa se apere de "agresiunea sovietica" "luând în mâna sa toata puterea de a instaura un program de mobilizare si înarmare, inclusiv controlul preturilor si fixarea prioritatilor productiei". Acest program trebuia sa fie "în mâna unui singur om", cum a tot cerut el în ambele razboaie mondiale, caci în Statele Unite constitutia prevede ca numai Congresul are dreptul sa declare razboi. De ochii lumii Baruch zicea "agresiune sovietica"; în secret era prieten bun cu "agresorul sovietic"; iata-l povestind în 1956: "M-am întâlnit acum câtiva ani cu Vâsinski la o petrecere si i-am spus: "Ce prosti suntem. Si noi avem bomba atomica si voi o aveti... Hai sa ne unim si sa controlam noi bomba atomica, caci în timp ce noi vorbim toate celelalte natiuni o sa aiba si ele bomba atomica-" (Daily Telegraph, 9 Ianuarie 1956). Si sovieticii îl iubeau pe Baruch. L-au invitat înca din 1948 la Moscova sa se sfatuiasca cu conducatorii sovietici dar din pacate (zice el) s-a îmbolnavit în drum spre Moscova si n-a putut merge.

"Noua politica de imigrare" de la sfârșitul sec. 19 a adus în America familia Baruch, al carei fiu la scurta vreme a fost timp de peste 40 de ani cel mai puternic om din lume, din umbra hatisurilor, cum zice el, de unde-i placea sa joace jocul lui ucigas care sa duca la o lume de popoare care

poarta o uniforma ieftina de lucru, doua sau trei tipuri de incaltaminte, are ratii de mancare, o disciplina stricta cu pedepse extrem de severe pentru orice miscare fara ordin, condusa de el si grupul lui de undeva mult deasupra "gloatei", cu toate bogatiile si toata puterea in mana lor.

Capitolul 45: Sufletul evreiesc

Secolul acesta este "secolul evreiesc" si in primele 5 decenii sufletul evreilor a fost mult framantat; caci unde acum 150 de ani parea ca evreii au ajuns in fine sa traiasca in pace impreuna cu ceilalti oameni, aceste 5 decenii i-au transformat intr-o masa de sovini care sunt din nou in captivitate si din nou, ca de fiecare data cand au fost evreii "in robie", lanturile lor au fost faurite de rabinii si inteleptii lor. Evreii sunt din nou captivi sionismului si inregimentati sub dictatul principiului distrugerii. Intreaga istorie a secolului 20, cu razboaiele lui mondiale, este istoria soviniismului talmudic si-a razbunarii talmudice, care isi are radacina in cartea Deuteronomul din Vechiul Testament.

In 1933 evreul Bernard J. Brown scria: "A avea constiinta ca esti evreu este cea mai joasa forma de soviniism, caci este singurul soviniism bazat pe premise false". Premisele sunt Talmudul si Thora: si anume, ca Dumnezeu a promis unui anumit trib stapanirea absoluta asupra tuturor celorlalti oameni care trebuie sa-i fie sclavi acestui trib; si ca vor avea parte de viata viitoare daca vor respecta cu strictete o "lege" care cere sacrificii de sange si distrugerea si inrobirea oamenilor de alt neam care n-au aceasta "lege". Bernard Brown il numeste "soviniism evreu"; autorul il numeste soviniism sionist sau talmudic; si este de buna seama cel mai violent si brutal soviniism din cate exista. Felul in care a reusit sa transforme psihologia evreilor se vede din literatura lor din ultimele decenii. Cazul a doi evrei, tata si fiu, este ilustrativ: Henry Morgenthau a fost un distins evreu american care-a ajuns ambasador. A crescut in secolul trecut, era emancipat si era cum ar putea fi evreii azi daca nu i-ar orbi soviniismul talmudic. A spus: "Sionismul este cea mai fantastica eroare din istoria evreilor. Este un lucru rau din principiu si steril spiritual. Sionismul e tradare... este o propunere a evreilor din rasaritul Europei diseminata aici de evrei americani... care daca ar avea succes i-ar costa pe evreii americani tot ce-au castigat in ceea ce priveste libertatea, egalitatea si fraternitatea. Refuz sa ma numesc sionist. Eu sunt american". Iar fiul lui, Henry Morgenthau Jr., a fost unul din fauritorii statului sionist (-eroarea- pe care--o deplangea tatal lui) si-a razbunarii talmudice celei mai fioroase in Europa. El a fost cel care-a faurit planul Morgenthau de razbunare talmudica si distrugere totala asa cum o prescrie Iehova levitilor, cum o prescriu Protocoalele Sionului si cum o cere literatura militant sovina talmudica in prezent si asa cum s-a facut la Deir Yasin si cum se face in Palestina. Generatiei lui Morgenthau tatal cu umanismul lui i se opune generatia lui Morgenthau fiul cu ura si distrugerea talmudica. Pana prin 1850 literatura evreiasca era ca orice alta literatura etnica, citita in acel grup etnic si in librarii se afla in proportia in care sunt evreii in restul populatiei. Subiectele scriitorilor evrei nu erau "evreiesti" ci erau generale; si evitau in general blasfemia, razmerita, obscenitatea si calomnia. Dar pe la mijlocul acestui secol se vede o mare schimbare care se reflecta si in alinierea evreilor la cel mai feroce soviniism: cartile sunt scrise avand drept subiect in mod special "evreismul" in asa fel incat exprima cel mai acerb soviniism talmudic. Schimbarea a avut loc treptat si cum legile au fost ajustate concomitent ca sa slujeasca acestui soviniism acerb, orice observatie sau comentariu sunt pedepsite ca fiind crime de "antisemitism".

Schimbarea aceasta, de la sentimentul pe care-l aveau evreii ca sunt ca orice alti oameni cu care pot trai alaturi, la sentimentul ca ei sunt o rasa total superioara care are datoria sa urasca, sa dispretuiasca si sa dauneze celorlalti oameni, a inceput prin 1895, cand a aparut cartea lui Max Nordau Degenerescenta, urmata apoi de o avalansa de carti similare scrise in acelasi spirit, pe care "liberalii", "inteligientia progresista", le apreciaza cu ardoare. Max Nordau era mana dreapta a lui Herzl si ca si Herzl un mare militant al sionismului talmudic. In cartea lui le spune goimilor ca sunt cu totii degenerati; evreii insa nu, caci singura forma de degenerescenta la evrei, dupa Max Nordau, este de a nu fi acerb sionist sau revolutionar bolsevic. Un exemplu de ce fel de carti formeaza oceanul de literatura soviniist-talmudica care a inundat si a inlocuit literatura occidentala este Germania trebuie sa piara, de Theodore N. Kaufmann. aparuta la New York in 1941, pe vremea aliantei dintre Hitler si Stalin, in care Kaufmann cere exterminarea poporului german dupa cum o prescrie Thora-Talmudul: dupa incetarea razboiului toti barbatii germani sub 60 de

ani si femeile sub 45 sa fie sterilizati chirurgical, apoi teritoriul Germaniei sa fie impartit si donat celorlalte tari astfel încât Germania sa dispara de pe fata pamântului si în circa 50 de ani sa nu mai existe nici un singur neamt în viata. Autorul crede ca nici în timpul primului razboi mondial si nici în nici un alt an de la inventia tiparului încoace nimeni n-ar fi publicat o astfel de carte; acum în 1941 aceasta carte plina de doctrina talmudica a distrugerii a aparut cu mari laude din partea celor mai importante ziare din America (bineînțeles, proprietarii lor sunt evrei): The New York Times scrie ca Germania trebuie sa piara este "un plan de pace permanenta între natii civilizate" si The Washington Post scrie ca este "o teorie plina de inspiratie, prezentata în mod interesant".

Cartea lui Kaufmann contine sentimentul calauzitor de razbunare talmudica în forma cea mai explicita si pura, dar toata literatura contine acest sentiment în diverse forme, în care ura este îndreptata uneori împotriva arabilor, alteori împotriva britanicilor, asa cum fusese îndreptata în trecut împotriva spaniolilor, rusilor, polonezilor, si-a altora - n-are a face cine; caci aceasta ura este expresia pura a învataturii talmudului unde tot ce nu este iudaic este obiect de ura si devine inamic prin simplul fapt de a fi, caci legea levitica prescrie aceasta ura împotriva tuturor din afara tribului lui Levi. Împotriva acestei uri levitice-talmudice se pronuntasera Brown în 1933, rabinul Elmer Berger în anii 1940, Alfred Lilienthal în anii 1950; caci toti scriitorii evrei [si literatura contemporana este azi monopolizata de ei] încep prin analiza psihologica a sufletului evreiesc si sfârșesc cu expresii de ura si dispreț împotriva altor oameni. Scrie Arthur Koestler: "Cel mai uimitor fapt este ca legenda despre 'neamul ales' pare sa fie crezuta ca o litera de lege de catre evreii traditionalisti. Ei sunt cei care protesteaza împotriva deosebirilor de rasa ca tot ei sa afirme în aceeasi secunda ca ei sunt o rasa superioara datorita pactului special dintre Iacob si Dumnezeu". Asa observa Koestler si apoi remarca efectul asupra propriei lui stari sufletesti: "cu cât aflam mai multe despre iudaism cu atât deveneam mai disperat si mai fervent sionist". Aceasta întorsatura psihologica complicata se vede în felul în care dupa ce se plânge pe 200 de pagini ca evreii au fost persecutati si izgoniti din Europa, ajunge la concluzia ca palestinienii (care nu sunt vinovati cu nimic de nimic din ce s-ar fi putut întâmpla în Europa) trebuie sa sufere: iata cum descrie o familie de palestinieni persecutati si izgoniti spre pieirea lor de catre sionisti: "Batrâna paseste înainte, ducând magariul de frâu, pe care sede batrânul ei sot... gândindu-se cu un aer solemn cum a pierdut ocazia sa-si violeze ultima nepotica". Implicatia este: e drept sa fie persecutati si izgoniti astfel de indivizi dezgustatori, care-si violeaza ficele si fiicele copiilor lor. Când evreii se plâng ca sunt persecutati, ei sunt curati si onorabili dar persecutati de brute: când ei persecuta, ei din nou sunt curati si onorabili, pentru ca ei persecuta brutele - asa scrie literatura aceasta. Ilustrativ este si Ben Hecht, cel care-a scris ca Hristos trebuia facut carne tocata - o expresie pe care cu 100 de ani în urma editurile n-ar fi publicat-o. "Patruzeci de ani am trait în America", scrie Ben Hecht, "si n-am întâlnit niciodata antisemitismul si nu m-am gândit nici macar pe departe la el"; de aceea, zice el, nu vrea sa plece nicaieri din America; si dupa aceea spune ca de câte ori aude de asasinarea unui soldat britanic în Palestina "evreii din America sarbatoresc în inima lor". Ei n-au întâlnit antisemitism si ura; dar ura spontana pentru altii e vie în ei.

Alta carte care n-ar fi fost publicata acum 100 de ani e Cautarea de Meyer Levine, o carte care ilustreaza de ce-i era teama lui Sylvain Lévi când avertiza împotriva "tendintelor explozive" ale evreilor ashkenazi din rasarit. Lévine, nascut în America din parinti evrei din rasaritul Europei si crescut în ura pentru rusi si polonezi, uraste si America si s-a angajat în agitatie bolsevice la Chicago. În cartea lui povesteste cum toata viata încerca rând pe rând sa scape de "evreime" si apoi sa se scufunde din nou în "evreime". El explica cum a crescut aceasta perversitate mistica obligatorie a sentimentului hazardilor din Asia ca ei sunt "neamul ales" de Iehova în Palestina acum mii de ani. "Toti evreii de peste tot", zice el, se întreaba tot timpul, ca si el: "ce sunt eu? si ce caut aici?" Apoi descrie cazul Leopold-Loeb din Chicago: doi tineri evrei bogati din Chicago au mutilat si ucis un copil, tot evreu, zicând: "Cred ca sub oroarea reala pe care-o inspira cazul, oroarea la ideea ca fiinte omenesti ascund în ele impulsuri la crima dincolo de impulsurile simple cauzate de lascivitate si lacomie si ura, sub aceasta oroare zace un sentiment ascuns de mândrie pentru acesti doi tineri scilicet, de simpatie pentru ei care au fost dominati de curiozitatea lor intelectuala, mândrie ca acest nou fel de criminalitate, chiar aceasta noua treapta a fost inventata tot de evrei. Într-un amestec de confuzie si uimire si cu acea cautare mondena 'de experiente noi', simteam cum îi înțeleg, simteam cum eu, în special, fiind un tânar intelectual

evreu, eram înrudit cu ei". În alt loc descrie cum el, care nu era nici muncitor și n-avea nimic de-a face cu uzinele metalurgice ci era "voluntar" (adică agitator) printre grevistii de-acolo, fiind de față la o confruntare cu poliția la care au fost victime de ambele părți (el "fugise, ca toți ceilalți" când a-nceput să fie periculos), a organizat împreună cu alți "voluntari" (citește: agitatori) o adunare după confruntare la care a aratat diapozitive luate la față locului unde a înlocuit descrierea reală cu alte descrieri inventate de el astfel încât să incite cât mai mult la violență. Apoi descrie valul de ură din masa de ascultători și zice: "am simțit atunci adevăratul sens al pericolului puterii, am simțit cum cu câteva cuvinte puteam să dezlantui violența... Dacă alteori mă simteam exclus fiind strain, artist și evreu, acum simteam că există acțiunea universală... am simțit că poate unul din motivele pentru care evreul este reformist social este nevoia lui de-a se contopi în aceste miscări în care să-și înecă propriile probleme". Asta aminteste de remarcă lui Maurice Samuel din 1924: "Noi evreii suntem distrugătorii și vom rămâne distrugătorii pe veci". Numai atârând "gloata" se simte Levine, "strainul", "inclus" și simte că "problemele lui" au fost rezolvate. Atârarea "gloatei" este unul din subiectele principale ale Protocoalelor Sionului din 1905. Când avea el 20 de ani, scrie Levine, "sionismul nu era prea răspândit printre evreii din America și în 1925 când cei tineri se lasau antrenati la adunări sioniste auzeau acolo o engleză cu puternic accent rusesc sau se vorbea idis. Pe familia mea n-o interesa miscarea deloc". Ca și la Morgenthau, schimbarea s-a făcut în decurs de-o generație: părinții lui Levine imigrasera dintr-o țară unde chipurile fusesera "persecutați" și erau mulțumiți să prospere în noua țară. Fiul însă nu. Curând era în Palestina unde-i ura pe palestinieni, de care nici nu auzise înainte în viața lui. Povesteste că o gluma bună cum un palestinian a venit însetat peste câmp și-a cerut umil voie să bea apă. Levine și prietenii lui i-au aratat un butoi din care arabul a baut cu recunoștință, în răsetele lor, căci era butoiul din care beau caii. După 10 ani era în Germania și lua parte la răzbunarea talmudică. Era corespondentul unui ziar american și împreună cu un alt corespondent evreu cutreiera înarmat Germania într-un Jeep jefuind și distrugând după pofta inimii. Levine povesteste cum răbdarea cu care nemtoacele se supuneau "cuceritorilor" îl incitau pe el și prietenul lui să le violeze, căci "uneori ura se ridică la așa înalțimi încât simteam absolută nevoie să facem acte de violență". A discutat cu prietenul lui condițiile ideale pentru aceste acte în care "trebuie să le arunci jos și să le sfâșii" și în cele din urmă cei doi au găsit "condițiile ideale", o biată fată singură pe care zice el că ar fi crutat-o în cele din urmă probabil din cauza că prezenta celuilalt l-a deranjat.

Meyer Levine își începe astfel cartea în 1950: "Aceasta este o carte despre ce înseamnă să fii evreu". Numeroasele cărți ca a lui sunt probabil unul din motivele pentru care se aud voci (rareori) dintre evrei care protestează împotriva degenerării sufletului evreiesc de la 1900 încolo sub presiunea sovinișmului talmudic. Cartea lui Levine începe întrebând ce-nseamnă să fii evreu dar nu pare să gasească răspunsul nici pe ultima pagină; autorul speră că nu pasajele despre violul unei fete înspăimântate din Germania și jaful cu arma în mână constituie răspunsul. Sute de cărți s-au publicat și se publică pe aceeași temă și nicaieri nu e scris în nici una că a fi evreu înseamnă a fi om între oameni, în acest secol.

Proliferarea acestei literaturi pline de ură și de sovinișm de tipul cartilor descrise mai sus și suprimarea oricărei critici sau obiecțiuni la valul acesta de ură pe motive ca orice obiecțiune este "antisemitism", transformă secolul 20 în secolul sovinișmului și imperialismului talmudic. Acum 100 de ani Wilhelm Marr a descris profetic și exact ce se întâmpla în 1950. Marr a fost un revoluționar de la 1848, lucrând pentru societățile secrete conduse de evrei (după cum descrie Disraeli) și scrierile lui din vremea aceea sunt talmudice (deși el nu era evreu): sunt violent anti-crestine, atee și anarhiste. Marr seamănă cu Bakunin și ca și acesta a văzut mai târziu cine-l conducea și-n 1879 a scris: "Imperiul evreilor va veni neapărat...evreii trebuie să fie stăpâni lumii... vai de cei învinși!... Sunt absolut sigur că nu vor trece 4 generații și toate funcțiile în stat, inclusiv cea mai înaltă, vor fi în mână evreilor... Azi numai Rusia din toate statele europene se mai opune la recunoașterea oficială a invadatorilor straini. Rusia e ultimul bastion și împotriva ei dau evreii ultimul asediu. Judecând după evoluția lucrurilor, va cădea în cele din urmă... În acest vast imperiu... iudaismul va fi pârgăhia care va dezradăcina vechea Europa odată pentru totdeauna de pe fundatiile ei. Intriga evreiască va crea în Rusia o revoluție cum nu s-a mai văzut... Azi iudaismul în Rusia încă se teme să nu fie expulzat. Dar după ce-a darămat Rusia iudaismul nu va mai avea de ce să se teamă. Când evreii vor fi pus mână pe guvern în Rusia... vor trece la distrugerea structurii societății din Europa occidentală. Peste 100 sau 150 de ani va bate ceasul distrugerii Europei". Profetia lui a fost în mare măsură îndeplinită.

Sufletul evreiesc a fost luat din nou prizonier în captivitatea sovinișmului talmudic, pentru a-l pregăti pentru aceasta ora a distrugerii. În 1956 George Sokolsky, cunoscut scriitor evreu din New York, remarcă: "mai demult în interiorul evreimii din toată lumea era multă opoziție la sionism dar cu timpul a pierit și acolo unde mai exista e pe ascuns de teamă; în Statele Unite aproape nu este deloc opoziție pentru Israel printre evrei". Dacă totuși se mai ridică voci de protest (ca a lui Ieremia din Biblie) ele vin tot de la evrei aproape totdeauna; nu pentru că scriitorii ne-evrei ar fi mai puțin informați, clarvăzatori sau curajoși, ci pentru că regula e ca obiecțiuni din partea evreilor se pot permite în anumite limite, căci vin tot de la "de-ai noștri", dar nu sunt tolerate din partea altora. Din 1956 nu se permit obiecțiuni împotriva Israelului în presa americană. Masacrele pe care le suferă arabii sunt numite "represiuni" sau "pedepse". Masacre ca cel de la Deir Yasin, asasinarea grupurilor de femei și copii mici, macelarirea și maltratarea populației palestinienilor neînarmate este privită în tăcere fără un cuvânt din partea statului, guvernului, presei americane. Dimpotrivă, candidații la alegeri se întrec în a promite mai mult armament pentru Israel pentru mai sângeroase masacre. La 11 Septembrie 1956, 2000 de evrei ortodocși au venit la Union Square din New York să protesteze împotriva opririi religioase din Israel, cu lozinci împotriva lui Ben Gurion, pe-atunci prim ministru în Israel, dar nimeni n-a pomenit de masacrarea arabilor palestinieni, care nu interesau pe nimeni; ce interesa era ca Ben Gurion nu respecta ritualul. În aceeași zi guvernul lui Ben Gurion reprimă o adunare a unui grup de evrei din Israel în decursul căreia un manifestant a fost ucis; în ziarele americane mortul a fost descris ca "un extremist religios".

Din cauza că ne-evreii nu pot să ridice obiecțiuni, autorul nu poate cita decât autori evrei. Frank Chodorov scria la 10 Martie 1956 în Human Events că criza din Orientul Mijlociu "nu implică de fapt guvernul Israelului ci evreii din America... Cu certitudine mulți americani buni și leali de credință iudaică ar dori o confruntare, nu numai că să-și arate lealitatea față de țară în care se găsesc și aversiunea față de sionismul mondial, ci și că să scape de strânsoarea în care-i ține sionismul". La 10 Septembrie 1955 Alfred Lilienthal făcea tot în acel ziar apelul disperat pe care-l făcuse James Forrestal cu 8 ani în urmă, să lase afară din propagandă electorală conflictul israelo-arab din Palestina. Acel ziar are bună reputație în Washington dar are un număr mic de cititori; ziarele mari nu tolerează astfel de păreri.

Și alți evrei au avut obiecțiuni și temeri. În 1933 Bernard J. Brown scria: "N-a mai fost în istoria omenirii nici un alt grup de oameni care să se fi încurcat în așa de multe erori și să se fi refuzat să deschidă ochii asupra adevărului cum au făcut-o ai noștri în ultimele 300 de ani" (adică în perioada în care "evreii" hazari ashkenazi din rasă au triumfat cu talmudismul lor asupra evreilor care erau în curs de asimilare). În 1951 rabinul Elmer Berger scria: "Dacă americanii de credință iudaică și mulți americani de alte credințe care au fost indusi în eroare că să sprijine sionismul nu se vor întoarce la adevăruri de bază atât din viața americană cât și din religia iudaică atunci ne îndreptăm înspre ceva ce va fi ca o catastrofă". Paul Hutchinson, redactor la magazinul creștin The Christian Century, a scris prefata la cartea rabinului Berger și în prefata a scris: "Pretentia că evreii americani au dreptul să refuze să se amestece cu restul americanilor duce la o criză care poate avea consecințe deplorabile. E evident că de câte ori Israelul are necazuri (și politica Israelului, mai ales cu privire la economie și imigrare, pare că are drept scop să creeze numai necazuri) evreii din America trebuie să intervină și să oblige guvernul american să rezolve problemele. Conducătorii sionismului nu s-au dat înapoi de la șantajul politic (Hutchinson a scris asta înainte ca Truman să fie dezvăluit că exact așa făceau). Un timp ei vor putea face asta din cauza sistemului nostru electoral... dar New York nu e America și dacă șantajul acesta continuă s-ar putea să aibă loc o explozie". Dar ar fi o greșeală dacă ne-am închipui că aceste avertismente se referă la o catastrofă în care ar suferi evreii, care și-au făcut-o cu mâna lor; cum a fost de fiecare dată în istoria omenirii, catastrofă va fi generală și evreii vor suferi doar în proporția în care printre ceilalți oameni există și locuitori evrei de rând. Evreii vor suferi în acest macel general așa cum au suferit de fiecare dată, proporțional cu numărul lor; suferința lor va fi cum a fost totdeauna, cam 1 % din suferința totală; în ciuda legendelor care au înlocuit istoria și care sunt repetate la infinit în presa și în toată viața publică despre "holocaustul" special care chipurile i-ar fi lovit numai pe ei, cu pretinsele lor 6 milioane de victime; dar din nou propagandă și minciuna vor înlocui istoria și din nou se va spune și scrie că "pe evrei i-a lovit catastrofă". Căci evreii, care dețin presa, școlile și literatura azi, nu concep că s-ar putea ca vreă catastrofă în care vreun evreu să fie amestecat să fie descrisă astfel decât ca o "suferință a

evreilor"; așa au învățat din totdeauna și nu pot gândi astfel, căci asta e doctrina levitică din Thora și Talmud, unde se învăța că numai evreii au viața omenească și sunt oameni, celelalte popoare sunt vite și pier ca vitele, dar tragediile sunt ale oamenilor. Se vede clar din cartea lui Karl Stern, Coloana de foc. Karl Stern, evreu din Germania, trăit în Canada unde s-a convertit la creștinism, povesteste cum în 1920 în Miscarea Tineretului Evreu "domnea o atmosferă care prevedea evenimentele ce-au urmat. Erau mahniri, întrebări și îndoieli latente cu privire la marea catastrofa a evreilor - adică marea catastrofa care se va dezlantui în Europa și în care erau și evrei a căror soartă era amestecată cu a europenilor în mod așa de misterios". Astfel el a recunoscut macelul și iadul prin care-au trecut 350 milioane de europeni (jumătate din ei încă sunt în iadul comunist) și l-a descris după liniuță - dar înainte de liniuță reflexul educației iudaice l-a făcut să scrie despre "catastrofa evreilor". Alți scriitori evrei refuza să recunoască suferințele celor 350 de milioane și vorbesc doar despre "suferințele evreilor". În alt loc Karl Stern se supăra că într-o publicație catolică se vorbește despre victime care s-au înecat, dintre care anumiți erau catolici și zice: "De ce să descrii victimele separat, după credință?" Dar el scrie automat despre cel de-al doilea război mondial ca "marea catastrofa evreiască".

Ca și în cazul celui de-al doilea război mondial, conducerea evreiască pregătește o catastrofa în care evreii vor domina nu prin numărul victimelor, nu prin imensitatea suferinței - acestea au aparținut totdeauna "goimilor", "gloatei", vitelor care nu fac parte din "poporul ales"; ci vor domina prin faptul că planuiesc și vor conduce acțiunea. Multimea evreilor se lasă condusă și incitată chiar mai mult decât orice altă multime de către sovism și este mai sângheroasă decât altă multime când este incitată la isterie. Așa scrie în Enciclopedia Iudaică într-un articol unde se arată că evreii sunt mai înclinați spre isterie colectivă decât alții. Fără a fi psihanalist, autorul e de părere că asta li se trage din secolele de viață strâns localizată și strict controlată în ghetouri sub absolutism talmudic.

Pentru a vedea mecanismul sovismului talmudic în acțiune cititorul ar trebui să citească publicațiile în ebraică și idis. În aceste publicații va vedea cum evreii niciodată n-au pace, ci sunt tot timpul supuși unei continuu incitări și solicitări diabolice, astfel încât un cititor naiv și neinformați și-ar putea închipui că cei care scriu în aceste publicații sunt dușmanii de moarte ai evreilor și vor să-i chinuie bagându-le frica-n oase. Când citim exemplele care urmează să nu uităm că marea masă de "evrei rasariți explosivi" (hazarii) sunt acum în America, unde iată ce aud și citesc ei, neștiut de restul americanilor:

La 19 Mai 1950 William Zukerman, unul dintre cei mai cunoscuți ziariști evrei, scrie articolul "Sa li se facă evreilor parul maciuca" (în South African Jewish Times, probabil și-n alte ziare) despre "Chaluziot - imigrarea organizată și planificată a evreilor din toată lumea în Israel - dar mai ales a celor din America". El îl citează apoi pe Sholem Niger, "decanul criticilor literari și eseistilor evrei" care critica nu planul și organizarea acestei imigrări ci "maniera în care li se prezintă evreilor din America" și care, zice el, este o manieră negativistă plină nu de dragoste pentru Israel ci de "înjosire, negare și distrugere a tot ce este evreiesc și se afla în afara Israelului. Viața evreilor din Statele Unite și alte țări din lume este prezentată ca fiind demnă de dispreț și ură... Tot ce-i evreiesc și nu-i în Israel e înrobitor, nedemn, oprimat și dezonorant". O altă tehnică, continua articolul, este "de a demoraliza evreii și-a le distruge speranțele în căminul lor american; de a-i ține tot timpul alarmați de amenințarea antisemitismului; de a nu-i lăsa să uite în veci ororile hitlerismului; de-a-i umple de îndoieli, spaima și disperare cu privire la viitorul evreilor în America. Fiecare manifestare de antisemitism este exploatată și exagerată ca să se creeze impresia că evreii americani sunt, ca sub Hitler, amenințați de-o catastrofa și vor trebui să se refugieze".

Niger citează un exemplu luat de la un sionist de frunte din Israel, Jonah Kossoi, care scrie în jurnalul literar ebraic Israel: "Noua, sionistilor, ne revine vechea obligație de-a le face tot timpul evreilor parul maciuca; de-a nu-i lăsa niciodată în pace; de-a-i ține mereu pe marginea prapastiei și de-a le ține mereu primejdii în fața ochilor. Nu trebuie să așteptăm ca să existe vreo catastrofa, căci dacă așteptăm, de unde vom lua sutele de mii de evrei de care avem nevoie ca să ne construim Israelul?"

Se vede clar: "catastrofa care amenință" este o necesitate politică, ea trebuie creată, întreținută și folosită. Zukerman zice că aceasta "forma extremă a Chaluziot-ului este propagandă cel mai mult folosită azi în Israel", dar citează apoi pe L. Jefroikin, editorul ziarului sionist Kiyum din Paris, care deși e de acord că pentru evrei viața nu-i viață decât în Israel, recunoaște că "evreii din America trăiesc într-un fals paradis... Și așa cum sunt acum nu vor accepta că Statele Unite sunt pentru ei

periculoase ca Germania hitlerista sau ca Polonia... Si de aceea trebuie determinati sa devina 'devotati Israelului cu trup si suflet' dar nu sa se mute cu totul în Israel". Dupa 18 luni, în Decembrie 1951, în ziarul Intermountain Jewish News din Denver, Colorado, editorul, Robert Gamzey, critica alocarea a 2,8 milioane de dolari propagandei Chaluziot în Statele Unite si modul în care se facea aceasta propaganda (exact cum se descrie mai sus). Dar propaganda a avut mare efect, caci 5 ani mai târziu "campania" si "emisarii" din Israel au reusit sa fanatizeze masele de evrei americani. În 1955 acelasi William Zukerman scrie mult mai alarmat: "o mentalitate ca cea din Israel acum predomina în Statele Unite. Exista un fanatism ca adevarul este unic si Israelul îl detine singur în întregime... Se afirma ca membrii guvernului israelian si politica lor sunt inviolabili si nu au voie sa fie criticati. Domneste o intoleranta îngrozitoare cu privire la alte opinii, complet nerationala, domneste impulsul emotiv al unei cirezi care distruge totul în panica.... În Israel impulsul pasiunilor... poate fi bazat pe realitate. El izvoraste din deziluzia unor oameni carora li s-a promis ca vor trai în siguranta si pace si se trezesc ca traiesc în razboi. Dar isteria evreilor din America n-are nici o baza în viata evreilor din America. E total artificiala, fabricata de conducatorii sionisti, bagata pe gâtul unor oameni care n-au de ce fi isterici de catre o armata de propagandisti platiti ca un mijloc de presiune politica si pentru a augmenta colectarea de fonduri. Nu s-a mai pomenit în istorie o astfel de campanie de propaganda pentru un guvern strain planuita si dusa cu asa de mult cinism si atât de desantat, la vederea tuturor si cu mare publicitate, asa cum este valul de isterie care se aterne acum peste evreii din America". Iata cum descrie acelasi autor schimbarea care a degenerat sufletul evreiesc si care întretine razboiul ce-a început imediat ce s-a terminat cel de-al doilea razboi mondial. Caci de atunci încoace razboiul n-a încetat nici o clipa ci a secerat mereu sute de mii de vietii pe an într-o tara sau alta. Numai Dumnezeu, scrie autorul, are puterea sa opreasca marsul triumfator al principiului distrugerii, care va încheia secolul nostru cu victoria sovinișmului talmudic. Daca sovinișmul talmudic va iesi victorios sau va esua în instaurarea imperialismului sionist si înrobirea popoarelor, în ambele cazuri pretul îl vor plati miliardele de victime nevinovate carora le stau în fata suferinte imense - din care suferinte evreii vor patimi doar o fractiune infima, ca întotdeauna, în proportia în care se vor gasi printre ceilalti oameni. Dupa care, spera autorul, dat fiind ca celelalte popoare nu vor fi dispuse sa fie vite în cirezile stapânilor sionisti, asa cum prescrie Talmudul, evreii vor trebui în cele din urma sa accepte lumea asa cum este.

Capitolul 46: Culmea

Scrisa între 1949 si 1952, cartea de fata a fost rescrisa în 1956 cu adaugiri, caci acel an parea sa culmineze activitatea sionista care iesise la suprafata pe la începutul secolului 20, "secolul evreiesc", dupa ce statuse ascuns 1800 de ani - ca pestele celenterat scos la iveala în 1952 care fusese declarat disparut si a carui încapătânare sa continue sa traiasca foarte mult îi supara pe darwinisti cu teoria lor, dupa ce i-a mai suparat si descoperirea tot în 1952 ca craniului omului de la Piltdown era un fals. Tot 1956 a marcat o jumatate de secol de bolșevism (produs de necontestat al Talmudului) care tine strâns în gheare omenirea, de ambele parti ale cortinei de fier. Si tot 1956 este anul alegerilor prezidentiale din America ce-au decurs în mod deschis sub presiunea sovinișmului sionist [autorul nu le-a vazut pe cele ce-au urmat, care-au fost si mai si]. Când a început sa scrie autorul nu prea avea sperante ca-si va vedea lucrarea publicata, dar stia ca cele scrise aici vor fi adevarate si peste 10, 20 de ani si spera ca undeva, cândva, presa si literatura vor deveni din nou libere si nu va mai exista inchizitia care impune tabu asupra oricarei discutii despre sionism din 1920 încoace. Anul 1956 este anul în care cele doua brate ale triumfului distrugerii, sionismul si bolșevismul pe care Dr. Chaim Weizmann le descrie luând nastere în ghetourile din Rusia, în sânul propriei lui familii, ajung sa provoace razboi. Politicienii lumii vorbesc despre o noua "cauza" pentru care popoarele trebuie sa-si verse sângele: tot pentru "ca sa apere evreii". Au fost momente când autorul credea ca va începe al treilea razboi mondial, în 1953 si 1956. În 1953 la procesele politice din Uniunea Sovietica au aparut printre sutele de mii de victime câtiva evrei si tot occidentul a urlat ca "sunt exterminati evreii" si "a început persecutia evreilor" în acea tara. Dar Stalin a murit exact atunci, procesele au fost anulate si nu s-a mai auzit absolut nimic. Daca s-ar fi pornit razboi împotriva Uniunii Sovietice, ar

fi fost pentru acei câțiva evrei; zecile de milioane de alte victime exterminate de Stalin nu contează - cum n-au contat nici în 1945. În 1956 Egiptul a nationalizat Canalul de Suez și primul ministru britanic a început să vorbească despre război pentru că "dacă Egiptul nu este oprit, s-ar putea să treacă la pasul următor și să atace Israelul!" - deci trebuie pornit un al treilea război mondial și varsate oceane de sânge ca nu cumva să fie atacat Israelul. Tot în 1956 au avut alegeri prezidențiale în Statele Unite (din 4 în 4 ani), care pentru a 7-a oară au decurs dirijate direct de către sionismul newyorkez și pentru a 4-a oară dirijate pe fața tot de către sionism. Campania electorală a început curând în mod public "votul evreiesc", ambele partide rivale întrecându-se unul pe celălalt în promisiuni de bani, armament și garanții pentru Israel și în jurăminte de credință și aservire totală față de Israel.

Astfel, politicieni aserviti conduc spre ruina mase indiferente și credule care repetă papagalicește cea mai neverosimilă și mincinoasă propagandă. După fiecare război mondial au apărut cărți care au arătat că războiul a fost pornit și dus pentru cu totul alte motive decât au fost făcute masele să creadă; dar, deși unii le-au citit și le-au crezut, n-au avut mare efect, căci, zice autorul, "masele nu se împotrivesc aproape niciodată la a fi duse de nas de propagandă".

Autorul și-a încheiat cartea la 29 Octombrie 1956, când Israelul invadase Egiptul, cu un rezumat al evenimentelor dintre 1953 și 1956 în zona bolșevismului (lagarul socialist), zona sionismului simbolic (statul Israel) și zona aservirii față de ambele (țările "libere" din occident).

1. Revoluția

După moartea lui Stalin au fost revolte împotriva opririi bolșevice în 1953 și 1956. După moartea lui Stalin, Malenkov a domnit scurt timp apoi au fost instaurați Hrușciov (la șefia partidului comunist) și Bulganin (prim ministru), dar autorul nu știe dacă aveau putere sau erau marionete ca și conducătorii din occident. Lazar Kaganovici, un evreu care n-a fost niciodată afectat de nici o epurare a rămas pe același post înalt de prim ministru adjunct tot timpul indiferent de alte schimbări și el a anunțat în 1955 la parada de 7 Noiembrie că "revoluția nu se oprește la granițe". Hrușciov și Bulganin în vizita în India au fost întrebați cine conduce Uniunea Sovietică în absența lor de către New York Times și-au răspuns "Lazar Kaganovici", care fusese intimul lui Stalin tot timpul și foarte apropiat de Stalin; în ciuda acestui fapt în ultimele luni ale lui Stalin presa occidentală îl ataca pe Stalin ca "noul Hitler" antisemit.

La 15 ianuarie 1953 ziarele din Moscova au scris că 9 persoane au conspirat să asasineze 7 înalți membri ai partidului comunist; dintre ei 6 sau 7 (nu s-a putut afla precis) erau evrei și presa occidentală a început să vocifereze imediat numai și numai despre ei, ignorându-i cu desăvârșire pe ceilalți. (Presa occidentală de fapt începuse să vocifereze cu 10 săptămâni mai devreme când la Praga au fost spânzurați 11 acuzați de "conspirație sionistă" și alți trei acuzați de conspirație dar nu sionistă; natural, presa occidentală a urlat din toate puterile numai despre cei 11 și-a ignorat cu desăvârșire celelalte trei victime.) Tot occidentul se ocupa numai și numai de cazul "medicilor evrei".

În Februarie diplomați străini s-au întâlnit cu Stalin și-au remarcat ce sanatos și zdrăvan arăta. La 6 Martie Stalin era mort. Peste o luna "medicii evrei" au fost puși în libertate. Peste 6 luni seful politiei secrete a lui Stalin, Beria, a fost împuscat pentru că-i arestase pe "medicii evrei" pentru "acuze false". Harrison Salisbury, corespondent american la Moscova, scria că după moartea lui Stalin la putere era o junta "mai periculoasă decât Stalin" compusă din Malenkov, Molotov, Bulganin și Kaganovici, care, zice el, posibil că l-au asasinat pe Stalin; deși n-are dovezi, el înclină să banuiască asta. Dar occidentului nu-i pasa oricum; căci tot occidentul a fost plin timp de 9 luni numai de tirade despre "antisemitismul din Rusia," care n-au încetat decât după împuscarea lui Beria pentru "antisemitism".

"Antisemitismul" și "pericolul care amenință Israelul" sunt cele două mănere ale aparatului de santaj electoral în Statele Unite: "antisemitismul" a fost folosit în 1912, 1932, 1936, 1940 și 1952; "pericolul Israelului" a fost folosit în 1948 și 1956. Autorul prezice că va fi folosit și-n viitor [și-a avut dreptate]. Situația evreilor din Uniunea Sovietică, unde ei constituie după statisticile oficiale 1 % din populație, a fost tot timpul aceeași, neschimbată. O mână de evrei (17 sau 18) au fost amestecați într-un proces politic la Praga și într-alt proces politic care nici macar n-a avut loc la Moscova. Astfel de procese politice au avut loc tot timpul existenței lagarului socialist și

occidentul nu s-a ostenit sa le pomeneasca macar. Cum lagarul socialist se bazeaza pe teroare politica si închisorile si lagarele sunt pline de oameni care n-au avut nici un fel de proces, este clar ca procesul politic este de fapt o declaratie care urmarea sa produca un efect sau asupra maselor de sub teroarea rosie sau asupra partenerilor occidentali. Acuzatia de "conspiratie sionista" mai fusese folosita în 1920 în procese politice, caci Lenin si Stalin de forma declarasera sionismul ilegal în imperiul lor, în timp ce furnizau arme sionistilor ca sa instaureze statul sionist "Israel" în 1948. Deci Stalin n-a atacat sionismul pentru prima data si nici nu era antisemit, avându-l pe evreul Kaganovici lângă inima si alaturi toata dictatura lui. Mai mult, cu câteva zile înainte de-a muri a dat ordin sa i se dea toate onorurile posibile lui Lev Mechlis, unul dintre cei mai odiosi si mai salbatici comisari evrei din cei 35 de ani de teroare rosie, ani în care "legea împotriva antisemitismului" fusese tot timpul stricta. La 27 Ianuarie 1953 "Premiul Stalin pentru Pace" i-a fost dat lui Ilia Ehrenburg, proponentul celei mai sângeroase si salbatice razbunari talmudice care incita trupele sovietice la viol si masacru "chiar a celor nenascuti" în Germania. Dar cu câteva zile înainte de-a muri Stalin a permis ca ziarul Steaua Rosie sa scrie ca "sionismul este dusmanul oamenilor muncii din toata lumea, evrei si ne-evrei".

La ora la care tot occidentul vocifera despre valul de antisemitism din Uniunea Sovietica, evreii aveau toate privilegiile acolo; când congresmanul Kit Clardy într-o investigatie oficiala l-a întrebat pe un martor evreu: "Nu esti cuprins de oroare când vezi cum trateaza Uniunea Sovietica evreii?", acesta i-a raspuns batjocoritor: "In Uniunea Sovietica evreii sunt mai egali decât oriunde altundeva pe lume". Urletele occidentului despre "persecutia evreilor din Uniunea Sovietica" atunci când acestia aveau toata puterea si toate privilegiile au escalat si-ar fi ajuns chiar la cuvinte razboinice daca Stalin n-ar fi murit la timp potrivit si "medicii evrei" n-ar fi fost eliberati (autorul n-a putut afla niciodata ce s-a întâmplat cu cei 2 sau 3 care nu erau evrei) - si totul fara nici o baza reala. Dar în 1953 deja nu mai avea voie nici unul ca Stalin sa critice sionismul; cine critica sionismul este privit de catre guvernele tarilor "libere" din occident ca un "Hitler" care trebuie distrus prin macel si razboi. Si "lupta împotriva antisemitismului" poate fi invocata si dirijata cu mare usurinta în orice moment împotriva oricui. Candidatii la presedintia Statelor Unite sunt supusi acestui santaj în cele 6 luni dintre numire si inaugurare, în care sunt storsi ca niste lamâi de tot felul de promisiuni si angajamente mai monstruoase la fiecare campanie. Asa a fost cu Eisenhower în 1952, Wilson în 1912, Roosevelt în 1938, Truman în 1948 când numai "problema evreilor" a constituit unica lor preocupare. Truman i-a declarat lui Maxwell Abell, presedintele Sinagogilor Unite din America: "Nu exista mai bun prieten al evreilor decât mine... Am crescut stiind ca ei sunt neamul ales" (publicat în toate ziarele evreiesti în Septembrie 1952). Eisenhower, membru al sectei 'Iehovah's Witnesses', insista ca "a învătat de la mama lui preceptele din Vechiul Testament," dar cu ocazia procesului de la Praga i s-a cerut ceva mai definit si-a declarat la 21 Decembrie 1952 ca acest proces "are drept scop sa dezlantue o campanie furibunda de antisemitism în Europa sovietica si natiunile satelite. Eu ma simt onorat sa ma alinez cu evreii americani... ca sa aratam lumii indignarea care o simte întreaga America la ultragiile sovieticilor împotriva principiilor sfinte ale civilizatiei". "Ultragiile" constau din faptul ca printre milioanele de condamnati politici ucisi au fost spânzurati si 11 evrei; dar moartea celorlalte milioane nu l-au ultragiat nici pe Eisenhower si nici întregul occident; numai moartea acestor 11 a constituit un ultragiu. Tot Eisenhower, cel care a manipulat înrobirea tarilor din rasaritul si centrul Europei de catre hordurile staliniste, a avut obrazul sa numeasca aceste tari "natiuni satelite" ca si cum aceste natiuni de buna voie ar fi intrat sub cizma sovietica, nu împinse de el.

Obrazul presedintilor-marioneta din "lumea libera" este extrem de gros, dar al lui Eisenhower se remarca prin grosime. În campania prezidentiala, stiind ca acordul de la Ialta care ceda jumătate din Europa lui Stalin este nepopular, a promis ca guvernul lui "va repudia toate acordurile secrete ca cel de la Ialta care ajuta înrobirii comuniste". Iar dupa ce-a ajuns presedinte a trimis Congresului o propunere foarte modesta în care îi cere sa-l sprijine "în a repudia diverse interpretari sau aplicari... ale unor acorduri secrete care au fost distorsionate astfel încât ar putea sa duca la subjugarea unor popoare libere" la 20 Februarie 1953, 2 luni dupa ce zisese ca tarile din Europa centrala si rasariteana sunt "state satelite", nu "subjugate", Uniunii Sovietice, adica aliate de buna voie; nu s-a mai auzit nici cuvântul Ialta si nici nimeni n-a mai repudiat nimic. În schimb Eisenhower a transmis Congresului o rezolutie care "condamna campaniile furioase si inumane împotriva evreilor" din zona sovietica. Astfel natiunile înrobite la Ialta au disparut fara urma si evreii au aparut ca victime. Departamentul de Stat a facut mari eforturi sa puna de acord

declaratia data aici cu 11 rânduri mai sus si rezolutia data cu 3 rânduri mai sus, care-au iesit din gura lui Eisenhower care vorbea chipurile despre acelasi subiect, si-a reusit adaugând cuvintele "si-a altor minoritati" la cuvintele "împotriva evreilor". Evreii "persecutati" dupa cortina de fier erau, dupa estimate date de evrei, circa 2 milioane si jumatate; ceilalti oameni persecutati dupa cortina de fier erau între 300 si 350 de milioane; acestia au fost împinsi afara din discutie sub titlul de "alte minoritati". La 27 Februarie Senatul American a aprobat aceasta rezolutie cu "campaniile... împotriva evreilor" în unanimitate si cei absenti auzind despre ce era votul au scris repede rugându-se sa fie si numele lor pus pe lista celor care lupta împotriva "campaniilor... împotriva evreilor". Si-asa au fost uitati cei de dupa cortina de fier, care s-au rasculat în 1956 împotriva teroarei rosii stiind ca "americani nu i-au uitat".

Cu Eisenhower recitându-si rolul, rabinul Hillel Silver, unul dintre cei mai puternici conducatori sionisti, care-l aparase pe Eisenhower de acuza lui Truman ca este antisemit în timpul campaniei electorale (aceasta acuza e de rigoare în campaniile americane) si care pronuntase rugaciunea la ceremonia de inaugurare a lui Eisenhower ca presedinte american, a declarat ca daca se va anihila Rusia Sovietica aceasta i se va trage de la evrei, zicând ca el "avertizeaza Rusia ca va fi distrusa daca face un pact spiritual cu hitlerismul". Mai târziu epitetul de "hitlerist care trebuie distrus" i-a fost dat lui Naser al Egiptului si oricui care sta în calea sionismului si urmeaza sa fie distrus. Thomas Dewey, care-a organizat numirea lui Eisenhower la candidatura pentru presedintie, la 15 Ianuarie 1953 a zis ca "toti vad acum" cum antisemitismul sovietic este "cel mai recent si mai teribil program de genocid... ei fac acum o crima din sionism si te spânzura numai pentru c-ai fost nascut evreu. Stalin este plin de veninul lui Hitler pâna la ultima picatura, si-a devenit cel mai recent si otravitor persecutor al evreilor... De parca Stalin vrea sa arate lumii ca ar vrea sa faca pentru Hitler ce n-a putut Hitler face cât era viu".

Apoi propaganda a devenit fantastica si-a atins culmi uimitoare de fantezie si neadevar. Astfel, în vara anului 1953 se publicau editoriale în The Montreal Gazette în care scria ca "mii de evrei sunt asasinati în Germania de Est"; desi la 7 Iulie 1950 ziarul Zionist Record din Johannesburg scrisese ca în toata Germania de Est erau în total 4.200 de evrei, majoritatea dintre ei membri ai guvernului si functionari în guvern.

Eisenhower a trimis în Martie 1953 o scrisoare Comitetului de Lucru Evreiesc în care zicea ca "America va fi vesnic vigilenta împotriva oricarei treziri a antisemitismului," dar pâna sa ajunga acest comitet sa-si deschida lucrarile la Atlantic City Stalin murise si "medicii evrei" erau liberi si cum nu mai aveau ce face cu scrisoarea i-au trimis-o înapoi lui Eisenhower care însa nu s-a lasat si le-a trimis-o din nou rugându-i s-o publice neaparat ca o "condamnare acerba a antisemitismului sovietic". Pâna si în secolul nostru de fantezie propagandistica nelimitata, cazul "medicilor evrei" este uluitor: auzim ca în tara unde evreii ocupa aproape toate functiile de conducere si detin aproape toate bunurile materiale, s-a lansat împotriva lor "cel mai recent si mai teribil program de genocid"; aflam ca mii de evrei au fost asasinati într-un loc unde se gaseau doar câteva sute; "miile" asasinate devin apoi sute de mii, apoi milioane, nu numai legendarele 6 milioane ci mai multe... apoi milioanele de morminte si santuri si gropi comune care contin cadavrele milioanele de ne-evrei cu adevarat ucisi de Stalin urmau sa devina dovezi de suferintele exclusive ale evreilor, în timp ce adevaratele victime urmau sa fie declarate inexistente, ca întotdeauna - doar moartea lui Stalin a împiedecat putin scrierea istoriei acestei noi "persecutii a evreilor". Dar un lucru a ramas în mintea maselor în anii 1950 dupa moartea lui Stalin: ideea ca în mod inevitabil vor trebui sa lupte împotriva comunismului ca sa împiedice genocidul evreilor.

Iata cum luptau conducatorii popoarelor libere împotriva comunismului. Spre surprinderea autorului, care credea ca metodele guvernarii prin teroare au fost asa de bine perfectionate de la revolutia lui Cromwell trecând prin revolutia franceza si apoi la cea bolsevica (metodele de arestare, deportare si prizonierat fara drept la judecata folosite de statul instaurat prin revolutie) încât nici un popor nu se va mai putea rascula cu mâna goala împotriva armatelor statului terorist revolutionar, popoarele Europei subjugate de teroarea rosie au început sa se rascoale.

Întâi în Berlinul de Est, unde tinerii au atacat fara arme, cu pietre doar, tancurile sovietice, si-au fost zdrobiti; ministru al justitiei a fost numita în acest scop Hilde Benjamin, vestita pentru salbaticia si cruzimea ei fara margini (a condamnat la moarte un copil de 16 ani pentru ca împartea manifeste, de ex.) si pentru ca persecuta în mod special pe cei religioși, de ex. secta Jehovah's Witnesses, secta în care-a crescut Eisenhower; ceea ce nu pare sa-l fi deranjat pe

Eisenhower prea rau (Hilde Benjamin era descrisa în ziarele din New York ca fiind evreica; autorul n-a putut verifica decât ca sotul ei era cu certitudine evreu, despre ea nu e sigur). Ecouri s-au facut auzite si-n Uniunea Sovietica unde s-au rasculat detinutii politici din lagarul de la Vorkuta si-au fost victoriosi timp de-o saptamana pâna la sosirea trupelor de la Moscova care i-au secerat cu mitralierele. Între timp occidentul se preocupa de "antisemitismul din Uniunea Sovietica" si de "suferintele evreilor", adica a celor 6 sau 7 acuzati si apoi eliberati fara sa fi patit nimic. Nimeni n-a zis nici pis despre miile de oameni secerati de mitraliere si calcati de tancuri sau executati; occidentul i-a sfatuit "sa aiba rabdare ca libertatea va veni" cumva cândva din America, tara care-i vânduse în 1945 si-acum nici macar nu lua act de moartea lor. Dar sfatul n-a fost ascultat si în Octombrie 1956 natiunile înrobite s-au rasculat în Polonia si Ungaria. Ceea ce doreau era sa scape de Armata Rosie, sa se retraga trupele sovietice de pe teritoriul tarii lor; sa scape de teroarea rosie, adica sa fie desfiintata politia secreta, "securitatea" si sa fie pedepsiti sefii ei; sa aiba libertate religioasa si sa fie eliberati din închisoare capii bisericilor; sa scape de teroarea politica a partidului comunist si sa aiba dreptul la mai multe partide politice reale si la alegeri libere. Autorul zice ca de aceasta confruntare între demnitatea umana care-a construit civilizatia europeana si despotismul asiatic care caracterizeaza comunismul si sionismul depinde destinul omenirii, de felul în care occidentul va fi alaturi de fortele civilizatiei sau ale despotismului. [Autorul s-a oprit în 1956 si n-a mai descris victoria despotismului si perversiunii în toata lumea prin contopirea celor doua parti de-o parte si de alta a cortinei de fier si degenerarea occidentului].

În timp ce polonezii si ungurii cereau libertate nationala, politica, religioasa, pentru zecile de milioane de sclavi din Polonia si Ungaria, masele din Anglia si America, învatate de mass-media, se preocupau de "persecutiile antisemite împotriva evreilor" din acele tari. Caci popoarele care se revolta împotriva terorii rosii sunt totdeauna acuzate de antisemitism, fiindca teroarea rosie este instrumentul talmudismului care are putere deplina în statul totalitar bolsevic comunist; deci cine se revolta împotriva terorii bolsevice n-are cum nu se revolta împotriva terorii talmudice si n-are cum fi filo-talmudist. Asta a vazut si scris Robert Wilton înca în 1917-1918, de la începutul statului sovietic si de aceea a fost eliminat; asta au vazut o lunga lista de corespondenti, scriitori si cercetatori, carora le-a fost totdeauna astupata gura si n-au putut sa se faca auziti.

Astfel 3 luni înainte de revolta din Polonia si Ungaria din 1956 a fost destituit Jakub Bergman, seful terorii bolsevice moscovite din Polonia, un evreu cu înalta functie în partidul comunist polonez si la New York C.L. Sulzberger a dat semnalul de haituiala în The New York Times cu articolul "Antisemitism în spatele cortinei de fier". În toate guvernele comuniste care-au existat vreodata începând cu anul 1917, evreii sunt în proportie de 90%. Stalin a instaurat dupa 1945 guverne comuniste marioneta în Europa în care 90% sunt evrei. Când mass-media occidentala îl numea "Hitler", "antisemit", etc. si pocnea de indignare pentru "antisemitismul din spatele cortinei de fier", aceeasi mass-media contine si astfel de informatii: "În Cehoslovacia, ca si în restul Europei Centrale si de Sud-Est, atât intelectualitatea partidului comunist cât si cei în pozitile cheie din politia secreta sunt în majoritate evrei; de aceea oamenii de rând au ajuns sa vada grijile partidului ca fiind treburi evreiesti si sa dea vina pe 'comunistii evrei' pentru toate necazurile lor" (The New Statesman, 1952); "guvernul comunist al Ungariei sub primul ministru Matyas Rakosi - care este el însusi evreu - consta majoritatea din evrei (evreii sunt 90% din cadrele de conducere)" (Time, New York 1953); "România, ca si Ungaria, probabil are cel mai mare numar de evrei în aparatul de stat" (The New York Herald Tribune, 1953). Aceste citate si multe altele asemanatoare provin din articole pline de urlete împotriva antisemitismului care domnea în aceste tari conduse de evrei. Deci daca se ridica împotriva conducatorilor lor, împotriva teroristilor bolsevici, popoarele se fac vinovate de a se ridica împotriva evreilor care le terorizeaza si presedintele american Eisenhower nu ostenea sa declare ca va pedepsi "valul de antisemitism turbat... din tarile satelite din Europa rasariteana". Si în tot acest timp "Vocea Americii" le promitea ca vor fi eliberate si "Radio Europa Libera" le chinuia cu analize si descrieri ale mizeriei si suferintelor lor.

Si-asa s-au rasculat Polonezii în Iunie 1956 la Poznan, dupa care-a aparut articolul lui Sulzberger "Antisemitism în spatele cortinei de fier" plângându-se de persecutarea lui Jakub Bergman care-a fost destituit si ca maresalul Rokossovsky, seful armatei poloneze, ar fi destituit "sute de alti ofiteri evrei". Zenon Nowak, unul dintre cei doi prim ministri adjuncti ai Poloniei (celalalt era un evreu, Hilary Minc) a zis în August ca campania de liberalizare si democratizare a presei

poloneze este distorsionată punându-se accentul tot timpul asupra cazului "evreilor", care, zice el, sunt prezenți în funcții de conducere din partid și guvern în proporție cu mult mai mare decât sunt în masa populară și ca dovadă a publicat listele funcțiilor de conducere din ministere. Un oarecare profesor Kotarbinski, atacându-l pe Nowak, a zis că deoarece "evreii erau de acum o majoritate în pozițiile cheie, în mod natural n-au evitat să numească în funcții pe cei de-ai lor" (The New York Times, 11 Octombrie 1956). Asta după 11 ani de domnie sovietică și teroare evreiască în Polonia, unde, cum a zis ambasadorul american Arthur Bliss Lane că au văzut membrii ambasadei chiar cu ochii lor, oameni nevinovați sunt arestați noaptea și dispar de pe suprafața pământului, unde "chiar sursele evreiești recunosc... că evreii sunt la conducerea guvernului și sunt nepopulari. Inclusiv evrei ca Minc, Berman, Olczewski, Radkiewicz și Spychalski... chiar politicieni au sentimente amare împotriva evreilor pentru că poliția secretă, al cărei șef e Radkiewicz, ține sub călcâi poliția și armata... În poliția secretă și-n securitate sunt mulți evrei din Rusia". După 11 ani de control evreiesc total în Polonia, primul ministru adjunct Jakub Berman (despre care New York Times zice la 21 Oct. 1956 că era omul nr. 1 al Moscovei) și-a dat demisia în Mai 1956, apoi în Octombrie 1956 și-a dat demisia primul ministru adjunct Hilary Minc (omul Moscovei nr. 2); singurul prim ministru adjunct care nu era evreu era Zenon Nowak și a fost imediat acuzat de "antisemitism".

În Polonia deci teroarea o exercitau evreii și-a te revolta împotriva terorii era antisemitism; dar evreii care nu erau mari în partid și guvern o duceau mai bine decât polonezii, după cum raportează jurnalistii și rabinii care-au vizitat Polonia. Erau acolo între 30.000 și 50.000 de evrei (New York Times da aceste cifre în Iulie și August 1956) într-o populație de 25 de milioane. În poporul polonez evreii erau mai puțin de 1%; în guvernul polonez erau peste 90%, ceea ce New York Times găsea că e foarte natural.

Ungaria era sub a doua teroare bolșevică în 1945 și nu numai că ungurii au văzut că și de data aceasta teroarea o practica evreii, dar o practica aceiași evrei. Ungurii au fost zdrobiți de aceiași indivizi care-i împilaseră cu 26 de ani în urmă și pe care învățaseră să-i urască pentru ticăloșiile lor de acum 26 de ani. Faptul că exact aceiași au fost acum instaurați cu biciul în mână ca să martirizeze poporul este o dovadă că instalarea guvernelor comuniste după 1945 este o răzbunare talmudică planificată și căutăta. Răzbunarea talmudică și-a pus pecetea pe revoluția bolșevică comunistă mondială, care nu e nici sovietică nici rusească ci talmudică. Dar occidentul nu pricepe nimic din toate astea; occidentul îi da înainte cu pericolul antisemitismului și suferințele evreilor membri în guvernele comuniste.

La 19 Octombrie 1956 Vladislav Gomulka (închis între 1951 și 1956 sub Berman-Minc pentru că "deviase de la linia partidului") a fost eliberat și readmis în comitetul central al partidului comunist polonez. La 20 Octombrie a dat poporului polonez speranța unei emancipări arătând "abuzurile din ultimii 12 ani", promițând alegeri libere și democrație, deși chiar Hrușciov în persoana a sosit imediat în Polonia cu generalii Armatei Roșii și-a amenințat cu invazia militară. Gomulka și Edward Ochab (alt "antisemit" identificat de Sulzberger din America) n-au fost intimidați și maresalul sovietic Rokossovsky s-a reîntors la Moscova (născut în Polonia, el fusese cel care a refuzat să ajute varșovienii răsculați împotriva hitleristilor în 1944 și-a stat cu trupele aliniate în afara Varșoviei așteptând ca varșovienii să fie macelariți; dar apoi zărele din New York descoperiseră că și el era "antisemit"; nu se știe dacă acuzele polonezilor sau ale newyorkeșilor l-au adus aici). Cardinalul Vâșinski a fost eliberat, polonezii jubilaу, nătiunea poloneză era să renască. Imediat ungurii au luat exemplul.

La 22 Octombrie 1956, 2 zile după declarația lui Gomulka, ungurii au ieșit în stradă cerând să fie Imre Nagy prim ministru și să plece trupele sovietice de ocupație din Ungaria. Ungurii urau fierbinte pe Erno Geroe, șeful partidului comunist din Ungaria care fusese al treilea terorist evreu bolșevic trimis de la Moscova în 1919 ca să-i terorizeze. Imre Nagy însă le dădea speranțe pentru că era un comunist ungur și fusese eliminat în 1953 de către evreii Matyas Rakosi și Erno Geroe, acesta venit a doua oară de la Moscova ca să-i distrugă pe unguri. Ca și-n Polonia, ungurii vroiau libertate religioasă (eliberarea cardinalului închis de teroriștii evrei), libertate națională (retragerea trupelor sovietice de ocupație), abolirea poliției secrete teroriste și pedepsirea sefilor teroriști. Au cerut acestea prin demonstrații pasnice. Chiar Tito, alt conducător comunist, a descris exact faptele, nu se știe de ce, la 15 Noiembrie 1956 la radio, când a arătat că sovieticii și-au dat seama că Rakosi nu mai poate fi tolerat de unguri și-au acceptat să-l schimbe, dar n-au acceptat să-l schimbe pe Geroe, secretarul partidului comunist, care nu era cu

nimic mai bun ca Rakosi si s-a apucat sa batjocoreasca sutele de mii de demonstranti pasnici numindu-i gloata. Un alt martor ocular spune ca Geroe a revarsat asupra multimii care demonstra un torent de cuvinte obscene si insulte atât de murdare încât nu pot fi repetate. Asta, zice Tito, i-a înfuriat pe demonstranti. Geroe a chemat armata sovietica împotriva demonstrantilor, ceea ce i-a înfuriat pe demonstranti si mai mult. Imre Nagy care era prim ministru a chemat poporul sa se apere de trupele sovietice si-a cerut guvernelor occidentale sa intervina. Tancurile sovietice chemate de Geroe si politia secreta a lui Geroe au început sa macelareasca populatia civila neînarmata lasând strazile acoperite de cadavre si de barbati si femei raniti si muribunzi la 26 Octombrie 1956. Atunci toata natiunea s-a rasculat cu adevarat si în câteva zile trupele sovietice si politia secreta au fost învinse. Imre Nagy a ramas prim ministru, Geroe si Rakosi s-au retras în Crimeea pe Riviera sovietica, cardinalul ungurilor a fost eliberat, populatia i-a haituit pe teroristii din politia secreta si le-a distrus cladirea, statuia lui Stalin a fost data jos si trupele sovietice (care la momentul acela erau mai mult rusi) uneori chiar simpatizau cu ungurii desi tancuri sovietice fusesera distruse. În unguri si-n alte popoare care gemeau sub calcâiul terorismului talmudic bolsevic renascuse speranta; dar sionismul a sarit în ajutorul fratelui gemen, bolsevismul si ungurii au pierdut.

Autorul nu stie de ce regimul de la Moscova a tinut sa identifice în Ungaria mai clar decât în alta parte teroarea bolsevica cu razbunarea talmudica. Evenimentele din Ungaria din 1956 arata clar continuitatea talmudica în conducerea revolutiei mondiale care s-a instaurat la Moscova. Teroarea bolsevica din 1919 din Ungaria era evreiasca, cu participarea a unul sau doi unguri ne-evrei. Sefii ei au fost Bela Kun, Matyas Rakosi, Tibor Szamuely si Erno Geroe, toti scoliti si antrenati la Moscova, nici unul din ei ungur, toti evrei. În Noiembrie 1945 autorul nu stie de ce s-au permis alegeri libere în Ungaria si partidul micilor fermieri a câstigat, comunistii cu toata Armata Rosie de fata nici nu s-au vazut la alegeri. Szamuely se sinucisese în 1919 si Bela Kun disparuse nu se stie cum si unde în anii 1930 cu ocazia unei epurari (dar în Februarie 1956 i s-au dat mari onoruri post-mortem la al 20-lea congres al partidului comunist sovietic, asa ca ungurii ar fi putut banui ce va urma în Octombrie 1956). Atunci în 1945 a fost din nou trimis Rakosi în Ungaria si cu ajutorul Armatei Rosii si-a politiei lui secrete a-nceput sa extermine toate partidele politice în afara de cel comunist si pe toti cei banuiti de-a fi oponenti ai comunismului. Pe cinci dintre conducatorii politici unguri (inclusiv Laszlo Rajk, adorat de popor) i-a spânzurat dupa tortura de rigoare prin care "si-au recunoscut crima de a fi conspirat cu fortele imperialismului", ceea ce nu le-a deranjat pe "fortele imperialismului" care erau ocupate sa faca spume la gura când acuza a fost de a fi "conspirat cu fortele sionismului" în 1952. Anul 1948 a gasit Ungaria complet sub calcâiul teroarei sovietice bolsevice, cu Rakosi prim ministru ajutat de Geroe. Acesta, reîntors de la Moscova în tara unde revarsase macelul talmudic în 1919, a continuat ce facuse în 1919. L-a arestat pe Cardinalul Mindzenty si gealatii lui, demonstrând caracterul fundamental anticrestin al razbunarii talmudice bolsevice, l-au dezbracat pâna la piele, l-au batut timp de 29 de zile cu bastoane de cauciuc, l-au încuiat într-o celula de beton uda si rece si l-au obligat sa priveasca filme si reprezentatii obscene si nu l-au lasat sa doarma ci l-au interogat tot timpul. Cunoșcând metodele comuniste si talmudice, Cardinalul Mindzenty si-a avertizat credinciosii înainte de-a fi arestat sa nu creada nici o "confesiune" pe care i-o atribuie temnicerii lui. Rakosi si Geroe aveau din nou Ungaria sub cutitul lor si-au stors-o de sânge câtiva ani, dupa care întregul guvern din Ungaria a devenit, cum zic chiar ziarele din New York, "90% evreiesc la nivelurile superioare". Pentru unguri teroarea bolsevica era în mod clar evreiasca si talmudica. În Iulie 1953 Rakosi a demisionat ca prim ministru si ziarul Times a anuntat ca "Geroe este unicul evreu ramas în consiliul de ministri care sub Rakosi fusese predominant compus din evrei", dar Rakosi a ramas prim secretarul partidului si Geroe prim ministru adjunct, asa ca nimic nu s-a schimbat cu demisia lui si când în Iulie 1956 si-a dat demisia si ca prim secretarul partidului Geroe i-a luat locul si-am vazut mai sus ce-a realizat Geroe în Octombrie 1956. La 28 Octombrie trupele sovietice s-au retras din Ungaria, la 30 Octombrie Moscova a admis "violari si erori care-au încălcat principiile egalitatii între statele socialiste" si s-a oferit sa discute "problema trupelor sovietice de pe teritoriul Ungariei, României si Poloniei". Autorul se întreaba daca aceste declaratii sovietice au fost un siletic ca sa câstige timp pentru lovitura de gratie. Caci în momentul acela Israelul a atacat Egiptul, Franta si Anglia s-au aliat Israelului în atac si nimanui nu i-a mai pasat de ce se-ntâmpla în Ungaria unde Imre Nagy pleda disperat pentru ajutor chiar a doua zi arătând ca o armata sovietica de 200.000 de soldati cu 5.000 de tancuri intra în Ungaria.

Sovieticii au pulverizat Budapesta si ultima emisiune de radio a ungarilor de pe teritoriul Ungariei (cea de la Dunapentele) a fost gătit la 7 Noiembrie, în timp ce spunea: "suntem copleșiti de armata sovietica cu tancuri si bombardiere". Ascultatorii din Viena au auzit apoi o explozie si apoi tacere din toata Ungaria. Imre Nagy s-a refugiat în ambasada iugoslava, si-apoi a fost dus de-acolo de sovietici nimeni nu stie unde. Cardinalul Mindszenty s-a refugiat la ambasada americana. La sfârșitul lui Noiembrie ambasadorul cuban la ONU, care stia mai bine ce-i dincolo de cortina de fier, a anunțat ca în Noiembrie au fost masacrati 65.000 de civili unguri; peste 100.000 fugisera în Austria care i-a primit desi e o tara mica. Dintre ei unii au ajuns în America unde Secretarul Armatei, Wilbur M. Bruker, le-a ordonat sa "aplaude steagul american" si-apoi "sa-l aplaude pe presedintele Eisenhower", care-si întorsese spatele si privise cu nepasare cum sunt masacrati si nici nu binevoise sa raspunda la disperarea lor. Caci din nou, ca în 1917, cele doua brate gemene: bolșevismul si sionismul își coordonasera perfect loviturile si Eisenhower, Anglia, Franta, toata lumea "libera" se ocupa acum de slujirea sionismului, n-avea timp pentru nimic altceva. La ONU nu era nimic altceva pe ordinea de zi decât "problema Israelului" si delegatii unguri n-au putut fi ascultati decât dupa ce ungurii au fost zdrobiti si trimisii lor înlocuiti cu cei ai noului guvern terorist din Ungaria. Șeful acestui nou guvern bolșevic terorist instaurat în Ungaria a fost tot un terorist din 1919, Ferenc Munnich, membru de frunte în regimul lui Bela Kun, șeful politiei pe timpul lui Rakosi între 1946 si 1949, ajuns acum prim ministru adjunct, ministru de razboi si al securitatii statului în guvernul lui Janos Kadar. The New York Times l-a salutat pe Munnich ca fiind "asul Moscovei care-l are-n mâna pe Kadar". Dar ungurii scufundati din nou în bezna teroarei bolșevice desigur au gasit mare mângâiere în cuvintele lui Eisenhower care-a declarat ca "îi deplânge din toata inima". Apoi Eisenhower si toti șefii de stat europeni s-au apucat sa discute despre Egipt, Israel si Canalul de Suez si reprezentantii Uniunii Sovietice au aratat multa indignare morala si dispret pentru Anglia si Franta care s-au aliat cu Israelul când a invadat Egiptul.

2. Statul sionist

Israelul este un stat inventat, instaurat si ocupat în mare masura de hazarii din Rusia care-au trecut la iudaism si care sunt de rasa turco-mongola si nicidecum semita. Statul lor se bazeaza pe niste legende antice tribale ale unui popor cu care ei n-au absolut nici un fel de legatura si cu care nu sunt înruditi nici pe departe în nici un fel si aceste legende tribale din antichitate le-au dezvoltat în cel mai salbatic sovism rasial bazat pe pretentia ca ei, hazarii, ar fi "semiti" si pe aplicarea literalmente a legii prescrise în timpuri antice de secta levitilor din tribul semitic al lui Iuda. Israelul n-ar fi putut supravietui nici o zi fara bogatia si armele care curg din belșug dinspre marile puteri occidentale în Israel. Israelul este condus de oameni din aceeasi rasa, din acelasi neam, uneori chiar din aceleasi familii si de acelasi fel ca Bela Kun, Erno Geroe si ceilalti teroristi bolșevici care se trag din ghetourile hazare din Rusia. Faptele Israelului sunt la fel ca faptele lui Bela Kun si Erno Geroe si hazarii talmudici din Israel ameninta zilnic arabii lasati prada cruzimii lor cu razbunarea si distrugerea prescrisa levitilor în Deuteronomul. Israelul n-ar putea face asta daca n-ar avea puterea sa dicteze guvernelor occidentale, în special guvernului american, care n-a pregetat niciodata sa execute ordinele Israelului. În interiorul Israelului domnesc legile care interzic casatoria cu adevaratii semiti palestinieni pentru a nu murdari puritatea "rasei" chipurile "semita" a hazarilor turcici si alte legi care-i faceau pe americani si pe englezi sa faca spume la gura când erau atribuite lui Hitler. Pe lângă granitele Israelului flamânzesc o hoarda de palestinieni izgoniti din casa, averea si tara lor care în cei 8 ani de la expulzarea lor până în 1956 au ajuns sa numere un milion. Israelul face raiduri repetate împotriva lor si-a tarilor arabe învecinate unde prin masacre si maceluri le reaminteste arabilor de razbunarea talmudica care-i asteapta. Occidentul da din cap si sopteste cuvinte timide de dezaprobare în timp ce trimite Israelului mai multi bani si mai multe arme pentru mai mare macel. O tara artificiala creata prin nedreptate, o rasa artificiala creata prin pretentii false, daca Israelul ar fi lasat în pace ar dispara singur caci mult mai multi vor sa plece din Israel si sa se-ntoarca de unde-au venit, în ciuda patimii sovine cu care este îmbatat sufletul celor care se considera evrei în toata lumea, decât vor sa se duca acolo din alta parte. În 1951 erau mai multe plecari decât sosiri în Israel - când s-a "crapat în mod uluitor cortina de fier" (zice The New York Herald Tribune în Aprilie 1953, de parca

cortina de fier ar fi putut sa aiba fisuri fara stirea guvernului sovietic) si prin acea "fisura" s-au scurs din nou imigranti ashkenazi din Uniunea Sovietica în Israel. Totusi numai 24.470 au intrat în Israel în 1952 si 13.000 au plecat din Israel si în 1953 au plecat mai multi din Israel decât s-au dus în Israel, cu tot efortul guvernului sovietic de-a umple Israelul (dupa 1953 autorul nu mai are date). Dr. Benjamin Avniel spunea la Ierusalim ca în primele 5 luni din 1953 au sosit 8.500 de imigranti si-au plecat 25.000 de emigranti din Israel. Caci Israelul n-are ce oferi noilor veniti decât sovism. Moshe Smilanski scrie în Februarie 1952 dupa o viata de 60 de ani traiti în Palestina: "Când s-a terminat mandatul britanic era bine-n tara. Depozitele de alimente, guvernamentale si particulare, erau pline; aveam materii prime. Tara avea 30 de milioane de lire în Banca Angliei si avea actiuni britanice si americane pentru sume mari. Circulau cam 30 milioane de lire printre locuitori, lire care erau ca lirele sterline... Guvernul mandatului britanic ne-a lasat o mostenire valoroasa, portul Haifa, apoi Jaffa si Tel Aviv, cai ferate, trenuri de marfa, cladiri administrative guvernamentale, aeroporturi militare si civile mari si bine echipate, cazarmi bune si rafinarii petrolifere la Haiffa. de la arabii care s-au refugiat ne-au ramas 5 milioane de dunai de pamânt agricol cu livezi, gradini de portocali, maslini, vii si pomi fructiferi, apoi cam 75.000 de case de locuit în orase, unele foarte elegante, 75.000 de pravalii si fabrici si multa avere mobila, mobilier, covoare, bijuterii, etc. Aceste lucruri sunt avere mare si daca acum suntem scufundati în saracie în Israel asta ni se trage de la centralizarea excesiva birocratica, de la înabusirea întreprinderilor particulare si de la promisiunea regimului socialist în zilele noastre" (The Jewish Review). Hurwitz de la Partidul Revizionist al Israelului le-a spus evreilor din Johannesburg despre "degenerarea" statului sionist: "tara e pe pragul falimentului economic. Imigrarea a scazut si-n ultimele luni mai multi au plecat decât au sosit. Sunt apoi 50.000 de someri si multe mii lucreaza ore reduse". Autorul are multe citate de la alti evrei din Israel care descriu aceleasi lucruri. Dar masele din occident n-aud lucrurile astea, ci cu totul altceva, ca de pilda cum Clement Davies, din Partidul Liberal britanic, "saluta... miracolul de progres realizat în Israel pe cale de-a deveni o tara în care curge laptele si mierea" (cuvântare tiparita alaturi de-a lui Hurwitz, citata mai sus). Franklin D. Roosevelt cel tânar în campania lui electorala din New York zice tot în 1956 ca "Israelul este o oaza de viata si de speranta în marea de popoare arabe care fierbe. Israelul împrastie libertate mai eficient decât orice propaganda am putea noi trimite din Statele Unite". Adlai Stevenson în campania lui electorala din 1952 a spus ca "Israelul a primit cu bratele deschise si din toata inima pe toti cei care cauta refugiu de oprimare... America ar face bine sa învete de la generozitatea natiunii Israelului cum sa-si modeleze politica de imigrare si noi trebuie sa luptam pentru asta" (desigur vrea sa spuna c-ar fi bine sa fie izgoniti americanii din America si gasiti pe alt continent unii care sa zica ca se trag din piei rosii si sa le fie data lor tara - caci ce altceva ar putea sa-nsemne spusese lui?). Alt candidat la presedintia americana, Stuart Symington, a zis ca "Israelul e un exemplu de curaj, hotarâre si actiuni constructive care aduc victoria idealurilor democratice si nu cedeaza în fata imperialismului sovietic" în timp ce în Israel se decreta legea înaltarii steagului rosu sovietic de 1 Mai si la Washington si la Londra politicienii faceau declaratii fulminante împotriva "antisemitismului din spatele cortinei de fier". Împotriva acestei sustinute pervertiri a adevarului si inversari a lui de catre conducatorii si politicienii occidentului din toate partidele, numai câteva voci de evrei s-au auzit protestând, ca-n deceniile trecute, din motivul aratat anterior: vocile goimilor care-au încercat sa se ridice au fost înabusite. William Zukermann scrie: "Teoria general acceptata ca existenta statului Israel va uni si cimenta evreii s-a dovedit falsa. Din contra, Congresul [Sionist din Ierusalim din 1951] a aratat în mod foarte izbitor ca crearea statului politic evreiesc dupa 2000 de ani a creat o noua diviziune puternica între evrei ca grup pe care n-au mai avut-o de secole si ca Israelul va diviza, nu va uni evreii pe viitor... Israelul se presupune ca va avea într-un oarecare fel mistic, jurisdictie unica asupra vreo 10 - 12 milioane de evrei care traiesc prin tarile globului... Trebuie sa creasca importând evrei de prin toata lumea, indiferent cât de multumiti sunt sa stea în tarile unde sunt acum... Evreii care au trait acolo de generatii si secole trebuie conform acestei teorii sa fie 'eliberati' din 'exil' si adusi în Israel printr-o imigrare masiva... Conducatorii tuturor partidelor din Israel, de la extrema dreapta la extrema stânga, inclusiv prim ministrul Ben-Gurion, au început sa pretinda ca evreii americani, mai ales sionistii, sa-si tina promisiunile si sa-si paraseasca 'exilul' din America si sa se mute în Israel sau cel putin sa-si trimita copiii acolo... Congresul de la Ierusalim a încheiat oficial faza sionismului american si-a inaugurat faza de intens nationalism din Orientul Mijlociu ... dupa modelul lui Vladimir Jabotinsky care visa un mare stat evreiesc de

ambele parti ale Iordanului care sa cuprinda toti evreii si sa fie cea mai mare putere militara din Orientul Mijlociu". Lessing J. Rosenwald protesteaza impotriva "politicii prescrise de Ben-Gurion sionismului american... de a organiza evreii americani intr-un organ de presiune politica separata in Statele Unite... in aservire culturala si politica fata de un stat strain... nationalismul 'evreu' este o distorsionare a credintei noastre..."

Adevaratul pericol al sionismului consta in capacitatea lui de a invrajbii si duce la razboi natiunile lumii, ceea ce va aduce catastrofe tuturor oamenilor; pentru fiecare evreu care va suferi din vina lor, intre 100 si 1000 de ne-evrei vor suferi chiar mai mult ca ei. Dar deja in 1950 nu era voie sa zici sau sa publici lucrurile astea; goimilor li s-a interzis dreptul de-a le enunta, evreii protestatari le-au enuntat degeaba. Deja in 1953 ziarul evreiesc newyorkez Commentary scria ca "intarirea Israelului este elementul solid din politica externa a Statelor Unite si va ramane asa indiferent de schimbari de guvern si de rezultatul alegerilor". Iata o aluzie la forte ascunse care numesc presedintii "alesi de popor", care numesc prim ministrii si poruncesc regilor. Puterea acestor forte e mult mai mare decat "votul evreiesc" din state ca New York, California si Florida, de exemplu; aceste forte poruncesc cu o autoritate incontestabila la care de multe ori a facut aluzie The New York Times, de ex. in 1956 cand scrie: "orice intelegere impotriva intereselor Israelului este imposibila si nici o administratie americana nici macar n-ar ridica ochii la asa ceva". Dat fiind ca administratia este rezultatul alegerilor, aceasta determinare a rezultatului arata coruptia totala si definitiva a "alegerilor libere" din occident.

Numai putrefactia civilizatiei si democratiei occidentale tine in picioare statul Israel, subventionat masiv de sume uriase de bani americani: numai in 1953 Statele Unite au daruit Israelului 293 milioane de dolari si i-au "imprumutat" alte 200 milioane [nu trebuie sa uitam ca dolarii din 1953 erau de zeci de ori mai puternici decat cei de-acum, deci sumele trebuie citite in acest raport]. Programul de "ajutor tehnic" al lui Truman a dat Israelului mai mult decat oricarei alte tari din lume, fata de populatia ce-o are si mai mult decat tuturor statelor arabe, arata reprezentantul Ierusalimului in Octombrie 1952. America a dat Israelului in primii 5 ani de existenta peste un miliard de dolari. Apoi Statele Unite au stors Germaniei tributul de 520 milioane de lire anual pentru Israel. Delegatul Siriei la ONU a citat cifra de un miliard si jumatate de dolari care s-a scurs din America in Israel intre 1948 si 1956 in afara tributului stors de la Germania. Autorul n-a putut gasi documente cu cifre exacte.

Imbuibat cu banii si cu armamentul occidentului, sigur ca occidentul il va sprijini totdeauna si ca Washingtonul nu-si va schimba politica de a-l sustine si servi, Israelul a-nceput sa aplice legea levitica din 621 î. Hr. din Deuteronomul. Hazarii mongoli sositi in Israel s-au apucat sa-mplineasca promisiunea pe care le-a facut-o Iehova levitilor, dupa cum au zis acestia. Parte din aceasta promisiune, scrie in Deuteronomul (capitolul 20), este ca goimii vor aduce tribut neamului ales - sub forma de dolari americani si tribut stors de la Germania. Apoi implinirea "legii" mai cere ca toti regii si potentatii popoarelor sa fie umiliti in noroi, Sionul sa fie stapnul tuturor si toti evreii sa fie "adunati". De aceea s-a promulgat "legea nationalitatii israelite" si legea "reintoarcerii" din 1953, care cere "imigrarea masiva" in Israel a "natiunii evreiesti dispersate", pentru "reintoarcerea" careia din exil trebuie demonstrat ca sufera "persecutii in exil"; de aceea se inventeaza mereu recrudescenta "antisemitismului".

Aceste doua legi si declaratiile lui Ben-Gurion din 16 Iunie 1951 despre "inceperea strangerii evreilor din exil" facute sionistilor din America, i-au alarmat pe evrei ca Zukerman si Rosenwald, care-au vazut peretii ghetoului cum se ridica in jurul lor. Rabinul Hillel Silver, prietenul intim al lui Eisenhower, s-a aratat multumit ca Ben-Gurion e dedicat "intregului program sionist nestirbit". In Iunie 1952 la New York Ben-Gurion le-a spus evreilor ca sionismul nu e in Israel, ci cuprinde evreii din intreaga lume. Ben Zvi, al doilea presedinte-al Israelului, a spus la inaugurare, in Decembrie 1952, ca "strangerea evreilor din exil" e sarcina principala. Dac-ar fi zis Hitler sau imparatul german ca evreii trebuie sa paraseasca Europa, lumea intreaga ar fi urlat de manie. Dar intregul program sionist nestirbit contine dominatia asupra "gintilor" intr-un mare imperiu care se-ntinde de la Nil la Eufrat dupa cum scrie in Thora si oricat de absurd pare programul din Thora, Statele Unite il indeplinesc cu sfintenie in fiecare punct - si cu buna stiinta.

Parea imposibil c-o fac cu buna stiinta, dar in 1953 s-a vazut. In Mai 1953 Winston Churchill, pe atunci prim ministru britanic, l-a amenintat pe primul ministru egiptean nu cu razbunarea Angliei ci cu razbunarea talmudica evreiasca. I-a spus: "nu vom lasa Israelul dezavantajat alimentandu-l cu armament si aviatie," si-a adaugat ca anticipeaza "indeplinirea aspiratiilor sioniste". Parlamentul

din Israel imediat i-a multumit pentru devotamentul "aratat miscarii sioniste tot timpul" si poporul englez n-a citit declaratia lui Churchill sau dac-a citit-o n-a priceput nimic. Dar Churchill i-a uimit pâna si pe unii sionisti ca A. Abrahams cu ardoarea lui talmudica: Abrahams se-ntreaba cum de Churchill, "cititor al Bibliei, care stie bine ca aspiratiile sioniste... cuprind cucerirea teritoriilor istorice ce-au apartinut celorlalte 10 triburi", prin razboi care va duce, dupa parerea autorului, la sfârșitul civilizatiei occidentale, merge asa de departe. Dar Churchill era gata de orice în slujba sionismului. În Aprilie 1953 Churchill, prim-ministru britanic, a glorificat un ofiter englez numit Orde Wingate care-a tradat Anglia si-a ajutat teroristii sionisti când macelareau trupele engleze. Acest Wingate e descris de Chaim Weizmann putin ironic ca un "sionist fanatic". Îsi lasase barba ca sa arate ca profetii iudaici; când medicii l-au declarat dement iresponsabil, Chaim Weizmann a venit cu alti medici care l-au declarat sanatos si asa a fost numit pe un post de conducere în Palestina în anii 1930 unde a tradat si-a planuit macelarirea soldatilor englezi. Pentru aceste fapte Churchill, cel care vorbea asa de frumos si patriotic englezilor si care a abandonat scrierea biografiei stramosului sau (Ducele de Marlborough) pentru ca acesta tradase flota engleza, l-a glorificat si decretat erou.

La 10 Noiembrie 1950 ziarul The Jewish Herald din Johannesburg dezvalua ca în timpul celui de-al doilea razboi mondial când a-nceput fabricarea bombei atomice Dr. Chaim Weizmann a propus "adunarea cercetatorilor de seama evrei ca sa creeze o echipa [a bombei atomice] care sa pactizeze în interesul evreimii". Tot în acel oras la 10 August Dr. Nahum Goldman a relatat discutia lui cu Ernest Bevin, Ministru de Externe britanic, caruia i-a spus ca Israelul nu Marea Britanie trebuie sa detina "cea mai vitala si strategica regiune din lume" pentru ca "nici în Noul nici în Vechiul Testament nu scrie ca Marea Britanie trebuie s-o detina". Dupa moartea lui Bevin Churchill si conducatorii de la Washington au acceptat, înrolându-se cu fervoare într-o lupta al carei scop final este distrugerea civilizatiei occidentale.

Acest plan a fost dezvaluit în repetate rânduri. La al 6-lea Congres sionist din 1903 Max Nordau a zis: "sa va arat treptele planului... razboiul mondial ce va sa vina [a venit în 1914], apoi conferinta de pace unde se va crea o Palestina a evreilor cu ajutorul englezilor". Dupa 25 de ani Lordul Melchett, sionist de frunte englez, spunea sionistilor din New York: "Daca-n 1913 v-as fi spus ca arhiducele Austriei va fi asasinat si ca din aceasta va decurge lantul de evenimente care ne vor da noua sansa... sa avem o patrie evreiasca în Palestina m-ati fi considerat un visator de fantasme. Nu v-ati gândit niciodata ce extraordinar a rezultat din baia aceea de sânge ocazia pentru noi? Credeti ca am ajuns din nou în Israel printr-o pura întâmplare?" (The Jewish Chronicle, 9 Noiembrie 1928). Dupa 31 de ani, în Februarie 1956, Randolph Churchill, fiul lui Winston Churchill, vizitându-si amicul Bernard Baruch la domeniul lui de baron din South Carolina, a zis ca "daca cel de-al treilea razboi mondial izbucneste el va fi calculat la rece si planuit si nu accidental". Împlinirea "promisiunii lui Iehova" dupa "lege" este ca toti evreii din lume sunt supusii Sionului si toate popoarele lumii sunt sclave care trebuie sa-i plateasca tribut; conform "împlinirii promisiunii" Ben-Gurion a declarat ca "Israelul nu va permite nicicum reîntoarcerea arabilor" expulzati de el din Palestina (The Jewish Herald, 24 Decembrie 1952); Moshe Sharett, ministrul de externe israelian, a aratat în Iunie 1952 ca evreii vor fi "adunati" în Israel câte 4 milioane pe an în urmatorii 10 ani; cu alta ocazie a zis timp de 10-15 ani.

Au trebuit doua razboaie mondiale ca sa instaureze întâi "patria evreilor" si-apoi "statul national evreiesc" în Palestina si sa bage 1 milion si jumatate de evrei (hazari) în el. Cum sa bage înca 50-60 milioane de evrei în el, cum sa-i disloce de unde sunt - daca nu tot prin razboi mondial? Ben-Gurion a estimat costul "adunarii evreilor" în Palestina la 7 sau 8 miliarde de dolari (puternici din 1950, o suma de 5 ori mai mare decât datoria nationala a Marii Britanii), si-a spus ca "evreii din America ne vor da banii", desigur nu din propriul buzunar ci din impozitele puse pe populatie. Menachem Beigin, seful bandelor de asasini care-au facut masacrul de la Deir Yasin, a devenit, împreuna cu bandele lui teroriste de asasini, membrii onorati ai guvernului israelian, formând partidul politic majoritar Herut în parlamentul Israelului. Arabii înțeleg despre ce vorbeste Menachem Beigin, când în Mai 1953 de exemplu l-a amenintat pe regele Iordaniei la încoronarea lui la vârsta de 18 ani ca va fi ucis asa cum prescrie Vechiul Testament-Thora în Deuteronomul, zicând: "Azi se-ncoroneaza un tânar arab ca rege în Gilead, Bashan, Nablus, Ierichon si Ierusalim. Acum e momentul sa-i spunem: 'noi vom veni si cetatea lui David va fi libera'". Cine pricepe ce citește în Vechiul Testament gaseste în Deuteronomul (3,1-6) "A venit regele din Bashan... Si Domnul mi-a spus: îl voi da pe mâna ta... Si ni l-a dat pe mâna, cu tot poporul lui si

noi i-am distrus cu desavârsire... masacrându-i pe toti, barbati si femei si copii". Planul Israelului de genocid al arabilor este clar pentru palestinieni. În Aprilie 1956 Henry Labouisse, director al agentiei ONU pentru ajutorarea palestinienilor a raportat ca erau 499.000 refugiatii în Iordania, 88.000 în Siria, 103.000 în Liban, 215.000 în Egipt, în Gaza. Amenintările lui Menachem Beigin îi tin mereu fugarii tot mai departe în desert ca sa scape de masacrul levitic, care este o realitate dovedita de nenumaratele raiduri si maceluri organizate de teroristii statului Israel împotriva lor ca sa le aminteasca mereu ca Israelul planuieste ca toti sa aiba soarta celor de la Deir Yasin. Sirul de maceluri organizate de Israel a-nceput la 14 Octombrie 1953, când un grup de israelieni au trecut din senin frontiera Iordaniei si-au asasinat absolut tot ce era viu în satul Qibya, 66 de sateni, majoritatea femei si copii. Arhiepiscopul din York s-a declarat cuprins de oroare, dar si de regret vazând cum "votul evreilor din New York a paralizat Natiunile Unite în legatura cu Palestina", la care Comitetul Deputatilor Evreilor Britanici au strigat "antisemitism", zicând ca arhiepiscopul e "provocator si partinitor" si primarul New York-ului, Robert Wagner, a fost socat de ignoranta arhiepiscopului care "evident nu cunoaste scena americana". ONU a exprimat o usoara dezaprobare pentru Israel.

La 28 Februarie 1955 puternice trupe israeliene au patruns în Gaza, în Egipt, unde flamânzeau în mizerie 215.000 de refugiatii palestinieni între dunele de nisip. Au masacrat 39 de egipteni si nu se stie câti palestinieni, care protestând în disperare pentru tradarea ONU-lui au ars apoi 5 centre ale ONU-lui si astfel au ars si bruma de mâncare din care supravietuiau. Comisia Mixta de Armistitiu a calificat atacul Israelului drept "agresiune brutala într-un atac planificat si aranjat anterior". Aceasta comisie (numita UNMAC de-aci-nainte) avea un reprezentant al Israelului, unul al tarii arabe agresate si unul al ONU-lui, si, din cauza ca le zicea macelurilor planificate si executate de Israel pe nume, membrul din partea ONU a început sa fie schimbati pâna s-au gasit unii care sa depuna marturie falsa în favoarea Israelului. Asa au fost înlocuiti rapid doi membri americani. Dar, desi membrii comisiei stiau ce-a patit contele Bernadotte, la fata locului constiinta lor era mai greu de cumparat decât este în capitalele Europei si Americii si astfel totdeauna ei raportau ca Israelul e vinovat. Consiliul de Securitate ONU apoi a condamnat Israelul, la al 4-lea caz de masacru premeditat al refugiatilor de pe teritoriu strain; dar cu-ncetul guvernele occidentale au început sa colaboreze cu Israelul în genocidul desantat pe care-l practica. La 8 Iunie 1955 UNMAC a reprosat trupelor Israelului noi asasinate în Gaza, la care Israelul a arestat observatorii ONU si-a continuat sa patrunda în Egipt si sa masacreze civili de-acolo; în Septembrie 1955 au macelarat 35 de egipteni. În aceeași luna Ben-Gurion a spus ca va ataca Egiptul într-un an daca nu se ridica blocada portului Elath. Dar de-acum ONU nu mai prea îndraznea sa faca usele ei reprosurii Israelului pentru vesnicele maceluri si acte de genocid pe care le face, si-a-nceput cu propuneri de "retrageri bilaterale" lasând o zona demilitarizata. La 23 Octombrie 1955 Generalul Burns, observator ONU din Canada, a condamnat Israelul pentru un nou act de terorism planificat de israelieni care patrundând în Siria au rapit un numar de victime de-acolo. La 27 Octombrie ministrul de externe israelian Moshe Sharett a amenintat arabii cu un razboi "preventiv". La 28 Noiembrie 1955 ziarele din America publicau un anunt platit de sionisti ca "Marea Britanie s-a alaturat dusmanilor Israelului", pentru ca Anthony Eden, care va sprijini Israelul în razboiul lui de genocid, amintise despre usoare modificari de frontiera. Ben-Gurion la 18 Martie 1956 a cerut nou armament împotriva unui pretins "atac arab" din partea Egiptului (pe care cu 7 luni în urma tot el zisese ca-l va ataca), a Siriei si Arabiei Saudite. La 5 Aprilie Dag Hammarskjöld, secretar general ONU, era în drum spre Palestina într-o misiune de pace, când Israelul a bombardat din senin fara declaratie de razboi teritoriul egiptean Gaza ucigând 42 si ranind 103 de civili arabi, jumătate din ei femei si copii.

La 19 Iunie 1956 Ben-Gurion l-a-nlocuit pe Moshe Sharett cu Golda Myerson (zisa Meier), tot de origine hazara din Rusia, caci Sharett era prea "moderat" si Golda Meier era mai "activa" (scrie The New York Times). La 26 Iunie Israelul a-nceput sa traga în locuitorii Iordaniei dincolo de frontiera: UNMAC si-a exprimat o usoara dezaprobare si Israelul a cerut sa fie din nou înlocuit observatorul ONU. Un fost observator ONU din acele zile, Colonelul E.H. Hutchison, a scris despre toate aceste fapte din Orientul Mijlociu din acea vreme într-o carte care este un valoros document istoric. La 24 Iulie 1956 doi observatori ONU si-un ofiter Iordanian din UNMAC au fost ucisi pe muntele Scopus, de explozive puse de trupele Israelului; doi colonei egipteni au fost asasinati prin bombe teroriste în scrisori explozive sosite prin posta (o metoda des folosita de sionisti, care-au asasinat astfel pe multi, de ex. pe fratele capitanului Roy Farran ucis în Anglia

astfel numai pentru ca fiind initiala lui tot R a deschis scrisoarea din greseala) La 29 Iulie alt observator ONU, un danez, a fost asasinat de-o bomba si alti doi au fost împuscati cu pusca. Ca mai demult, la sionisti "activism" înseamna omucidere.

La 28 August 1956 Israelul a fost din nou admonestat pentru serioase actiuni teroriste si drept raspuns la 12 Septembrie trupe israeliene au intrat în Iordan unde-au asasinat 20 de civili si-au distrus postul de politie din Rahaw. Generalul Burns a protestat si drept raspuns trupe israeliene au trecut din nou granita în Iordan unde-au macelarit între 20 si 30 de civili la Ghanrandai. Guvernul britanic, care-avea o alianta cu Iordanul, a protestat si Anglia a fost din nou acuzata de "partinire". La 19 Septembrie UNMAC a condamnat Israelul din nou pentru violenta si ostilitate (de data aceasta terorismul israelian a avut valoare simbolica, fiind de anul nou evreiesc), condamnare repetata la 26 Septembrie; la care Israelul a raspuns în aceeasi zi cu un atac terorist anuntat chiar de catre Israel ca efectuat de armata statului Israel pe teritoriul Iordanului la Husan, unde israelienii au macelarit 25 de iordanieni, între care un copil de 12 ani. La 4 Octombrie UNMAC a condamnat Israelul pentru "agresiune planuita si nemotivata", la care Israelul a raspuns printr-un nou act de terorism ucigas cu artilerie grea si usoara, masacrând 48 de arabi, între care o femeie si-un copil. Marea Britanie a protestat si Israelul a raspuns în mod specific ca "este uimit si alarmat" de îndrazneala Marii Britanii. Tot timpul ziarele americane si engleze au prezentat aceste maceluri neprovocate facute de israelieni ca niste "represalii", astfel încât în occident victimele nevinovate au fost prezentate drept agresori si terorismul criminal israelian drept actiuni justificate. Generalul Burns a aratat în raportul sau ca observatorii ONU sunt împiedecati sa observe si rapoartele lor sunt înlocuite cu rapoarte false.

Dupa aceste maceluri mici a urmat razboiul din toamna lui 1956. În tot acest timp Ben-Gurion sustinuse ca Israelul e "lipsit de aparare" si politicienii din Londra si Washington se-ntreceau unii pe altii în a furniza armament cât mai distrugator Israelului ca sa se apere de "agresiunea araba". Iordanul s-a plâns din nou la ONU pentru masacrarea civililor sai pe teritoriul sau de catre trupele Israelului, adaugând o ultima plângere peste mormanul de dovezi de actiunile de terorism si macel ale Israelului, la care ONU n-a raspuns (autorul n-a putut afla sub ce forma s-a clasat apelul Iordanului) caci Menachem Begin la 26 Septembrie a declarat "atacul imediat împotriva Egiptului" (Daily Telegraph), în ajunul alegerilor în Statele Unite, când aceasta tara nu se ocupa de nimic altceva decât de propaganda electorala. Nimeni nu-si putea face iluzii ca ONU, care sade în mijlocul coruptiei electorale americane de la New York si care este total înfeudata sionismului, va misca un deget pentru victimele macelului israelian. Autorul (cetatean britanic) spune ca era pregatit sa vada candidatii la presedintie si politicienii americani plecându-se Israelului înainte de alegeri; ca se astepta sa vada ONU, feuda sionismului, muncind în slujba Israelului; dar dupa toate cele întâmplate a fost uimit sa-si vada tara ca se alatura genocidului practicat de Israel; zice el ca aceasta capitulare totala a Marii Britanii fata de sionism a revarsat întunericul în Anglia si-n tot occidentul. Cele doua brate ale distrugerii talmudice crescute în ghetourile Rusiei în sec. 19, sionismul si comunismul, si-au macinat fortele dupa ce-au reusit sa se instaureze, si-ar fi murit înecate în propria otrava - daca n-ar fi sarit occidentul în 1956 sa le întareasca si sa le faca capabile în continuare de distrugerea civilizatiei.

3. Anii de culme

Masele populare din occident au avut creierul spalat timp de decenii ca datoria lor este sa apere si sa slujeasca Israelul, dar de câtava vreme spalarea creierului lor a continuat si datoria de a stavili avansul sovietic. Aceste doua linii ale propagandei nu sunt decât aparent contradictorii; caci ambele slujesc sionismului, prima direct, cea de-a doua indirect. Cele 4 milioane anuale de imigranti hazari în Israel timp de 10-15 ani nu puteau proveni decât de dincolo de cortina de fier, caci numai în America si dupa cortina de fier mai erau atâtea milioane si cei din America sunt greu de dislocat. Dr. Nahum Goldman a spus în Octombrie 1952 unui public în Israel ce greu e "sa-i faci pe evreii sa emigreze în Israel daca nu-s persecutati... mai ales din Statele Unite unde este mai putina persecutie decât oriunde" (The Zionist Record, Johannesburg, 24 Octombrie 1952); de remarcat ca nu exista nici un loc în care evreii nu sunt persecutati; exista doar locuri unde ei sunt mai putin persecutati, dupa afirmatiile lor.

A aparut deci legenda "antisemitismului sovietic", tot asa cum aparuse cu 4 ani în urma legenda

"terorismului arab împotriva Israelului". La 8 Decembrie 1951 Ben-Gurion a cerut guvernului sovietic să permită emigrarea evreilor sovietici în Israel. Peste 2 ani The New York Times remarcă scăderea imigrației în Israel și faptul că doar "un nou val de antisemitism" va da un impuls imigrării în Israel. Dar la ora aceea, la 26 Iunie 1953, presa occidentală deja începuse să propage legenda antisemitismului din țările comuniste. The New York Herald Tribune scria în 12 Aprilie 1953 că "antisemitismul" face ravagii în Uniunea Sovietică și că trebuie eliberați "cei 2,5 milioane de evrei ținuți prizonieri în Rusia și în țările satelite". E clar că occidentul ataca sovietele pentru a procura imigranți în Israel; și occidentul se amesteca în Orientul Mijlociu pentru a extinde teritoriul în care statul sionist să-i poată primi pe acești imigranți. Și după aceste atacuri un "organ de control mondial" va ieși la iveală să "mentină ordinea".

La 50 de ani de la declarația Balfour, aceasta e poziția occidentului; dar acum "occidentul" nu mai e ce-a fost cu 50 de ani în urmă. Pe atunci occidentul însemna civilizația creștină cuprinsă între marginea răsăriteană a Europei și marginea apuseană a Americii. După cel de-al doilea război mondial când jumătate din Europa a fost abandonată revoluției talmudice, occidentul a-nsemnat Anglia și America, "lumea liberă". Fizic occidentul dispune de forțele care i-ar permite să-și salveze civilizația; psihic așa zisa "lume liberă" este sclava sionismului. Valorile spirituale și virtuțile creștinismului au dispărut din occident; resturile lor se mai găsesc doar printre martirii din țările abandonate de occident revoluției talmudice. America a prosperat economic în mod miraculos în cele 2 secole de existență, populația ei a crescut rapid la peste 200 milioane, bogăția ei este imensă, forța sa militară la fel, tehnica și industria ei sunt prodigioase, producția ei la fel, bazele ei militare împânzesc globul; și toate astea - în ce scop? Să lovească - în ce? "În comunism", era povestea de adormit masele în anii 1950; pentru eliberarea celor subjugăți, pentru corectarea greșelii făcute în 1945. Așa zicea Washingtonul în anii 1950 și fiecare act și fiecare gest al Washingtonului a fost exact împotriva. Chiar mai mult decât guvernul britanic în primii 50 de ani ai secolului, guvernul american slujește exclusiv interesul sionismului. Nu există nici o acțiune politică, economică sau militară întreprinsă de guvernul american care să nu fie întreprinsă din punctul de vedere al promovării sionismului. Nu există guvern mai aservit acestuia decât guvernul lui Eisenhower între 1953-56 [cartea se oprește în 1956, dar aservirea de azi e și mai mare].

Sionismul a fost nas la candidatura și alegerea lui Eisenhower ca președinte. Acesta fusese selecționat cu mult înainte, când fără pregătire, fără antecedente, fără calificare a fost promovat meteoric deasupra capetelor altora mult superiori lui să fie comandant suprem în cel de-al doilea război mondial. În 1920 era la Colegiul National de Război din Washington unde preda Bernard Baruch, cel care-l numise și pe Woodrow Wilson președinte între 1911-12; Bernard Baruch l-a descoperit pe Eisenhower, care după 30 de ani le-a spus veteranilor de război americani când a fost ales președinte că "el timp de 25 de ani a fost la picioarele lui Bernard Baruch absorbindu-i cuvintele". La intervenția președintelui Eisenhower, Colegiul National de Război a instaurat un bust al lui Bernard Baruch - în ciuda protestelor că nu se admit statui de civili în Colegiul de Război. În 1952 Eisenhower candida ca republican. Baruch, care fusese până atunci un "democrat pasionat", "care ura aproape în mod fanatic pe republicani", cum spune biograful lui cu asentimentul lui, a devenit dintr-o dată "republican pasionat" în 1952.

În 1952 partidul republican nu mai fusese la putere de 20 de ani; era scadent să revină și să ia locul democraților. În afara de pendularea normală între partide, dezvaluirea faptului că administrația democratică a lui Roosevelt și Truman fusese plină de tradători și spioni comunisti făcea ca publicul să-i voteze pe republicani. Era clar că democrații nu vor câștiga alegerile. Senatorul Robert E. Taft, șeful partidului republican, ar fi trebuit să candideze. Dar a apărut "fanaticul democrat" Baruch devenit peste noapte "fanatic republican" cu candidatul sau propriu - Eisenhower, care sub directivele lui Baruch va continua politica de "internationalism" a democraților Woodrow Wilson, Roosevelt și Truman; căci senatorul Taft nu era un "internationalist". Asta au știut-o cei inițiați cu un an înainte de alegeri: guvernatorul New Yorkului, Thomas E. Dewey, a spus: "Eu sunt internationalist, de aceea tin cu Eisenhower. Eisenhower e republican dar, ce e mai important, e internationalist" (Look, 11 Septembrie 1951). Ca și termenul "activist" în limbaj sionist, care de fapt înseamnă "unul activ în masacre, maceluri și acte de terorism", termenul "internationalist" în limbaj politic înseamnă "unul care tradează națiunea sa pentru a promova comunismul, sionismul și guvernul mondial pe care îl instaurează aceste două brate, comunismul și sionismul". Senatorul Taft a fost atacat virulent de news-media pentru că

era "izolationist", adica "unul care apara suveranitatea nationala si interesul national", deci unul pe care masele cu creierul spalat de mass-media îl urasc.

Autorul a urmarit conventia Partidului Republican de la Chicago din 1952 la televizor si, desi veteran în politica, a fost uimit ce usor a fost luxat Senatorul Taft. Mecanismul de control sionist al arenei politice era deja asa de perfectionat încât nici macar la numirea candidatilor nu mai participa decât cei alesi de mânuitorii de papusi din spatele scenei. Rezultatul alegerilor nu mai are nici o importanta în Statele Unite, caci candidatii ambilor partide sunt selectionati de fortele oculte din faza numirii candidatului si sunt unul ca si celalalt. Seful partidului a fost înlaturat cu ajutorul "blocului" "statelor-cheie" cu imigratie masiva de evrei hazari din Rusia în America: New York, California si Pennsylvania [la care s-a adaugat Florida de atunci]. Autorul a vazut cum delegatii depun voturi pentru ambii candidati în masura egala pentru Taft si Eisenhower - pâna la sosirea lui Dewey care zâmbind a depus "blocul" din New York împotriva sefului partidului si pentru Eisenhower. Voturile sunt proportionale cu densitatea populatiei; imigratia hazara în America a fost dirijata în ultimii 70 de ani [zice autorul în 1956; ultima suta de ani zicem noi acum] cu preponderenta spre New York si California, cel mai dens populate, ca sa capteze delegatiile cele mai cu greutate. Din momentul acela era clar cine va fi presedintele Americii.

Ce diferenta, se-ntreaba autorul, între "alegerile" dintr-o tara comunista unde candideaza un singur partid si "alegerile" dintr-o tara "libera" din occident unde candideaza din partea a doua partide doi candidati selectionati de aceleasi forte oculte în asa fel încât sa fie absolut identici? Nici într-un caz nici în celalalt cetateanul nu "alege" nimic, totul e o mascarada sinistra si democratia a disparut de mult. Chiar fortele oculte zic asa: The Jerusalem Post scrie la 5 Noiembrie 1952 ca "nu e prea mare diferenta între cei doi" candidati, Eisenhower republicanul si Stevenson democratul "din punctul de vedere al alegatorului evreu" si ca politica evreilor trebuie sa se concentreze asupra "pecetluirii sortii" congresmenilor si senatorilor "ostili cauzei evreiesti" [azi, Octombrie 1992, situatia e exact identica, cei doi candidati ai celor doua partide fiind frati gemeni mintal si politic].

Imediat dupa inaugurarea lui Eisenhower în Ianuarie 1953 prim-ministrul englez Winston Churchill s-a repezit sa se consulte cu el - dar nu la Washington, ci "acasa la Bernie", la locuinta din New York a lui Bernard Baruch (Associated Press, 7 Februarie 1953). Baruch cerea atunci dezvoltarea de urgenta a armamentului nuclear "împotriva agresiunii sovietice" chipurile, cum a sustinut în fata Senatului; dar mai târziu a dezvaluit ca i-a propus lui Vâsinski sa formeze o dictatura sovieto-americana care sa subjuge restul omenirii cu ajutorul bombeii nucleare (Daily Telegraph, 9 Iunie 1956). Cu eliminarea Senatorului Taft din candidatura la presedintie s-a pierdut pentru totdeauna libertatea Statelor Unite, caci el a fost ultimul care n-a fost papusa sionismului internationalist. Cartea lui din 1952 are valoare istorica. El arata cum Roosevelt si Truman au construit puterea sovietica astfel încât "este o amenintare mai mare decât a fost Hitler" si arata încălcarea constitutiei de catre presedintele Statelor Unite care trimite trupe americane sa lupte în Korea fara sa consulte Congresul [conform constitutiei Congresul este singurul care poate decide daca si unde va fi trimisa armata tarii sa lupte; dar presedintii americani de 40 încoace au încălcat tot timpul constitutia în acest fel, ultima data în 1991 când Bush a dezlantuit genocidul în Irak, bombardând populatia civila si recolta ca sa distruga întreg poporul prin mael si înfometare la ordinul Israelului]. Apoi Senatorul Taft critica înfiintarea armatei internationale sub comanda ONU care nu apara ci distruge suveranitatea nationala a popoarelor, punând cu extraordinara clarviziune degetul pe rana: "Carta Natiunilor Unite... nu e bazata pe lege si pe administrarea dreptatii conform legii... Cealalta forma de organizatie internationala care i se baga pe gât poporului american si anume un stat mondial cu o legislatie internationala sa legiuiasca si un brat executiv international care stapâneste armata ei... îmi pare... fantastica, periculoasa si nepractica... Cine promoveaza acest plan promoveaza sfârșitul libertatii care a adus acestui popor cea mai fericita viata care-a fost vreodata data oamenilor. Orice organizatie internationala cu oarecare valoare trebuie sa se bazeze pe suveranitatea nationala a tuturor statelor". [Senatorul Taft a vazut acum 40 de ani dezastrul în care ne pravalim astazi în 1992]. Pentru ca Senatorul Taft a înțeles "înselarea popoarelor" de care vorbeste Evanghelia, a fost pus pe lista neagra - desi si el ca toti politicienii se supunea bratului sionist; poate ca nu înțelegea legatura dintre sionism si internationalism. Aghiotantul lui era în 1945 Jack Marin, sionist de frunte din Philadelphia; când acesta l-a întrebat ce crede despre sionism, Taft a raspuns exact ca Balfour sau Woodrow Wilson, ca "evreii sunt persecutati" si "trebuie sa le

ajutam sa ia Palestina", povesteste Jack Marin (The Jewish Sentinel, 10 Iunie 1954). Jack Marin a fost "alter ego"-ul lui Taft si dupa moartea lui Taft a devenit un consilier al lui Eisenhower. Alegerea lui Eisenhower ca presedinte s-a facut în termenii de "cine este cel mai bun presedinte american pentru Israel" si dupa inaugurare Eisenhower a declarat ca el este, aratând ca el si fratii lui "au crescut în învatatura Vechiului Testament" (erau membrii sectei Martorii lui Iehova), "si în credinta ca evreii sunt poporul ales" (citât în multe ziare evreiesti, Septembrie 1952). În acea luna, de anul nou evreiesc, au curs din gura tuturor candidatilor juraminte de iubire si devotament pentru Israel si tot de anul nou evreiesc Germaniei i s-a stors "reparatia" care trebuia s-o plateasca Israelului pentru daune pe care Germania i le-a cauzat acelui stat pe când nu exista. În Octombrie 1952 au fost procesele "conspiratiei sioniste" de la Praga si Eisenhower a-nceput sa ameninte "antisemitii din Uniunea Sovietica si statele satelite". Truman nu se lasa mai prejos înainte de alegeri amenintând antisemitii. Rabinul Hillel Silver din Cleveland (care ameninta Uniunea Sovietica cu razboi daca nu înceteaza "antisemitismul sovietic") l-a examinat între 4 ochi pe Eisenhower si l-a declarat pur si neîntinat de antisemitism; tot el a pronuntat rugaciunea la inaugurarea lui Eisenhower ca presedinte la cererea acestuia, dupa ce pronuntase una la numirea candidaturii lui. Dar nici campania lui Truman nu se lasa mai prejos: Alben Barkley, activist de-al lui Truman, zice: "prevad un viitor glorios Israelului"; el a fost descris în Time Magazine ca un "campion în vinderea de actiuni pentru Israel".

Dupa inaugurarea presedintelui s-a ratificat plata "reparatiilor" date de Germania Israelului si un ministru german a anuntat ca Statele Unite au obligat Germania, nevrând ca banii sa vina tot timpul direct de la America la Israel. În Aprilie 1953 ziarele evreiesti publicau un articol: "Israelul își dezvaluie forta", laudându-si forta militara care este "gata de orice câmp de lupta" acum. Stalin mort, forta militara a Israelului gata de lupta, Germania înhamata sa plateasca tribut greu Israelului, Eisenhower presedinte. În timpul paradei de inaugurare un cowboy s-a oprit în fata tribunei si i-a cerut noului presedinte voie sa-si arate arta: acesta acceptând si dezgolindu-si capul plecat, cowboy-ul a aruncat lasso-ul si pe ecranele de televizor s-a vazut presedintele Americii cu capul plecat si latul de gât tras de funie - asa cum este el în realitate. Zicea Eisenhower: "Statul Israel este bastionul democratiei în Orientul Mijlociu si fiecare american... trebuie sa se alature efortului sa garanteze pe veci viitorul noului membru în familia natiunilor [Israelul]", angajând astfel fiecare american într-o servitudine de care el poate ca-si dadea seama, poate nu. În Israel legile de segregare ale lui Hitler sunt în vigoare dar nu supara occidentul, care le condamna si azi cu indignare pentru ca au fost promulgate în Germania; în Israel palestinienii sunt supusi genocidului, macelariti si alungati, dar Israel e bastionul democratiei în ochii occidentului.

Eisenhower a facut timide încercari de guvernare independenta în primul sau an dar a fost repede pedepsit ca si Woodrow Wilson. La 14 Octombrie 1953 seria de actiuni de genocid si terorism ale Israelului împotriva palestinienilor a-nceput cu masacrul de la Qibya, unde-a fost macelarat fiecare locuitor al acelui sat iordanian, exact ca la Deir Yasin în 1948, dar de data asta pe teritoriul unui alt stat, aratând ca agresiunea ucigasa nu se opreste la granitele Palestinei si ca se urmareste exterminarea tuturor arabilor cu ajutorul occidentului. Generalul danez Vagn Bennike, desi amenintat cu moartea, a raportat la ONU, împreuna cu comandorul naval american E.D. Hutchison, care-a folosit cuvintele "asasinat la sânge rece" si-a fost înlaturat. La ONU Franta a aratat "oroare si dezaprobare", Grecia a vorbit de "masacrul oribil" si delegatii britanici si americani s-au alaturat dezaprobarii la 9 Noiembrie 1953; în Anglia arhiepiscopul de York a denuntat aceasta "oribila actiune terorista" si parlamentarul conservator Maiorul H. Leggett-Burke a descris-o ca "ultima atrocitate într-o lunga lista de incursiuni în teritorii straine Israelului, incursiuni care fac parte dintr-un plan deliberat de 'razbunare'". Dar presedintele american dadea exact atunci Israelului 60 milioane de dolari cu care sa faca aceste acte de terorism. Iata cum: la 18 Octombrie 1953, 4 zile dupa macel, guvernul american "si-a dezaprobat protejatul [Israel]" (Times, 19 Octombrie), zicând ca "rapoartele socante care-au ajuns la Departamentul de Stat despre pierderea de vieti si averi ne conving ca cei responsabili trebuie trasi la raspundere si trebuie luate masuri sa nu mai fie astfel de incidente". Times vorbeste si despre nemulțumirea Statelor Unite la tonul insolent al Israelului fata de guvernul american - probabil bazat pe puterea politica a lobby-ului Israelului din America; si, zice Times, s-ar putea ca multe milioane de dolari sa nu fie imediat date Israelului pâna nu se dau oarecare garantii ca nu vor mai fi macelariti civili din alte state vecine Israelului. Dupa 2 zile, la 20 Octombrie, s-a anuntat ca donatia milioanei a

fost sistată. Dar dacă Eisenhower își închipuia că are 3 ani de libertate până la viitoarele alegeri se-nsele, căci în Statele Unite tot timpul sunt alegeri când pentru una când pentru alta și sionismul este tot timpul ocupat cu influențarea candidaților. La acea dată erau 3 candidați de primar la New York, 2 evrei și un ne-evreu, și-ncepea și campania pentru alegerile în Congres din 1954, unde 435 congresmeni și o treime din senatori urmau să candideze. Cei 3 candidați de primar al New Yorkului au început să se întreacă unul pe celălalt căutând să intre în gratiile Israelului. La 25 Octombrie 500 de sionisti s-au adunat la New York și s-au declarat socați ca întârzie "ajutorul pentru Israel". Candidatul republican a telegrafiat imediat la Washington și i-a asigurat că Israelul va primi "întregul ajutor economic american" (26 Octombrie, The New York Times), în valoare de 63 de milioane de dolari; totuși n-a reușit la alegeri. Între timp șefii partidului republican vociferau la usa lui Eisenhower că vor pierde alegerile din 1954; la 28 Octombrie Eisenhower a capitulat, și-a anunțat că prima tranșă din cele 60 de milioane de dolari și anume 26 de milioane, va sosi în Israel în următoarele 6 luni. Candidatul de primar al New Yorkului republican a salutat gestul față de "Israel, bastionul securității din Orientul Mijlociu". Dar cu toată abjecta supunere a partidului republican, acesta a pierdut majoritatea în Congres în 1954; după și mai mari capitulări în 1956, a pierdut și mai mult.

Statele Unite n-au mai îndrăznit să rostească despre Israel decât cuvinte de laudă și adoratie și la 7 Mai 1954 la parada militară de aniversarea statului Israelul s-a mândrit cu armamentul modern și ultraputernic american și britanic. Încă la 12 August 1952 Statele Unite au declarat că-i vor furniza armament și încă la 17 Ianuarie 1952 Marea Britanie o făcuse.

În Mai 1955 John Foster Dulles, secretar de stat american, a vizitat Israelul, știind probabil de-acum că Israelul nu este decât un instrument de subjugare a națiunilor de către cea mai puternică forță din lume care-i subjugase total țara. Vizita lui a constat din goane rapide în mașina poliției sub escorta de la aeroport la Tel Aviv, huiduit de arabi, nevazut de israelieni. La întoarcere a raportat că arabii se tem mai mult de sionism decât de comunism; apoi declarația lui a apărut într-un comunicat dat de Associated Press că Statele Unite continuă să garanteze alături de Franța și Marea Britanie conform declarației tripartite că actualele granițe ale Israelului nu vor fi violate. Autorul n-a putut descoperi dacă Dulles a distorsionat acordul tripartit de garanție, unde se spunea că se garantează "frontierele și armistițiul din Orientul Mijlociu" și NU granițele Israelului, sau Associated Press a distorsionat spusese lui. Winston Churchill s-a retras lăsându-l în locul lui pe Anthony Eden, care luase din ce în ce mai mult frânele. Eisenhower a început să arate din ce în ce mai bolnav și mai ruinat fizic, ca Roosevelt și Wilson, celelalte marionete ale sionismului. Nu se simțise niciodată în largul lui în partidul republican, unde ultimii conservatori cinstiți nu-i erau așa de supuși cum ar fi dorit, astfel încât cocheta cu ideea fauririi unui al treilea partid al lui propriu (Robert J. Donovan, Eisenhower, The Inside Story, 1956, bazat pe procesele verbale ale sedințelor de la Casa Albă). Acești ultimi senatori conservatori nu-l lasau să-l persecute cum ar fi dorit pe Senatorul McCarthy care dezvaluise infiltrarea comunistă în guvernul american, lucru pentru care Eisenhower și sionistii îl urau de moarte. Dar cramponându-se de poziții după moartea lui Taft partidul republican l-a numit din nou pe Eisenhower candidat la președinție și campania a-nceput în 1955. În acel an Gamel Abdel Nasser, președintele Egiptului, a cumparat arme de la Uniunea Sovietică, pentru că, deși declarația tripartită (Statele Unite, Franța, Marea Britanie) citată mai sus zicea că atât arabii cât și Israelul pot cumpara arme din occident aceste state lui au refuzat să-i vândă arme, deși încercase să le cumpere timp de trei ani.

Imediat Londra și Washingtonul au început să vocifereze, că pe vremea procesului "doctorilor evrei" de la moartea lui Stalin. Eisenhower a cerut Uniunii Sovietice să nu livreze armele (care proveneau de la fabrica Skoda din Cehoslovacia, de unde se livrase Israelului armamentul în 1947-48). Anthony Eden a acuzat Uniunea Sovietică de crearea tensiunii razboinice în Orientul Mijlociu la 9 Noiembrie 1955, la fel a făcut secretarul de externe britanic. Arabii au înțeles adevărul: că occidentul înarmează Israelul împotriva lor, ținându-i pe ei dezarmați. Dar marele public a înghițit propaganda și distorsiunile din mass-media și-a crezut că arabii sunt agresori și Israelul a fost lăsat de către guvernele occidentale fără apărare în fața "terorismului" arab înarmat până-n dinți cu armament "bolșevic". Singurul care-a mai spus adevărul că Israelul este înarmat până-n dinți și toate statele arabe sunt dezarmate (The New York Times, 11 Noiembrie 1955 și mai târziu altundeva la 4 Ianuarie 1957) a fost Hanson W. Baldwin, dar nimeni nu l-a auzit. Timp de 11 luni masele din occident au scandat după mass-media lozincă protestatară împotriva "înarmării arabilor de către sovietici" (tot acei sovietici care fuseseră "eliberatorii" Israelului)

livrându-i armament nu demult, vezi The Jewish Times, Johannesburg, 24 Decembrie 1952). Toti aspirantii democrati la candidatura pentru presedintie se-ntreceau unul pe celalalt în aceasta directie: "vom apara Israelul cu ajutor coplesitor dinafara la nevoie", zicea unul din ei, guvernatorul Harriman (The New York Times, 23 Martie 1955). Un Comitet Sionist American a cerut tuturor celor ce solicitau voturi sa semneze o declaratie împotriva vânzarii de arme catre statele arabe si 102 democrati si 51 republicani au semnat (The New York Times, 5 Aprilie 1956). La Congresul Mondial al Sionistilor din 26 Aprilie de la Ierusalim Yishak Grünbaum a declarat ca "Israelul nu e destul sprijinit de Statele Unite câtă vreme Congresul e majoritar republican" si politicienii din America au înteles ca masinaria politica sionista va sprijini democratiile în alegeri; de-aceia s-au înghesuit democratiile sa semneze. Iar marele public înghitea noile legende despre "persecutiile pe care le sufera evreii", de data asta statul Israel, "lipsit de aparare în fata agresiunii arabe", în timp ce la 11 Decembrie 1955 trupele Israelului treceau granita în Siria si macelureau 56 de civili sirieni neînarmati.

În Noiembrie 1955 organizatia sionista Mizrachi, una dintre cele mai mari organizatii sioniste habotnice, a atacat ceea ce ei numeau "o clica de elemente anti-israeliene din Departamentul de Stat al Statelor Unite" care "blocheaza ajutorul Statelor Unite catre Israel" (exact aceste cuvinte le folosisa Chaim Weizmann când functionarii britanici cautau sa stavileasca terorismul sionist între 1914 si 1947) pentru ca Departamentul de Stat înca refuza sa ignore cum agresorii israelieni macelureau civilii neînarmati arabi. John Foster Dulles, Secretar de Stat american, a declarat ca va încerca sa tina conflictul arabo-israelian departe de alegerile prezidentiale (24 Ianuarie 1956). Imediat presa din Anglia si America l-a atacat si un grup de congresmeni republicani i-a adresat o scrisoare de protest. Dar Dulles a mai facut o greseala, discutând 45 de minute cu o delegatie a membrilor Consiliului American pentru Iudaism, care nu erau sionisti sovini si pe care sionistii habotnici si sovini îi dezavueaza. Din nou unii evrei au încercat sa stavileasca totala aservire a guvernelor occidentale fata de sovismul ucigas sionist, fara succes. Consiliul Sionist American a cerut excluderea dusmaniei Israelului fata de tarile arabe din campania electorala americana, la fel a facut rabinul Irving Miller. "Politica de simpatie pentru arabi nu reuseste la alegeri", era cuvântul de ordine de care nu se mai ascundea nimeni. Comitetul Senatului pentru Relatiile Externe a cerut ca Dulles sa fie "anchetat" pentru ca e "împotriva livrării de arme catre Israel" si la ancheta (24 Februarie 1956) s-a rupt valul tacerii asternut de mass-media occidentala total subjugata sionismului, Dulles a putut fi auzit spunând adevarul si-a fost ovationat de cei din sala. A aratat presiunile politice care se fac asupra guvernului american sa sprijine "în mod nepotrivit si lipsit de înțelepciune" agresiunea Israelului în Orientul Mijlociu din interior, dar desi ovationat n-a fost lasat în pace si la 12 Aprilie a fost din nou interogat în fata Congresului, unde i s-a spus ca "prezervarea Israelului" este cea mai importanta misiune a tarii sale, nu prezervarea bunelor relatii cu tarile arabe detinatoare de petrolul necesar Americii.

Imediat dupa anchetarea lui Dulles si probabil ca raspuns la discursul lui, trupele Israelului au atacat în mod deliberat populatia egipteana din teritoriul egiptean Gaza la 27 Februarie 1956, masacrând 38 de persoane. Israelul a fost condamnat la ONU pentru "agresiune brutala" - bineînteles, fara ca cuiva sa-i pese. N-au trecut decât câteva saptamâni si armele au început din nou sa curga catre Israel din occident, dar deviate prin Franta, Anglia si Canada, nu direct din Statele Unite. Rabinul Hillel Silver a avut "o convorbire foarte sincera si amicala" cu Eisenhower si-a declarat ca guvernul american "încuraja discret guvernul francez si cel canadian sa vânda arme Israelului" (The New York Times, 4 Aprilie 1956). Aceste arme erau însa livrate tot de Statele Unite, caci la 12 Mai 1956 guvernul francez a aratat ca Statele Unite a acceptat sa nu primeasca livrarea de arme datorata "pentru a face posibila livrarea avioanelor Mystere IV catre Israel"; nu numai avioanele, dar si pilotii francezi au participat apoi la agresiunea israeliana care-a urmat dupa 5 luni. Statele Unite cumparasera aceste avioane pentru NATO (Organizatia Pactului Atlantic de Nord) si acum ele erau livrate Israelului. Astfel NATO, care de forma era un tratat "împotriva bolsevismului" era si el aservit sionismului. În NATO erau Anglia, America, Canada, Franta, alte 10 state europene si Turcia, care se legasera ca daca vreuna din ele erau atacate de tarile comuniste toate sa riposteze. Si-n timp ce Statele Unite reprosau Uniunii Sovietice ca livreaza arme Egiptului si "escaladeaza cursa înarmarilor în Orientul Mijlociu", NATO livra armament superior Israelului platit de catre Statele Unite. Si asta pe fata, fara jena, laudându-se cu perfidia si ticalosia politicii lor, pentru a câstiga votul evreiesc. În comparatie cu viata politica si actiunile guvernelor occidentale, Uniunea Sovietica mai-mai ca pare mai cinstita si

declarațiile potentatilor sovietici mai-mai ca par mai respectabile decât cele ale politicianilor si guvernantilor occidentali; tonul notei de raspuns a Uniunii Sovietice în care arata ca "fiecare stat este îndreptatit sa cumpere arme pentru a se apara" este mai decent decât tonul lozincilor "Israelul mai presus de orice" care-au îngropat orice alta opinie în occident. Dar Uniunea Sovietica vindea si Israelului arme, nu numai arabilor. Moshe Sharett, ministru de externe al Israelului, întrebat daca Israelul va cumpara arme de la Uniunea Sovietica, a spus ca le va cumpara de oriunde daca va avea nevoie (17 Aprilie, The New York Times); în realitate le cumparase deja dar nu le scosese la parada militara. Deci în occident nu se obiecta de ce vinde Uniunea Sovietica arme Orientului Mijlociu, ci de ce vinde si arabilor. La 16 Aprilie Ben-Gurion si-a etalat armamentul britanic, francez, american, ascunzându-l pe cel sovietic deocamdata si la 24 Aprilie a repetat scopul de expansiune israeliana ca "misiunea mesianica care a facut din noi un popor etern" ["noi" fiind hazarii din Asia].

Dar desi presedintele Statelor Unite a gasit metoda de-a livra armament Israelului cu mâna francezilor si-a canadienilor, totusi si-a primit pedeapsa pentru c-a ridicat capul si nu s-a supus prompt orbeste din prima clipa stapânilor lui din umbra. Când a fost operat de hepatita era batjocorit pentru ca "lucreaza jumatate de norma" si sunt zile întregi când "nu e la biroul lui din Washington" în timp ce "bastionul democratiei" (Israelul) e periclitat; ziarele întrebau natiunea daca e satisfacuta cu un presedinte cu jumatate de norma. Desi atacurile au lasat-o mai moale în zilele când a fost operat, i s-a dat a-ntelege astfel ca scaunul lui se clatina. În Anglia Anthony Eden trecea prin aceeasi moara. Descendent dintr-o familie cu traditie de guvernanti si administratori, talentat si prezentabil, luptator din primul razboi mondial, devenit ministru de tînar, cunostea personal toti conducatorii lumii si-a servit în esaloanele de frunte timp de 20 de ani: numai Winston Churchill mai avusese continuitatea, sfera de cunostinte, legaturile si experienta lui politica. În 1938 servise ca Prim Ministru dar demisionase în semn de protest pentru ca Hitler era încurajat de catre guvernele occidentale în invaziile lui si Eden era astfel respectat de toti. Autorul care-l cunostea pe Eden personal si corespondase cu el, care-l însotise la Moscova la întâlnirile cu Stalin, se declara uluit si socat de ce-a facut Anthony Eden în Octombrie 1956. Caci Anthony Eden din May 1955 nu mai era Prim Ministrul Marii Britanii ci era primul ministru britanic al statului sionist si-al ambitiiilor lui. În ultimele lui saptamîni ca Ministru de Externe, dinainte de-a fi Prim Ministru, Marea Britanie încheiase un tratat cu Turcia si Iranul pentru a-si apara interesele în zona petrolifera de petrolul careia avea mare nevoie. Camera Comunelor facea spume la gura despre "interesele Israelului" lezate de acel tratat, numai 2 membri din 265 zicînd ca interesele Marii Britanii si-ale restului lumii pot fi mai importante decât ale Israelului. Întîi Eden a propus o forta internationala de pace între Israel si Egipt, dar Statele Unite s-au opus; apoi a propus ca Israelul sa retrocedeze un teritoriu infim din cel pe care-l ocupase în plus fata de cât îi fusese acordat în 1948, dezlantuind atacuri în presa americana împotriva Angliei care chipurile "s-a alaturat dusmanilor Israelului". Apoi în Martie 1956 s-a întîmplat ceva care dadea unui observator atent previziunea agresiunii israeliene: "Vocea Americii" a difuzat o emisiune comemorativa plina de actualizari ale "liberarii evreilor din robia egipteana" în ajunul pastelor evreiesti. Publicul american habar n-are de ce face si zice "Vocea Americii" si autorul n-a putut descoperi cine-o dirijeaza, dar popoarele din departari își închipuie ca "Vocea Americii" reda pozitia oficiala a Statelor Unite. Autorul a putut afla doar atît: "Vocea Americii" are resurse financiare imense si cei care lucreaza la "Vocea Americii" sunt majoritatea evrei ashkenazi din Europa de Rasarit. S-ar parea ca "Vocea Americii" nu da socoteala nimanui si lucreaza în secret. Un exemplu de ce face "Vocea Americii": dupa ce tancurile sovietice au înecat în sânge revolutia din Ungaria din Octombrie-Noiembrie 1956, ziaristi occidentali care s-au dus la fata locului au gasit supravietuitori care le-au confirmat ce zic si refugiatii maghiari de-atunci. Acestia blameaza "Vocea Americii" pentru ca i-au instigat pe unguri la revolta promitînd implicit ajutor american, cum a facut de altfel si "Radio Europa Libera" (The New York Times, 23 Noiembrie 1956). Presedintele Eisenhower zicea: "Noi niciodata n-am sfatuit popoarele sa se revolte împotriva fortei armate". La 5 Noiembrie 1956 când ungurii se revoltasera deja Radio Europa Libera (care difuzeaza din München) a difuzat catre ungurii rascutati urmatorul text: "Ajutorul militar occidental nu poate sosi înainte de mâine la ora 2 dimineata", ceea ce natural înseamna ca va sosi la acea ora sau dupa acea ora - când nici nu exista! (The New York Times, 8 Decembrie 1956). Anna Kethly, sefa Partidului Social-Democrat Maghiar care-a fugit din Ungaria în timpul acelei rascoale povesteste cum în timp ce ea era la închisoare ca detinut politic din 1950 singura în celula strict

secreta, Radio Europa Libera difuza în 1952 povesti cum ca ea din celula conduce o miscare subversiva de eliberare de sub comunism si dadea numele diferitilor asa zisi revolutionari anti-comunisti. Anna Kethly a fost scoasa din celula secreta si confruntata cu sute de fosti social-democrati si sindicalisti care erau torturati de catre politia secreta maghiara ca sa recunoasca ca au participat în acel complot inexistent inventat de Radio Europa Libera (The New York Times, 30 Noiembrie 1956). Tot ea zice ca Radio Europa Libera a pacatuit mult facând pe unguri sa creada ca soseste ajutorul militar occidental când acest ajutor nu exista.

Deci Statele Unite vorbesc din doua guri diferite, una cea a presedintelui, alta cea a "Vocii Americii"; arabii au auzit presedintele american, pe care-l stiau mincinos si aservit sionismului, spunând ca "nu vrem sa se creada ca ne identificam numai cu interesele Israelului"; si-apoi au auzit Vocea Americii vorbind de pasteile evreiesc cum a distrus Iehova ostile egiptene de acele sarbatori "eliberând evreii din robia egipteană". Cunoscând Thora si sionismul, egiptenii au stiut ce sa creada.

Din acel moment s-a dezlantuit în occident o propaganda furibunda împotriva Egiptului si manipularile care-au împins Japonia sa atace Pearl Harbour si-au cauzat moartea americanilor plasati acolo cu buna stiinta de guvernul lor ca sa-mpinga America în cel de-al doilea razboi mondial s-au repetat acum cu Egiptul. Dar Egiptul, mai prudent decât Japonia, n-a vrut sa cada în capcana si sa traga primul glonte. Atunci occidentul a renuntat la pretextul primului glonte si-a declarat ca tara care sufera invazia inamicului este tara agresoare; astfel Israelul a invadat Egiptul si Egiptul a fost declarat agresor.

În Camera Comunelor în Anglia socialistii cereau cu furie sa se livreze arme Israelului si "sa i se dea garantii" si mass-media engleza îl acopereau de Eden de venin pentru ca n-o face destul de prompt. Atacul sionist din Camera Comunelor era asa de desantat încât coborâse la nivel de satra tiganeasca si zbieretele si urletele îl împiedecau pe primul ministru sa vorbeasca. În America în timp ce armamentul cumparat de americani calatorea spre Israel Eisenhower deplângea ca "Israelul cu 1.7 milioane de locuitori nu poate tine piept celor 40 milioane de arabi". În Anglia pâna si presa propriului sau partid, care deplângea felul scandalos în care era insultat primul ministru în Camera Comunelor, zicea ca "e de necontestat ca trebuie sa se livreze arme Israelului" (de câte ori lipsesc argumentele apare formula 'e de necontestat'). Cel mai mare ziar de stânga englez, The New Statesman, cerea dezarmarea Marii Britanii în scopul mentinerii pacii (la 10 Martie) apoi înarmarea în exclusivitate a Israelului pentru care trebuie sa lupte si trupele britanice (17 Martie); conducatorul socialist, Gaitskell, era sigur ca publicul britanic va fi de partea lui, zice ziarul, daca el va porni razboi în apararea Israelului. Eden încerca sa para mai putin doritor de-a înarma Israelul si de-a trimite trupele britanice sa lupte pentru scopurile Israelului, dar atunci a facut ceva ce i se pare autorului nejustificat si anume a dat un avertisment Egiptului. Sub presiunea Statelor Unite, Anglia se retragea din Canalul de Suez (presiunea este recunoscuta în The New York Times, 21 Octombrie 1956), desi nu exista nici un motiv s-o faca; dar la acea data Ibrahim Izzat, ziarist egiptean, a avut o întrevvedere cordiala cu primul ministru, ministrul de externe si ministrul muncii ai Israelului care i-au spus ca "Egiptul si Israelul au scopul comun de-a se opune influentei britanice în Orientul Mijlociu" (Ros el Youssef, May 1956; The New York Times, 20 Mai 1956). Retragerea Marii Britanii din Canalul de Suez trebuia sa fie urmata de construirea unui baraj la Assuan de 900 milioane de dolari finantat de Anglia, America si Banca Mondiala. În Iunie 1956 trupele britanice au plecat din Suez. La 6 Iulie 1956 Departamentul de Stat al Statelor Unite a spus ca barajul de la Assuan "este în vigoare". Dupa câteva zile ambasadorul egiptean de la Washington a cerut ajutorul occidentului pentru baraj. La 19 Iulie ambasadorul egiptean s-a dus la biroul Secretarului de Stat Dulles ca sa accepte ajutorul pentru baraj. I s-a spus ca Departamentul de Stat s-a razgândit. În timp ce ambasadorul egiptean se îndrepta spre biroul lui Dulles, Departamentul de Stat informa presa - nu pe ambasador - ca nu se mai acorda ajutorul pentru baraj nici din partea Angliei. Nu s-au indicat alte motive decât "consultatii între guvernul englez si cel american".

Deci aceleasi voci care-au dictat ca Marea Britanie trebuie sa intre în gratii egiptenilor cedându-le canalul de Suez, acum dictau ca egiptenii trebuie insultati, batjocoriti si exasperati. Astfel de insulte josnice aduse ambasadorului unui stat si astfel de purtare execrabila din partea unui guvern din lumea civilizata occidentala n-au existat în Europa sau America decât de când guvernele acelei lumi au devenit sclave sionismului. Comentând despre modul în care-a fost batjocorit Egiptul cu oferta barajului de la Assuan, The New York Times comenteaza discret ca

"unii kongresmeni se temeau de dezaprobarea sionista" daca fac altfel; era doar an de alegeri. Atunci Nasser a nationalizat canalul de Suez si ziarele occidentului au inceput sa vocifereze despre razboi ca pe vremea "procesului doctorilor evrei" înainte de moartea lui Stalin. Presedintele Egiptului Nasser era acum ponegrit mai rau ca Hitler. Autorul, adânc intrat în viața politica din tinerete, spune ca de câte ori începe un concert de propaganda virulenta împotriva cuiva a fost deja stabilita data la care fortele armate vor da lovitura împotriva lui. Naser era deja etichetat drept agresor într-un razboi care înca nici nu-ncepuse. În Martie Ben-Gurion zicea la Tel Aviv ca trebuie urgentate livrarile armelor catre Israel fiindca "soseste atacul egiptean în lunile ce vin". La 13 Aprilie Winston Churchill care se retrăsese din politica de-un an a iesit din cutie ca sa spuna ca "prudenta si onoarea" cer Angliei sa apere Israelul de atacul egiptean care nu avusese loc - dar Churchill ghicea ca egiptenii vor avea de gând sa atace si de aceea era de acord ca Israelul sa atace întâi Egiptul "pentru a se apara de atacul egiptean care-ar fi avut loc altfel si asta ca sa nu lase egiptenilor timp sa învete cum sa foloseasca armele rusesti primite", cum ziceau "activistii" sionisti. Apoi în Mai Israelul a atacat teritoriul egiptean Gaza masacrând si ranind 150 de barbati, femei si copii; la care mass-media occidentala a fiert de indignare despre ticalosia victimelor egiptene si despre "agresiunea" civililor egipteni macelariti în propria lor tara de invadatorii israelieni.

Starea de abjecta servitudine la care a fost redua Marea Britanie se vede din câteva amanunte. În Iunie 1956 Comunitatea Anglo-Evreesca a benchetuit la Guildhall în Londra sarbatorind 300 de ani de la "revenirea evreilor în insulele britanice" si Ducelui de Edinburgh, sotului reginei, i s-a cerut sa apara cu iarmulka pe cap - si-a facut-o. În Septembrie asociatia Cromwell a tinut un serviciu comemorativ la mormântul macelarului ucigas de regi din Drogheta, Cromwell, celebrând aceeași minciuna ca Cromwell i-ar fi "readus" pe evrei în Anglia din care nu plecasera niciodata, cu 300 de ani în urma. Isaac Foot, vorbitorul, i-a cerut mostenitorului tronului, Printului Charles, sa ia numele de "Regele Oliver [Cromwell] II", caci "n-avem nevoie de Charles III". Aceeasi umbra stapânitoare si batjocoritoare a dominat încoronarea Reginei Angliei în 1953, când a trecut în revista vasele tuturor natiunilor din portul Spithead, în ovatiile marinarilor; doar marinarii sovietici au tacut fara sa zica nimica (din greseala, au explicat sovieticii ulterior) si numele vasului sovietic trimis la ceremonie era "Sverdlov", dupa Yankel Sverdlov, evreul hazar care-a asasinat familia domnitoare a Rusiei.

Nationalizarea nu era o crima când o faceau altii, caci Mexicul nationalizase proprietati americane fara reprosuri, cu contraplata, asa cum facea si Nasser; America deja începea sa paseasca pe drumul spre ruina al nationalizarii instituind The Tennessee Valley Authority, iar în Anglia guvernul nationaliza în stânga si-n dreapta tot ce apuca, caile ferate, minele de carbuni. Dar nationalizarea canalului de Suez de catre Nasser era intolerabila Angliei si Americii si-n loc sa ocupe din nou canalul de Suez, cum era logic, a-nceput înscenarea care precede razbunarea talmudica. Mass-media a decretat la unison ca Nasser este noul Hitler. Ben-Gurion a-nceput făcându-l "dictator" întâi, "dictator-fascist" apoi si prim ministrul francez l-a numit apoi "Hitler". Apoi s-a recitat tot ce se recitase împotriva lui Stalin în 1952-53 când cu "doctorii evrei": Nasser a devenit dusmanul evreimii. Când Anthony Eden a-nceput sa vorbeasca în Camera Comunelor, Hugh Gaitskell, conducatorul socialist, recita: "e ca cu Hitler si Mussolini"; alt membru socialist, Paget, zicea: "exact ca la Hitler". Alti membri socialisti tipau "ucigasule!" când trecea Eden. Desigur, comparatia dintre Hitler si Nasser e absurda si-ar fi ridicola daca cei doi n-ar avea un punct în comun: fusesera ambii declarati dusmani ai sionismului care trebuie sa fie distrusi. În cele din urma Eden a cedat zicând ca presedintele Nasser "e un fascist caruia-i creste pofta de jaf", exact ce zisese despre Hitler cu 18 ani în urma. Autorul n-a putut gasi aceste cuvinte în textul discursului lui Anthony Eden, dar exact aceste cuvinte au aparut în textul discursului lui Eden publicat în The New York Times si aceste cuvinte au ajuns la urechile gloatei; Eden ar fi trebuit sa stie asta si daca nu intentiona ca aceste cuvinte sa-i fie atribuite, trebuia sa le nege. Eden si-a bazat atacul împotriva lui Nasser pe faptul ca acesta a nationalizat canalul de Suez (oferindu-se sa-l plateasca) si acest canal e important pentru toate natiunile, care au nevoie sa-l foloseasca. Dar Nasser nu INCHISESE canalul de Suez, numai îl nationalizase si vapoarele tuturor natiunilor treceau prin el exact ca mai-nainte, în afara de vapoarele singurei natiuni care invadase si masacra cetatenii egipteni, Israelul; iar vapoarele în drum spre Israel treceau dupa ce egiptenii le controlau sa nu contina armament. Asta e tot ce faceau egiptenii.

În saptamânile care-au urmat în timp ce se cauta o solutie la diverse conferinte la Londra si

Washington, mass-media occidentala informa publicul ca egiptenii nu stiu cum sa regleze canalul care va fi curând total distrus, ceea ce nu s-a întâmplat, caci vapoarele continuau sa treaca exact ca mai-nainte. Dar guvernul englez devenea tot mai furios pentru "refuzul Egiptului de-a lasa sa treaca vapoarele Israelului si pentru ca controleaza vapoarele care merg în Israel", zice Rose Halprin, presedinta adjuncta a Agentiei Evreiesti pentru Palestina (22 August 1956, The New York Times), arătând astfel corect ca toate guvernele lumii care s-au ridicat împotriva Egiptului o faceau ca sa serveasca interesele Israelului.

La 13 Septembrie 1956 Anthony Eden, dupa cum scrie Associated Press (autorul n-a gasit textul scris de Eden, doar textul difuzat de Associated Press ca venind de la Eden), "a prezis ca Presedintele Nasser va ataca Israelul daca nu va fi pedepsit pentru canalul de Suez. Sir Anthony [Eden] a lasat a se-ntelege ca Marea Britanie va lua arma în mâna ajutând Israelul daca va fi nevoie". Deci iata-l pe primul ministru britanic amenintând cu razboiul pentru ceva ce s-ar putea întâmpla daca asa si pe dincolo. Din acest moment "gloata" a avut creierul spalcat numai cu atacul egiptean împotriva Israelului care va veni neaparat (s-a abandonat tema "împiedecarii navigatiei internationale pe canalul de Suez" care devenise prea ridicola); si spalarea creierului era asa de acerbă si atotcuprinzătoare încât cei care citeau ziarele si ascultau stirile si nu-si faceau notite de la o zi la alta cu tot ce s-a spus aveau impresia ca atacul egiptean inexistent deja a avut loc. Un exemplu; scrie The Weekly Review din Londra în Septembrie 1956, câteva saptamâni înainte ca Israelul sa atace Egiptul: "suntem absolut siguri ca Egiptul sustinut de Rusia va ataca Israelul. Nu exista nici o îndoiala si pe asta trebuie sa bazam toate calculele noastre". Asta dupa ce ani în sir Israelul a atacat si masacrat civili lipsiti de aparare fara nici un fel de provocare si dupa un lung sir de rezolutii ONU în care Israelul fusese condamnat pentru agresiune.

Autorul este unul dintre cei mai calificati ziaristi ai secolului si insista cu aceste amanunte pentru a dezvalui publicului cum îl manipuleaza mass-media. Publicul nu va înțelege niciodata ce s-a întâmplat si ce se întâmpla daca nu înțelege acest mecanism sustinut de dezinformare si manipulare de catre mass-media aservita.

În primele 9 luni ale anului 1956 occidentul continua sa livreze arme Israelului, Anthony Eden a anuntat ca "livrarile de arme Egiptului au fost sistate", în Iulie Israelul a primit 2 crucisatoare de razboi britanice, obligata de America Franta i-a livrat tot anul avioane de atac, Canada la fel în Septembrie, si-n America-n ajun de alegeri candidatii se-ntreceau sa curteze "votul evreiesc": primarul New Yorkului pretindea ca armamentul livrat Israelului "sa fie un cadou" si sa nu se accepte nici un fel plata. Nimic altceva nu mai aparea pe agenda politicii externe a candidatilor decât "promisiunea de-a sprijini Israelul". Zicea Eisenhower, candidatul republican: "Consideram salvagardarea Israelului ca principiul important al politicii externe americane". Zicea candidatul democrat: "Partidul Democrat va corecta dezechilibrul periculos creat prin livrarea de arme comuniste Egiptului, vânzând sau dând arme defensive Israelului"; acest "dezechilibru periculos" consta din legenda ca Israelul era neînarmat si lipsit de aparare si arabii erau agresori înarmati pâna-n dinti, câteva luni dupa ce Israelul se laudase ca este mai bine înarmat decât toate cele 7 state arabe luate laolalta si-n timp ce armament modern superior curgea înspre Israel tot timpul. Desigur, aceste declaratii n-au nici o legatura cu bunastarea Statelor Unite, a poporului american, a lumii în general; singurul lucru pe care-l reflecta este totala aservire a guvernelor si politicianilor occidentali fata de sionism, crezând ca numai cele mai servile slugi ale Israelului pot ocupa functii în statele "libere" occidentale. Autorul nu stie daca politicianii cred asta pe buna dreptate, dar faptul e cert ca toti politicianii occidentali cred asta. Poate ca au dreptate; caci fiind oferta democratilor de aservire catre sionism mai generoasa, democratii au obtinut majoritatea în Congres, chiar daca tot Eisenhower a iesit presedinte, cu Richard Nixon vice-presedinte. Autorul crede ca Nixon a fost ales împotriva dorintei fortelor obscure care guverneaza "lumea libera"; dar evenimentele care-au urmat dupa scrierea cartii, în timpul presedintiei lui Nixon, a aratat ca Nixon s-a schimbat si-a devenit un presedinte exact ca Woodrow Wilson, Franklin D. Roosevelt. ori Eisenhower.

Nixon, care la vremea la care scria autorul nu era înca internationalist, l-a demască pe Alger Hiss, spionul sovietic din guvernul american, si-a fost acuzat de antisemitism, de care acuza a fost aparat în mod public de catre un rabin care-l cunoaste bine. De aceea s-a-nceput o campanie în mass-media împotriva numirii lui ca eventual vice-presedinte republican. În acest timp partidul democrat nu mai lasa candidatului sa-si aleaga vice-presedintele ci s-a pus la vot si-a iesit Senatorul Estes Kefauver, sionist fervent. Republicanii au facut la fel si Nixon a primit votul

republican pentru vice-presedintie - împotriva dorintei sionistilor, crede autorul, care n-a apucat sa-l vada pe Nixon în actiune înainte de a-si încheia cartea. Dar parca presimțind ceva autorul zice ca Nixon da aceleasi sperante pe care le dadea Eden în 1938; din pacate Nixon a sfârșit ca si Eden, slujind internationalismul si sionismul cu trup si suflet.

Candidatura lui Eisenhower a fost salutata cu usurare de americani fiindca Eisenhower "a tinut America afara din razboi". Exact asa s-a zis de Wilson si de Roosevelt, cei care-au împins America în razboi. Dar cu 8 zile înainte de alegeri, la 29 Octombrie 1956 Israelul a invadat masiv Egiptul patrundând 110 km. în teritoriul egiptean al peninsulei Sinai si între timp în interiorul granitelor Israelului la frontiera cu Iordanul evreii au macelarit din nou civilii palestinieni, masacrând cu sânge rece populatia satului Kafr Kassem unde-au asasinat 48 de barbati, femei si copii neînarmati. Acestia erau dintre ultimii locuitori de drept ai Palestinei care nu fugisera dupa masacrarea palestinienilor de catre evrei în anii anteriori ci ramasesera lipiti de pamântul lor milenar ca sa sufere distrugerea talmudica. Ben-Gurion, primul ministru israelian, a admis ca a avut loc acest nou macel calculat cu sânge rece a populatiei satelor palestiniene din Israel, dar nota de protest trimisa de arabi la ONU a murit pe undeva caci nu s-a mai auzit nimic de ea. Aceeasi tacere si despre cei 215.000 de palestinieni fugiti în Gaza ca sa scape de macelul evreiesc, unde i-au gasit aceleasi trupe israeliene de invazie care-i alungasera din tara prin masacru; guvernul Israelului anunta ca nu va retroceda teritoriul invadat Gaza si nici nu va permite palestinienilor refugiasi sa se-ntoarca acasa. Lumea întreaga a uitat despre aceste 250.000 de victime si doar atât s-a mai auzit despre ei: în scrisoarea celor 11 state arabe adresata Natiunilor Unite se arata ca invadând Gaza israelienii "au asasinat cu sânge rece sute de barbati, femei si copii" dar cifrele exacte nu pot fi aflate pentru ca invadatorii israelieni nu permit investigatia sau prezenta observatorilor si chiar statele arabe conchid în scrisoarea lor ca "numarul victimelor macelului nu va putea fi aflat niciodata". Dar despre satenii masacrati la Kafr Kassem a declarat chiar Ben-Gurion moartea lor.

Dupa un lung sir de incursiuni israeliene în teritoriu strain în scop de macel al populatiei civile lipsite de aparare, dupa un lung sir de condamnari la ONU, în timp ce ungurii se luptau cu mâna goala împotriva tancurilor sovietice, armata Israelului a invadat masiv statul egiptean învecinat unde-a început sa asasineze populatia. Asa s-au coordonat din nou cele doua brate ale revolutiei mondiale în ascensiunea ei spre guvernul mondial care sa-i aduca dominatia asupra întregii lumi, bratul sionist si bratul bolsevic; unul varsa sânge în Orientul Mijlociu, în "tara fagaduinitei" a poporului ales, celalalt varsa sânge în Europa, a carei civilizatie crestina urmareste s-o distruga si s-o faca una cu pamântul pentru a domni peste gloate de animale, de "goimi". Nici macar mass-media din New York n-a mai putut scrie ca egiptenii erau agresorii; fara ajutorul nimanui cei tradati bolseivismului se ridicasera singuri si-si dadeau viata ca sa-l înfrânga; nimeni nu trebuia sa miste un deget, ar fi trebuit doar ca guvernele occidentale sa stea deoparte si sa nu se amestece si omenirea ar fi fost salvata din clestele sionist-bolsevic. Dar n-a fost asa. Guvernul francez si cel britanic au sarit imediat cerând ca "trupele egiptene si israeliene sa înceteze lupta si sa se retraga la 10 mile de canalul de Suez" sub amenintarea cu forta militara anglo-americana, lasând astfel invadatorii israelieni sa ocupe teritoriul egiptean invadat. Cum Egiptul n-a putut accepta asa ceva, armata engleza si franceza au început sa bombardeze Egiptul si i-au distrus fortele aeriene, lasându-l dezarmat prada Israelului.

Autorul a aflat asta pe când se afla-n America si pentru prima data în viata i-a fost rusine de tara lui, i-a fost rusine ca e britanic. Rusine de fapta Angliei e putin spus, zice el; s-a simțit ca atunci când si-a dat demisia de la Times protestând minciuna presei (un protest protestesc, zice el acum dupa trecerea anilor, caci altfel ar fi trebuit sa procedeze). Nici un american cu care-a vorbit, zice el, nu i-a pus pe nas ticalosia guvernului britanic; multi americani erau la fel de rusinati, caci politica de perfidie si frecvente schimbari de macaz a guvernului american contribuisesa mult sa se ajunga aici. Unii chiar au înțeles ca rusinea era a întregului occident si ticalosia era a întregului occident care si-a parasit valorile spirituale ale propriei civilizatii si s-a subjugat ticalosiei fortelor obscure. Dar actul de perfidie si josnicie criminala imediata îl facuse Marea Britanie bombardând Egiptul, si-asa s-a ratat sansa unica de-a înfrânge cele doua brate ale raului, sionismul setos de sânge în Palestina si bolseivismul distrugator al civilizatiei în Ungaria. Si asta nu din calcul meschin politic, caci nici Franta nici Marea Britanie n-aveau nimic de câștigat, singurul care avea de câștigat era Israelul, care pastreaza teritoriile invadate. Franta nu mai avea ce reputatie internationala sa piarda, caci la 160 de ani dupa ce fusese înecata în sânge de revolutie nu mai

avea nici un fel de prestigiu, nici un fel de putere si nici un fel de stabilitate nationala, cu prim ministri perindati la portofoliu în succesiune rapida de publicul n-apuca sa le afle numele si deja erau maziliti: singurul lucru pe care-l stiu francezii despre guvernul lor este ca e întotdeauna în mod invariabil venal. Anglia însa, zice autorul, a pierdut reputatia si traditia unei tari care-a stiut sa construiasca un imperiu si sa-l dezmembreze lasând prosperitate unde-a gasit saracie, lasând libertate fostelor colonii devenite tari prietene, cu totul contrar sistemului de "guvern mondial" propus de Bernard Baruch la comemorarea lui Wilson la catedrala din Washington din 1956 [si actualmente în curs de implementare în 1992] care domneste prin teroare asupra natiunilor înrobite, "cu forta" zice Baruch, cu forta armelor atomice "si pedepsind cu strasnicie pe oricine e nesupus". Aceasta splendida realizare a destinului istoric al unei natiuni civilizate a pierdut-o Marea Britanie prin ticalosia din Octombrie 1956, care-a fost comisa nu ca sa slujeasca Angliei ci ca sa slujeasca Israelului. Atacul fusese pregatit de mult de catre cel putin doi dintre agresori si anume Israel si Franta. Corespondentii de la Times, Reuters si alte agentii de presa vorbesc despre pilotii si ofiterii francezi de la aeroporturile militare israeliene din timpul invaziei. Reuters reda spusele unor ofiteri francezi despre cum au bombardat tancurile egiptene în timp ce trupele Israelului invadau Sinai. E o minciuna ca trupele franceze au aparut în regiunea Suezului ca sa împiedece razboiul; francezii împreuna cu Israelul au atacat Egiptul, desi pretindeau în mod oficial ca sunt acolo ca sa desparta beligerantii, conform declaratiei tripartite din 1950. Guvernul englez însa, despre care nu s-a putut dovedi ca în cazul Frantei ca a planuit de mult în secret sa atace Egiptul deodata cu atacul israelian, a refuzat pâna în momentul în care a aparut cartea de fata sa investigheze cum au participat trupele engleze la atacul împotriva Egiptului. Participarea engleza la atac pare sa fi fost spontana, ordine date la momentul respectiv, nu îndelung pregatita ca cea franceza. În acest moment însa Consiliul de Securitate ONU a cerut retragerea Israelului din teritoriul egiptean condamnând Israelul (29 Octombrie). Apoi la 7 Noiembrie Anglia si Franta au fost condamnate alaturi de Israel si li s-a cerut sa se retraga de pe teritoriul Egiptului. Apoi mass-media a uitat complet de agresiunea Israelului si Anglia si Franta au devenit singurii agresori, exact asa cum evreii au devenit singurele victime ale lui Hitler prin reformularea acuzei cu cuvinte usor schimbate de la un stadiu la celalalt. Eleanor Roosevelt, care era purtatoarea de cuvânt a lui Franklin D. Roosevelt, a declarat în campania electorala ca "ea nu considera ca Israelul este agresor... ci crede ca Anglia si Franta sunt vinovate de agresiune, tehnic vorbind" (The New York Times, 4 Noiembrie 1956).

Presedintele Americii, Eisenhower, stia de planurile de atac împotriva Egiptului, atac care-a lasat canalul de Suez blocat de carcasele vapoarelor scufundate si Anglia gata sa se retraga neconditionat din Egipt si pe presedintele Egiptului Nasser un erou în lumea araba. Eisenhower îsi retrasese cetatenii din zona Suezului înainte de atac si-l avertizase pe Ben-Gurion, care nici nu s-a ostenit sa-i raspunda decât anuntându-l dupa atac ca atacul a avut loc. Astfel Eisenhower putea acum sustine ca el n-a participat la atac si aparea virtuos în fata publicului, spunând ca el "nu subscrie la folosirea fortei ca instrument în disputele internationale". Vorbele lui sunt virtuozitati, dar el finantase si organizase înarmarea Israelului prin Franta, Canada si Anglia tot timpul premergator invaziei; totusi vorbele virtuozitatii ale lui Eisenhower au rasunat în urechile publicului si Eisenhower a fost reales.

Anglia n-a fost asa norocoasa, caci din punct de vedere militar operatia împotriva Egiptului a fost un fiasco, Anglia si-a pierdut prestigiul în lumea araba si mai mult, coeziunea politica a Commonwealth-ului britanic a fost sfârâmata. Hanson Baldwin scrie (A Confused Invasion) ca în afara de faptul ca atacul Marii Britanii împotriva Egiptului a fost extrem de inoportun din punct de vedere politic (toti ambasadorii britanici aflati la post în Orientul Mijlociu nu si-au putut crede urechilor când au auzit de atac), din punct de vedere al conducerii operatiei militare ordinele erau confuze si ineficiente, de parca anume facute ca sa împiedice reusita operatiei. Dar Canada s-a disociat de Marea Britanie si Commonwealthul n-a mai fost o unitate, doar Australia si Noua Zeelanda au mai aratat oarecare loialitate sentimentala abtinându-se de la a condamna Marea Britanie la ONU. De ce au fost împinse Anglia si Franta sa-si mânjeasca mâinile cu sângele egiptenilor, dar n-au perseverat pâna la victorie si-au ramas doar sa primeasca reprosurile restului lumii la ONU? De pe urma atacului împotriva Egiptului din 1956 Anglia s-a ales doar cu reprosuri, rusine, impozite sporite pe populatie si saracirea cetatenilor ei.

Imediat ce Anglia si Franta au atacat Egiptul, trupele sovietice au început sa masacreze unguri în Ungaria. Si la ONU a avut loc comedia adânc dezgustatoare a acuzelor reciproce, Moscova

aratând cu degetul pe macelarii arabilor, occidentul aratând cu degetul pe macelarii ungurilor. Autorul spune ca discutiile la ONU aveau tonul gâlcevilor cersetorilor de profesie dintr-un bazar levantin. Si nici în Anglia nu era mai mult adevar în declaratiile guvernului decât la cersetorii de profesie dintr-un bazar oriental. Anthony Eden l-a facut pe Anthony Nutting, Ministru de Externe, sa demisioneze pentru ca "fusese de parere ca Anglia nu trebuie sa intervina împotriva Egiptului" si Churchill a declarat ca "Israelul a irupt împotriva Egiptului ca raspuns la grave provocari... pacea-n lume, Orientul Mijlociu si interesul nostru national vor beneficia în cele din urma de pe urma actiunii guvernului nostru [împotriva Egiptului]"; la data scrierii cartii nici unul din beneficiile astea nu se vazuse înca. Dar Bulganin, prim-ministrul sovietic, a amenintat cu un atac atomic daca Franta si Anglia nu "opresc imediat atacul, nu opresc imediat varsarea de sânge" (în timp ce varsarea de sânge continua nestingerita în Ungaria, 100.000 unguri fugisera în Austria si povesteau ce-au patit si Ferenc Munnich, trimis de Moscova în locul lui Rakosi si Geroe, facea la Budapesta ce facuse Bela Kun în 1919). Mai mult, Bulganin i-a propus lui Eisenhower un atac comun împotriva Angliei si Frantei, despre care Eisenhower a spus ca "e de necrezut", desi alianta dintre Hitler si Stalin împotriva Angliei, Americii si Frantei si apoi dintre Stalin si Anglia, Franta si America împotriva lui Hitler fusese crezuta fiindca exista. Dar un corespondent de la The New York Times a fost mai aproape de adevar citând un înalt diplomat american care-a spus: "noi totdeauna vom fi aliatii Israelului".

Opinia publica, zice autorul, este un produs fabricat în cantitati industriale pentru uzul maselor si poate fi fabricat în orice forma si culoare doreste fabricantul, caci masele n-au alta. Eisenhower a fost ales sa fie presedintele Statelor Unite de catre acelasi grup de "internationalisti" care-i alesesera pe Wilson, Roosevelt si Truman si politica externa a Statelor Unite totdeauna a fost aservita bolsevizmului si revolutiei mondiale. Scopul final al "internationalistilor" care manipuleaza din culise guvernele-marioneta ale tuturor natiunilor occidentale este faurirea unui guvern mondial aservit lor care sa stapâneasca absolut toata lumea fara identitate nationala a maselor reduse la gloate de muncitori sclavi statului controlati prin teroare politieneasca si printr-un vast sistem de nomenclatura administrativa. În spre acest scop final converg toate actiunile celor doua brate ale distrugerii, cel sionist si cel bolsevic, care actioneaza împotriva civilizatiei crestine. Autorul crede ca în acel moment scopului instaurarii guvernului mondial îi era util sa produca disensiune între guvernul american si cel al Marii Britanii. De aici atitudinea anti-britanica a lui Marshall, al doilea om în grupul Roosevelt-Marshall-Eisenhower si de aici dorinta lui Roosevelt de a dauna Marii Britanii, cum o arata documentele conferintei de la Yalta, unde Roosevelt i-a cerut lui Stalin în secret, "sa nu stie Primul Ministru Churchill", sa internationalizeze colonia britanica Hong Kong si sa excluda Anglia din discutiile despre Korea (The New York Times, 17 Martie, 1955) dar Stalin l-a refuzat. În fond Eisenhower fusese cel care ordonase trupelor aliatilor sa cedeze jumatate din Europa trupelor sovietice; si Eisenhower fusese ales de internationalisti sa fie presedinte ca sa duca o politica "internationalista". Eisenhower însa s-a întrecut pe sine însusi, caci era de asteptat sa se alieze cu Moscova împotriva Angliei în acest caz dar nu se astepta nimeni sa arate atâtă grosolanie în atitudinea lui, cerând retragerea neconditionata a trupelor britanice, ignorând pe ambasadorul englez la Washington în mod insultator si arborând în emisiuni televizate o atitudine de dezgust fata de agresiunea britanica împotriva Egiptului - dupa ce înarmase Israelul si facuse presiuni asupra Marii Britanii sa se alieze cu Statele Unite în a insulta Egiptul timp de luni de zile înainte de agresiune. Si-n timp ce presedintele Statelor Unite își etala indignarea morala la televizor, ungurii erau în continuare masacrati de trupe sovietice; dar pentru acel macel presedintele Eisenhower n-a mai avut indignare morala, ci doar cuvinte vagi fara nici un alt gest: a spus odata: "mi-e mila de ei din toata inima". Caci toata cariera lui Eisenhower poarta pecetea simpatiilor lui pro-bolsevice, care l-au facut sa renunte sa repudieze acordul de la Ialta, dupa ce-a fost ales în 1952 si sa ordone trupelor aliatilor sa faca loc avansului sovietic în Europa în 1945. În 1956 lumea nu era înca gata de servitutinea sub guvernul mondial. În acel an înca a fost posibil sa se condamne atât agresiunea împotriva Egiptului cât si masacrul condus de sovietici în Ungaria. Dar în afara de discutii contradictorii pe aceste teme, la ONU nu s-a facut absolut nimic si ungurii au fost în continuare macelariti, sovieticii au ramas în Ungaria si Statele Unite n-au zis nimic. În cazul Egiptului s-a obtinut ceva numai datorita atitudinii anti-britanice a Uniunii Sovietice, în aceasta privinta de coniventa cu Statele Unite. Autorul vede ca principala cauza a raului controlul pe care-l exercita fortele internationaliste asupra masinii de vot americane, ale caror scopuri sunt uneori necunoscute marionetelor lor, caci Marea Britanie invadase Egiptul în

speranta ca va fi astfel pe placul stapânilor sionisti care-l numesc pe presedintele Statelor Unite si determina masele sa creada ca l-au ales. Dar de data aceasta marioneta sionismului, Eisenhower, a dansat pe melodia bolsevismului pe care-o cânta Bulganin, si-a adoptat un ton de indignare morala la ticalosia marionetelor britanice ale sionismului care-au atacat Egiptul. Si-asa s-a trezit Anglia amenintata de catre Uniunea Sovietica si insultata de Statele Unite si fara petrol, care nu-i mai era furnizat de statele arabe si nici de Statele Unite care-i cereau retragerea neconditionata. Cu toata durerea unui adevarat patriot care-si iubeste tara, autorul recunoaste ca Marea Britanie recolta rodul propriilor actiuni. Marea Britanie si Franta au început retragerea neconditionata - dar ISRAELUL NU. Fortele unor "armate internationale" încropite la repezeala au început sa piarda vremea pe lângă canalul de Suez întrebându-se ce-au de facut acolo. Presedintele Nasser a refuzat sa cedeze Israelului parti din teritoriul Egiptului. Si Israelul a-nceput sa acuze Egiptul de "antisemitism" pentru ca-si apara cetatenii de masacru. Trei saptamâni dupa atacul împotriva Egiptului Hrusciiov, îmbatându-se la o receptie la ambasada poloneza, si-a batut joc de ambasadorul britanic si de cel francez zicându-le: "voi ziceti ca noi vrem razboi si uite ce bine va sade în situatia idioata în care v-ati bagat.... desigur ca ne-ati dat o lectie în Egipt". The New York Times tragea concluzia la 25 Noiembrie: "Marea Britanie si Franta au intrat în joc si par sa piarda dezastruos... Israelul a iesit cu câstiguri". Doua saptamâni mai târziu acelasi joc si a numit Marea Britanie "o putere de mâna a doua". Michael Hazani a declarat în parlamentul israelian ca "nereusita Frantei si Marii Britanii în scopul lor cu privire la canalul de Suez e un lucru bun pentru Israel... Israelul s-a bucurat de prietenia cu Franta care i-a furnizat armamentul care i-a permis sa biciuiasca pe egipteni... cu câteva saptamâni în urma israelienii s-au speriat auzind de un eventual razboi termonuclear. Dar acum le-a trecut spaima caci aceste amenintari sunt doar parte din razboiul nervilor .. Unii membrii ai parlamentului israelian se-ntreaba... de ce n-ar putea Israelul exploata situatia de dusmanie în care se afla si determina marile puteri sa forteze Egiptul si alte state arabe sa negocieze pacea [cedând teritorii]".

Cuvintele lui arata clar ce sperante de justitie si pace da lumii aventura sionista. Autorul crede, cu mult optimism, ca orice natiune care se pune în slujba acestei aventuri va suferi esecuri caci aceasta aventura e sortita esecului. Dar în mod realist el prevede ca înainte de-a disparea din istorie aventura sionista va scufunda omenirea într-un nou masacru mondial, unde suferintele si pierderile vor fi nu ale sionistilor ci ale ne-evreilor care sunt în slujba lor.

Guvernul britanic, prin intermediul Ministrului Apararii Anthony Head, si-a explicat actiunile prin necesitatea de a se împiedeca "ca Israelul sa fie lovit, Tel Avivul sa fie bombardat si arabii sa fie uniti" (autorul n-are textul discursului si citeaza dupa The New York Times). Deci s-a actionat pentru a se obtine Egiptul lovit, Port Saidul bombardat si lumea araba dezbinata - dar tot ce s-a obtinut a fost Port Saidul bombardat. Chiar daca s-ar fi obtinut distrugerea Egiptului si dezbinarea arabilor, cu ce-ar fi profitat englezii din asta? Si care cetatean englez ar fi optat pentru actiunea militara în scopul de a distruge Egiptul si-a dezbinat arabii, daca i-ar fi cerut cineva parerea? Si când i s-a cerut cândva alegatorului britanic avizul când guvernul lui s-a angajat sa serveasca aspiratiile sioniste?

Facând analogia cu medicina unde e posibil sa se identifice cauza primara a unor boli, autorul identifica sionismul ca prima cauza a bombardamentelor din 29 si 30 Octombrie 1956. De la începuturile lui în ghetourile Rusiei, unde s-a nascut ca o miscare politica cu 80 de ani în urma (la data scrierii cartii, în 1956), sionismul a ajuns acum sa-si vada împlinit scopul de a "însela natiunile", cum zice Biblia.

Autorul încheie pe o nota de speranta ca popoarele Europei de Rasarit își vor sfarma lanturile si se vor elibera de bolsevism [n-a apucat sa vada revolutiile anticomuniste furate, instaurarea neocomunismului si criptocomunismului si extinderea terorismului de stat a "guvernului mondial" în lumea asa-zisa libera] si ca evreii se vor disocia de sionismul sovietic si vor accepta sa traiasca în prietenie cu ceilalti oameni. Din cei 14.000 de evrei care-au fugit din Ungaria în timpul înabusirii revoltei de catre trupele sovietice, doar 900 s-au dus în Israel; restul sunt cu totii în Statele Unite si Canada, unde însa sunt captati de gruparile sioniste sovietice de aici.

În Ianuarie 1957 Eisenhower a cerut Congresului autorizatia sa faca razboi împotriva "oricarei agresiuni pe fata controlata de comunismul international" în Orientul Mijlociu - adica sa faca exact ce-a facut guvernul britanic de i-a provocat dezgustul si indignarea si sa atace statele arabe atunci când Israelul doreste sa le atace. Caci înainte si-n timpul atacului Israelului împotriva Egiptului presa internationala începuse sa raspândeasca teza ca Egiptul e controlat de

comunismul international; si asa o tara araba dupa alta poate fi acuzata de acest control si lovita [Bush în 1991 a inventat alt pretext pentru genocidul din Irak si anume 'tirania lui Saddam Husein', care se pretindea ca-si gaza proprii cetateni; s-a dovedit apoi ca irakienii gazati au fost gazati de trupe americane, pentru ca sa serveasca drept pretext]. Acuzatia de a fi un stat "controlat de comunismul international" poate fi îndreptata la placerea mass-mediei împotriva oricui, caci nu exista dovezi, doar afirmatii în politica internationala curenta. Astfel The New York Times a publicat la 2 Decembrie 1956 fotografii de "tancuri sovietice capturate de soldatii israelieni " în timpul invaziei lor în Egipt. Când însa cititorii care se pricep au protestat, ziarul a trebuit sa admita ca tancurile erau americane si nu sovietice. Nu se stie nici macar daca tancurile din fotografie au fost într-adevar capturate de la egipteni: tot ce se vede e o fotografie de israelieni pe niste tancuri si dedesubt scrie "tancuri sovietice capturate de la arabi", dar oricine poate scrie orice sub o fotografie si adevarul era ca acestea erau "tancuri americane cu soldati israelieni pe ele" si absolut nimic altceva. Armata israeliana a fost dintr-unceput înzestrata cu armament sovietic si totusi mass-media niciodata n-a obiectat ca Israelul ar fi controlat de comunismul international si nici Eisenhower n-a dorit niciodata sa stavileasca agresiunea israeliana.

Imediat ce Eisenhower a facut declaratia aceasta în Congres a fost foarte ridicat în slavi la sinagogile din New York si actiunile israeliene au crescut în pret, probabil datorita faptului ca Eisenhower ceruse Congresului permisiunea sa atace la "cererea oricarei natiuni sau grup de natiuni". Cum Egiptul fusese declarat agresorul în invazia din Octombrie 1956 pe care-o suferise din partea Israelului si-a Frantei si Angliei, e greu de interpretat cererea lui Eisenhower de-a duce razboi la dorinta. Daca Eisenhower ar fi spus adevarul, atunci trupele americane ar fi trebuit sa respinga Israelul, adevaratul agresor, la cererea Egiptului. Dar în istoria Statelor Unite din acest secol Statele Unite n-au facut niciodata nimic decât la porunca Israelului si-n folosul sionismului.

EPILOG

Cartea asta este trista pentru ca subiectul ei e sumbru. Autorul a scris-o din inima, din inima îndurerata a unui contemporan, participant si martor redus la tacere, ziarist caruia i s-a interzis sa-si practice meseria de a scrie adevarul fara partinire si fara teama si fara a sluji alte interese decât cele ale popoarelor. Autorul a trait în nucleul evenimentelor acestui secol, a vazut si înteles mai multe decât altii si s-a convins ca pervertirea secreta a vietii natiunilor occidentale n-a fost totdeauna rodul întâmplarii, ci rezultatul unei actiuni sustinute, planificate si organizate. Cartea aceasta este un protest împotriva siluirii adevarului. Caci cum sa reconstituie istoricii istoria daca documentele au fost distruse, faptele sunt descrise în mod fals si distorsionat, lucruri care n-au existat sunt declarate reale, lucruri care-au avut loc sunt declarate inexistente si toata activitatea mass-mediei este una de pervertire, ascundere si falsificare a istoriei contemporane?

Autorul dezvaluie în ultimele pagini ale cartii o miscatoare încredere în dreptatea divina, împotriva careia nu se revolta, ci se pleaca cu speranta ca aceste tribulatii si distrugerii nu vor duce la izbânda raului ci la triumful binelui în cele din urma, prin renasterea sufletului crestinatatiei, caci, zice el, "Dumnezeu are puterea sa faca chiar mai mult".

Macaulay zice ca "în scrierea istoriei nu supravietuieste decât interpretarea faptelor asa cum o cer diverse doctrine, iar faptele care nu convin sau contrazic doctrina sunt ignorate sau uitate". Autorul s-a straduit sa nu uite si sa nu ignore nimic, ci sa arate faptele cu exactitate, caci faptele reale nu sunt niciodata cunoscute de mase, carora li se baga în cap doar diverse "interpretari" care convin politicienilor.

O superstitie barbara nascuta în antichitatea îndepartata si mentinuta sub forma agresiv militanta de catre o secta preteasca semi-secreta s-a reîntors în lumea contemporana ca sa ne chinuie sub forma unei miscari politice sprijinite de enorma bogatie si putere politica în toate capitalele natiunilor civilizate. Atacând civilizatia noastra din doua directii, de dedesubt sub forma de revolutie bolsevice, de deasupra prin coruperea guvernelor si-a conducatorilor, aceasta miscare s-a apropiat de tinta ei vazându-si îndeplinita ambitia fantastica de a stapâni si domni asupra tuturor oamenilor din lume, folosind aceste doua instrumente de atac ca sa atâte natiunile în razboaie distrugatoare.

Autorul nu se simte chemat sa defineasca binele si raul, ci poate doar sa arate ca tot timpul cât a

cercetat, studiat si scris lucrurile prezentate aici a simtit ca traieste în prezenta raului. Fortele care propulseaza secolul 20 sunt izvorâte dintr-o superstitie salbatica, nascuta din judecata unuia ca Ezechiel din Vechiul Testament / Thora, Ezechiel care traia în vremuri barbare si avea gânduri si sentimente barbare si sângeroase. Ca mintea lui Ezechiel este mintea locuitorilor din insulele îndepartate ale Pacificului, numite Gilbert, care pâna-n 1892 când insulele Gilbert au devenit colonie britanica, au trait în triburi preistorice departe de orice civilizatie omeneasca. Iata ce scrie Sir Arthur Grimble, care le-a administrat la-nceputul acestui secol: înainte de venirea britanicilor membrii triburilor din insulele Gilbert își pregateau mâncarea într-un fel de oala pusa deasupra focului; vrajitorul tribului sade pe vine în întuneric, în zori, înjunghie cu un bat vatra inamicului sau si recita: "Spirit al nebuniei, spirit al excrementului, spirit al mâncatului de viu, spirit al putreziciunii! Înjunghiu focul acestui om, focul acestui om Naewa. Bate-l dinspre apus! Bate-l dinspre rasarit! Bate-l cum îl înjunghii eu, bate-l de moarte! Sugruma-l, fa-l nebun, fa-l de rusine cu putreziciune! Sa i se umfle ficatul, sa se umfle, sa se rastoarne si sa crape. Sa i se umfle maruntaiele, sa i se umfle, sa-i fie sfâsiate si roase. Sa fie nebun si vânat, sa fie mort. S-a sfârșit cu el, e mort, mort, mort. Putrezeste". Oricine compara acest pasaj cu pagini dupa pagini din Vechiul Testament / Thora si Talmud, vede cât de asemanatoare sunt sentimentele. Si astazi Vechiul Testament / Thora si Talmudul sunt legea care guverneaza politica natiunilor, legea invocata când se faptuiesc acte ca macelul de la Deir Yasin. Mai mult, Enciclopedia Iudaica arata clar ca în Talmud se învata doctrina ca blestemele au putere de îndeplinire întocmai a celor spuse în blestem. De câte ori presedintii, prim ministrii si politicienii din occident invoca Vechiul Testament, "Biblia", cum zic ei, pentru a-si justifica faptele, autorul se întreaba daca ei au citit Vechiul Testament cu adevarat si daca citindu-l au priceput oare legatura dintre setea de sânge si ura si distrugerea salbatega poruncite de Iehova din Vechiul Testament si rezultatul actiunilor lor dezlantuite de miscarea în care s-a-ntrupat aceasta superstitie primitiva din antichitate. Caci la ce altceva se putea referi Dr. Chaim Weizmann, care-a slujit toata viata sionismul si la sfârșitul vietii s-a vazut fata-n fata cu ceea ce el numeste "renasterea raului nostru vechi sub forma noua si mai oribila?" Numai aceasta superstitie întunecata poate explica de ce masele de evrei sunt asa de disciplinate în slujba sionismului. Evreii erau pe cale sa se elibereze de tirania acestei superstitii dupa secole de emancipare si trai printre crestini si în poate înca 50 de ani s-ar fi apropiat cu prietenie acceptând sa traiasca ca egali ai tuturor celorlati oameni - dar acum sunt din nou înregimentati în ghearele sionismului. Imaginea masei de evrei înghesuiti în ghetourile impuse de directoratul lor rabinic este evocata de urmatorul pasaj al lui Arthur Grimble despre triburile de bastinasi din insulele Gilbert: "De 60 de generatii oamenii au crescut si-au trait aici auzind zi de zi sopbindu-se crezul acestei terori... Si erau prada usoara blestemelor de moarte.... Generatii peste generatii de vrajitori au blestemat si invocat raul si oamenii s-au temut de puterea lor toata viata pe-aceste insule. Aceasta oroare acumulata a credintelor lor superstitioase se-ntrupase de-a lungul veacurilor într-o greutate aproape materiala care arunca o umbra cu o greutate palpabila, într-o prezenta permanenta care se-mprastia peste tot. Era în toate gândurile oamenilor si le umplea locuintele cu mai multa forta decât stafiile. Aveai sentimentul ca orice se putea întâmpla în aceasta atmosfera".

De peste 60 de generatii masele din ghetourile evreiesti au auzit incantatiile si blestemele din Thora si din Talmud si spre sfârșitul secolului trecut aceste blesteme s-au încarnat în reîntoarcerea la salbaticia tribala a "razbunarii lui Iehova" care este legea Israelului modern si legea vietii internationale a occidentului contemporan. Si eliberarea de "razbunarea lui Iehova" aproape ca venise la sfârșitul sec. 19 pentru evreii din occident. Din nou, gândul autorului zboara la o batrâna din insulele Gilbert, care-si amintea de vremuri de demult: "Asculta-i pe oamenii nostri în catunele lor; muncim în pace, vorbim în pace, au trecut zilele mâniei... Ce frumoasa e viata în satele noastre, acum ca nu mai ucidem si nu mai e razboi". Asa scrie profetul Ieremia despre fericirea trecuta a triburilor Israelului "în blândetea care ti-a încununat tineretea, în iubirea prieteniei tale" pâna n-au fost subjgate ereziei "tradatorului trib al lui Iuda".

Cercetând, studiind si scriind despre cum aceasta superstitie tribala din antichitate a devenit forta motrice care stapânește destinele popoarelor care-au construit (si pierdut) civilizatia crestina occidentala, autorul a simtit ca traieste cu o fiinta vie alaturi care este întruparea raului.

Comunismul (bolsevismul) este o fata a acestei fiinte a raului, a carei prezenta au simtit-o si alti diplomati necorupti. Frank Rounds, ambasadorul Statelor Unite la Moscova scrie în 1951 în jurnalul lui intim: "Aici la Moscova am simtit ca raul exista în lume ca un obiect palpabil, ca o

prezenta; acesta e gândul meu de ziua Nasterii Domnului". Noi toti, evrei si crestini, zice autorul, suntem în prezenta raului, atinsi de el.

Bernard J. Brown scria în 1933: "Desigur ca noi [evreii] vom provoca teama si eventual chiar ura daca continuam sa luam tot ce ofera America dar refuzam sa fim americani, tot asa cum am refuzat din totdeauna sa fim polonezi sau rusi". Nu numai în America ci si-n celelalte tari evreii au luat totul si-au refuzat sa faca parte din popoarele acelor tari. Totusi Bernard J. Brown n-are dreptate. Caci el judeca dupa Talmud dar un lucru n-au reusit talmudistii sa-l realizeze niciodata: si anume, ei nu pot semana ura lor talmudica în sufletul crestinilor. Actiunile sângeroase si pline de ura facute de occidentali în sec. 20 au avut loc la comanda si sub imboldul talmudic; caci ura si razbunarea, care sunt esenta Talmudului, sunt straine sufletului occidentalului, caruia civilizatia lui crestina îi interzice ura si razbunarea. Învatatura religioasa care consta din ura este apanajul celor care aplica literal Thora si Talmudul în Palestina si-n capitalele popoarelor în care si-au construit cuibul. Nu exista european sau alt occidental adevarat capabil sa predice ceea ce-a propovaduit conducatorul sionist la Johannesburg în May 1953: "Nemtii nu vor fi iertati niciodata". Nu e posibil sa obligi tot universul sa traiasca numai în ura si varsare de sânge, conchide autorul si de aceea el are speranta ca planul guvernului mondial sionist va esua. Caci, zice el, asta a adus Hristos omenirii: repudierea ereziei urii si razbunarii si daca în ultimii 50 de ani [la vremea scrierii cartii; 90 de-acuma] ura si razbunarea talmudica aduse din centrul talmudic din Rusia în occident au dominat politica internationala, dupa ce lucrurile au ajuns la apogeu, prevede autorul, erezia urii si macelului talmudic vor disparea. Dar vor disparea mai repede daca oamenii stiu adevarul; de aceea a scris el aceasta carte.

Thora

"Si Domnul mi-a vorbit si mi-a spus... Azi voi începe sa umplu popoarele de sub întreaga bolta cereasca de spaima de tine si groaza de tine si ele vor auzi de faptele tale si vor tremura si vor suferi de groaza ta... Si Domnul mi-a poruncit atunci sa te învat legile si judecatile, pe care sa le aplici în tara pe care o veti invada si stapâni... Si pentru ca El i-a iubit pe parintii tai, a ales samânta lor sa fie poporul Lui ales... si sa izgoneasca natiuni mai mari si mai puternice decât tine si sa te aduca pe tine si sa-ti dea tie tara lor sa fie a ta... Si când Domnul Dumnezeuul tau ti le-a dat pe mâna, sa le lovesti si sa le distrugi cu desavârsire; sa nu ai nici o înțelegere cu ele si nici sa nu le arati niciodata nici o mila; si sa nu faci casatorii cu de-ai lor... sa le distrugi altarele si sa le distrugi imaginile religioase.... Caci tu esti un popor sfintit pentru Domnul Dumnezeuul tau; Domnul Dumnezeuul tau te-a ales sa fii un popor care se tine al lui, sa fie deasupra tuturor popoarelor care sunt pe fata pamântului... Si pe toate celelalte popoare pe care Domnul Dumnezeuul tau ti le va da pe mâna ai sa le ucizi si n-au sa aiba ochii tai mila pentru ele... Caci Domnul Dumnezeuul tau ti le va da pe mâna si le va distruge cu grea napasta pâna vor fi nimiciti de tot... Iti va da pe mâna regii lor si le vei sterge numele de sub soare, nici un om nu va putea rezista în fata ta, caci tu-i vei distruge pe toti... Si fiecare loc unde va pasi talpa ta va fi al tau... pâna la marginea marii celei mai îndepartate se va întinde stapânirea ta... Si din orasele acestor popoare, pe care ti le da Domnul Dumnezeuul tau sa le stapânesti, sa nu lasi nimic în viata... sa dai bani cu împrumut la multe popoare, dar tu sa nu fii dator nimanui cu nimic... Sa distrugi cu desavârsire toate locurile unde își venerau divinitatile lor, natiunile pe care le vei înrobi..." (Deuteronomul).

Noul Testament

"Binecuvântati fie aducatorii de pace, caci ei sunt fiii Domnului... N-am venit sa rup [legea] ci s-o împlinesc... Ati auzit ca s-a spus, sa-ti iubesti aproapele si sa-ti urasti dusmanul. Dar eu va spun, sa va iubiti dusmanii... El învata oamenii ca unul venit de sus si nu ca scribii... Sa nu va adunati comori pe pamânt... la ce-i slujeste omului sa câstige o lume-ntreaga, daca-si pierde sufletul? Sa-l iubesti pe Domnul Dumnezeuul tau... e prima mare porunca; si a doua ca si ea, sa-ti iubesti aproapele ca pe tine însuti. Pe aceste doua porunci stau toate legile profetilor... Unul e Domnul vostru, Iisus Hristos si voi toti sunteti frati... Fie dragostea frateasca între oameni... Cine se ridica deasupra celorlalti va fi doborât... Vai voua, scribilor si fariseilor... voi sunteti fiii celor care-au ucis

profetii... Aceasta evanghelie a împaratiei va fi propovaduita în toata lumea pentru binele tuturor natiunilor... Iarta-i caci nu stiu ce fac... Un Dumnezeu si parinte al tuturor, deasupra tuturor... fie sa domneasca dragostea frateasca... Caci sunt multi pe lume, de care v-am spus adesea si acum o spun cu lacrimi în ochi, ca ei sunt dusmanii crucii lui Hristos si scopul lor e distrugerea..." (Evangheliile, Faptele si Scrisorile Apostolilor).

SFÂRSIT